

รายงานฉบับสมบูรณ์ (Final Report)

โครงการวิจัย

ผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร
แนวทางแก้ไขปัญห และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก

เสนอ
สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

กันยายน 2552

รายงานฉบับสมบูรณ์

(Final Report)

โครงการวิจัย

ผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร
แนวทางแก้ไขปัญห และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก

เสนอ

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

กันยายน 2552

รายชื่อที่ปรึกษาโครงการและคณะผู้วิจัย

นายชาญชัย มุสิกนิศากร	ที่ปรึกษา
นายสถาพร โคธีรานุรักษ์	ที่ปรึกษา
นางระวี ประทีปคลปรีชา	ที่ปรึกษา
นายสมชัย สัจจพงษ์	ที่ปรึกษา
นางลาวัลย์ ภูวรรณ	ที่ปรึกษา
นายลวรรณ แสงสนิท	หัวหน้านักวิจัย
นางสาวชिरา วราศรัย	นักวิจัย
นายปิยะ สาชาติ	นักวิจัย
นางสาวอม เจริญทองตระกูล	นักวิจัย
นางสาวศิริพร สุขุมศิริมงคล	นักวิจัย
นางสาวณัฐสุดา ปาลวัฒน์วิไชย	นักวิจัย
นางอรพินท์ จำปาทอง	นักวิจัย

บทสรุปผู้บริหาร
โครงการวิจัย เรื่อง ผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร
แนวทางแก้ไขปัญห และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก

มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรเป็นหนึ่งในมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อคืนภาระภาษีที่แฝงอยู่ในต้นทุนการผลิตสินค้าส่งออก เพื่อให้ขายแข่งขันกับต่างประเทศได้ โดยจ่ายเป็นบัตรภาษีเพื่อนำไปชำระภาษี ซึ่งในแต่ละปีมีผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ผ่านมาตรการดังกล่าวมากกว่าร้อยละ 15 ของมูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมด หรือคิดเป็นเงินชดเชยประมาณ 8,000 ล้านบาท นอกจากนี้ ยังมีมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นที่ให้คืนหรือยกเว้นภาระภาษีที่นำเข้ามาผลิตสินค้าส่งออก ได้แก่ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ คลังสินค้าทัณฑ์บน เขตปลอดอากร เขตประกอบการเสรี และการยกเว้นอากรขาเข้าตามมาตรา 36 (1) ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน ทำให้ผู้ประกอบการส่งออกสามารถเลือกใช้สิทธิได้ อย่างไรก็ตามมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ ก็ประสบปัญหาและมีข้อจำกัดในการดำเนินการหลายประการ เช่น อัตราเงินชดเชยเป็นอัตราเฉลี่ย ไม่สามารถลงไปในรายละเอียดในสินค้าแต่ละชนิดได้ ต้องระมัดระวังไม่ให้เกิดการชดเชยหรือคืนภาษีนำเข้าเกินกว่าภาระภาษีที่แฝงอยู่จริง การตรวจสอบการใช้สิทธิมาตรการชดเชยเป็นการตรวจสอบเฉพาะเอกสารหลักฐานการส่งออก อาจเกิดการผิดพลาดได้ง่าย และยังเสี่ยงต่อการทุจริตในการขอรับเงินชดเชย ด้วยเหตุผลดังกล่าว คณะกรรมการพิจารณาชดเชยฯ จึงได้มีมติให้ทยอยยกเลิกการให้เงินชดเชย และให้พิจารณาหามาตรการที่เหมาะสมเพื่อรองรับผลกระทบต่อผู้ส่งออก เนื่องจากมีผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอยู่เป็นจำนวนมาก การยกเลิกมาตรการชดเชยย่อมจะส่งผลกระทบต่อผู้ส่งออกในวงกว้าง จึงมีความจำเป็นจะต้องศึกษาข้อเท็จจริงและข้อมูลเชิงลึกให้ทราบถึงปัจจัยต่างๆ และผลกระทบที่จะมีต่อผู้ส่งออก อันจะนำไปสู่การพิจารณาเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้แก่ กลไกการยกเลิกมาตรการชดเชย และมาตรการรองรับที่เหมาะสมสำหรับผู้ส่งออกต่อไป

ในการศึกษา ได้สืบค้นข้อมูลและรวบรวมประสบการณ์การใช้มาตรการชดเชย การออกแบบสำรวจโดยตรงไปยังผู้ส่งออก เพื่อสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการชดเชย และมาตรการอื่นๆ ตลอดจนผลกระทบที่ผู้ส่งออกคาดว่าจะได้รับ หากมีการยกเลิกการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรในอนาคต การวิเคราะห์ผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชย ได้ศึกษาในภาพรวมของการส่งออกทุกพิกัด และศึกษาเจาะลึกผลกระทบต่ออุตสาหกรรมและสินค้าที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยใน

ระดับสูง ได้แก่ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์ และสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง การศึกษาผลกระทบได้มีข้อสมมติฐานว่า กิจกรรมที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้จะไม่ได้รับผลกระทบ กิจกรรมที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยได้รับผลกระทบน้อย กิจกรรมที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากได้รับผลกระทบมาก แต่ระดับผลกระทบจะมีความแตกต่างกัน โดยกิจกรรมที่มีทุนจดทะเบียนน้อยและมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยได้รับผลกระทบระดับมาก กิจกรรมที่มีทุนจดทะเบียนน้อยและมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยปานกลางได้รับผลกระทบระดับปานกลาง และกิจกรรมที่มีทุนจดทะเบียนปานกลางหรือมากได้รับผลกระทบน้อย

ผลการศึกษาผลกระทบในภาพรวมสรุปได้ว่า กลุ่มที่ได้รับผลกระทบแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ได้รับผลกระทบมาก ได้แก่ ผู้ส่งออกขนาดเล็กที่มีกำไรและความสามารถในการแข่งขันน้อย ซึ่งมีข้อจำกัดในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่น และผู้ส่งออกที่ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่น และ กลุ่มที่ได้รับผลกระทบน้อย เป็นผู้ส่งออกที่มีความสามารถในการปรับตัว ได้แก่ ผู้ส่งออกที่ได้รับเงินชดเชยมูลค่าสูง และมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นสูง โดยผู้ส่งออกที่ได้รับเงินชดเชยสูงส่วนใหญ่มีความสามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ หากมีระยะเวลาในการวางแผนในการบริหารการใช้สิทธิประโยชน์ต่างๆ และมีระยะเวลาปรับตัว จะทำให้ผลกระทบในระยะยาวน้อยลง ขณะที่ผู้ส่งออกที่มีมูลค่าได้รับเงินชดเชยน้อยจะเป็นกลุ่มจะได้รับผลกระทบมากกว่า เนื่องจากมีความสามารถในการปรับตัวน้อยกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ในระยะยาวแล้วผลกระทบดังกล่าวจะลดลง เนื่องจากอัตราเงินชดเชยมีแนวโน้มที่จะปรับลดลงตามโครงสร้างอัตราขาเข้าที่ลดลง ซึ่งจะส่งผลให้มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับอาจจะไม่คุ้มกับต้นทุนที่จะขอรับเงินชดเชย และกลุ่มสินค้าที่ได้รับเงินชดเชยสูงและมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก มีแนวโน้มได้รับผลกระทบมาก แต่ผลกระทบจะขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น และโครงสร้างของต้นทุนการผลิต สำหรับในกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน และสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง ผู้ส่งออกมากกว่าร้อยละ 80 ได้รับผลกระทบมาก เพราะไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ และเป็นอุตสาหกรรมที่มีการส่งต่อวัตถุดิบหลายทอด ซึ่งยากที่จะใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น เช่น สินค้าเครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ จะได้รับผลกระทบมากกว่าเส้นใย สินค้ายานยนต์ได้รับผลกระทบมากกว่าชิ้นส่วนยานยนต์ เป็นต้น นอกจากนี้ สินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งเป็นสินค้าที่ผู้ผลิตไม่มีศักยภาพในการนำเข้าอาหารกุ้ง และนอຍรายชื่อผู้เลี้ยงกุ้งเป็นทั้งผู้ผลิตและผู้ส่งออก ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ผู้ส่งออกมากกว่าร้อยละ 80 ได้รับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชย เนื่องจากไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้

แนวทางแก้ไขผลกระทบดังกล่าว ผู้ส่งออกขอให้ภาครัฐสนับสนุนการส่งออกใน 3 ด้าน ได้แก่ มาตรการด้านภาษีอากร โดยขอให้ลดอัตราภาษีอากรและอำนวยความสะดวกในด้านพิธีการศุลกากรที่เกี่ยวข้อง มาตรการสนับสนุนต่างๆ ได้แก่ ด้านการตลาด การเงิน Logistic และการบริการ One Stop Service และขอให้คงมาตรการชดเชยไว้ แต่หากภาครัฐจะต้องยกเลิกมาตรการชดเชยจริงก็ควรมีการศึกษาผลกระทบอย่างรอบคอบและประชาสัมพันธ์ให้ผู้ส่งออกทราบล่วงหน้า ซึ่งจากการวิเคราะห์ผลกระทบของผู้ส่งออกหากยกเลิกมาตรการชดเชย มีแนวทางแก้ไขและมาตรการรองรับ ดังนี้

1. กลุ่มผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบน้อยที่มีความสามารถใช้สิทธิมาตรการอื่น จะเป็นกลุ่มแรกที่จะทยอยยกเลิกให้เงินชดเชย ทั้งนี้ ผู้ส่งออกสามารถเลือกที่จะใช้สิทธิมาตรการชดเชยหรือใช้สิทธิมาตรการอื่นได้
2. กลุ่มผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบน้อยกลุ่มอื่นๆ จะต้องเตรียมมาตรการในการรองรับผลกระทบให้ชัดเจน และกำหนดระยะเวลาเพื่อให้ผู้ประกอบการได้มีเวลาปรับตัว
3. กลุ่มผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบมาก ภาครัฐจะต้องมีมาตรการรองรับที่ชัดเจน โดยเฉพาะสำหรับผู้ส่งออกรายย่อย ซึ่งมาตรการที่สามารถไปใช้ได้แก่ มาตรการคินอากรตามมาตรา 19 ทวิ' แต่จะต้องแก้ไขกฎหมายศุลกากรตามมาตรา 19 ทวิ โดยเพิ่มให้มีการคินอากรให้แก่ผู้ส่งออกด้วย พร้อมทั้งระเบียบปฏิบัติเพื่อให้เอื้อต่อการส่งออกทั้งในส่วนของการขึ้นตอนพิธีการและค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้อง และกำหนดอัตราไว้ล่วงหน้าเป็นการทั่วไปเช่นเดียวกับการกำหนดอัตราเงินชดเชย

การดำเนินการตามแนวทางดังกล่าวข้างต้น สามารถดำเนินการได้เป็น 2 ระยะ คือ **ระยะสั้น (1-2 ปี)** ดำเนินการประชาสัมพันธ์การยกเลิกมาตรการชดเชย และข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิประโยชน์อื่นๆ ให้ผู้ส่งออกได้รับทราบ กำหนดสิทธิผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย เพื่อให้ผู้ส่งออกเลือกใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกใดมาตรการหนึ่ง ยกเลิกสินค้าที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าปีละ 5 หมื่นบาท เนื่องจากไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน ยกเลิกหรือลดการเก็บค่าธรรมเนียมการจัดทำใบขนสินค้า เพื่อลดต้นทุนในการยื่นคำขอของผู้ส่งออก ลดขั้นตอน ระเบียบวิธีปฏิบัติ ระยะเวลา และระบบเอกสารในการยื่นคำขอ และ**ระยะยาว (3-5 ปี)** ดำเนินการปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นๆ เพื่อให้สามารถรองรับผู้ส่งออก โดยปรับปรุงมาตรการขอคินอากรตามมาตรา 19 ทวิ ให้ครอบคลุมถึงผู้ส่งออก และกำหนดอัตราเป็นการทั่วไป พิจารณารวมกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการให้สิทธิประโยชน์ให้อยู่ภายใต้หน่วยงานเดียวกันและกฎหมายฉบับเดียวกัน และจัดตั้งหน่วยงานส่งเสริมการส่งออกและการลงทุนขึ้นใหม่ เพื่อมิให้การให้สิทธิประโยชน์ซ้ำซ้อน ลดขั้นตอน และเอื้ออำนวยต่อผู้ส่งออกที่ไม่ต้องผ่านหลายหน่วยงาน และไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการสูง

Executive Summary
Research on the Impact of Abolition of Tax and Duty Compensation
Solution, and other Support Measures for Exporter

The Tax and Duty Compensation is one of the tax privileges to promote exports. It aims to refund an import duty contained in the cost of export goods manufacturing in order to promote exporters' competitiveness. Compensation money is paid in form of Tax Card and exporters may use it for payment of government tax and duty. In each year, Exporters receive benefits through this measure accounting for more than 15 percent of the total value of export goods or approximately 8,000 million baht in terms of compensation money. There are other privileges for exporters other than Tax and Duty Compensation, which are Custom Drawback under Section 19 bis, Bonded Warehouse, Custom Free Zone, IEAT Free Zone and Import Duties Exemption under Section 36 (1) of Investment Promotion Act. Among the said export privileges, exporters may decide to use appropriate privilege for them. The Tax and Duty Compensation measure itself has some limitations. For instance, since the compensation rate is an average rate, over-compensation problem is to be concerned about. More over, the compensation procedure is based on export documentations verification only, this may cause some errors or exporters may use this loophole to make a fraud. For these reasons, the Compensation Committee has considered that the Tax and Duty Compensation measure should be gradually abolished and the appropriate measures should be provided as a substitution to support exporters. Most exporters would be affected by this framework. Therefore, we are finding some facts and relevant information in order to project the impact on different group of exporters and also identify factors which cause those different impacts through this research.

From the research, we inclusively gathered facts and information about Tax and Duty Compensation such as, government export promotion policy, Tax and Duty Compensation

procedure and administration, international experiences, and exporter questionnaire. Exporter questionnaire was designed to explore behavior of exporters on their use of Tax and Duty Compensation measures as well as their impact estimation from the upcoming abolition. We analyzed export information covering 97 sections of customs tariff and focused insight on the impact on the industries and products likely to be highly affected by the abolition framework, which are textile and clothing industry, automotive industry and chilled and frozen shrimp products. This study is conducted under the hypothesis that exporters who can change to other privileges will not be affected by the abolition, on contrary, others who has no ability to change will be affected. Among the affected group, exporters using less privileges on duty compensation will be affected less whereas exporters using more privileges will be affected more. However, the impact level of each exporter is different. The exporters with less authorized capital and less compensation amount tends to get much effect while the low authorized capital exporters with medium compensation amount will get moderate effect and the high or medium authorized capital exporters will get low effect.

The overall study concludes that affected exporters are divided into 2 groups. First, the exporters with major impact, which are the small exporters earnings less profit and less export competitiveness. This group has limited ability to use other tax privileges or not eligible for other tax privileges. The other group is exporters with minor impact, such as the exporters who gain high compensation amount and have high proportion of export under duty compensation measure (in comparing with export under other export privileges). Most of exporters who get high compensation amount can adapt to use other export privileges if they have enough time for planning and adjustment. In contrast, the exporters who get low compensation amount will get more effect since they have less ability to change to other privileges. However, the long-term impact will be reduced because the compensation rates tend to decline according to import tariff reduction. Thereby, the amount of compensation which an exporter will gain may not cover the expense of applying for compensation and other administration cost. In export goods point of view, the export goods with high

compensation amount and high export proportion using compensation measure tends to receive high effect if compensation is disabled. Moreover, size of impact depends on the ability of exporter to adapt to get benefits from other measures and the structure of production cost. From our focused industries (textile and clothing, automotive and parts, chilled and frozen shrimp products) more than 80 percent of the exporter will get high effect because they are unable to adapt to use other privileges and these industries rely extensively on raw materials transfer through domestic supply chain, so they have difficulty to use other export promotion measures. For instance, textiles and clothing products will be affected more than fibres and automotive products will be affected more than automotive parts, etc. In addition, most shrimp farmers are not shrimp food importers, and most of shrimp product exporters are not shrimp farmers, therefore more than 80 percent of shrimp product exporters will be affected by the compensation abolition since they can not reach other export promotion measures.

To reduce the foregoing impact, exporters call for government support in 3 aspects. Firstly, Taxation measures, they request for tax rate reduction and facilitation to related customs procedures. Next, they ask for support measures including financial, marketing, logistics, and one stop service for exporters. Lastly, they want to preserve the compensation measures, but if it is not possible, there should be thorough research on the impact and solutions for exporters. Solutions on exporters' concerns are shown as policy recommendations follows;

1. The exporters who have low impact according to the ability to use other privileges, are the first group to leave the compensation because they can select the privilege either from compensation measures or other measures.

2. For the exporters who have low impact (other than 1), the government should prepare appropriate measures to support them and arrange adequate grace period for exporter adaptation.

3. For the exporters who have great impact, the government should prepare effective measures to support them especially for SMEs. The suggestive measures is Duty Drawback under Section 19 bis of The Customs Law. However, it is necessary to amend related laws and regulations to make the exporters eligible for the Duty Drawback under Section 19 bis (former drawback is for importers only). In addition, related facilitation, fees, and drawback rates should be set in advance as the same as those of the duty compensation measures.

Implementation of our policy recommendations should be executed into 2 phases

1) In short term (1-2 years), it is important to publicize the abolition framework and alternative export privileges to the exporters, as well as to determine exporters' rights to receive compensation (exporter can execute only one export measure). Furthermore, government should terminate compensation on export goods which have compensation amount lesser than 50,000 baht per year because compensation amount for this group of exporters tend to be less than administration cost of exporters and customs agency. In addition, the fee or charge of the customs declaration document should be eliminated to reduce exporters' costs and also the practical regulation or procedure to get privileges should be reformed.

2) In long term (3-5 years), it is a period to improve other export promotion measures to support exporters by amending the Duty Drawback under Section 19 bis of the Customs Law measure to encompass exporter, defining the general rate, integrating law related to export benefits under the single agency and the single law, setting up export and investment promotion agency. These improvements help to reduce many problems such as preventing duplicate privileges execution, terminating unnecessary process, and saving the administration cost for exporter.

สารบัญ

	หน้า
1. บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา	2
1.3 ขอบเขตของการศึกษา	2
1.4 ระเบียบวิธีศึกษา	3
1.4.1 วิธีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล	3
1.4.2 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	6
1.4.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา	6
1.5 การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
1.6 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษา	10
2. บทที่ 2 มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง	11
2.1 มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของประเทศไทย	11
2.2 มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของต่างประเทศ	14
2.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของประเทศไทยกับต่างประเทศ	17
2.4 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของประเทศไทย	17
2.4.1 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก	17
2.4.2 ข้อดีข้อด้อยของมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก	19
2.4.3 สรุปประเด็นปัญหาของมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก	21
3. บทที่ 3 มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร ประเด็นปัญหา และแนวทางการทบทวนมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร	23
3.1 มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร	23
3.2 สถิติการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร	26
3.3 ประเด็นปัญหาของมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร	29
3.4 แนวทางการทบทวนมาตรการชดเชยที่ผ่านมา	32
3.5 แนวทางการทบทวนมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรของคณะผู้วิจัย	42

	หน้า
4. บทที่ 4 อุตสาหกรรมสำคัญที่ได้รับเงินอุดหนุนค่าภาษีอากร	44
4.1 อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	44
4.1.1 สภาพทั่วไป	44
1) โครงสร้างอุตสาหกรรม	44
2) การผลิต การบริโภค การนำเข้าและการส่งออก	47
และโครงสร้างต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	
2.1) อุตสาหกรรมเส้นใย	48
2.2) อุตสาหกรรมปั่นด้าย	52
2.3) อุตสาหกรรมผ้าผืน	54
2.4) อุตสาหกรรมฟอกย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ	56
2.5) อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม	58
4.1.2 ปัญหาและอุปสรรคของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	61
4.1.3 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	62
1) การใช้สิทธิประโยชน์	62
2) การวิเคราะห์ข้อดีและข้อจำกัดของการใช้สิทธิประโยชน์	65
4.2 อุตสาหกรรมยานยนต์	70
4.2.1 สภาพทั่วไป	70
1) โครงสร้างอุตสาหกรรม	70
2) การผลิต การบริโภค การส่งออกและการนำเข้า	72
3) วัตถุดิบการผลิต	76
4) โครงสร้างภาษีอากร	78
4.1) ภาษีศุลกากร	78
4.2) ภาษีสรรพสามิต	80
4.3) ทิศทางโครงสร้างภาษีในอนาคต	81
4.2.2 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร	81
1) การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีของอุตสาหกรรมยานยนต์	81
2) การวิเคราะห์ข้อดีและข้อจำกัดของการใช้สิทธิประโยชน์	85
4.3 สินค้ากึ่งแช่เย็นและแช่แข็ง	86
4.3.1 การผลิต	
1) สภาพการผลิต	86
2) ต้นทุนการผลิต	87
3) โครงสร้างภาษีวัตถุดิบที่ใช้ผลิตผลิตภัณฑ์กึ่ง	89

	หน้า
4.3.2 การส่งออก	90
4.3.3 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี	94
4.3.4 ปัญหาการผลิตและส่งออก	95
5. บทที่ 5 การวิจัยสนามและผลการวิจัย	96
5.1 การออกแบบสอบถาม	101
5.2 ส่วนประกอบของแบบสอบถาม	101
5.3 ประชากรและการเก็บรวบรวมข้อมูล	104
5.4 การอ่านข้อมูล และการประมวลผล	108
5.5 สรุปผลการวิจัยสนาม	109
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป	109
ส่วนที่ 2 การใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออก	128
ส่วนที่ 3 สิทธิประโยชน์มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับ	136
สินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร	
ส่วนที่ 4 ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการค่าภาษีอากรสำหรับ	147
สินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร	
ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาผลกระทบจากการยกเลิก	155
มาตรการชดเชยฯ	
5.6 สรุปข้อมูลจากแบบสอบถาม	157
6. บทที่ 6 การวิเคราะห์ผลกระทบ	159
6.1 การวิเคราะห์ในภาพรวม	159
6.1.1 การเปรียบเทียบข้อมูลแบบสอบถามกับข้อมูลสถิติการจ่ายเงินชดเชยปี 2550	159
6.1.2 แนวทางการวิเคราะห์	161
6.1.3 เกณฑ์การพิจารณาผลกระทบ	163
6.1.4 ผลการวิเคราะห์ในภาพรวม	165
6.2 การวิเคราะห์กลุ่มอุตสาหกรรมและสินค้า : กรณีอุตสาหกรรมสิ่งทอและ	178
เครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์ และสินค้ากึ่งเข้มข้นแข็ง	
6.2.1 การวิเคราะห์อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	178
1) การวิเคราะห์ตามมิติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	178
- สรุปผลการวิเคราะห์ในมิติของผู้ส่งออก	189

	หน้า
2) การวิเคราะห์ตามมิติของสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	189
- สรุปผลการวิเคราะห์ในมิติของสินค้า	195
3) สรุปผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ และข้อเสนอแนะ	199
6.2.2 การวิเคราะห์อุตสาหกรรมยานยนต์	205
1) การวิเคราะห์ตามมิติของผู้ส่งออก	206
- สรุปผลการวิเคราะห์ในมิติของผู้ส่งออก	223
2) การวิเคราะห์ตามมิติของสินค้า	224
- สรุปผลการวิเคราะห์ในมิติของสินค้า	236
3) สรุปผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ	237
4) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข	241
6.2.3 การวิเคราะห์สินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็ง	243
1) การศึกษาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร	247
2) สรุปผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ	257
3) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข	259
7. บทที่ 7 สรุปและข้อเสนอแนะ	263
7.1 สรุป	263
7.1.1 กลุ่มที่ได้รับผลกระทบมาก	263
7.1.2 กลุ่มที่ได้รับผลกระทบแต่มีความสามารถในการปรับตัว	263
7.2 สรุปข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการ	264
7.3 แนวทางแก้ไข	264
7.4 ข้อเสนอแนะ	265
บรรณานุกรม	271
ภาคผนวก	274

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 1-1	สรุปกลุ่มผู้ส่งออกที่สำรวจโดยแบบสอบถาม	4
ตารางที่ 2-1	สรุปสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อสนับสนุนการส่งออก 6 มาตรการ	13
ตารางที่ 2-2	สรุปการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก	18
ตารางที่ 3-1	มูลค่าเงินชดเชยค่าภาษีอากรปี 2535 – 2550	26
ตารางที่ 3-2	สัดส่วนการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร 5 อันดับแรก (ปี 2550)	27
ตารางที่ 3-3	การใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยและการใช้สิทธิมาตรการอื่น	28
ตารางที่ 3-4	มูลค่าการส่งออกของผู้ใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยและได้ใช้สิทธิมาตรการอื่น	29
ตารางที่ 4-1	ปริมาณการนำเข้าและการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทย ตั้งแต่ปี 2548-2550	48
ตารางที่ 4-2	ปริมาณการผลิต การบริโภค การนำเข้า และการส่งออกเส้นใย ตั้งแต่ปี 2548-2550	49
ตารางที่ 4-3	อัตราอากรขาเข้า ปริมาณและมูลค่านำเข้าของวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรม เส้นใยประดิษฐ์	51
ตารางที่ 4-4	ปริมาณการผลิต การบริโภค การนำเข้า และการส่งออกเส้นด้าย ตั้งแต่ปี 2548-2550	52
ตารางที่ 4-5	อัตราอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบในอุตสาหกรรมปั่นด้าย	54
ตารางที่ 4-6	ปริมาณการผลิต การบริโภค การนำเข้า และการส่งออกผ้าผืน ตั้งแต่ปี 2548-2550	55
ตารางที่ 4-7	อัตราอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบสำคัญที่ใช้ในการผลิตของอุตสาหกรรมฟอก ย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ	57
ตารางที่ 4-8	ปริมาณการผลิต การบริโภค การนำเข้า และการส่งออกเครื่องนุ่งห่ม ตั้งแต่ปี 2548-2550	58
ตารางที่ 4-9	อัตราอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม	60
ตารางที่ 4-10	มูลค่านำเข้า มูลค่านำเข้าต้องอากร และสัดส่วนมูลค่านำเข้าใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ต่อมูลค่านำเข้าทั้งหมด สำหรับวัตถุดิบในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ปี 2550	63
ตารางที่ 4-11	มูลค่าส่งออกทั้งหมด และมูลค่าส่งออกใช้สิทธิประโยชน์ต่างๆ และเงินชดเชย ค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกในกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ปี 2550	65
ตารางที่ 4-12	เปรียบเทียบสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ไม่ใช้สิทธิประโยชน์/ใช้สิทธิประโยชน์ต่อ มูลค่าส่งออกทั้งหมด ปี 2550	66
ตารางที่ 4-13	สรุปข้อดีและข้อจำกัดของสิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออก	67
ตารางที่ 4-14	ตารางอัตราเงินชดเชยสำหรับสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	69
ตารางที่ 4-15	ปริมาณการผลิตรถยนต์ประเภทต่างๆ ปี 2548-2550	73

		หน้า
ตารางที่ 4-16	ปริมาณการจำหน่ายรถยนต์ภายในประเทศ ปี 2549-2550	74
ตารางที่ 4-17	การส่งออกรถยนต์และชิ้นส่วน ปี 2548-2550	75
ตารางที่ 4-18	ปริมาณการผลิตจักรยานยนต์ ปี 2548-2550	75
ตารางที่ 4-19	ปริมาณการจำหน่ายรถจักรยานยนต์ภายในประเทศ ปี 2548-2550	76
ตารางที่ 4-20	การส่งออกรถจักรยานยนต์และชิ้นส่วน ปี 2548-2550	76
ตารางที่ 4-21	มูลค่านำเข้า-ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ของไทย ปี 2550 และอัตราอากรขาเข้าตามกรอบความตกลงทางการค้าต่างๆ	76
ตารางที่ 4-22	อัตราอากรขาเข้ายานยนต์และชิ้นส่วนตามกรอบ FTAs ต่างๆ ปี 2552	79
ตารางที่ 4-23	โครงสร้างอากรขาเข้ายานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ตามกรอบปกติเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน	79
ตารางที่ 4-24	อัตราภาษีสรรพสามิตของรถยนต์ประเภทใหม่	80
ตารางที่ 4-25	พิกัดศุลกากรที่ได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากรสูงสุด 10 อันดับ ปี 2550	82
ตารางที่ 4-26	รายการยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ปี 2550	83
ตารางที่ 4-27	ปริมาณและมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์กุ้งของไทย ปี 2546 – 2550	92
ตารางที่ 5-1	โครงสร้างอัตราเงินชดเชย สถิติการใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออก	97
ตารางที่ 5-2	สรุปส่วนประกอบของแบบสอบถามและการใช้วิเคราะห์	102
ตารางที่ 5-3	สรุปเหตุผลที่ไปรษณีย์ดีกลับ	107
ตารางที่ 5-4	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามและการประมวลผลจำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	109
ตารางที่ 5-5	แบบสอบถามข้อ 1 ข้อมูลปีที่เริ่มกิจการ	109
ตารางที่ 5-6	แบบสอบถามข้อ 2 รูปแบบกิจการ	110
ตารางที่ 5-7	แบบสอบถามข้อ 3-1 ทุนจดทะเบียน	111
ตารางที่ 5-8	แบบสอบถามข้อ 3-2 แสดงลักษณะแหล่งที่มาของทุนจดทะเบียน	112
ตารางที่ 5-9	แบบสอบถามข้อ 3-3 ทุนจดทะเบียนต่างประเทศที่มีทุนจากต่างประเทศ อย่างเดียวก่อน กลุ่ม 1	113
ตารางที่ 5-10	แบบสอบถามข้อ 3-4 ทุนจดทะเบียนต่างประเทศที่มีทุนจากต่างประเทศอย่างเดียวก่อน กลุ่ม 2	113
ตารางที่ 5-11	แบบสอบถามข้อ 3-5 ทุนจดทะเบียนต่างประเทศของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทย และต่างประเทศ กลุ่ม 1	114
ตารางที่ 5-12	แบบสอบถามข้อ 3-6 ทุนจดทะเบียนต่างประเทศของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทย และต่างประเทศ กลุ่ม 2	115
ตารางที่ 5-13	แบบสอบถามข้อ 3-7 ร้อยละทุนจดทะเบียน ของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทย และทุนต่างประเทศ	115

		หน้า
ตารางที่ 5-14	แบบสอบถามข้อ 4 จำนวนพนักงาน Full-Time ของกลุ่มตัวอย่าง	116
ตารางที่ 5-15	แบบสอบถามข้อ 5-1 ลักษณะกิจการ	117
ตารางที่ 5-16	แบบสอบถามข้อ 5-2 ลักษณะกิจการของกลุ่มกิจการผสม	119
ตารางที่ 5-17	แบบสอบถามข้อ 5-3 สัดส่วนกลุ่มกิจการผสมที่มีผู้ตอบมาก กลุ่มที่ 1	120
ตารางที่ 5-18	แบบสอบถามข้อ 5-4 สัดส่วนกลุ่มกิจการผสมที่มีผู้ตอบมาก กลุ่มที่ 2	121
ตารางที่ 5-19	แบบสอบถามข้อ 6-1 ลักษณะการใช้วัตถุดิบ	122
ตารางที่ 5-20	แบบสอบถามข้อ 6-2 สัดส่วนการใช้วัตถุดิบของสินค้าที่ใช้วัตถุดิบทั้ง 2 แบบ	123
ตารางที่ 5-21	แบบสอบถามข้อ 6-3 ลักษณะการจำหน่าย	124
ตารางที่ 5-22	แบบสอบถามข้อ 6-4 สัดส่วนการจำหน่ายของสินค้าที่มีการจำหน่ายทั้ง 2 แบบ	125
ตารางที่ 5-23	แบบสอบถามข้อ 7-1 ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดีของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ 1	126
ตารางที่ 5-24	แบบสอบถามข้อ 7-2 ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดีของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ 2	126
ตารางที่ 5-25	แบบสอบถามข้อ 7-3 ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดีของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม รวม 2 กลุ่ม	127
ตารางที่ 5-26	แบบสอบถามข้อ 8-1 การใช้สิทธิทางภาษี	128
ตารางที่ 5-27	แบบสอบถามข้อ 8-2 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี	130
ตารางที่ 5-28	แบบสอบถามข้อ 8-3 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 1 ที่เลือก 1 สิทธิ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	131
ตารางที่ 5-29	แบบสอบถามข้อ 8-4 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 1 ที่เลือก 2 สิทธิ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	132
ตารางที่ 5-30	แบบสอบถามข้อ 8-5 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 2 ที่เลือก 1 สิทธิ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	132
ตารางที่ 5-31	แบบสอบถามข้อ 8-6 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 2 ที่เลือก 2 สิทธิ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	133
ตารางที่ 5-32	แบบสอบถามข้อ 8-7 สัดส่วนการใช้สิทธิ กรณีเลือก 2 สิทธิที่สำคัญ	134
ตารางที่ 5-33	แบบสอบถามข้อ 8-8 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 2 ที่เลือก 3 สิทธิขึ้นไป (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	134
ตารางที่ 5-34	แบบสอบถามข้อ 8-9 สัดส่วนการใช้สิทธิ กรณีเลือก 3 สิทธิขึ้นไปที่สำคัญ	135
ตารางที่ 5-35	แบบสอบถามข้อ 8-10 เหตุผลที่ไม่ใช้สิทธิ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	135
ตารางที่ 5-36	แบบสอบถามข้อ 9 ปีแรกและปีล่าสุดที่ยื่นขอชดเชย	136
ตารางที่ 5-37	แบบสอบถามข้อ 10-1 การใช้สิทธิชดเชยในปัจจุบัน	137
ตารางที่ 5-38	แบบสอบถามข้อ 10-2 ปีที่เริ่มไม่ใช้	137
ตารางที่ 5-39	แบบสอบถามข้อ 10-3 เหตุผลที่เริ่มไม่ใช้ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)	138

	หน้า
ตารางที่ 5-40	แบบสอบถามข้อ 11 เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิ
ตารางที่ 5-41	แบบสอบถามข้อ 12 กรณีที่ใช้สิทธิขชเชย (ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)
ตารางที่ 5-42	แบบสอบถามข้อ 13 สินค้าที่ได้รับขชเชยที่มีการตอบมากที่สุด
ตารางที่ 5-43	แบบสอบถามข้อ 14 มูลค่าการส่งออกที่ขอขชเชย
ตารางที่ 5-44	แบบสอบถามข้อ 15 มูลค่าเงินขชเชยที่ได้รับ
ตารางที่ 5-45	แบบสอบถามข้อ 16 มูลค่าการใช้บัตรภาษี
ตารางที่ 5-46	แบบสอบถามข้อ 17 การใช้บัตรภาษีที่ได้รับ
ตารางที่ 5-47	แบบสอบถามข้อ 18 การโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น
ตารางที่ 5-48	แบบสอบถามข้อ 19-1 ประเภทภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ (ตอบได้มากกว่า 1 รายการ)
ตารางที่ 5-49	แบบสอบถามข้อ 19-2 ประเภทภาษีที่ระบุไว้ในส่วนอื่นๆ (ตอบได้มากกว่า 1 รายการ)
ตารางที่ 5-50	แบบสอบถามข้อ 19-3 สัดส่วนภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ (ตอบได้มากกว่า 1 รายการ)
ตารางที่ 5-51	แบบสอบถามข้อ 20 ค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินขชเชย
ตารางที่ 5-52	แบบสอบถามข้อ 21-1 ทราบนโยบายที่จะยกเลิกให้เงินขชเชยหรือไม่
ตารางที่ 5-53	แบบสอบถามข้อ 21-2 ทราบเรื่องที่จะยกเลิกมาตรการจากที่ใด (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
ตารางที่ 5-54	แบบสอบถามข้อ 22-1 การยกเลิกมาตรการมีผลกระทบหรือไม่
ตารางที่ 5-55	แบบสอบถามข้อ 22-2 เหตุผลของผลกระทบ
ตารางที่ 5-56	แบบสอบถามข้อ 22-3 เหตุผลที่ไม่ได้รับผลกระทบ
ตารางที่ 5-57	แบบสอบถามข้อ 23-1 ใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่
ตารางที่ 5-58	แบบสอบถามข้อ 23-2 สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
ตารางที่ 5-59	แบบสอบถามข้อ 23-3 เหตุผลที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
ตารางที่ 5-60	แบบสอบถามข้อ 24-1 การปรับตัว
ตารางที่ 5-61	แบบสอบถามข้อ 24-2 วิธีการปรับตัว
ตารางที่ 5-62	แบบสอบถามข้อ 24-3 สาเหตุที่ยังไม่ได้ปรับตัว
ตารางที่ 5-63	แบบสอบถามข้อ 25-1 เวลาที่ต้องการใช้ในการปรับตัว
ตารางที่ 5-64	แบบสอบถามข้อ 25-2 เวลาในการปรับตัวอื่นๆที่ระบุ
ตารางที่ 5-65	แบบสอบถามข้อ 26 ความต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐ

	หน้า
ตารางที่ 5-66 แบบสอบถามข้อ 27 ความต้องการให้มีการปรับปรุงมาตรการเพื่อรองรับการยกเลิกชดเชยฯ	156
ตารางที่ 5-67 แบบสอบถามข้อ 28 การจัดกลุ่มข้อเสนอแนะ	157
ตารางที่ 6-1 สรุปมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับเทียบกับสถิติการจ่ายเงินชดเชย	160
ตารางที่ 6-2 สรุปสัดส่วนมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกทั้งหมดเทียบกับสถิติ	160
ตารางที่ 6-3 สรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงทุนจดทะเบียนต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชย (มติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)	180
ตารางที่ 6-4 สรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงมูลค่าเงินชดเชยต่อสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชย (มติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)	184
ตารางที่ 6-5 มูลค่าเงินชดเชยของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มรายปีสินค้า 2 ตอน ปี 2550	186
ตารางที่ 6-6 สรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ต่อมูลค่าเงินชดเชย ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชย (มติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)	188
ตารางที่ 6-7 ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงมูลค่าเงินชดเชย (มติของสินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม) ต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชย (มติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)	192
ตารางที่ 6-8 ระดับผลกระทบหากมีการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม : วิเคราะห์จากสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	195

ตารางที่ 6-9	สรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิขาดเขตมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด (มติของสินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม) ต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิขาดเขตมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิขาดเขต (มติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)	197
ตารางที่ 6-10	สรุปผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชยต่อผู้ส่งออกอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	199
ตารางที่ 6-11	มูลค่าการส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ที่ใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออกมาตรการต่างๆ ปี 2550	206
ตารางที่ 6-12	สรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงทุนจดทะเบียนต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)	210
ตารางที่ 6-13	สรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงมูลค่าเงินชดเชยต่อสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)	215
ตารางที่ 6-14	สรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ต่อมูลค่าเงินชดเชย ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)	220
ตารางที่ 6-15	สรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงมูลค่าเงินชดเชย (มติของสินค้าส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน) ต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)	228

		หน้า
ตารางที่ 6-16	สรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด (มิติของสินค้าส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน) ต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มิติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)	233
ตารางที่ 6-17	สรุปผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ต่อผู้ส่งออกยานยนต์	238
ตารางที่ 6-18	สรุปผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ต่อผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์	239
ตารางที่ 6-19	มูลค่าการส่งออกกึ่งแข็งกึ่งอ่อนที่ใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออกมาตรการต่างๆ	244
ตารางที่ 6-20	สรุปภาพรวมของผู้ส่งออกสินค้ากึ่งแข็งกึ่งอ่อนจากแบบสอบถาม	245
ตารางที่ 6-21	มูลค่าขอรับเงินชดเชย สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย และความสามารถในการใช้สิทธิอื่น จำแนกตามขนาดของทุนจดทะเบียน	249
ตารางที่ 6-22	การจำแนกกลุ่มผู้ขอรับเงินชดเชยจากสถิติการจ่ายเงินชดเชยและผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามตามมูลค่าขอรับเงินชดเชย	250
ตารางที่ 6-23	ทุนจดทะเบียน สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย และความสามารถในการใช้สิทธิอื่น จำแนกตามมูลค่าการขอรับเงินชดเชย	252
ตารางที่ 6-24	การจำแนกกลุ่มผู้ขอรับเงินชดเชยจากสถิติการจ่ายเงินชดเชยและผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามตามสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	254
ตารางที่ 6-25	ทุนจดทะเบียน มูลค่าขอรับเงินชดเชย และความสามารถในการใช้สิทธิอื่น จำแนกตามสัดส่วนการใช้สิทธิชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	256
ตารางที่ 6-26	ผลการวิเคราะห์ผลกระทบของผู้ส่งออกจากการยกเลิกมาตรการชดเชย	258

สารบัญแผนภาพ

	หน้า
แผนภาพที่ 1-1 กรอบการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม	5
แผนภาพที่ 3-1 สัดส่วนการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร 5 อันดับแรก (ปี 2550)	27
แผนภาพที่ 4-1 โครงสร้างอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	46
แผนภาพที่ 4-2 จำนวนโรงงานและจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ปี 2550	46
แผนภาพที่ 4-3 โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมเส้นใย (ปี 2549)	50
แผนภาพที่ 4-4 โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมปั่นด้าย (ปี 2549)	53
แผนภาพที่ 4-5 โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมทอผ้าและถักผ้า (ปี 2549)	56
แผนภาพที่ 4-6 โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมฟอก ย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ (ปี 2549)	57
แผนภาพที่ 4-7 โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (ปี 2549)	59
แผนภาพที่ 4-8 โครงสร้างของอุตสาหกรรมยานยนต์ (ต้นน้ำ-ปลายน้ำ)	71
แผนภาพที่ 4-9 การผลิต จำหน่าย และส่งออกรถยนต์ของไทย ปี 2536-2550	72
แผนภาพที่ 4-10 สัดส่วนการผลิตรถยนต์ของไทย ปี 2550	73
แผนภาพที่ 4-11 สัดส่วนการจำหน่ายรถยนต์ภายในประเทศ ปี 2550	74
แผนภาพที่ 4-12 สัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการส่งเสริมการส่งออกของยานบก (ตอนที่ 87)	82
แผนภาพที่ 4-13 สัดส่วนมูลค่าการใช้วัตถุดิบในต้นทุนการผลิตถุงเพาะเลี้ยง ประเภทพิกัด 0306.23.30 ต่อ 1 ตัน	88
แผนภาพที่ 4-14 สัดส่วนมูลค่าการใช้วัตถุดิบในต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์ถุง ประเภทพิกัด 0306.13.00 ต่อ 1 ตัน	88
แผนภาพที่ 4-15 สัดส่วนมูลค่าการใช้วัตถุดิบในต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์ถุงแปรรูป ประเภทพิกัด 1605.20.99 ต่อ 1 ตัน	89
แผนภาพที่ 5-1 กลุ่มประชากรและโครงสร้างผู้รับเงินชดเชยระบบเดิมและระบบใหม่	105
แผนภาพที่ 5-2 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ	107
แผนภาพที่ 6-1 กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้ในการวิเคราะห์	161
แผนภาพที่ 7-1 แนวคิดการคืนอากรในลักษณะการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ	267

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการศึกษา

ในช่วงกลางทศวรรษ 2510 ประเทศไทยประสบปัญหาการชะงักงันทางเศรษฐกิจและความไร้เสถียรภาพทางการเมือง ซึ่งเป็นผลมาจากภาวะเศรษฐกิจโลกในขณะนั้น ที่ประสบกับปัญหาระบบการเงินโลก และวิกฤตการณ์พลังงาน รัฐบาลจึงได้มีนโยบายกระตุ้นการขยายตัวทางเศรษฐกิจในด้านต่างๆ ซึ่งรวมถึงการสนับสนุนการส่งออกด้วยการพัฒนาขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ส่งออก ในปี 2514 รัฐบาลมีนโยบายที่จะช่วยเหลือผู้ส่งออกไทยให้สามารถแข่งขันในตลาดโลกได้ โดยออกมาตรการเงินชดเชยค่าภาษีอากร ซึ่งผู้ส่งออกจะได้รับเงินชดเชยค่าภาษีที่แฝงอยู่ในวัตถุดิบที่ใช้ผลิตสินค้าส่งออก ซึ่งได้แก่ ภาษีสรรพสามิต ภาษีท้องถิ่น ภาษีการค้า อากรขาเข้า ภาษีและค่าธรรมเนียมอื่นๆ ในรูปของบัตรภาษี และต่อมาในปี 2524 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ. 2524 เพื่อให้การให้เงินชดเชยมีกฎหมายรองรับ และมีระเบียบวิธีการปฏิบัติที่ชัดเจน สามารถรองรับจำนวนผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเพิ่มมากขึ้น ซึ่งตามกฎหมายได้กำหนดให้ตั้งคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าที่ส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรทำหน้าที่ในการกำหนดอัตราเงินชดเชยค่าภาษีอากร เปลี่ยนแปลงอัตราเงินชดเชย กำหนดชนิดสินค้าที่ไม่ได้รับเงินชดเชย กำหนดวิธีการ เงื่อนไขต่างๆ

เงินชดเชยค่าภาษีอากรที่จ่ายชดเชยให้ผู้ส่งออกมาจากรายได้ภาษีอากรที่ได้เก็บไว้ไม่เกินร้อยละ 1 จากกรมศุลกากร กรมสรรพากร และกรมสรรพสามิต โดยไม่ได้นำส่งเข้าเป็นรายได้แผ่นดินตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายว่าด้วยการเงินการคลัง ในช่วงปี 2535-2539 เป็นช่วงที่เศรษฐกิจไทยมีการขยายตัวอย่างรวดเร็ว ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการขยายตัวของการส่งออก ส่งผลให้จำนวนเงินที่ขอรับชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกเพิ่มขึ้นตาม คิดเป็นจำนวนเงินเฉลี่ยต่อปีประมาณ 8,000 ล้านบาท ทำให้มาตรการดังกล่าวเป็นภาระด้านการคลังของประเทศ โดยเฉพาะในช่วงวิกฤติเศรษฐกิจปี 2540 ซึ่งเป็นช่วงที่รัฐบาลประสบปัญหาด้านรายได้ ประกอบกับการบริหารงานเกี่ยวกับการชดเชยค่าภาษีอากรมีภาระที่เพิ่มขึ้น และมีปัญหาเกี่ยวกับการทุจริต จึงทำให้มีแนวคิดที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร และสนับสนุนให้ผู้ส่งออกเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกทางด้านอื่นแทน ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรได้มีมติให้ทยอยยกเลิกการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรแก่ผู้ส่งออก และให้พิจารณาหามาตรการที่เหมาะสมเพื่อรองรับผลกระทบต่อผู้ส่งออาก่อนยกเลิก

การให้เงินชดเชยทั้งหมด เช่น สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกตามกฎหมายที่มีอยู่เดิม มาตรการภาษีอื่นๆ หรือมาตรการที่ไม่ใช่ภาษีอากร

ดังนั้น การศึกษาผลกระทบการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร แนวทางแก้ไขปัญหา และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก จะทำให้ทราบข้อมูลจากผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบโดยตรง อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพิจารณาแนวทางแก้ไขปัญหา และหา มาตรการรองรับที่เหมาะสมกับผู้ส่งออก

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1.2.1 เพื่อสำรวจข้อมูลจากผู้ส่งออกในการใช้สิทธิประโยชน์ภาษีอากรตามมาตรการ ชดเชยค่าภาษีอากร และมาตรการอื่นๆ และผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย

1.2.2 เพื่อศึกษาแนวทางและข้อกำหนดการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรใน การส่งเสริมการส่งออกของไทย การให้สิทธิประโยชน์ของต่างประเทศ และเงื่อนไขข้อบังคับของ องค์การระหว่างประเทศ

1.2.3 เพื่อประเมินและวิเคราะห์ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษี อากร ตลอดจนพิจารณาเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าว และมาตรการรองรับผลกระทบ ที่เหมาะสม

1.3 ขอบเขตของการศึกษา

วิเคราะห์ผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชยตามกลุ่มผู้ประกอบการหรือ กลุ่มสินค้าจากผู้ส่งออกที่ขึ้นทะเบียนขอรับเงินชดเชยและผู้ส่งออกทั่วไป เพื่อศึกษาข้อเท็จจริง เกี่ยวกับสถานการณ์การขอรับเงินชดเชย การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอื่นๆ โดยนำมาวิเคราะห์ร่วมกับ ฐานข้อมูลการชดเชยค่าภาษีอากรที่มีอยู่ในปัจจุบัน ด้วยเครื่องมือทางสถิติ และเครื่องมืออื่นๆ

1.4 ระเบียบวิธีศึกษา

โครงการวิจัยผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร แนวทางแก้ไขปัญห และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก เป็นงานวิจัยโดยการสำรวจ (Survey Research) และเป็นงานวิจัยเชิงประยุกต์เพื่อให้ได้คำตอบหรือผลการวิจัยที่นำไปสู่แนวทางการกำหนดนโยบาย โดยมีวิธีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล และวิธีการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1.4.1 วิธีการจัดเก็บรวบรวมข้อมูล

1) **ข้อมูลเชิงทุติยภูมิ (Secondary Data)** รวบรวมจากข้อมูลสถิติ กฎหมาย เอกสาร รายงานการส่งออกและการใช้สิทธิประโยชน์ของกรมศุลกากร ได้แก่ ข้อมูลการใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยและสิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออกมาตรการอื่นๆ และข้อมูลจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้สิทธิประโยชน์ภาษีอากรเพื่อการส่งเสริมการส่งออก ข้อมูลการใช้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออกในต่างประเทศ กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง ข้อกำหนดและเงื่อนไขขององค์กรระหว่างประเทศ

2) **ข้อมูลเชิงปฐมภูมิ (Primary Data)** รวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม โดยมีการจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์และผ่านระบบอินเทอร์เน็ต¹ (ผ่านเว็บไซต์ของสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง) สำหรับกลุ่มเป้าหมายในการศึกษานี้ คือ กลุ่มผู้ส่งออก ซึ่งข้อมูลที่รวบรวมจากแบบสอบถามประกอบด้วย คำถามปลายเปิดและปลายปิด² ในส่วนของการกำหนดกลุ่มเป้าหมายในการสำรวจ วิธีการคัดเลือกกลุ่มเป้าหมาย และการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

2.1) กลุ่มเป้าหมายในการสำรวจข้อมูลจากแบบสอบถามประกอบด้วยผู้ส่งออกทั้งหมดในฐานข้อมูลของกรมศุลกากร ประกอบด้วยส่วนที่ขึ้นทะเบียนขอใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร และผู้ส่งออกทั่วไปที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนแต่มีสิทธิที่จะขึ้นทะเบียนขอใช้สิทธิดังกล่าว โดยจัดส่งแบบสอบถามทางไปรษณีย์และทางอินเทอร์เน็ตให้แก่ผู้ส่งออกที่ขึ้นทะเบียนในปี 2549 สำหรับผู้ส่งออกที่จะสำรวจโดยแบบสอบถามสามารถแบ่งกลุ่ม ได้ ดังนี้

2.1.1) ผู้ส่งออกที่ขึ้นทะเบียนขอใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ซึ่งปัจจุบันมีการขึ้นลงทะเบียนใน 2 ระบบ คือ

¹ พัฒนาระบบส่งและรับแบบสอบถามเพื่อประมวลผลทางอินเทอร์เน็ต โดยใช้โปรแกรมภาษา PHP และนำมาจัดทำฐานข้อมูลด้วยโปรแกรม MYSQL ร่วมกับแบบสอบถามที่ได้รับทางไปรษณีย์ และข้อมูลการใช้สิทธิประโยชน์ของตัวอย่างที่ต้องการศึกษา

² รายละเอียดแบบสอบถาม “โครงการวิจัยผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร แนวทางแก้ไขปัญห และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก” ปรากฏตามภาคผนวกที่ ข

กลุ่มที่ 1 : ผู้ส่งออกที่ขึ้นทะเบียนขอใช้สิทธิในระบบเดิม กศก. 169

กลุ่มที่ 2 : ผู้ส่งออกที่ขึ้นทะเบียนในระบบ Paperless

2.1.2) ผู้ส่งออกทั่วไปที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนขอใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย

ค่าภาษีอากร เนื่องจากเป็นกลุ่มผู้ส่งออกที่สามารถยื่นขอใช้สิทธิดังกล่าวในอนาคต โดยให้ตอบแบบสอบถามผ่านทางอินเทอร์เน็ต

ตารางที่ 1-1 : สรุปกลุ่มผู้ส่งออกที่สำรวจโดยแบบสอบถาม

ประเภทของ ประชากร	ประชากร	วิธีเก็บรวบรวมข้อมูลจาก แบบสอบถาม
ผู้ส่งออกที่ขึ้น ทะเบียนขอใช้สิทธิ ขอรับเงินชดเชย	ระบบเดิม กศก.169 และระบบ Paperless	อินเทอร์เน็ต
	ระบบ Paperless	อินเทอร์เน็ต
	ระบบเดิม กศก.169	ไปรษณีย์
ผู้ส่งออกทั่วไป	ผู้ส่งออกที่ไม่ได้ขอใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย	อินเทอร์เน็ต

2.2) การคัดเลือกกลุ่มเป้าหมาย

2.2.1) ครอบคลุมประเภทสินค้า ตามประเภทพิกัด 4 หลัก หรือ 8 หลัก

2.2.2) กลุ่มตัวอย่าง จะสุ่มตัวอย่างตามขั้นตอน ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 จะสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มผู้ส่งออกที่ขึ้นทะเบียนขอใช้สิทธิรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรที่เป็นผู้ส่งออกระบบเดิม กศก. 169 และลงทะเบียนในระบบ Paperless ผู้ลงทะเบียนในระบบ Paperless และผู้ลงทะเบียนระบบเดิม กศก. 169 ตามลำดับ

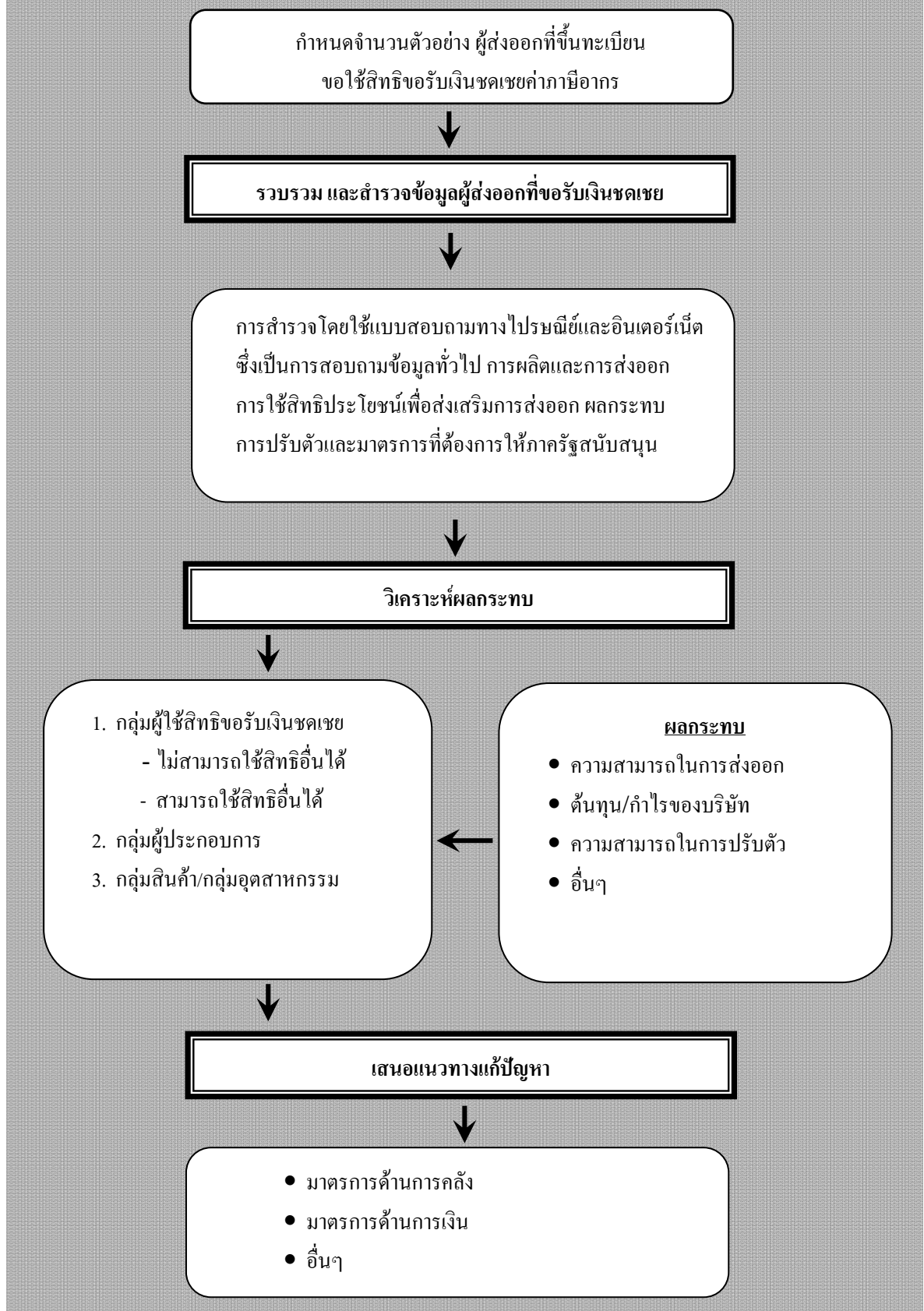
ขั้นตอนที่ 2 จะสุ่มตัวอย่างจากกลุ่มผู้ขอรับเงินชดเชยมากที่สุด
กลาง และน้อยที่สุด

ขั้นตอนที่ 3 สำหรับประเภทพิกัดที่ไม่มีผู้ขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร จะสุ่มจากผู้ที่ใช้สิทธิตามมาตรการอื่นๆ

2.2.3) จำนวนตัวอย่างที่ทำการศึกษาจะทำสุ่มตัวอย่างจากจำนวนประชากร
ซึ่งเป็นผู้ส่งออกที่ขึ้นทะเบียนขอใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

2.3) การวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม ในการศึกษานี้จะให้ความสำคัญกับ
กลุ่มผู้ส่งออกที่ขึ้นทะเบียนขอใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร เนื่องจากเป็นกลุ่มที่จะได้รับ
ผลกระทบโดยตรงจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร ซึ่งกรอบการวิเคราะห์ข้อมูล (แผนภาพที่
1-1) มีดังนี้

แผนภาพที่ 1-1 : กรอบการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม

2.3.1) รวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามในเชิงสถิติ ซึ่งประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไป การผลิตและการส่งออก การใช้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออก ผลกระทบ การปรับตัว และมาตรการที่ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุน

2.3.2) วิเคราะห์ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรในด้านต่างๆ ได้แก่ ความสามารถในการส่งออก ต้นทุนการผลิต ผลกำไร ความสามารถในการปรับตัว เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ทราบความสามารถในการปรับตัวของกลุ่มผู้ประกอบการหรือกลุ่มสินค้าหรือกลุ่มอุตสาหกรรมในการใช้สิทธิประโยชน์ส่งเสริมการส่งออกประเภทอื่น

2.3.3) เสนอแนะแนวทางเพื่อรองรับการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร

1.4.2 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาวิจัยนี้ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสถิติพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยการสรุปข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ หรือตัวอย่างที่เลือกมา และการวิเคราะห์ข้อมูลจากประสบการณ์ต่างประเทศที่ใช้สิทธิประโยชน์ภายในการส่งเสริมการส่งออกดังนี้

1) วิเคราะห์ผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย โดยวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่จัดทำเป็นฐานข้อมูลด้วยโปรแกรม MYSQL และใช้เครื่องมือทางสถิติประมวลผลตามเงื่อนไขต่างๆ จากโปรแกรมสำเร็จรูป ได้แก่ Microsoft Access และ Microsoft Excel และวิเคราะห์ข้อเสนอมาตรการรองรับเพื่อลดผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย และแนวทางการพัฒนามาตรการส่งเสริมการส่งออกในรูปแบบต่างๆ

2) วิเคราะห์ข้อมูลการใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร และการใช้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออกอื่น วิเคราะห์ข้อมูลและประสบการณ์จากต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร หรือมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นๆ

1.4.3 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการศึกษา

1) ประเมินผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชย ใช้ข้อมูลจากแบบสอบถามเป็นหลัก และข้อมูลจากสถิติการใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย โดยพิจารณาเป็นกลุ่มผู้ประกอบการและกลุ่มสินค้า ตามผลกระทบและลำดับความสำคัญ ดังนี้

1.1) ความสามารถในการปรับตัวหรือใช้สิทธิจากมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นๆ
โดยมีสมมติฐานว่า ผู้ประกอบการ/ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ เป็นผู้ที่ไม่ได้รับผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรหรือได้รับผลกระทบน้อย ขณะที่ผู้ส่งออกที่ไม่สามารถใช้สิทธิจากมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นและไม่สามารถปรับตัวได้เป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบ

1.2) การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก ซึ่งสิทธิประโยชน์ทางภาษีสวมมาตรการชดเชยและทุกมาตรการ เป็นปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความสามารถในการส่งออกและต้นทุนของบริษัท โดยมีสมมติฐานว่า การใช้สิทธิมาตรการชดเชยจะทำให้บริษัทมีต้นทุนจากการส่งออกลดลง ด้วยต้นทุนการขอใช้เงินชดเชยที่น้อยกว่ามูลค่าเงินชดเชยที่ผู้ส่งออกได้รับ

2) ประเมินความสามารถในการแข่งขันของสินค้าส่งออก โดยการพิจารณากลุ่มเป้าหมายสินค้าที่ให้ความสำคัญเป็นพิเศษ หรือสินค้าที่ได้รับผลกระทบมาก เช่น รถยนต์ อาหารแช่แข็ง และสิ่งทอ เป็นต้น

3) แนวทางการให้สิทธิประโยชน์รูปแบบอื่นๆ ที่เหมาะสมแก่ผู้ส่งออก โดยจะพิจารณาจากกรอบของงานวิจัยหรือการทบทวนวรรณกรรม ประสบการณ์ต่างประเทศ และการพัฒนาการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรภายใต้กฎหมายศุลกากร

1.5 การทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาและทบทวนผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรของประเทศไทยพบว่า ผลงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นประเด็นเกี่ยวกับมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกในภาพรวม โดยยังไม่มีผลงานวิจัยที่ทำการศึกษาและวิเคราะห์ในเรื่องมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรโดยตรง แต่มีผลงานวิจัยที่มีการศึกษาครอบคลุมถึงมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรของประเทศไทย ดังนี้

1.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1) George T. Abed (1998). “Thailand: Improving the Structure and Performance of the Revenue System” ซึ่งเป็นผลงานวิจัยของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund) โดยกองทุนการเงินระหว่างประเทศมีข้อคิดเห็นต่อมาตรการส่งเสริมการส่งออกของไทย ได้แก่ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ คลังสินค้าทัณฑ์บน มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร มาตรการส่งเสริมการลงทุน และเขตอุตสาหกรรมส่งออก โดยมาตรการส่งเสริมการส่งออกมีบทบาทสำคัญต่อการส่งออกของไทย แต่การยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้าของไทยผ่านมาตรการต่างๆ นั้น จะมีผลกระทบต่อรายได้ของรัฐบาลอย่างมีนัยสำคัญ และจะได้ผลไม่เต็มที่เนื่องจากยังมีปัญหาในขั้นตอนหรือกระบวนการในการผ่านพิธีการในการนำเข้าและส่งออก และในบางประเทศเจ้าหน้าที่จะใช้เป็นช่องทางทุจริต ดังนั้น ควรจะให้สิทธิประโยชน์เท่าที่จำเป็นและปรับปรุงพัฒนาขั้นตอนต่างๆ ในการขอใช้สิทธิประโยชน์มีความง่าย สะดวกรวดเร็ว โดยเฉพาะผู้นำเข้าและส่งออกที่มีประวัติดี และให้กำหนดบทลงโทษต่อผู้นำเข้าและส่งออกที่ทุจริตต่อการให้สิทธิประโยชน์ดังกล่าว กำหนดให้มีการตรวจสอบการใช้สิทธิประโยชน์ให้เป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดอย่างเข้มงวด และมีการประสานงานระหว่างกรมจัดเก็บภาษี

ในส่วนมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร เป็นมาตรการที่สะดวกในการขอใช้สิทธิโดยการให้คืนอากรจากฐานมูลค่าสินค้าส่งออกตามอัตราเงินชดเชยที่กำหนดไว้แล้วตามรหัสฮาร์โมนไนซ์ แต่เป็นภาระของกระทรวงการคลังที่จะต้องปรับปรุงอัตราเงินชดเชยให้สอดคล้องกับโครงสร้างการผลิตในปัจจุบัน ตามข้อมูลจากตาราง Input - Output และการคำนวณโดยใช้สัมประสิทธิ์ปัจจัยการผลิต (PHIC) ของผู้ผลิต และเป็นมาตรการที่ทุจริตง่าย และได้เสนอข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้บัตรภาษีโดยกำหนดให้สามารถใช้ได้เฉพาะกรมศุลกากร ให้มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างส่วนคืนอากรกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นของกรมศุลกากร และให้มีระบบคืนอากรที่รวดเร็วและมีการตรวจสอบและบทลงโทษที่ชัดเจนสำหรับผู้ทุจริตและเพิกถอนการใช้สิทธิประโยชน์

2) ดร.สมชัย ฤชุพันธุ์และคณะ (2546) “การปฏิรูปภาษีศุลกากร และมาตรการภาษีเพื่อการส่งออก” งานวิจัยดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ในการศึกษาเพื่อวิเคราะห์สถานการณ์ และภาวะอุตสาหกรรมใหม่ และกำหนดทิศทางและนโยบายให้เหมาะสม รวมทั้งเพื่อออกแบบวางระบบงานสำหรับภาษีศุลกากร และมาตรการภาษีเพื่อส่งออก เพื่อให้เกิดความเป็นธรรม และการจัดสรรทรัพยากรที่เหมาะสม โดยผลการวิจัยได้มีการศึกษาครอบคลุมถึงมาตรการเพื่อส่งออกในส่วนของมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร ซึ่งสรุปได้ดังนี้

จากการศึกษาพบว่า มูลค่าการชดเชยในช่วงปี 2541-2545 เมื่อเทียบกับการส่งออก หรือเทียบกับรายได้รัฐบาลถือว่าน้อยมาก ประกอบกับการปรับปรุงโครงสร้างภาษีศุลกากรที่มีการลดอัตราลงเรื่อยๆ อัตราเงินชดเชยและตัวเงินชดเชยที่ต้องสอดคล้องกับอากรขาเข้าจึงมีแนวโน้มลดลง แต่ยังมีผู้ขอรับเงินชดเชยในทุกอุตสาหกรรมแม้จะเป็นรายที่มีการส่งออกสูง

ในระยะยาวหากอัตราอากรขาเข้าปรับลดเหลือร้อยละ 0 การชดเชยค่าภาษีอากร จะไม่มีความจำเป็นอีก จึงเป็นที่มาของการยกเลิกมาตรการชดเชย ซึ่งมีทั้งแนวคิดสนับสนุนให้ยกเลิกมาตรการชดเชย เนื่องจากการคำนวณอัตราเงินชดเชยโดยใช้ตาราง Input - Output เป็นการให้ proxy ที่ไม่สามารถคำนวณค่าภาระภาษีที่แท้จริง สินค้าบางชนิดอาจได้รับชดเชยสูงกว่าภาระภาษีขาเข้าวัตถุดิบจริงซึ่งอาจทำให้ถูกเรียกเก็บอากรตอบโต้การอุดหนุน (CVD) เกิดการทุจริตได้ง่ายจากการที่ผู้ส่งออกแจ้งราคาส่งออก FOB สูงๆ และการติดตามตรวจสอบสินค้าที่ส่งออกไปแล้วยากที่จะทราบได้ว่าเป็นของที่ควรได้รับเงินชดเชยตามที่สำแดงไว้หรือไม่ ส่วนแนวคิดคัดค้าน มักมาจากผู้ประกอบการที่อ้างว่าต้นทุนการผลิตสูงเพราะภavnนำเข้าวัตถุดิบสูง ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการอื่นได้ รัฐบาลไม่ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนการส่งออก ฯลฯ และมีข้อเสนอให้รัฐบาลภavnนำเข้าวัตถุดิบโดยให้คงมาตรการชดเชยไว้ หรือให้หามาตรการอื่นมาทดแทนโดยต้องให้เวลาผู้ประกอบการปรับตัว และการปรับสูตรคำนวณอัตราเงินชดเชยให้ทันสมัย

ผู้วิจัยเห็นว่าถ้าการส่งออกส่วนหนึ่งยังมีภาระภาษีศุลกากรแฝงอยู่ ก็ควรมีมาตรการชดเชยต่อไป เนื่องจากสภาพการผลิตของไทยมีความซับซ้อนจากผู้นำเข้าถึงผู้ส่งออกหลายทอด หากยกเลิก ไม่ใช่แค่ผู้ประกอบการรายย่อยที่ไม่สามารถรับเงินชดเชยได้ แต่รายใหญ่ที่มีวัตถุดิบมากมาย จะมีภาระเจ้าหน้าที่และเอกสารมาก ถ้าใช้สิทธิประโยชน์อื่น และมีข้อเสนอแนะให้ประชาคมพันธ์ให้ ผู้ส่งออกเข้าใจชัดเจนว่าเงินชดเชยคืออะไร มีที่มาอย่างไร เพื่อให้ทราบว่าเป็นเงินที่จ่ายเนื่องจากภาระ อากรขาเข้าที่แฝงในสินค้าส่งออกเท่านั้น ไม่ใช่เงินที่รัฐบาลให้เปล่าให้เพื่อสนับสนุนการส่งออก และ ให้เร่งปรับโครงสร้างอัตราภาษีศุลกากรให้อากรขาเข้าลดเป็นการทั่วไป ทำให้ภาระอากรขาเข้าที่แฝง ในสินค้าลดลงด้วย ทำให้รัฐไม่ต้องเก็บภาษีไปก่อนแล้วมาชดเชยทีหลัง

3) นายมานิต วิทยาเต็ม (2537) “สงครามการค้าระหว่างประเทศกับผลกระทบต่อความมั่นคงของชาติ” โดยงานวิจัยดังกล่าวได้มีการศึกษากรณีการได้ส่วนการเก็บภาษีต่อต้าน การทุ่มตลาด (AD) และภาษีตอบโต้การอุดหนุนการส่งออก (CVD) ของประชาคมยุโรป ปี 2530 ในสินค้าถั่วลิสงป่น ซึ่งได้มีการกล่าวหาว่ารัฐบาลไทยให้การอุดหนุนการส่งออก ด้วยการให้ สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร เช่น ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล ยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร การให้ หักค่าเสื่อม เป็นต้น การได้รับสินเชื่อเพื่อการส่งออก การได้รับลดหย่อนค่าไฟฟ้า การได้รับเงินชดเชย ค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก ดังนั้น เพื่อแก้ไขปัญหาและยุติการเรียกเก็บภาษี CVD สินค้าถั่วลิสงป่น ประเทศไทยจึงได้มีการเก็บค่าธรรมเนียมพิเศษในอัตราขึ้นลด 1.76 บาท เพื่อลดล้างการอุดหนุน การส่งออกและทดแทนการจัดเก็บ CVD ของประชาคมยุโรป อย่างไรก็ตาม ประชาคมยุโรปได้มีการ ทบทวนปรับลดอัตราอุดหนุนการส่งออกสินค้าดังกล่าวอีกหลายครั้งในปี 2533 ปี 2535 และ ปี 2536 ส่งผลให้ประเทศไทย โดยกระทรวงพาณิชย์ต้องประกาศปรับลดค่าธรรมเนียมพิเศษลงเรื่อยๆ จนเหลือขึ้นละ 0.91 บาท ในปี 2536

1.5.2 ผลการศึกษาของสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง เรื่อง การใช้สิทธิมาตรการชดเชย ค่าภาษีอากร (2544) โดยสำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้รับมอบหมายจากกระทรวงการคลังให้ ทำการศึกษาในกรณีหากยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรจะใช้มาตรการทดแทนอย่างไร หรือจะ บริหารอย่างไรในระบบปัจจุบัน ซึ่งให้มีความโปร่งใส ลดปัญหาการบิดเบือน และมีประสิทธิภาพ มากขึ้น ซึ่งผลจากการศึกษามีประเด็นสำคัญ สรุปได้ดังนี้

การชดเชยค่าภาษีอากรจะเป็นมาตรการในการช่วยเหลือผู้ส่งออกขนาดกลาง และขนาดเล็ก นอกจากนี้ ยังเป็นการสนับสนุนให้มีการใช้วัตถุดิบภายในประเทศ ดังนั้น การที่จะยกเลิก การให้เงินชดเชยอาจจะมิผู้ที่ได้รับผลกระทบ ดังนี้

- 1) ผู้ผลิตสินค้าส่งออกขนาดใหญ่ ที่ใช้วัตถุดิบภายในประเทศในสัดส่วนที่มาก จะมีปัญหาที่ไม่สามารถขอกินภาษีที่แฝงอยู่ในการผลิตวัตถุดิบภายในประเทศที่ใช้ในการผลิตสินค้าส่งออกได้ เพราะมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรเป็นมาตรการเดียวที่ให้ชดเชยภาระภาษีที่แฝงอยู่ในการผลิตวัตถุดิบภายในประเทศด้วย ทั้งนี้เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ใช้วัตถุดิบที่ผลิตภายในประเทศ
- 2) ผู้ผลิตสินค้าส่งออกขนาดกลางและขนาดเล็ก ไม่มีความสามารถเข้ามาตราส่งเสริมการส่งออกมาตรการอื่นได้ เนื่องจากจะต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการสูง และมาตรการส่งเสริมการส่งออกบางมาตรการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่ขอใช้สิทธิ เช่น เงินทุนจดทะเบียน
- 3) ผู้ส่งออกขนาดใหญ่ กลาง และเล็ก กรณีซื้อสินค้ามาและส่งออก (ไม่ได้ผลิตสินค้าเอง) จะไม่สามารถเข้ามาตราส่งเสริมการส่งออกมาตรการอื่นได้ เนื่องจากมาตรการอื่นๆ ให้สิทธิสำหรับผู้นำเข้าวัตถุดิบมาผลิตและส่งออก แต่มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรกำหนดให้เงินชดเชยเฉพาะผู้ส่งสินค้าออก

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกของประเทศไทยที่ผ่านมา สามารถสรุปได้ว่า การชดเชยค่าภาษีอากรเป็นมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกที่มีข้อดีตรงที่ผู้ส่งออกมีความสะดวกในการขอใช้สิทธิประโยชน์ แต่ก็มีข้อเสียตรงที่การคำนวณอัตราโดยใช้ข้อมูลจากตาราง Input-Output นั้นไม่สามารถคำนวณค่าภาระภาษีที่แท้จริงได้ กระทรวงการคลังซึ่งเป็นหน่วยงานหลักในการกำหนดอัตราเงินชดเชยจะต้องปรับปรุงอัตราให้สอดคล้องกับโครงสร้างการผลิตและอัตราอากรขาเข้า นอกจากนี้ ยังเป็นมาตรการที่ง่ายต่อการทุจริต และอาจถูกตอบโต้การอุดหนุน (CVD) จึงทำให้มีแนวคิดที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร หรือปรับปรุงมาตรการให้มีความโปร่งใส ลดปัญหาการบิดเบือน และมีประสิทธิภาพมากขึ้น อย่างไรก็ตาม อัตราเงินชดเชยมีแนวโน้มปรับลดลงซึ่งสอดคล้องกับการปรับลดลงของอัตราอากรขาเข้า ดังนั้น ในระยะยาวมาตรการชดเชยอาจจะไม่มีความจำเป็น

1.6 ประโยชน์ที่จะได้รับจากการศึกษา

1.6.1 ข้อมูลผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร และมาตรการที่ผู้ส่งออกต้องการให้รัฐบาลสนับสนุนเพื่อรองรับผลกระทบต่อผู้ส่งออกเมื่อมีการยกเลิกการให้เงินชดเชย

1.6.2 ข้อเสนอเชิงนโยบายในการแก้ปัญหาจากผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย

1.6.3 ฐานข้อมูลที่ได้จากการสำรวจข้อมูลผู้ส่งออกที่ขึ้นทะเบียนขอรับเงินชดเชย และผู้ส่งออกทั่วไป ซึ่งเป็นข้อมูลปฐมภูมิเกี่ยวกับการใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งเสริมการส่งออกของไทย

บทที่ 2

มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

2.1 มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของประเทศไทย

การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเป็นเครื่องมือหนึ่งของประเทศกำลังพัฒนาที่ใช้ในการสนับสนุนมาตรการต่างๆ ของรัฐบาล เช่น การส่งเสริมผู้ประกอบการ SMEs การส่งเสริมการส่งออก และการส่งเสริมการลงทุน เป็นต้น สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรโดยทั่วไปจะให้โดยการยกเว้นหรือลดหย่อนภาษีอากรเป็นหลัก ถึงแม้ว่าการให้สิทธิประโยชน์มีเป้าหมายที่จะกระตุ้นกลไกทางเศรษฐกิจ แต่ในอีกด้านหนึ่งก็จะส่งผลกระทบต่อรายได้ของรัฐบาล และการบิดเบือนโครงสร้างทางเศรษฐกิจของประเทศ สำหรับประเทศไทยมีมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก 6 มาตรการ ได้แก่

2.1.1 การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ

พระราชบัญญัติศุลกากร ฉบับที่ 9 พ.ศ. 2482 กำหนดให้ผู้นำเข้าวัตถุดิบเพื่อมาผลิต ผสม ประกอบ หรือบรรจุสินค้า และส่งออก สามารถขอคืนอากรขาเข้า ค่าธรรมเนียมภาษีอื่น ภาษีสรรพสามิต และภาษีมหาไทย์ ที่ได้เสียหรือวางประกันไว้ขณะนำเข้า โดยผู้นำเข้าจะต้องมาขออนุมัติหลักการและยื่นสูตรการผลิต และมาขอคืนอากรขาเข้า/ถอนหนังสือค้ำประกันภายหลังการส่งออก และจะได้ค่าภาษีอากรคืนตามสูตรการผลิตที่กรมศุลกากรอนุมัติที่คำนวณและตัดยอดด้วยระบบ FIFO

2.1.2 การชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก

พระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ. 2524 กำหนดให้ผู้ส่งออกสามารถขอคืนเงินชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับภาระภาษีที่แฝงอยู่ในต้นทุนการผลิตสินค้าส่งออกในรูปของบัตรภาษีตามอัตราเงินชดเชยที่กำหนดไว้ ปัจจุบันมีอัตราตั้งแต่ 0 ถึงร้อยละ 3.86 ของราคาส่งออก (FOB)

2.1.3 คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 8 ทวิ (2) เป็นมาตรการที่ผู้นำเข้าจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร และวัตถุดิบที่นำเข้ามาในคลังสินค้า เพื่อผลิต ผสม ประกอบ สินค้าเพื่อส่งออก โดยผู้ขอจัดตั้งคลังจะต้องมีทุนจดทะเบียนชำระแล้วมากกว่า

1 ล้านบาท โดยเสียค่าธรรมเนียมปีละ 10,000 บาท และต้องทำสัญญาค้ำประกันและทันทับน โดยใช้หนังสือค้ำประกันจากธนาคารในวงเงินร้อยละ 10 ของค่าภาษีอากรของวัตถุดิบ แต่ละงวด บัญชี แต่ไม่เกิน 10 ล้านบาท ปัจจุบันมีคลังสินค้าทันทับนประเภทโรงผลิตสินค้า จำนวน 151 แห่ง

2.1.4 เขตปลอดอากร

พระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 (ฉบับที่ 18) พ.ศ. 2543 หมวด 10 ทวิ โดยผู้ประกอบการที่อยู่ในเขตปลอดอากรซึ่งเปรียบเสมือนเขตที่อยู่นอกราชอาณาจักรจะได้รับ ยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับเครื่องจักร และวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตสินค้าเพื่อส่งออก ปัจจุบันมี เขตปลอดอากร 22 เขต

2.1.5 เขตประกอบการเสรี (IEAT Free Zone)

พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2550 กำหนดให้ผู้ประกอบการที่อยู่ในเขตประกอบการเสรีจะได้รับสิทธิประโยชน์ทางอากร เช่นเดียวกับของที่นำเข้าไปในเขตปลอดอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร โดยการแก้ไขเพิ่มเติม บทบัญญัติบางประการของพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2522 ซึ่งเดิม คือ เขต EPZ (เขตพื้นที่ที่การนิคมฯ กำหนดไว้สำหรับการประกอบอุตสาหกรรม การค้า หรือการบริการ เพื่อส่งสินค้าออกไปจำหน่ายยังต่างประเทศ)

2.1.6 การยกเว้นอากรขาเข้าตามมาตรา 36 (1) ตามพระราชบัญญัติส่งเสริม

การลงทุน

พระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520 (แก้ไขปี พ.ศ. 2534 และ พ.ศ. 2544) เป็นมาตรการที่อยู่ภายใต้มาตรการส่งเสริมการลงทุน โดยในส่วนของ การส่งเสริม การส่งออกจะได้รับยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้าเครื่องจักร ยกเว้นหรือลดหย่อนอากรขาเข้าแก่ วัตถุดิบ

ทั้งนี้ สามารถสรุปสิทธิและหลักเกณฑ์การให้สิทธิประโยชน์ของ 6 มาตรการ ได้ดังตารางที่ 2-1

ตารางที่ 2-1 : สรุปสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อสนับสนุนการส่งออก 6 มาตรการ

	มาตรา 19 ทวิ	เขตการค้าเสรี	คลังสินค้าทัณฑ์บน ประเภทโรงผลิตสินค้า	เขตปลอดอากร (Customs Free Zone)	เขตประกอบการเสรี (EPZ เดิม)	มาตรา 36 (1) ของ พ.ร.บ. ส่งเสริมการลงทุน
1. หน่วยงาน รับผิดชอบ	กรมศุลกากร	สำนักงานเศรษฐกิจ- การคลัง/ กรมศุลกากร	กรมศุลกากร	กรมศุลกากร	การนิคมอุตสาหกรรม แห่งประเทศไทย	สำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน (BOI)
2. กฎหมาย	พ.ร.บ.ศุลกากร(ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482	พ.ร.บ. เขตการค้าเสรี สินค้าส่งออกที่ผลิตใน ราชอาณาจักร พ.ศ. 2524	พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 มาตรา 8 และมาตรา 8 ทวิ	พ.ร.บ.ศุลกากร พ.ศ. 2469 (ฉบับที่ 18 พ.ศ. 2543 หมวด 10 ทวิ)	พ.ร.บ.การนิคมฯ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2550	พ.ร.บ.ส่งเสริมการลงทุน พ.ศ. 2520
3. ผู้มีสิทธิ	ผู้นำเข้า	ผู้ส่งออก	ผู้นำเข้าในคลังสินค้า ทัณฑ์บนฯ	ผู้นำเข้าในเขตปลอด อากร	ผู้นำเข้าในเขต ประกอบการเสรี	ผู้นำเข้าที่ได้รับการ ส่งเสริมฯ
4. สิทธิประโยชน์ ด้านภาษีอากร	คืนอากรขาเข้าวัตถุดิบ ที่ชำระไว้แล้วเป็นเงินสด หรือ Bank Guarantee	จ่ายเงินเขตการค้าเสรี ในรูปแบบ “บัตรภาษี” ตามอัตราที่กำหนด	ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ ที่นำมาผลิตในคลังฯ และ ส่งออก	ยกเว้นอากรขาเข้า วัตถุดิบที่นำมาผลิต ในเขตฯ และส่งออก	ยกเว้นอากรขาเข้า วัตถุดิบ และเครื่องจักร ที่นำเข้ามาในเขตฯ ผลิตและส่งออก	ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ และวัสดุจำเป็นที่นำเข้ามา ผลิตเพื่อส่งออก
5. การชำระภาษี มูลค่าเพิ่ม	ชำระก่อนขอคืนภายหลัง	-	ใช้การค้ำประกัน การจัดตั้งคลังฯ	ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม	ยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่ม	ใช้หนังสือค้ำประกัน ของ BOI
6. ระยะเวลาใช้สิทธิ	ผลิตและส่งออกภายใน 1 ปี นับแต่วันนำเข้า (ข้อ (ง) มาตรา 19 ทวิ)	ขอเขตการค้าเสรีใน 1 ปี นับแต่วันส่งออก(มาตรา 17 พ.ร.บ. เขตการค้าเสรี)	ผลิตและส่งออกภายใน 2 ปี นับแต่วันนำเข้า (ประกาศกรมศุลฯ 21/2539)	ไม่กำหนด	ไม่กำหนด	ผลิตและส่งออกภายใน 1, 5 ปี นับแต่วันนำเข้า (ประกาศ BOI ที่ 1/2543)
7. หมายเหตุ	- ผู้ส่งออกที่ไม่ได้นำเข้า เอง สามารถโอนสิทธิได้ - ต้องขออนุมัติหลักการ และ ยื่นสูตรการผลิต	- อัตราเงินเขตการค้าเสรีจะรวม คำนวณภาษีแผลงจากการ ใช้วัตถุดิบภายในประเทศ	- ทุนจดทะเบียนเกิน 1 ล้านบาท - ต้องยื่นสูตรการผลิต - ปัจจุบันมี 151 คลังฯ	- ทุนจดทะเบียนเกิน 20 ล้านบาท (กทม.และ ปริมณฑล) และเกิน 5 ล้านบาท (เขตอื่นๆ) - ปัจจุบันมี 22 เขตฯ	- ต้องตั้งในเขต ประกอบการเสรี ที่การนิคมฯ กำหนด	- ต้องได้รับส่งเสริมฯ - ต้องยื่นสูตรการผลิต - ได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ นิติบุคคลเป็นเวลา 3-8 ปี

ที่มา : รวบรวมโดยส่วนนโยบายสิทธิประโยชน์ทางภาษี สำนักงานนโยบายภาษี กรกฎาคม 2551

2.2 มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของต่างประเทศ

คณะผู้วิจัยได้ศึกษาการให้สิทธิประโยชน์ของต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าและส่งออก ซึ่งได้สรุปข้อมูลจากบางประเทศในกลุ่มอาเซียน ได้แก่ อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย และประเทศในเอเชียบางประเทศ ได้แก่ ไต้หวัน อินเดีย จีน และเกาหลีใต้ ดังต่อไปนี้

2.2.1 ประเทศอินโดนีเซีย

- 1) สิทธิประโยชน์ในการนำเข้าสินค้าจากกลุ่มประเทศอาเซียนในอัตราพิเศษ
- 2) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ สำหรับการลงทุนในโครงการใหม่ หรือการปรับโครงสร้างการผลิตจากเดิม โดยการอนุมัติจาก Investment Coordinating Board
- 3) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ สำหรับอุตสาหกรรมที่เริ่มต้นใหม่และยังไม่พร้อม (Infant Industry) และสำหรับการผลิตผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ โดยการอนุมัติจากกระทรวงการคลัง
- 4) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ในการผลิตเพื่อการส่งออก โดยการอนุมัติจาก Board of Facilitation and Finance Data Processing
- 5) ไม่มีการให้ขอลิขสิทธิ์อากรขาเข้าเพื่อส่งเสริมการส่งออก ยกเว้นการผลิตในคลังสินค้าจะได้รับยกเว้นอากรขาเข้าในการใช้วัตถุดิบในการผลิตเพื่อส่งออก โดยการอนุมัติจาก Board of Facilitation and Finance Data Processing

2.2.2 ประเทศฟิลิปปินส์

- 1) สิทธิประโยชน์ในการนำเข้าสินค้าจากกลุ่มประเทศอาเซียนในอัตราพิเศษ
- 2) การให้สิทธิประโยชน์อากรขาเข้าจะต้องเป็นสินค้าที่ไม่มีผลิตในประเทศ และโดยทั่วไปจะไม่มีการให้สิทธิประโยชน์กับสินค้าสำเร็จรูป
- 3) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ สำหรับโครงการที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน โดยการอนุมัติจาก Board of Investment
- 4) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ วัตถุดิบในการผลิตในเขต Export Processing Zone และหากนำสินค้ามาจำหน่ายในประเทศต้องชำระอากรขาเข้าตามอัตราสินค้าสำเร็จรูป
- 5) การขอคืนอากรขาเข้าสามารถขอคืนได้ในกรณี Re – Exported และกรณีนำวัตถุดิบเข้ามาผลิตเพื่อการส่งออก จะต้องขออนุมัติจากกรมศุลกากร โดยกรมศุลกากรจะให้คืนในรูปแบบ Duty Credits ซึ่งผู้นำเข้าจะสามารถนำไปเครดิตอากรขาเข้าสินค้าที่จะนำเข้าในอนาคต

6) การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตในคลังสินค้าและส่งออก หากนำเข้ามาจำหน่ายในประเทศจะต้องชำระอากรขาเข้าตามสัดส่วนของวัตถุดิบที่ใช้ไปในการผลิต

2.2.3 ประเทศมาเลเซีย

- 1) สิทธิประโยชน์ในการนำเข้าสินค้าจากกลุ่มประเทศอาเซียนในอัตราพิเศษ
- 2) การขอคืนอากรในสินค้า Re – Exported ที่ผ่านพิธีการศุลกากรในการนำเข้า และต้องนำสินค้ากลับไปในสภาพเดิม โดยสามารถขอคืนได้ในมูลค่าร้อยละ 90
- 3) การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตในคลังสินค้า โดยต้องได้รับการอนุมัติจากกระทรวงการคลัง
- 4) การยกเว้นภาษีอากรสำหรับสินค้าและวัตถุดิบที่นำเข้าไปใน Free Trade Zone แต่หากนำเข้ามาขายในประเทศจะต้องชำระอากรในอัตราของการนำเข้าวัตถุดิบ

2.2.4 ประเทศไต้หวัน

- 1) การยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิต บรรจุ และแบ่งส่วนในคลังสินค้าที่กำหนดไว้ และต้องส่งออกในระยะเวลาที่กำหนด
- 2) การยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบที่นำเข้ามาใช้ในการผลิตเพื่อการส่งออก โดยจะขอคืนอากรขาเข้าที่ชำระไว้แล้วหลังจากการส่งออกสินค้าสำเร็จรูป และจะต้องชำระอากรขาเข้าหากนำเข้ามาจำหน่ายในประเทศตามสัดส่วนของวัตถุดิบที่นำเข้า โดยการอนุมัติของกระทรวงการคลัง
- 3) การขอคืนอากรที่ชำระไว้เกินกรณีชำระเกินกว่าอากรที่ต้องชำระ สามารถขอคืนได้ภายใน 90 วัน
- 4) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ตามโครงการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ

2.2.5 ประเทศอินเดีย

- 1) คลังสินค้าทัณฑ์บนของกรมศุลกากร สินค้านำเข้าสามารถเก็บในคลังสินค้าได้โดยไม่มีภาระอากรนำเข้า และจะต้องชำระอากรขาเข้าในกรณีนำออกจากคลังสินค้า
- 2) ผู้นำเข้าสามารถขอคืนอากรขาเข้าที่ชำระไว้แล้ว สำหรับสินค้าที่จะส่งออกไปซ่อมหรือเปลี่ยน (Re - Exported) โดยจะคิดอากรคืนตามราคาส่งออกที่รวมค่าขนส่งและประกันภัยสินค้า (CIF Value)
- 3) การยกเว้นอากรขาเข้าในการนำของเข้ามาจัดนิทรรศการและนำกลับออกไป

- 4) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรเครื่องมือที่นำเข้ามาใช้ในโครงการที่ได้รับอนุมัติเป็นโครงการพิเศษ
- 5) การยกเว้นอากรขาเข้าสินค้าที่นำเข้าเพื่อการผลิตและส่งออกในเขต Free Trade Zone และ Software Technology Park
- 6) การให้สิทธิประโยชน์โดยการกำหนดอากรขาเข้าในอัตราพิเศษให้กับประเทศที่ได้ประกาศรายชื่อไว้

2.2.6 ประเทศจีน

- 1) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร อุปกรณ์ วัตถุดิบในการผลิตที่ตั้งอยู่ในเขต Export Processing Zone หรือ Free Trade Zone โดยสินค้านั้นจะต้องส่งออกทั้งหมด
- 2) การให้สิทธิประโยชน์นักลงทุนจากต่างประเทศในพื้นที่ที่กำหนด โดยการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักร อุปกรณ์ วัตถุดิบในการผลิตสำหรับสินค้าส่งออก
- 3) การให้สิทธิประโยชน์โดยการกำหนดอากรขาเข้าในอัตราพิเศษให้กับประเทศที่ได้มีข้อตกลงกันไว้
- 4) การขอลิขสิทธิ์ท้องถิ่น (Local Taxes) สำหรับสินค้าส่งออกซึ่งใช้วัตถุดิบภายในประเทศ
- 5) การยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตเพื่อส่งออก

2.2.7 ประเทศเกาหลีใต้

- 1) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ ถ้าบริษัทที่นำเข้าตั้งอยู่ในเขต Free Trade Zone
- 2) การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรอุปกรณ์ ถ้าสินค้าถูกนำเข้าโดย Office of Supply Republic of Korea
- 3) โดยทั่วไปจะไม่มี การให้สิทธิประโยชน์กับการนำเข้าสินค้าสำเร็จรูป
- 4) การขอลิขสิทธิ์อากรขาเข้าสินค้าในกรณี Re – Exported ซึ่งจะต้องอยู่ในสภาพเดิมกับที่นำเข้า และกรณีนำวัตถุดิบเข้ามาผลิตเพื่อการส่งออก โดยจะต้องขออนุมัติจากกรมศุลกากร

2.3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของประเทศไทยกับต่างประเทศ

คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออกของประเทศไทยกับประเทศต่างๆ กับ พบว่า

2.3.1 การให้สิทธิประโยชน์ที่เกี่ยวกับการนำเข้าและการส่งออกมีหลักการที่คล้ายกันกับไทย โดยมีลักษณะควบคุมในพื้นที่ที่กำหนดไว้ เช่น การให้ยกเว้นอากรของเครื่องจักร อุปกรณ์ที่นำไปผลิตและส่งออกในคลังสินค้าทัณฑ์บน Free Trade Zone หรือ Export Processing Zone โดยหากจะนำสินค้าเข้ามาขายในประเทศจะต้องชำระอากรขาเข้า

2.3.2 การให้ยกเว้นหรือการคืนอากรวัตถุดิบสำหรับสินค้าที่ส่งออกมีเงื่อนไขต่างกันบ้าง เช่น อินโดนีเซียจะไม่ให้คืนอากรในส่วนนี้แต่จะต้องผลิตในคลังสินค้าที่ได้รับอนุมัติจาก Board of Facilitation and Finance Data Processing ขณะที่เกาหลีใต้และฟิลิปปินส์จะไม่ให้ขอคืนอากรในการนำเข้าสินค้าสำเร็จรูป

2.3.3 ประเทศในกลุ่มอาเซียนมีการกำหนดอัตราพิเศษในการนำเข้าสินค้าระหว่างกัน ขณะที่จีนและอินเดียได้มีการให้สิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากรแก่ประเทศที่ได้ทำข้อตกลงไว้

2.3.4 การให้สิทธิคืนภาษีสำหรับการใช้วัตถุดิบในประเทศ มีเงินประเทศเดียวที่ให้คืนภาษีเฉพาะภาษีท้องถิ่น

2.4 การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของประเทศไทย

2.4.1 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก

ในช่วงที่ผ่านมามาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของประเทศไทยทั้ง 6 มาตรการ นับว่ามีบทบาทสำคัญในการเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ส่งออก ส่งผลให้การส่งออกของประเทศไทยขยายตัวอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจากข้อมูลการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก ในช่วงปี 2535-2550 สรุปได้ตามตารางที่ 2-2 ดังนี้

ตารางที่ 2-2 : สรุปการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก

หน่วย : ล้านบาท

ปี	มาตรา 19 ทวิ	ชดเชยค่าภาษี อากร (พิมพ์บัตร)	คลังสินค้า ประเภท โรงผลิตสินค้า	เขตประกอบการ เสรี (EPZ เดิม)	การส่งเสริม การลงทุน
2535	18,732.00	8,767.00	13,415.00	5,441.77	52,185.58
2536	18,616.66	7,108.00	20,183.00	5,065.00	37,688.94
2537	18,942.00	10,399.72	16,421.00	10,792.00	51,074.99
2538	17,368.00	9,469.75	18,621.16	12,734.00	54,727.02
2539	15,725.47	7,063.41	14,144.08	11,823.31	47,974.25
2540	13,132.67	3,674.15	10,528.91	11,137.22	47,753.24
2541	13,398.46	5,172.38	17,561.51	15,297.00	72,668.00
2542	11,526.46	7,677.95	13,977.00	20,361.00	65,172.02
2543	10,326.00	7,393.00	13,288.25	13,790.43	73,887.70
2544	13,569.65	8,704.45	19,611.44	18,290.51	83,162.70
2545	13,795.46	6,783.93	21,576.39	18,325.27	74,259.04
2546	12,047.63	6,886.73	n.a.	n.a.	86,611.68
2547	13,126.45	8,329.12	n.a.	n.a.	78,641.05
2548	12,366.85	8,167.87	n.a.	n.a.	63,758.01
2549	9,583.58	10,995.65	n.a.	n.a.	60,670.61
2550	8,371.53	8,643.35	n.a.	n.a.	53,645.27
เฉลี่ย	13,789.30	7,827.28	16,302.52	13,005.23	62,742.51

ที่มา : กรมศุลกากร

จากตารางข้างต้น เมื่อมีการพิจารณาแยกตามการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการต่างๆ ตั้งแต่ปี 2535-2550 พบว่า การใช้สิทธิยกเว้นอากรขาเข้าตามมาตรการส่งเสริมการลงทุนมีมูลค่าสูงสุด เฉลี่ยปีละ 62,742.51 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 55.20 รองลงไปเป็นการใช้สิทธิในคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้ามีมูลค่าการใช้สิทธิเฉลี่ย 16,302.52 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 14.34 มาตรการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ มีมูลค่าการใช้สิทธิเฉลี่ย 13,789.30 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 12.13 เขตอุตสาหกรรมการส่งออก (EPZ) มีมูลค่าการใช้สิทธิเฉลี่ย 13,005.23 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 11.44 และมาตรการคืนเงินชดเชยค่าภาษีอากรมีมูลค่าการใช้สิทธิต่ำสุด มูลค่าการใช้สิทธิเฉลี่ย 7,827.28 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 6.89

2.4.2 ข้อดีข้อด้อยของมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก

มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกทั้ง 6 มาตรการมีข้อดีและข้อด้อยต่างกัน ซึ่งผู้ส่งออกจะต้องพิจารณาเลือกใช้สิทธิมาตรการต่างๆ ที่มีอยู่ตามความเหมาะสมและได้รับประโยชน์มากที่สุด ซึ่งสามารถสรุปข้อดีและข้อด้อยในแต่ละมาตรการได้ดังนี้

1) การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ

1.1) ข้อดี

1.1.1) เป็นมาตรการส่งเสริมการส่งออกที่เปิดกว้างไม่จำกัดขนาดของกิจการ

1.1.2) ผู้ส่งออกที่ไม่ได้นำเข้าเองสามารถโอนสิทธิให้ผู้นำเข้าเพื่อขอคืนอากรได้

1.1.3) ผู้ผลิตที่ใช้ปัจจัยการผลิตนำเข้ามาก สามารถขอคืนภาษีได้ทั้งหมด และจะมีความสะดวกในการนำเข้าปริมาณมากและมีรายการไม่มาก

1.2) ข้อด้อย

1.2.1) ขั้นตอนในการขอคืนอากรมีขั้นตอนมาก และต้องใช้เอกสารมาก

1.2.2) ต้องชำระค่าอากรก่อน แล้วขอคืนภายหลัง ซึ่งมีความล่าช้า

1.2.3) ไม่ส่งเสริมให้ใช้วัตถุดิบในประเทศ เพราะไม่สามารถขอคืนภาระภาษีจากการใช้ปัจจัยการผลิตที่ผลิตในประเทศนั้น

1.2.4) ต้องขออนุมัติสูตรการผลิต ซึ่งต้องใช้เวลา

2) มาตรการลดหย่อนค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก

2.1) ข้อดี

2.1.1) เป็นมาตรการส่งเสริมการส่งออกมาตรการเดียวที่สามารถใช้สิทธิจากการใช้ปัจจัยการผลิตในประเทศ

2.1.2) เป็นมาตรการที่สามารถใช้สิทธิได้สะดวก และมีต้นทุนไม่สูงเมื่อเทียบกับมาตรการอื่นๆ ทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยสามารถใช้สิทธิได้ เนื่องจากจะเป็นการขอใช้สิทธิในขั้นตอนการส่งออก และไม่มีข้อจำกัดในสถานที่ตั้งโครงการ และประเภทกิจการ

2.2) ข้อด้อย

2.2.1) การกำหนดอัตราเงินชดเชย จากตาราง I/O เป็นค่าเฉลี่ยผู้ส่งออกบางรายอาจได้สูงกว่าภาระภาษีที่แฝงอยู่ และบางรายอาจได้ไม่ครบถ้วน

2.2.2) การจ่ายเงินชดเชยๆ ที่มีการตรวจสอบเอกสารหลักฐานจำนวนมาก จึงเป็นภาระของกรมศุลกากร และอาจเป็นช่องทางให้เกิดการทุจริตได้ง่าย

2.2.3) การจ่ายเงินชดเชยๆ หากจ่ายเกินกว่าภาระภาษีที่แฝงอยู่ อาจถูกกล่าวหาว่าให้การอุดหนุนการส่งออก ซึ่งผิดเงื่อนไขของ WTO

3) คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า

3.1) ข้อดี

3.1.1) ผู้ประกอบการสามารถวางเงินค้ำประกันในอัตราร้อยละ 10 ของมูลค่าการนำเข้าแต่ละงวดแทนการชำระภาษีมูลค่าเพิ่ม

3.1.2) การเก็บวัตถุดิบในคลังฯ สามารถเก็บได้ 2 ปี

3.1.3) สามารถโอนย้ายวัตถุดิบ/สินค้าระหว่างคลังฯ

3.2) ข้อด้อย

3.2.1) ผู้ขอจัดตั้งคลังฯ จะต้องมีเงินทุนจดทะเบียนมากกว่า 1 ล้านบาท ไม่เอื้อต่อผู้ประกอบการรายย่อย

3.2.2) ต้องเสียค่าธรรมเนียมรายปี ปีละ 10,000 บาท

3.2.3) มีค่าใช้จ่ายในการควบคุมตรวจสอบสูง

4) เขตปลอดอากร

4.1) ข้อดี

4.1.1) ผู้ประกอบการที่ตั้งในเขตปลอดอากรจะได้รับการยกเว้นภาษีอากรทั้งหมด

4.1.2) ได้รับการยกเว้นภาษีในการเคลื่อนย้ายสินค้าระหว่างโรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งในเขตปลอดอากร และระหว่างเขตปลอดอากร

4.1.3) ไม่กำหนดระยะเวลาในการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร

4.1.4) ผู้ประกอบการที่ตั้งสถานประกอบการอยู่แล้ว สามารถขอจัดตั้งเป็นเขตปลอดอากรได้

4.2) ข้อด้อย

4.2.1) ผู้ประกอบการต้องมีทุนจดทะเบียนชำระแล้ว เกินกว่า 20 ล้านบาท หรือ 5 ล้านบาท

4.2.2) ไม่เอื้อต่อผู้ประกอบการรายย่อย

5) เขตประกอบการเสรี (IEAT Free Zone)

5.1) ข้อดี

- 5.1.1) ผู้ประกอบการที่ตั้งในเขตประกอบการเสรีจะได้รับ
การยกเว้นภาษีอากรทั้งหมด
- 5.1.2) ได้รับการยกเว้นภาษีในการเคลื่อนย้ายสินค้าระหว่าง
โรงงานอุตสาหกรรมที่ตั้งในเขตประกอบการเสรีและระหว่างประกอบการเสรี
- 5.1.3) ไม่กำหนดระยะเวลาในการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร
- 5.2) ข้อค้อย
 - 5.2.1) เขตประกอบการเสรี ซึ่งเดิมคือ เขต EPZ มี 10 แห่ง
ไม่เพียงพอและไม่ทั่วถึง
 - 5.2.2) โรงงานที่ตั้งอยู่นอกเขตประกอบการเสรีไม่สะดวกที่จะย้าย
เข้าไปอยู่ในเขตประกอบการเสรี เนื่องจากมีต้นทุนในการย้ายและการประกอบการในนิคมฯ สูง
 - 5.2.3) การประสานงานระหว่างกรมฯ กับกรมศุลกากร

6) การยกเว้นอากรขาเข้าตามมาตรา 36 (1) ตามพระราชบัญญัติส่งเสริม

การลงทุน

- 6.1) ข้อดี
 - ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนมีความสะดวกในการใช้สิทธิ
ประโยชน์ทางภาษีอากร เช่น การใช้หนังสือ BOI คำประกันภาษีมูลค่าเพิ่ม
- 6.2) ข้อค้อย
 - 6.2.1) ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนตามประเภทอุตสาหกรรมที่
กำหนดไว้จึงจะได้รับสิทธิประโยชน์ จึงเป็นมาตรการ Selective
 - 6.2.2) ผู้ได้รับการส่งเสริมการลงทุนส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการ
ขนาดใหญ่

2.4.3 สรุปประเด็นปัญหาของมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออก

จากการศึกษาเปรียบเทียบมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกของไทยทั้ง 6
มาตรการ พบว่า ยังมีประเด็นปัญหาที่หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญและพิจารณาแก้ไขเพื่อให้
การดำเนินมาตรการเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ส่งออกและภาครัฐ ดังนี้

1) การบริหารจัดการการใช้สิทธิประโยชน์ขาดประสิทธิภาพ

เนื่องจากหน่วยงานที่ให้สิทธิประโยชน์ภาษีอากรมีหลายหน่วยงาน ทำให้
การควบคุมและตรวจสอบการใช้สิทธิประโยชน์ตามเงื่อนไขต่างๆ ที่กำหนดไว้ทำได้ยาก และเป็น
ช่องทางให้เกิดการปฏิบัติที่ไม่โปร่งใส และไม่มีประสิทธิภาพ

2) การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรนำไปสู่การสูญเสียรายได้ของภาครัฐ

เนื่องจากการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรจะต้องคำนึงถึงปัญหาของการสูญเสียรายได้ของภาครัฐด้วย ดังนั้นการที่จะกำหนดจุดที่เกิดความเหมาะสมของการให้สิทธิประโยชน์ โดยคำนึงถึงผลเสียจากการสูญเสียรายได้ของภาครัฐ และผลประโยชน์ต่อระบบเศรษฐกิจจึงเป็นการยาก

3) การทำงานอย่างไม่บูรณาการของหน่วยงานผู้กำกับดูแลมาตรการสิทธิประโยชน์

หน่วยงานที่ให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรไม่ได้เป็นหน่วยงานเดียวกับหน่วยงานที่ควบคุมการให้สิทธิประโยชน์ ทำให้การปฏิบัติงานขาดความต่อเนื่อง เช่น การส่งปล่อยสินค้าเข้าในกรณีที่มีใบอนุญาตส่งปล่อยสินค้าของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน กรมศุลกากรก็จะส่งปล่อยของโดยไม่ตรวจสอบรายละเอียด แต่หากมีการตรวจสอบพบว่าผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไข จะต้องใช้เวลาในการเรียกเก็บภาษีคืน ซึ่งอาจจะล่าช้าจนทำให้เรียกเก็บภาษีคืนได้ยาก

4) ความหลากหลายของหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการให้สิทธิประโยชน์

การกำหนดเงื่อนไข หลักเกณฑ์ และวิธีการให้สิทธิประโยชน์ด้านภาษีอากรมีความแตกต่างกันในแต่ละมาตรการ เช่น การกำหนดสูตรการผลิต เกณฑ์กำหนด ส่วนสูญเสีย ระยะเวลาในการใช้สิทธิ เป็นต้น ทำให้มีปัญหาในการตรวจสอบ เนื่องจากผู้ผลิตจะเลือกใช้สิทธิจากหลายมาตรการเพื่อให้ได้ผลประโยชน์มากที่สุดตามเงื่อนไขของมาตรการที่แตกต่างกัน

บทที่ 3

มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร ประเด็นปัญหา และแนวทางการทบทวนมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร

3.1 มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร

ในอดีตที่ผ่านมา รัฐบาลได้สนับสนุนให้มีการส่งสินค้าที่ผลิตในประเทศไทยออกไปจำหน่ายต่างประเทศให้มากขึ้น เพื่อเพิ่มโอกาสในการแข่งขันการขายสินค้าในตลาดโลกด้วยวิธีการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ส่งออกและเป็นการปลดปล่อยภาระภาษีอากรทางอ้อมที่มีอยู่ในต้นทุนการผลิต กระทั่งการคลังจึงได้กำหนดมาตรการที่จะปลดปล่อยภาระภาษีดังกล่าวโดยการออกพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ. 2524 ขึ้น และตามกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรมีอำนาจกำหนด ยกเลิก เปลี่ยนแปลงอัตราเงินชดเชย กำหนดชนิดสินค้าที่ไม่ได้รับเงินชดเชย กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และกำหนดเวลาการจ่ายเงินชดเชย ฯลฯ ทั้งนี้ โดยมีหลักเกณฑ์การให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร ดังต่อไปนี้

3.1.1 เงินชดเชย คือ เงินที่จะจ่ายชดเชยค่าภาษีอากรซึ่งมีอยู่ในต้นทุนการผลิตสินค้าส่งออกให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยในรูปของบัตรภาษี ได้แก่ ภาษีอากรบรรดาที่มีอยู่ในมูลค่าของ วัสดุ อุปกรณ์อะไหล่ เครื่องจักร เชื้อเพลิงและพลังงานอย่างอื่นที่ใช้ในการผลิตสินค้าแต่ไม่รวมถึง

- 1) ภาษีเงินได้
- 2) ค่าภาคหลวง หรือค่าภาระอย่างอื่นที่เรียกเก็บจากทรัพยากรธรรมชาติ
- 3) ภาษีอากรที่อาจขอคืนได้ตามกฎหมายอยู่แล้ว เว้นแต่กรณีที่ไม่ใช้สิทธิ

ขอคืนตามกฎหมายและคณะกรรมการเห็นสมควรให้ได้รับเงินชดเชย

- 4) ภาษีอากรที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดเก็บเป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น
- 5) ภาษีอากรตามที่คณะกรรมการกำหนด

3.1.2 ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย คือ ผู้ทำการส่งสินค้าออก ได้แก่

- 1) ผู้ทำการส่งของออกตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร
- 2) ผู้ทำการขายสินค้าให้แก่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามโครงการเงินกู้

หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศตามที่คณะกรรมการกำหนด

3) ผู้ทำการขายสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคที่ห้าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากร ตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรให้แก่องค์การระหว่างประเทศหรือหน่วยงานใดที่มีสิทธินำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักรได้ตามที่คณะกรรมการกำหนด

ทั้งนี้ ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยจะต้องไม่ใช่คน หรือยกเว้น หรือลดหย่อนอากรขาเข้าสำหรับปัจจัยการผลิตสินค้าที่ส่งออกตามกฎหมายอื่น เช่น การขอกู้เงินอากรตามมาตรา 19 ทวิ คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้า ส่งเสริมการลงทุน เขตประกอบการค้าเสรี เขตปลอดอากร

3.1.2 สินค้าที่จะจ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากร ได้แก่ สินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร และส่งออก โดยการผลิตนั้นไม่ว่าจะเป็นการประกอบ แปรรูป แปรรสภาพ หรือทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้มีขึ้นซึ่งสินค้าไม่ว่าด้วยวิธีใดๆ

3.1.3 สินค้าที่ไม่จ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากรให้ ได้แก่ แร่ ตามกฎหมายว่าด้วยแร่ สินค้าที่ต้องเสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออก และสินค้าที่คณะกรรมการกำหนดไม่ให้ได้รับเงินชดเชย ซึ่งปัจจุบันคณะกรรมการได้กำหนดสินค้าที่ไม่ให้ได้รับเงินชดเชย ได้แก่

- 1) ผลิตภัณฑ์ที่ทำจากไม้หวงห้าม เช่น ไม้สัก พุง ชิงชัน ประดู่ มะค่าโมง ฯลฯ รายละเอียดตามประกาศคณะกรรมการที่ 3/2527
- 2) สินค้าเกษตร ที่เดิมเสียภาษีการค้าเมื่อส่งออก และเมื่อนำภาษีมูลค่าเพิ่มมาใช้แทนภาษีการค้า ทำให้สินค้าเกษตรได้รับการยกเว้น คณะกรรมการเห็นว่า สินค้าดังกล่าวควรจะสร้างมูลค่าเพิ่มในประเทศ และเป็นสินค้าที่ไม่มีภาระภาษีในต้นทุนการผลิตหรือมีก็น้อยมาก ประกอบกับเป็นสินค้าที่ไม่เคยได้รับเงินชดเชยมามาก่อน เช่น ข้าวทุกชนิด หนังสัตว์ที่ยังไม่ได้ฟอก รังไหม ถั่วครึ่งดิบ มันสำปะหลัง สัตว์มีชีวิต ฯลฯ รายละเอียดตามประกาศคณะกรรมการที่ 1/2535
- 3) สินค้าที่ไม่มีการขอรับเงินชดเชยใน 3 ปีที่ผ่านมา (2547 – 2549) หรือมีอัตราเงินชดเชยเท่ากับ 0 จำนวน 1,837 ประเภทพิกัด ซึ่งสินค้าเหล่านี้ส่วนใหญ่ไม่มีผลิตในประเทศ หรือไม่มีสิทธิได้รับเงินชดเชยอยู่แล้ว เช่น สินค้าทางการเกษตร เคมีภัณฑ์ โลหะ ฯลฯ รายละเอียดตามประกาศคณะกรรมการที่ 03/2550

3.1.2 การกำหนดอัตราเงินชดเชยตามภาระภาษี โดยมีการคำนวณภาระภาษี 2 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ฐานข้อมูลจากตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต (Input - Output Table) ของประเทศไทย โดยจะคำนวณภาระภาษีคืนให้เฉพาะอากรขาเข้าสำหรับปัจจัยการผลิตที่นำเข้าจากต่างประเทศ และการใช้ข้อมูลจากการสำรวจข้อมูลปฐมภูมิจากโรงงานในแต่ละอุตสาหกรรม ตามแบบสอบถามที่ผู้ผลิตกรอกต้นทุนการผลิต โดยจะคำนวณภาระภาษีคืนให้สำหรับปัจจัยการผลิต

เฉพาะวัตถุดิบ วัตถุดิบประกอบและสารประกอบ ภาพยนตร์รูปห่อ ซึ่งในส่วนของการผลิตที่นำเข้าจากต่างประเทศจะคิดอัตราอากรขาเข้า สำหรับการผลิตในประเทศคิดภาระภาษีที่แฝงอยู่ในการผลิตปัจจัยนั้นคืนให้ ทั้งนี้ ปัจจัยการผลิตที่นำเข้าจากต่างประเทศหากมีผลิตภายในประเทศพิจารณาให้ใช้ของภายในประเทศ โดยคู่ศัสดส่วนการนำเข้าและกำลังการผลิตภายในประเทศ เพื่อส่งเสริมให้ใช้ปัจจัยการผลิตในประเทศที่สามารถทดแทนกันได้ ปัจจุบันได้กำหนดอัตราเงินชดเชยเป็นอัตราร้อยละของราคาส่งออก จำแนกตามประเภทพืชผักอัตราสูงสุดการ 8 หลัก ซึ่งจะครอบคลุมสินค้าทุกชนิด อัตราเงินชดเชยอยู่ระหว่างร้อยละ 0 - 3.86 ของราคาส่งออก หรือคิดเป็นอัตราเงินชดเชยเฉลี่ยร้อยละ 0.87 ของราคาส่งออก

3.1.3 การขอรับเงินชดเชย ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยสามารถยื่นคำขอรับเงินชดเชยภายใน 1 ปีนับแต่วันส่งสินค้าออก เว้นแต่ในกรณีที่มีการกำหนดอัตราเงินชดเชยย้อนหลัง ผู้ที่มีสิทธิได้รับเงินชดเชยสำหรับการส่งสินค้าออกที่ได้กระทำไปก่อนวันประกาศกำหนดอัตราเงินชดเชยในราชกิจจานุเบกษาต้องยื่นคำขอภายในหนึ่งปีนับแต่วันประกาศดังกล่าว

3.1.4 การใช้บัตรภาษี บัตรภาษีมียอายุ 3 ปี และสามารถต่ออายุได้ 2 ครั้ง คราวละ 3 ปี ซึ่งสามารถนำบัตรภาษีไปใช้ชำระภาษี ดังนี้

- 1) ภาษีอากรที่กรมศุลกากร กรมสรรพากร หรือกรมสรรพสามิตจัดเก็บ ซึ่งผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยมีหน้าที่ต้องเสีย
- 2) ภาษีหัก ณ ที่จ่าย ซึ่งผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยมีหน้าที่ต้องนำส่งตามประมวลรัษฎากร
- 3) ภาษีอากรที่กรมศุลกากร กรมสรรพากร หรือกรมสรรพสามิต จัดเก็บแทนราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยมีหน้าที่ต้องเสีย
- 4) ภาษีอากรอื่นที่คณะกรรมการเห็นสมควรให้นำบัตรภาษีไปชำระได้

3.2 สถิติการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร

ในแต่ละปี รัฐบาลได้จ่ายเงินชดเชยให้แก่ผู้ส่งสินค้าออกเป็นมูลค่าเฉลี่ยประมาณ 8,000 ล้านบาท โดยมีมูลค่าขอประมาณ 70,000 ชุด และผู้ขอรับเงินชดเชยประมาณ 5,000 ราย

ตารางที่ 3-1 : มูลค่าเงินชดเชยค่าภาษีอากรปี 2535-2550

หน่วย : ล้านบาท

ปี	ชดเชยค่าภาษีอากร (พิมพ์บัตร)	จำนวนชุดที่ยื่นขอรับเงินชดเชย
2535	8,767.00	n.a.
2536	7,108.00	n.a.
2537	10,399.72	n.a.
2538	9,469.75	n.a.
2539	7,063.41	n.a.
2540	3,674.15	n.a.
2541	5,172.38	n.a.
2542	7,677.95	n.a.
2543	7,393.00	n.a.
2544	8,704.45	n.a.
2545	6,783.93	n.a.
2546	6,886.73	n.a.
2547	8,329.12	68,720
2548	8,167.87	72,501
2549	10,995.65	74,161
2550	8,643.35	74,976
เฉลี่ย	7,772.87	71,794

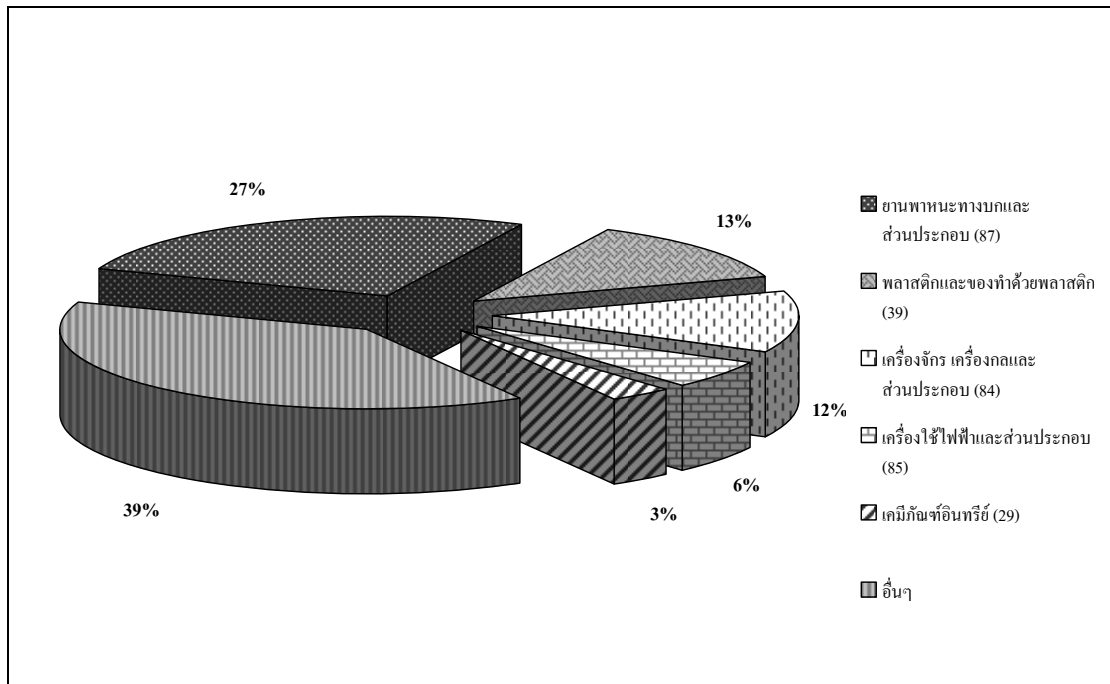
ที่มา: กรมศุลกากร

ทั้งนี้ ในแต่ละปีมีโครงการให้เงินชดเชยสำหรับสินค้าส่งออกในหมวดต่างๆ ใกล้เคียงกัน โดยในปี 2550 ให้เงินชดเชยสำหรับสินค้าส่งออกในกลุ่มยานพาหนะทางบกและส่วนประกอบมากที่สุด ถึงร้อยละ 41.23 ดังแสดงในตารางและแผนภาพต่อไปนี้

ตารางที่ 3-2 : สัดส่วนการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร 5 อันดับแรก (ปี 2550)

ประเภทพืช	% ของเงินชดเชยทั้งหมด	อัตราชดเชย	มูลค่าส่งออก	จำนวนเงินชดเชย
ยานพาหนะทางบกและส่วนประกอบ (87)	26.71	0.85-3.86	71,045.92	2,308.78
พลาสติกและของทำด้วยพลาสติก (39)	12.68	1.00,2.40	81,648.80	1096.25
เครื่องจักร เครื่องกลและส่วนประกอบ (84)	12.43	0.38-3.86	61,385.66	1074.53
เครื่องใช้ไฟฟ้าและส่วนประกอบ (85)	6.02	0.39-3.86	23,475.07	520.37
เคมีภัณฑ์อินทรีย์ (29)	3.39	0.04, 0.38, 1.23	76,369.80	292.8
อื่นๆ	38.77		592,314.59	3,350.62
ทั้งหมด	100.00		906,239.84	8,643.35

แผนภาพที่ 3-1 : สัดส่วนการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร 5 อันดับแรก (ปี 2550)

อย่างไรก็ตาม จากข้อมูลสถิติของกรมศุลกากร พบว่า ปัจจุบันผู้ส่งออกส่วนใหญ่ มีการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกมากกว่า 1 มาตรการ โดยในปี 2549 มีผู้ส่งออกขอรับเงินชดเชยทั้งหมด 5,246 ราย คิดเป็นมูลค่าเงินชดเชย 10,692.28 ล้านบาท และเมื่อ มีการตรวจสอบรายชื่อผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยกับสถิติการใช้สิทธิมาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการ ส่งออกอื่น พบว่า มีผู้ที่ใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยและใช้สิทธิมาตรการอื่นด้วยจำนวน 1,823 ราย (ร้อยละ 34.75 ของผู้ที่ใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยทั้งหมด ซึ่งเป็นสัดส่วนใกล้เคียงกับปี 2548 ที่มีผู้ที่ใช้สิทธิขอรับ เงินชดเชยและได้ใช้สิทธิมาตรการอื่นด้วยร้อยละ 41.20) คิดเป็นมูลค่าเงินชดเชย 8,981.55 ล้านบาท (ร้อยละ 84.00 ของจำนวนเงินชดเชยทั้งหมด) โดยการส่งออกที่มีการใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยและ ใช้สิทธิมาตรการอื่นด้วย ในปี 2549 มีมูลค่ารวม 1,568,037.07 ล้านบาท แบ่งเป็นการส่งออกที่ใช้สิทธิ ขอรับเงินชดเชย 780,753.56 ล้านบาท (ร้อยละ 49.79) และได้ใช้สิทธิมาตรการอื่น 787,283.41 ล้านบาท (ร้อยละ 50.21) ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกับปี 2548 คือ ผู้ที่ใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยและได้ใช้สิทธิ มาตรการอื่นด้วย ประมาณร้อยละ 50

ตารางที่ 3-3 : การใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยและการใช้สิทธิมาตรการอื่น

	การใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย ทั้งหมด (1) = (2) + (3)		การใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย มาตรการเดียว (2)		การใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย และได้ใช้สิทธิมาตรการอื่น (3)	
	จำนวน (ราย)	มูลค่าเงินชดเชย (ล้านบาท)	จำนวน (ราย)	มูลค่าเงินชดเชย (ล้านบาท)	จำนวน (ราย)	มูลค่าเงินชดเชย (ล้านบาท)
ปี 2549 (ร้อยละ)	5,246 100.00	10,692.28 100.00	3,423 65.25	1,710.73 16.00	1,823 34.75	8,981.55 84.00
ปี 2548 (ร้อยละ)	3,568 100.00	8,788.71 100.00	2,098 58.80	1,221.00 13.89	1,470 41.20	7,567.71 86.11

ที่มา : กรมศุลกากร และการคำนวณ

ตารางที่ 3-4 : มูลค่าการส่งออกของผู้ใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยและได้ใช้สิทธิมาตรการอื่น

หน่วย : ล้านบาท

	การใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย และได้ใช้สิทธิมาตรการอื่น (1)=(2)+(3)	การใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย (2)	การใช้สิทธิมาตรการอื่น (3)
ปี 2549 (ร้อยละ)	1,568,037.07 100.00	780,753.56 49.79	787,283.41 50.21
ปี 2548 (ร้อยละ)	1,453,531.62 100.00	713,637.75 49.10	739,893.87 50.90

ที่มา : กรมศุลกากร และการคำนวณ

3.3 ประเด็นปัญหาของมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร

ในปี 2540 กระทรวงการคลัง ได้มีการหารือเกี่ยวกับความเป็นไปได้ และความเหมาะสม ในการยกเลิกการให้ชดเชยค่าภาษีอากรที่รัฐต้องจ่ายเงินคืนเป็นจำนวนมาก ซึ่งจะมีผลกระทบต่อรายได้ของ รัฐที่กำลังประสบปัญหาทางด้านรายได้ในขณะนั้น ประกอบกับกรมศุลกากรได้ศึกษาผลกระทบของ การให้การชดเชยค่าภาษีอากร และเห็นว่าแม้มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสามารถช่วยผู้ส่งออกในการลด ต้นทุนการผลิตสินค้าได้ แต่ได้ก่อให้เกิดผลกระทบในทางลบหลายประการ จึงได้เสนอกระทรวงการคลัง พิจารณากเลิกการให้การชดเชยค่าภาษีอากร และใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกทางอื่นทดแทน นอกจากนี้ เมื่อวันที่ 15 มีนาคม 2544 กรมศุลกากรได้เสนอกระทรวงการคลังให้ปรับลดอัตราเงินชดเชย เพื่อลดการสูญเสียรายได้ของรัฐบาลบางส่วน เนื่องจากกรมศุลกากรต้องประสบปัญหาการทุจริตของผู้ส่งออก และต้องมีการะในการบริหารงานเกี่ยวกับการชดเชยค่าภาษีอากรเพิ่มมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การเสนอ กระทรวงการคลังเพื่อขอยกเลิกพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรฯ พ.ศ. 2524

จากการศึกษาข้อเท็จจริง และประเด็นปัญหาต่างๆ สามารถสรุปปัญหาของมาตรการ การชดเชยค่าภาษีอากรได้ ดังนี้

3.3.1 การกำหนดอัตราเงินชดเชยมีความยุ่งยากและไม่ทันสมัย

1) ฐานข้อมูลตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต (Input – Output) ของ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ที่ใช้ในการคำนวณอัตราเงินชดเชย เป็นข้อมูลปัจจัยการผลิตที่ทำย้อนหลังไปจากปัจจุบัน 5 ปี อาจจะไม่สอดคล้องกับต้นทุนการผลิต ในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังเป็นข้อมูลโครงสร้างการผลิตของแต่ละภาคการผลิต ซึ่งมีอยู่ทั้งสิ้น 180 ภาค (ภาคการผลิต 134 ภาค ภาคบริการ 46 ภาค) เมื่อนำมาใช้ในการแจกแจงสินค้าตามประเภทพิกัดอัตรา

ศุลกากร ซึ่งมีความละเอียดมากถึง 8,301 ประเภทพิกัด อัตราเงินชดเชยที่ประกาศจึงเป็นเพียงอัตราเฉลี่ยจากกลุ่มสินค้านั้นๆ เท่านั้น

2) การปรับปรุงฐานข้อมูลต้นทุนการผลิตจากผู้ผลิตทำได้ยาก ไม่สามารถปรับปรุงฐานข้อมูลให้ทันสมัยตามโครงสร้างการผลิต หรือโครงสร้างของต้นทุนการผลิต เนื่องจากข้อมูลที่จะนำมาทำการปรับปรุงต้องได้จากผู้ผลิตในอุตสาหกรรมนั้น ๆ เท่านั้น

3.3.2 การทุจริตในการขอรับเงินชดเชย

การทุจริตในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรเป็นปัญหาที่สำคัญในการจ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากร ซึ่งการทุจริตมีหลายรูปแบบ สาเหตุอาจเนื่องมาจาก การกำหนดอัตราเงินชดเชยไว้ล่วงหน้า ที่มีอัตราเงินชดเชยแตกต่างกัน แต่สินค้าคล้ายคลึงกัน และสินค้าได้มีการส่งออกไปแล้วไม่สามารถตรวจสอบได้ หรืออาศัยช่องโหว่ของกฎหมาย หรือระเบียบข้อบังคับที่มีอยู่ เช่น ระบุสินค้าที่ส่งออกที่มีอัตราเงินชดเชยสูงซึ่งไม่ตรงกับสินค้าที่ส่งออกจริง หรือ การปลอมแปลงเอกสารใบขนสินค้าขาออกและมาขอรับเงินชดเชยโดยไม่ได้มีการส่งออกจริง หรือ การปลอมเอกสาร Invoice หรือ Packing List เพื่อขอรับเงินชดเชยสินค้าที่มีมูลค่าส่งออกสูงกว่ามูลค่าส่งออกจริง หรือ อาจตั้งบริษัทขึ้นมาเพื่อทุจริตโดยตรง หรือบริษัทที่ทำหน้าที่ในการผ่านพิธีการเป็นผู้ทุจริต เมื่อทำการตรวจสอบจะไม่สามารถหาบริษัทนั้นๆ ได้ การทุจริตดังกล่าวอาจเกิดในขั้นตอนการผ่านพิธีการ การประเมินอากร การตรวจสอบชุดคำขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร และการใช้บัตรภาษี ซึ่งกรมสอบสวนคดีพิเศษได้มีการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ. 2524 อย่างไรก็ดีตาม ถึงแม้ว่ากรมศุลกากรจะได้มีมาตรการแก้ไขมาโดยตลอด เช่น การกำหนดให้ผู้ส่งออกที่จะขอรับเงินชดเชยต้องจดทะเบียน และนำระบบอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ แต่เนื่องจากการจ่ายเงินชดเชยให้แก่ผู้ส่งออกในแต่ละเดือน ซึ่งมีประมาณ 5,000 ชุด กับจำนวนเจ้าหน้าที่ที่มีอยู่และเงื่อนไขระยะเวลาในการจ่ายเงินชดเชย ทำให้เป็นภาระอย่างมากในการตรวจสอบการจ่ายเงินชดเชยแต่ละคำขอ จึงมีผลให้การพัฒนาประสิทธิภาพการจ่ายเงินชดเชยไม่สามารถทำได้เต็มที่ การทุจริตในปัจจุบันก็ยังมีปรากฏอยู่ อาจจะเนื่องมาจากบทลงโทษตามพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรฯ ต่ำเกินไป ทำให้ผู้ทุจริตไม่เกิดความเกรงกลัว

3.3.3 ภาระในการบริหารงานเกี่ยวกับการชดเชยค่าภาษีอากร

มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรเป็นมาตรการส่งเสริมการส่งออกมาตรการหนึ่ง ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยเหลือผู้ส่งออกขนาดกลางและขนาดเล็ก อย่างไรก็ดีตาม ผู้ส่งออกรายใหญ่สามารถเลือกใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกมาตรการอื่นได้ และการที่ผู้ส่งออกสามารถเลือกใช้มาตรการส่งออกได้หลายมาตรการทำให้รัฐต้องเปลืองงบประมาณ ในการจัดเตรียมกำลังคนตรวจสอบเอกสารหลักฐาน และสินค้าที่ส่งออกให้เป็นไปตามเงื่อนไขของกฎหมายแต่ละฉบับ ซึ่งมาตรการ

ชดเชยค่าภาษีอากรกำหนดเงื่อนไขว่า จะต้องไม่ใช่สิทธิที่เกี่ยวข้องกับมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น ซึ่งมีอยู่หลายมาตรการ ได้แก่ มาตรการ 19 ทวิ คลังสินค้าทัณฑ์บน เขตปลอดอากร เขตประกอบการเสรี และมาตรการส่งเสริมการลงทุน มีหลายหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกเข้ามาเกี่ยวข้อง จึงทำให้การบริหารงานในส่วนนี้ไม่มีประสิทธิภาพเต็มที่

3.3.4 การใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร

ภาคเอกชนจะมีภาระจากต้นทุนในการขอรับเงินชดเชยและการเลือกใช้สิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่มีอยู่หลายมาตรการ ขณะที่ภาครัฐโดยกรมศุลกากรที่ทำหน้าที่จ่ายเงินชดเชยๆ จะมีภาระในการพิจารณาจากการใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร เนื่องจากจะต้องตรวจสอบเอกสารหลักฐานเป็นหลัก โดยคำขอรับเงินชดเชยแต่ละชุด จะมีเอกสารประกอบการพิจารณาจำนวนมาก และการตรวจสอบเอกสารดังกล่าวเป็นการตรวจสอบเฉพาะหลักฐานการส่งออก ซึ่งสินค้าได้มีการส่งออกไปแล้ว ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าสินค้าตรงกับใบขนสินค้าขาออกหรือไม่ นอกจากนี้การให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรให้แก่ผู้ส่งสินค้าออก โดยไม่ต้องแสดงหลักฐานการนำเข้าวัตถุดิบเหมือนการใช้สิทธิมาตรการอื่น เช่น การคืนอากรตามมาตรการ 19 ทวิ จะควบคุมตั้งแต่ขั้นตอนการนำเข้า โดยตัดบัญชีตามสูตรการผลิตที่ขออนุมัติไว้ การจ่ายเงินชดเชยๆ จึงอาจเกิดการผิดพลาด หรือทุจริตได้ง่าย เช่น สินค้าส่งออกไม่ตรงกับที่ระบุไว้ในใบขนสินค้า หรือไม่ได้ส่งออกสินค้าจริง และปัญหา Transfer Pricing เป็นต้น

3.3.5 ความตกลงว่าด้วยการอุดหนุน และมาตรการตอบโต้

การให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีของภาครัฐต้องคำนึงไม่ให้ขัดต่อหลักการค้าระหว่างประเทศ อันได้แก่ ความตกลงว่าด้วยการอุดหนุนและมาตรการตอบโต้ (AGREEMENT ON SUBSIDIES AND COUNTERVAILING MEASURES) สำหรับสมาชิกองค์การค้าโลก (WTO) ได้กำหนดให้การอุดหนุนการส่งออก (Export Subsidy) เป็นการอุดหนุนที่ต้องยกเลิก (Prohibited Subsidy) อย่างไรก็ตาม ความตกลงฯ ได้มีการอนุโลมให้มีการชดเชย หรือคืนภาระภาษีนำเข้า (Import charges) ที่เรียกเก็บจากปัจจัยที่ใช้ในกระบวนการผลิต (inputs consumed in the process) ได้ไม่เกินไปกว่าภาระภาษีที่นำเข้าที่มีอยู่จริง รวมถึงให้สามารถชดเชยหรือคืนภาระภาษีนำเข้าที่มีอยู่ในวัตถุดิบที่ผลิตภายในประเทศที่มีคุณภาพและลักษณะเช่นเดียวกับวัตถุดิบที่สามารถทดแทนการนำเข้าได้ (ปรากฏในข้อ (i) ของ Annex I และข้อ 1 ของ Annex II ของความตกลงฯ แต่หากมีการชดเชยหรือคืนภาษีนำเข้าที่เกินกว่าภาระภาษีที่มีอยู่จริง จะถือว่าเป็นการอุดหนุนการส่งออก

ทั้งนี้ ปัจจัยที่ใช้ในกระบวนการผลิต (inputs consumed in the process) ดังกล่าว ได้แก่ ปัจจัยการผลิตทางกายภาพ (inputs physically incorporated) พลังงาน (energy) เชื้อเพลิง (fuels)

น้ำมันหล่อลื่น (oils) และตัวเร่งปฏิกิริยา (catalyst) ที่ใช้ในขบวนการผลิตเพื่อส่งออกทั้งหมด (ปรากฏใน footnotes ของ Annex II ของความตกลงฯ)

สำหรับกรณีของประเทศไทย ในอดีตได้มีการคำนวณอัตราเงินชดเชยโดยอ้างอิงตาราง Input – Output และมูลค่านำเข้าต้องอากรโดยวิธีเดียว ทำให้สินค้าบางชนิดอาจได้รับชดเชยสูงกว่าภาระภาษีขาเข้าวัตถุดิบจริง ซึ่งอาจทำให้ถูกกล่าวหาเพื่อเรียกเก็บอากรตอบโต้การอุดหนุน (CVD) อย่างไรก็ดีตาม ในกรณีของประเทศไทย ถึงแม้ว่าจะได้แก้ไขปัญหานั้นไปแล้ว โดยการคำนวณอัตราเงินชดเชยในสินค้าบางชนิดโดยวิธีการคำนวณจากสัมประสิทธิ์ปัจจัยการผลิต (Physical Input Coefficient : PHIC) ของผู้ผลิต เป็นการคำนวณภาระภาษีจากต้นทุนการผลิตของผู้ประกอบการ โดยจะนำมาพิจารณาพร้อมกับข้อมูลต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรม ซึ่งในการคำนวณจะพิจารณาภาระภาษีอากรให้ทั้งปัจจัยการผลิตที่นำเข้าจากต่างประเทศ และปัจจัยการผลิตที่ซื้อภายในประเทศ โดยปัจจัยการผลิตที่นำเข้าจากต่างประเทศ คำนวณอากรขาเข้า และปัจจัยการผลิตที่ซื้อภายในประเทศ คำนวณภาระภาษีที่แฝงอยู่ในการผลิตปัจจัยนั้นคืนให้ แต่การดำเนินการดังกล่าวยังไม่ได้กระทำทุกชนิดสินค้าเนื่องจากปัญหาในการให้ข้อมูลของภาคเอกชน ซึ่งมักจะไม่ให้ค่อยให้ความร่วมมือ โดยอ้างว่าเป็นความลับของบริษัท แต่อย่างไรก็ดี ในการคำนวณอัตราเงินชดเชยสำหรับสินค้าที่อ้างอิงตาราง Input – Output ได้คำนวณภาระภาษีให้เฉพาะรายการที่เกี่ยวข้องกับการผลิตเท่านั้น จึงทำให้ไม่อยู่ในข่ายที่ถูกกล่าวหาเรียกเก็บอากร CVD

3.4 แนวทางการทบทวนมาตรการชดเชยที่ผ่านมา

ในปี 2544 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้มอบหมายให้สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ทำการศึกษาความเป็นไปได้ในการยกเลิกมาตรการชดเชย โดยหามาตรการอื่นทดแทน อย่างไรก็ดีตาม หากเห็นควรให้คงมาตรการชดเชยไว้ ให้เสนอแนะแนวทางการปรับปรุงประสิทธิภาพมาตรการชดเชยให้มีความชัดเจนมากขึ้น และมีการบิดเบือนน้อย ซึ่งสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง (2544) ได้ศึกษาและเสนอให้มีการปรับปรุงมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร และนำเสนอคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากร สินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรโดยลำดับ โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.4.1 แนวทางการปรับปรุงมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรของสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

1) แนวทางที่ 1 : กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย

การกำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย จะทำให้การจ่ายเงินชดเชยลดลง เพราะผู้ส่งสินค้าออกที่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ ควรให้ใช้สิทธิด้านอื่น เพื่อลดการซ้ำซ้อนของการให้สิทธิประโยชน์ โดยผู้ที่มีสิทธิได้รับเงินชดเชยจะต้องมีคุณสมบัติ ดังนี้

1.1) ผู้ส่งออกขนาดกลางและขนาดเล็ก ตามพระราชบัญญัติส่งเสริม

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม พ.ศ.2543 ที่ไม่มีความสามารถใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกมาตรการอื่นได้ หากกำหนดว่า ผู้ส่งออกที่มีมูลค่าการส่งออกตั้งแต่ปีละ 1,000 ล้านบาทขึ้นไป เป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ที่ไม่มีสิทธิได้รับเงินชดเชย ไม่น่าจะกระทบผู้ส่งออกมากนัก ซึ่งจะลดยอดเงินชดเชยที่จ่าย

1.2) ผู้ส่งออกที่ไม่ได้ผลิตสินค้าเอง ซึ่งไม่สามารถใช้มาตรการส่งเสริม

การส่งออกมาตรการอื่นได้ มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นให้เฉพาะผู้ผลิตเท่านั้น แต่มาตรการชดเชยจ่ายภาษีอากรให้สำหรับผู้ส่งออก หากไม่ให้ในกรณีนี้ผู้ที่ซื้อมาส่งออกก็ไม่มีสิทธิได้การคืนหรือยกเว้นอากรเลย ดังนั้น หากมีหลักฐานการซื้อและหลักฐานการเสียภาษีในการซื้อสินค้านั้นมาส่งออก ผู้ส่งออกก็น่าจะขอรับเงินชดเชยได้ แต่ต้องไม่มีความสามารถใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น

1.3) ผู้ส่งออกที่ใช้วัตถุดิบในประเทศเพื่อผลิตสินค้าส่งออกเป็นสัดส่วน

ที่มาก ซึ่งจากการพิจารณาจากตาราง Input – Output ปี 2538 สัดส่วนการใช้วัตถุดิบภายในประเทศต่อต้นทุนการผลิตของ I/O แต่ละรหัส อยู่ระหว่างร้อยละ 4.63 – 88.68 ซึ่งประมาณร้อยละ 32 จะใช้วัตถุดิบภายในประเทศตั้งแต่ร้อยละ 50 ดังนั้น จึงควรกำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยว่า จะต้องใช้วัตถุดิบภายในประเทศร้อยละ 50 ขึ้นไป

2) แนวทางที่ 2 : กำหนดหลักเกณฑ์ในการโอนบัตรภาษี

การกำหนดให้แสดงหลักฐานเพื่อประกอบการพิจารณาในการขอโอนบัตรภาษี ก็เพื่อเป็นการยืนยันว่าไม่มีความสามารถนำบัตรภาษีไปชำระภาษีได้ ซึ่งก็ให้เป็นไปตามกฎหมายที่กำหนดว่าไม่สามารถนำบัตรภาษีที่จะได้รับไปใช้ประโยชน์ได้ เพราะบัตรภาษีมียอายุถึง 3 ปี ต่อได้อีก 2 ครั้ง ๆ ละ 3 ปี รวมเป็น 9 ปี ดังนั้น ควรกำหนดให้แสดงหลักฐานการเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล หรือหลักฐานการเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา งบการเงิน (ถ้ามี) ย้อนหลัง 3 ปี

3) แนวทางที่ 3 : ปรับลดหรือยกเลิกการให้เงินชดเชย

สามารถพิจารณาได้ 4 วิธี โดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

3.1) วิธีที่ 1 ปรับลดอัตราเงินชดเชยเป็นอัตราตายตัว

กรมศุลกากรได้เสนอความเห็นว่าการยกเลิกการชดเชยค่าภาษีอากรมีขั้นตอนที่จะต้องดำเนินการในการแก้ไขกฎหมายหลายขั้นตอน ซึ่งจะต้องใช้เวลาในการดำเนินการนานพอสมควร ในขณะที่กรมศุลกากรต้องประสบปัญหาการทุจริตของผู้ส่งออก และต้องมีการะในการบริหารงานเกี่ยวกับการชดเชยค่าภาษีอากรเพิ่มมากขึ้น ดังนั้น เพื่อเป็นการลดการสูญเสียรายได้ของรัฐลงบางส่วน จึงเห็นควรปรับลดอัตราการชดเชยค่าภาษีอากรลง

3.1.1) อัตราเงินชดเชยที่สูงกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 5 ลดลงเหลือร้อยละ 5

3.1.2) อัตราเงินชดเชยที่สูงกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 2.5 แต่ไม่เกินร้อยละ 5 ลดลงเหลือร้อยละ 2.5

3.1.3) อัตราเงินชดเชยที่สูงกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 1 แต่ไม่เกิน ร้อยละ 2.5 ลดลงเหลือร้อยละ 1

3.1.4) อัตราเงินชดเชยที่ต่ำกว่าร้อยละ 1 ลดลงเหลือร้อยละ 0
 แนวทางดังกล่าวจะทำให้อัตราเงินชดเชยลดลงเรื่อยๆ จนในที่สุด อัตราเงินชดเชยทุกอัตราจะเป็น 0 ภายใน 4 ปี เทียบกับยกเลิกการให้เงินชดเชยโดยอัตโนมัติ โดยจะต้อง ประกาศให้ผู้ส่งออกทราบล่วงหน้า แต่เนื่องจากอัตราเงินชดเชยส่วนใหญ่จะอยู่ที่อัตราร้อยละ 0 – 1 โดยมี 2,917 ประเภทพิกัด หรือคิดเป็นร้อยละ 57 ของรายการสินค้าทั้งหมด การลดอัตราเงินชดเชย ดังกล่าวอาจได้รับการร้องเรียนจากผู้ส่งสินค้าออก เพราะเป็นการตัดสิทธิสำหรับผู้ที่มีอัตราเงินชดเชย ต่ำเกือบทั้งหมด ขณะเดียวกันมีสินค้าบางชนิดที่ในปีแรกอาจไม่ได้รับผลกระทบเลย หรือกระทบน้อย

3.2) วิธีที่ 2 ปรับลดอัตราเป็นร้อยละจากอัตราที่ประกาศใช้อยู่

ประกาศลดอัตราเงินชดเชยสำหรับสินค้าทุกประเภทในอัตรา
 แนนอน เป็นขั้นตอน

3.2.1) ขั้นที่ 1 อัตราลดลงร้อยละ 25 ของอัตราเงินชดเชยที่
 ประกาศใช้อยู่

3.2.2) ขั้นที่ 2 อัตราลดลงร้อยละ 50 ของอัตราเงินชดเชยที่
 ประกาศใช้อยู่

3.2.3) ขั้นที่ 3 อัตราลดลงร้อยละ 75 ของอัตราเงินชดเชยที่
 ประกาศใช้อยู่

3.2.4) ขั้นที่ 4 อัตราลดลงร้อยละ 100
 การลดเป็นร้อยละของอัตราเงินชดเชยที่ประกาศใช้อยู่ จะเป็น การยุติธรรมมากที่สุด เพราะปฏิบัติกับสินค้าทุกประเภทและผู้ส่งออกทุกราย หากผู้ส่งออกได้รับ เงินชดเชยน้อย ไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชยก็จะไม่ยื่นขอรับเงินชดเชย

3.3) วิธีที่ 3 ยกเลิกอัตราเงินชดเชยเป็นรายประเภทพิกัด

ประกาศยกเลิกอัตราเงินชดเชย โดยเริ่มยกเลิกอัตราเงินชดเชยตาม ประเภทพิกัดที่มีอัตราเงินชดเชยต่ำไปหาอัตราเงินชดเชยสูง โดยแบ่งเป็น 4 ขั้นตอน คือ

3.3.1) ขั้นที่ 1 ยกเลิกสินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยต่ำกว่าร้อยละ 0.50 ของราคาส่งออก มีอยู่ทั้งสิ้น 1,110 ประเภทพิกัด

3.3.2) ขั้นที่ 2 ยกเลิกสินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยต่ำกว่าร้อยละ 1 มีอยู่
 ทั้งหมด 1,807 ประเภทพิกัด

3.3.3) **ขั้นที่ 3** ยกเลิกสินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยต่ำกว่าร้อยละ 2 มีอยู่ทั้งสิ้น 1,333 ประเภทพิกัด

3.3.4) **ขั้นที่ 4** ยกเลิกสินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยตั้งแต่ร้อยละ 2 มีอยู่ทั้งสิ้น 863 ประเภทพิกัด

การยกเลิกการให้เงินชดเชยสำหรับอัตราเงินชดเชยที่มีอัตราต่ำไปหาอัตราสูง จะมีปัญหาที่ปฏิบัติไม่ทัดเทียมกัน

3.4) วิธีที่ 4 ยกเลิกสินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยต่ำกว่าร้อยละ 0.50 ของราคาส่งออก และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยต่ำกว่า 100,000 บาท และพิจารณายกเลิกสินค้าอื่นในลำดับต่อไป

กรณีนี้ไม่น่าจะกระทบผู้ส่งออกมากนัก เพราะส่วนใหญ่จะเป็นประเภทพิกัดที่มีอัตรา 0 หรือไม่มีการขอรับเงินชดเชย สำหรับที่มีการขอรับเงินชดเชยก็มีมูลค่าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

จากการศึกษาแนวทางดังกล่าว สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้เสนอให้ดำเนินการตามแนวทางทั้ง 3 ตามลำดับ ประกอบด้วย **แนวทางที่ 1** กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย คือ ผู้ส่งออกขนาดกลางและขนาดเล็กที่ไม่มีความสามารถใช้สิทธิตามมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ ผู้ส่งออกที่ไม่ได้ผลิตสินค้าเอง และผู้ส่งออกที่ใช้วัตถุดิบในประเทศเพื่อผลิตเป็นสัดส่วนที่มาก **แนวทางที่ 2** กำหนดให้แสดงหลักฐานเพื่อประกอบการขอโอนบัตรภาษี และ**แนวทางที่ 3** ปรับลดหรือยกเลิกอัตราเงินชดเชย ควรลดอัตราเงินชดเชยลงเป็นขั้นตอนและลดอัตราเงินชดเชยทุกอัตราเท่า ๆ กัน เป็นร้อยละของอัตราที่ประกาศใช้อยู่ในปัจจุบัน ตามวิธีที่ 2 เพื่อปฏิบัติกับผู้ส่งออกทุกรายให้ทัดเทียมกัน หรือยกเลิกสินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยต่ำกว่าร้อยละ 0.50 ของราคาส่งออก และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยต่ำกว่า 100,000 บาท ตามวิธีที่ 4 ก่อน แล้วจึงยกเลิกสินค้าอื่นในลำดับต่อไป

3.4.2 การพิจารณาของคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากร

สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้นำเสนอแนวทางดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ เห็นว่า การดำเนินการยกเลิกการให้เงินชดเชยจะมีผลกระทบต่อภาคเอกชน โดยเฉพาะธุรกิจขนาดกลางและขนาดเล็ก จึงไม่สามารถตัดสินใจได้ในระยะเวลาอันสั้น เห็นควรพิจารณาอย่างรอบคอบร่วมกับภาคเอกชน และภาครัฐ จึงได้แต่งตั้งคณะกรรมการทบทวนมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร เพื่อพิจารณาเรื่องการทบทวนมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร โดยมีผู้แทนจากภาคเอกชน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พร้อมทั้งได้มีการหารือร่วมกับภาคเอกชนหลายครั้ง โดยสรุปสาระสำคัญตามลำดับดังนี้

1) คณะอนุกรรมการฯ พิจารณาเห็นว่าควรให้มีมาตรการชดเชยอยู่ เนื่องจากผู้ที่ส่งออกส่วนใหญ่ได้ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากที่สุด และในจำนวนผู้ส่งออกที่ขอชดเชยจะเป็นผู้ส่งออกรายเล็กที่ขอเงินชดเชยปีละไม่เกินกว่า 1 ล้านบาท มีจำนวนร้อยละ 83 หรือ 3,493 ราย ซึ่งหากยกเลิกมาตรการชดเชยจะมีผลกระทบต่อผู้ส่งออกรายเล็ก และผู้ที่ขายสินค้าให้แก่วิสาหกิจตามโครงการเงินกู้หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ และองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งขณะนี้ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย ก็จะมีผลไม่ได้รับเงินชดเชยไปด้วย นอกจากนี้ยังเห็นว่า มาตรการภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกต่างๆ ไม่ได้มีความซ้ำซ้อนกัน และการทุจริตมีในทุกมาตรการ ไม่ใช่เฉพาะมาตรการชดเชย จึงไม่ควรยกเลิกมาตรการชดเชย เพราะทุกมาตรการก็เหมาะสมกับแต่ละอุตสาหกรรม นอกจากนี้ควรปรับอัตราเงินชดเชยให้สูงขึ้น เพื่อเป็นการส่งเสริมการส่งออก จึงสรุปความเห็นได้ว่า

1.1) ไม่กำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย เพราะไม่ว่ารายเล็ก รายใหญ่ก็มีความจำเป็นด้วยกัน แต่ละมาตรการก็เหมาะสมกับอุตสาหกรรมแต่ละประเภท

1.2) ไม่ควรกำหนดคุณสมบัติของการโอน เพราะผู้ส่งออกมีความจำเป็นต้องโอน ถ้าอยู่ภายใต้กรอบกฎหมายก็นำให้โอนได้

1.3) ไม่ควรยกเลิกอัตราเงินชดเชย แต่ควรปรับให้สูงขึ้นเพื่อเป็นการส่งเสริมการส่งออก และเห็นว่าหลักการคำนวณอัตราเงินชดเชยปัจจุบันมีความเหมาะสมแล้ว และขอให้ปรับปรุง ให้สอดคล้องกับ I/O ฉบับใหม่ ปี 2541

2) คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ รับทราบผลการพิจารณาของคณะอนุกรรมการฯ แต่ได้มีมติอนุมัติในหลักการให้ยกเลิกการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร เนื่องจากเห็นว่ามีการทุจริตในการขอรับเงินชดเชย โดยเกิดจากการขอรับเงินชดเชยไม่ได้กำหนดให้นำหลักฐานการนำเข้าวัตถุดิบมาแสดงเพื่อตรวจสอบ จึงง่ายต่อการทุจริต ส่งผลให้รัฐต้องสูญเสียเงินเป็นจำนวนมาก และการจ่ายเงินชดเชยยังมีลักษณะคล้ายกับการอุดหนุน ซึ่งไม่เป็นที่ยอมรับในทางการค้าระหว่างประเทศ และมักจะถูกใช้เป็นข้ออ้างเพื่อกีดกันทางการค้า จึงควรให้ผู้ส่งออกใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นที่มีความโปร่งใสในทางปฏิบัติ และเป็นที่ยอมรับในทางการค้าระหว่างประเทศแทน แต่เพื่อให้ผู้ส่งออกเกิดความรู้สึกที่ขัดแย้งเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายส่งเสริมการส่งออกของภาครัฐ และมีเวลาในการปรับตัว และเพื่อให้การดำเนินการในเรื่องดังกล่าวเป็นไปอย่างเหมาะสม และเป็นที่ยอมรับจากทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ จึงได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการฯ พิจารณาขั้นตอน และระยะเวลาในการปรับลดอัตราเงินชดเชย แล้วจึงนำเสนอคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ พิจารณาต่อไป

3) คณะอนุกรรมการฯ พิจารณาเห็นว่า

1.1) ไม่ควรปรับลดอัตราเงินชดเชยเป็นขั้นตอน เนื่องจากการกำหนดอัตราเงินชดเชยมีหลักการและที่มาของการคำนวณอัตราเงินชดเชย หากปรับลดอัตราเงินชดเชยเป็นขั้นตอนจะไม่สะท้อนที่มาของการกำหนดอัตราเงินชดเชย ซึ่งอาจมีข้อโต้แย้งจากผู้ส่งออกได้

1.2) ให้ระยะเวลาในการยกเลิกการให้เงินชดเชย 1 ปี เพื่อให้ระยะเวลาผู้ส่งออกปรับตัวไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น รวมทั้งให้ภาครัฐดำเนินการเพื่อรองรับการปรับเปลี่ยนการใช้สิทธิของภาคเอกชน

4) การหารือภาคเอกชน สรุปผลการหารือได้ ดังนี้

1.1) ในเบื้องต้นให้ปรับลดอัตราเงินชดเชยให้สอดคล้องกับการปรับลดอัตราอากรขาเข้า

1.2) สินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยต่ำกว่าร้อยละ 1 ของราคาส่งออกให้นำมาพิจารณาเพื่อยกเลิกในลำดับแรก แต่หากสินค้าตามประเภทพิักใดมีความจำเป็นต้องคงอยู่ และมีเหตุผลเพียงพอให้คงพิักนั้นไว้ โดยจะนำไปพิจารณาในคณะกรรมการทบทวนมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรที่มีผู้แทนภาคเอกชนร่วมอยู่ด้วย (สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย) โดยให้ผู้แทนเป็นผู้ประสานกับภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง

1.3) สำหรับสินค้าในพิักใดที่มีกระบวนการผลิตที่ซับซ้อน และยุ่งยากในการพิสูจน์ภาระภาษีนำเข้าที่แฝงอยู่ในวัตถุดิบที่นำมาใช้ผลิตเป็นสินค้าส่งออก หรือพิักที่ยังจำเป็นสำหรับผู้ส่งออกที่เป็น SMEs ควรยังคงให้มีการจ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากร ซึ่งแนวทางดังกล่าวจะไม่มีผลกระทบต่อผู้ส่งออก

5) การนำผลการหารือร่วมกับภาคเอกชนไปพิจารณาในคณะกรรมการฯ โดยคณะกรรมการฯ ได้ให้ความเห็นชอบยกเลิกการให้เงินชดเชยสำหรับสินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยต่ำกว่าร้อยละ 1 ของราคาส่งออกเป็นลำดับแรก และมอบหมายให้ภาคเอกชนนำไปพิจารณา หากเห็นว่า ควรจะคงการให้เงินชดเชยสำหรับสินค้าใดไว้ ขอให้แสดงเหตุผลและความจำเป็นมา เพื่อจะได้ประมวลผล และนำเสนอคณะกรรมการฯ พิจารณาต่อไป อย่างไรก็ตาม ในการประชุมคณะกรรมการฯ ดังกล่าวผู้แทนสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย และกลุ่มอุตสาหกรรมต่างๆ ยังคงเสนอความเห็น โดยไม่เห็นด้วยกับการยกเลิกการให้เงินชดเชย

6) ภาคเอกชนได้ให้ข้อมูลและเหตุผลที่ไม่เห็นควรให้ยกเลิกการให้เงินชดเชยสรุปได้ ดังนี้

	จำนวนพิัก	จำนวนรายที่ร้องขอ
สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย	604	86
สมาคมอัญมณี	6	13
สมาคมเมล็ดพันธุ์	3	4
สมาคมอุตสาหกรรมเครื่องหนัง	12	18
สมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์	30	11
กลุ่มชิ้นส่วนและอะไหล่ยานยนต์	2	**
รวม	657	132

สาเหตุที่ขอให้คงอัตราเงินชดเชยไว้ เนื่องจากการยกเลิกการให้เงินชดเชยจะทำให้ผู้ประกอบการมีต้นทุนการผลิตที่สูงขึ้น ส่งผลให้ความสามารถในการแข่งขันในตลาดโลกลดลง นอกจากนี้ยังทำให้ผู้ประกอบการขาดแรงจูงใจในการส่งออก รวมทั้งยังอาจส่งผลกระทบต่อสถานะการจ้างงาน การพัฒนาอุตสาหกรรม และเศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

ซึ่งจากการประมวลผลสรุปได้ว่า มีสินค้าที่ขอให้คงอัตราเงินชดเชยไว้จำนวน 655 ประเภทพิกัด จึงมีสินค้าที่จะพิจารณายกเลิก 2,889 ประเภทพิกัด รวมกับสินค้าที่ภาคเอกชนให้คงสินค้าไว้และมีอัตราเงินชดเชยเท่ากับ 0 และที่ไม่มีการขอรับเงินชดเชย จำนวน 25 ประเภทพิกัด ซึ่งรวมทั้งสิ้น 2,914 ประเภทพิกัด

นอกจากนี้ มีภาคเอกชนบางรายได้มีหนังสือถึงกระทรวงการคลัง เพื่อขอให้ระงับการประกาศยกเลิกอัตราเงินชดเชยค่าภาษีอากรไว้จนกว่าจะได้ข้อสรุปจากการพิจารณาประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการยกเลิกมาตรการชดเชย โดยได้ให้เหตุผลในการขอให้มีการพิจารณาทบทวนนโยบายยกเลิกมาตรการ ดังนี้

6.1) การยกเลิกมาตรการชดเชยจะสวนทางกับนโยบายของรัฐบาลที่จะให้การสนับสนุนการส่งออก

6.2) เป็นสิทธิอันชอบธรรมที่ผู้ประกอบการจะได้รับตามที่ระบุในพระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรฯ

6.3) การยกเลิกมาตรการชดเชยเป็นการลดความสามารถในการแข่งขันระหว่างประเทศ

6.4) การคงมาตรการชดเชยจะเป็นการส่งเสริมให้มีการพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างต่อเนื่อง เพิ่มมูลค่าสินค้าในกระบวนการผลิตเพื่อส่งออก และสงวนเงินตราต่างประเทศ

7) สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ได้พิจารณาเสนอแนวทางการปรับปรุงมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก เพื่อขออนุญาตจากกระทรวงการคลัง

7.1) พิจารณาปรับลดอัตราเงินชดเชยทั้งหมดภายใน 3 ปี โดยปรับลดอัตราเงินชดเชยลงร้อยละ 25 เท่ากันทุกปี จากอัตราเงินชดเชยที่ประกาศใช้อยู่ในขณะนั้น ปัจจุบันเป็นประกาศที่ อ.1/2545 ซึ่งจะมีผลกระทบต่อผู้ประกอบการในสัดส่วนเดียวกัน

7.2) ปรับปรุงขั้นตอนการจ่ายเงินชดเชย ภายใต้การดำเนินงานของกรมศุลกากรให้มีความชัดเจนในการปฏิบัติ

7.2.1) กำหนดและตรวจสอบคุณสมบัติของผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยในขั้นตอนการขออนุมัติหลักการว่าผู้ขอรับเงินชดเชยจะต้องไม่มีประวัติการทุจริต และไม่เป็นผู้ที่สามารถขอใช้สิทธิตามมาตรการอื่นได้ในขณะยื่นคำขอ

7.2.2) ประสานด้านข้อมูลการเสียภาษีกับกรมสรรพากร และกรมสรรพสามิต

7.2.3) ตรวจสอบเอกสารหลักฐานในการยื่นขอเงินชดเชยโดยเข้มงวด โดยเพิ่มเติม เอกสารหลักฐานการชำระภาษีอากรของผู้ขอใช้สิทธิปีล่าสุด หลักฐานการส่งออก ได้แก่ ตำนานใบตราส่งสินค้า (Bill of Lading, Air Waybill) หลักฐานการนำเข้ากรณีนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ได้แก่ ใบขนสินค้าขาเข้า หรือหลักฐานการซื้อวัตถุดิบในประเทศที่มีการนำเข้า หากไม่สามารถหาหลักฐานดังกล่าวได้ ผู้ขอชดเชยต้องแจ้งรายละเอียดการนำเข้าให้กรมศุลกากรตรวจสอบก่อน และให้มีใบจดทะเบียนนิติบุคคลหรือใบทะเบียนพาณิชย์ และหลักฐานการชำระภาษีอากรปีล่าสุดของผู้รับโอนสิทธิ กรณีมีการโอนสิทธิบัตรภาษี

7.3) พิจารณามาตรการอื่นเพื่อรองรับการยกเลิกการให้เงินชดเชย

8) สำนักงานเศรษฐกิจการคลังได้นำเสนอแนวทางดังกล่าวต่อคณะทำงานศึกษาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรที่ตั้งขึ้นตามมติคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ ซึ่งมีผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน โดยจากการประชุม 2 ครั้ง มีข้อสรุปดังนี้

8.1) หากยกเลิกการให้เงินชดเชยจะมีผลกระทบต่อผู้ประกอบการที่ไม่สามารถไปใช้สิทธิประโยชน์ทางมาตรการอื่น จะมีต้นทุนสูงขึ้น ทำให้ขีดความสามารถในการแข่งขันลดลง ส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการรายย่อย สำหรับผู้ประกอบการรายใหญ่ที่ใช้สิทธิประโยชน์ทางมาตรการอื่นได้ ก็ยังจำเป็นต้องใช้สิทธิชดเชยอยู่ หากจำหน่ายสินค้าในปริมาณไม่มาก โดยภาคเอกชนมีข้อเสนอ ดังนี้

8.1.1) ควรปรับโครงสร้างฟักัดอัตราศุลกากรให้แล้วเสร็จทั้งระบบก่อน
8.1.2) ควรมีมาตรการอื่นทดแทนและสนับสนุน
8.1.3) ควรศึกษาผลดี ผลเสีย และเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่ง
8.1.4) ควรมีมาตรการเพื่อช่วยลดต้นทุนให้กับผู้ประกอบการ เช่น ลดค่าสาธารณูปโภค เงินกู้ดอกเบี้ยต่ำ เป็นต้น

8.1.5) ควรให้ระยะเวลาผู้ประกอบการในการปรับตัว

8.2) สภาพอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยไม่เห็นด้วยกับการยกเลิกการให้เงินชดเชย โดยมีเหตุผลที่สำคัญ คือ หากมีการยกเลิกการให้เงินชดเชยจะมีผลกระทบต่อธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) และเป็นการสร้างความไม่เป็นธรรมในการแข่งขันแก่ผู้ประกอบการรายย่อย เนื่องจาก

8.2.1) การปรับโครงสร้างอัตราอากรขาเข้ายังไม่แล้วเสร็จ
8.2.2) การให้เงินชดเชยไม่ขัดกับหลักการของ WTO หากให้ชดเชยไม่เกินกว่าภาระภาษี

8.2.3) การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ มีข้อกำหนดและขั้นตอนมาก ไม่เอื้อแก่ SMEs

8.2.4) การยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรไม่สอดคล้องกับนโยบายสนับสนุน SMEs

8.3) แนวทางการยกเลิกการให้เงินชดเชยที่มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการรายย่อยน้อยที่สุด สรุปได้ดังนี้

8.3.1) ยกเลิกการคืนค่าที่มีอัตราชดเชยเท่ากับ 0

8.3.2) ยกเลิกการคืนค่าที่ไม่มีการขอรับเงินชดเชยในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา

8.3.3) ยกเลิกการให้เงินชดเชยเฉพาะผู้ประกอบการที่มีศักยภาพใช้สิทธิตามมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ โดยอาจเป็นการลงทะเบียนขอใช้สิทธิรับเงินชดเชยซึ่งให้ผู้ประกอบการเลือกใช้สิทธิทางใดทางหนึ่ง

8.4) สินค้าที่ไม่มีการขอรับเงินชดเชยในช่วง 3 ปีที่ผ่านมา (ปี 2544-2546) จากการตรวจสอบในเบื้องต้นมีจำนวน 1,657 ประเภทย่อย ซึ่งได้จัดส่งให้กรมศุลกากร สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ตรวจสอบแล้วพบว่า มีสินค้าที่กรมศุลกากรตรวจสอบแล้วมีการขอรับเงินชดเชยจำนวน 26 ประเภทย่อย มีสินค้าที่สภาอุตสาหกรรมฯ ขอสงวนสิทธิไว้จำนวน 12 ประเภทย่อย และสภาหอการค้าฯ ขอสงวนสิทธิไว้จำนวน 3 ประเภทย่อย

9) นำเสนอผลสรุปต่อคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ ซึ่งที่ประชุมมีการพิจารณา ดังนี้

9.1) ข้อเสนอแนวทางการยกเลิกการให้เงินชดเชย มี 2 กรณี ตามมติคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ ครั้งที่ 1/2546 และข้อเสนอของคณะทำงานฯ คือ

9.1.1) **กรณีที่ 1** ทขอยปรับลดอัตราเงินชดเชยลดลงร้อยละ 25 เท่ากันทุกปี จนยกเลิกในปีที่ 4 ซึ่งเงินชดเชยจะลดลงประมาณปีละ 1,856.27 ล้านบาท มีผู้ขอรับเงินชดเชยประมาณ 4,038 ราย จะได้รับผลกระทบตั้งแต่ปีที่ 1 ถึงปีที่ 4 โดยเริ่มปรับลดตั้งแต่ปี 2548 เพื่อให้ระยะเวลาผู้ประกอบการในการปรับตัว และยกเลิกทั้งหมดในปี 2551

9.1.2) **กรณีที่ 2** ทขอยยกเลิก เป็น 3 ระยะ คือ

(1) **ระยะที่ 1** ยกเลิกให้เงินชดเชยสินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยเป็น 0 และไม่มีผู้ขอรับเงินชดเชยภายใน 3 ปีที่ผ่านมา มีจำนวนทั้งสิ้น 1,668 ประเภทย่อย คิดเป็นร้อยละ 31.93 ของจำนวนสินค้าทั้งหมด 5,224 ประเภทย่อย ซึ่งจะไม่ได้รับผลกระทบ จึงสามารถดำเนินการได้ทันที

(2) **ระยะที่ 2** ยกเลิกให้เงินชดเชยแก่ผู้ประกอบการที่สามารถใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่นได้ หากประมาณผู้ได้รับผลกระทบจากผู้ขอรับเงินชดเชยมากกว่า 10 ล้านบาท มีประมาณ 104 ราย ซึ่งตรวจสอบในเบื้องต้นแล้วมีการใช้สิทธิมาตรการอื่นด้วย คิดเป็นเงินชดเชย 4,938.40 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 66.51 ของมูลค่าเงินชดเชยปี 2546 จำนวน 7,425.06 ล้านบาท

(3) ระยะที่ 3 ยกเลิกการให้เงินชดเชยทั้งหมด ซึ่งผู้ประกอบการที่เหลือประมาณ 3,934 ราย จะได้รับผลกระทบ

9.2) ที่ประชุมได้มีความเห็นว่า ผู้ขอรับเงินชดเชยในลำดับต้นส่วนใหญ่เป็นผู้ผลิตรถยนต์ และชิ้นส่วนยานยนต์ ซึ่งมีความสามารถใช้สิทธิประโยชน์จากมาตรการอื่นได้ นอกจากนี้ในส่วนของภาษีมูลค่าเพิ่มก็สามารถเครดิตได้ทุกขั้นตอน ดังนั้น ไม่ควรให้เงินชดเชยแก่ผู้ประกอบการรายใหญ่ที่มีช่องทางใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้อยู่แล้ว ซึ่งการจำกัดสิทธิของผู้ขอรับเงินชดเชย สำหรับผู้ประกอบการรายใหญ่ อาจกระทำได้โดยกำหนดคุณสมบัติของผู้รับเงินชดเชย

ก่อนดำเนินการยกเลิกการให้เงินชดเชยทั้งหมด ควรทำการศึกษาเป็นรายอุตสาหกรรมว่า มีปัญหา และความต้องการอย่างไร รวมทั้งผลดี ผลเสีย และเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่ง รวมถึงมาตรการอื่นเพื่อช่วยลดต้นทุนให้กับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะ SMEs เช่น อุตสาหกรรมอาหารแช่แข็ง สิ่งทอ ซึ่งมี margin ต่ำ การให้เงินชดเชยจึงเป็น additional profit ที่จะช่วยให้แข่งขันในตลาดโลก โดยอาจจ้างบุคคลภายนอก เช่น จ้างนักศึกษาเก็บข้อมูลรายอุตสาหกรรม เพื่อตรวจสอบว่า อุตสาหกรรมใดยังมีความจำเป็นจะต้องได้รับเงินชดเชย เพื่อจะได้นำมาพิจารณาหามาตรการอื่นที่เหมาะสมแทน สำหรับอุตสาหกรรมรถยนต์ ที่มีการขอเงินชดเชยเป็นมูลค่าสูง ซึ่งผู้ประกอบการบางรายได้ใช้สิทธิประโยชน์หลายมาตรการ กรมศุลกากรควรรีบดำเนินการตรวจสอบ อาจของบประมาณว่ามีภาษีแฝงอยู่เท่าใด และพิจารณาให้ผู้ประกอบการไปใช้สิทธิด้านอื่นแทน นอกจากนี้ ควรศึกษาแนวทางการยกเลิกมาตรการชดเชยของประเทศเกาหลีใต้ และได้หวั่น ที่ได้ยกเลิกการให้เงินชดเชยไปแล้ว ซึ่งจากการไปดูงานของกรมศุลกากรทราบว่า ประเทศเกาหลีใต้ได้คืนอากรให้โดยกำหนดเป็นอัตราคงที่ คำนวณอัตราจากฐานอากรขาเข้าที่นำเข้าสินค้าจริง สำหรับการให้เงินชดเชยจะขัดกับ WTO หรือไม่ ก็อยู่ที่อัตราเงินชดเชยที่กำหนด ซึ่งปัจจุบันอัตราที่กำหนดเป็นเพียงอัตราเฉลี่ยในอุตสาหกรรมนั้นๆ จึงมีผู้ที่ได้รับเงินชดเชยเกินกว่าหรือน้อยกว่าภาระภาษีที่เสียไปจริง และกรณีให้ศึกษาผลดี ผลเสีย และเปรียบเทียบกับประเทศคู่แข่งนั้น หากดำเนินการยกเลิกโดยกรณีที่ 2 ก็จะได้มีการศึกษาในช่วงการดำเนินการในระยะที่ 2 (ปีที่ 2 และปีที่ 3) ก่อนที่จะยกเลิกการให้เงินชดเชยในระยะที่ 3 (ปีที่ 4)

9.3) ที่ประชุมเห็นชอบตามแนวทางทยอยยกเลิกการให้เงินชดเชยตามกรณีที่ 2 และมอบหมายให้

9.3.1) ศึกษาข้อมูลเป็นรายอุตสาหกรรม หรือสินค้าที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบ เช่น อุตสาหกรรมอาหารทะเลแช่แข็ง อุตสาหกรรมสิ่งทอ โดยเปรียบเทียบกับประเทศอื่น และมอบหมายให้กรมศุลกากรตรวจสอบบุคคลของผู้ประกอบการที่ได้รับเงินชดเชยมูลค่าสูง เช่น สินค้ารถยนต์ว่า มีภาษีแฝงอยู่เท่าใด เพื่อพิจารณาให้ใช้สิทธิประโยชน์อื่นแทน

9.3.2) ศึกษามาตรการรองรับเพื่อช่วยเหลือ SMEs ให้ชัดเจนก่อนที่จะดำเนินการยกเลิกในปีที่ 4

3.5 แนวทางการทบทวนมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรของคณะผู้วิจัย

คณะผู้วิจัยเห็นด้วยกับแนวทางที่จะทยอยยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรตามมติ คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ เพื่อที่จะให้ผู้ส่งออกมีเวลาปรับตัว ซึ่งในขณะนี้ได้มีการยกเลิกสินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยเป็น 0 และไม่มีผู้ขอรับเงินชดเชยใน 3 ปีที่ผ่านมาแล้ว โดยภาคเอกชนไม่ได้คัดค้าน เนื่องจากไม่มีผลกระทบต่อผู้ส่งออก แต่ในส่วนที่จะดำเนินการขั้นตอนต่อไป คือ การกำหนดสิทธิผู้ที่จะใช้สิทธิมาตรการชดเชย ซึ่งภาคเอกชนบางส่วนยังคัดค้านว่าจะได้รับผลกระทบ เนื่องจากผู้ส่งออกจะต้องเลือกใช้สิทธิทางใดทางหนึ่งตั้งแต่นั้น ซึ่งที่ผ่านมาผู้ส่งออกจะเลือกใช้สิทธิที่ได้รับประโยชน์มากที่สุด และเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาตามความเหมาะสมกับการได้รับสิทธิประโยชน์ของผู้ส่งออก ซึ่งเป็นปัญหาในการตรวจสอบ หรือการปรับปรุงประสิทธิภาพในการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร สำหรับการคัดค้านของภาคเอกชนไม่ได้แสดงถึงที่มาของข้อมูลหรือผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบจริง เพียงแต่เป็นการกล่าวอ้าง และในบางครั้งผู้ที่แสดงว่าได้รับผลกระทบก็ไม่ได้เป็นผู้ที่ใช้สิทธิชดเชยค่าภาษีอากรแต่อย่างใด รวมทั้งการวิเคราะห์ผลกระทบที่ผ่านมาได้ใช้สถิติการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรมาเป็นข้อมูล หรือการหารือกับภาคเอกชนก็เป็นเพียงตัวแทนของภาคเอกชนบางกลุ่มเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การดำเนินการยกเลิกการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรเป็นไปอย่างรอบคอบ คณะผู้วิจัยจึงจะได้ทำการวิจัยเชิงสำรวจเพื่อรวบรวมข้อมูลผลกระทบต่างๆ ที่ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรจะได้รับ รวมถึงข้อเสนอแนะจากผู้ส่งออกในประเด็นที่ต้องการให้แก้ไขปรับปรุงมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร โดยส่งแบบสอบถามถึงกลุ่มผู้ส่งออกโดยตรง เพื่อใช้เป็นข้อมูลสำคัญในการพิจารณาดำเนินมาตรการต่างๆ ที่เหมาะสมในการทบทวนมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรได้อย่างรอบคอบรัดกุม ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้เกิดการดำเนินการตามแนวทางใดๆ ส่งผลกระทบต่อผู้ส่งออกกระทบต่อผู้ส่งออก หรือหากได้รับผลกระทบก็จะได้เสนอแนะมาตรการรองรับที่เหมาะสมสอดคล้องกับต้องการและความจำเป็นที่แท้จริงของผู้ส่งออก เพื่อให้ได้รับผลกระทบน้อยที่สุด

บทที่ 4

อุตสาหกรรมสำคัญที่ได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรเป็นมาตรการที่ให้การส่งเสริมการส่งออกครอบคลุมสินค้าเกือบทุกชนิดจำแนกตามประเภทพิกัดอัตราศุลกากร (ยกเว้นสินค้าบางชนิดที่ไม่ได้รับชดเชยตาม พ.ร.บ.ชดเชยค่าภาษีอากรฯ หรือที่คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรกำหนดให้ไม่ได้รับชดเชย) โดยในแต่ละปี มีผู้ส่งออกใช้สิทธิส่งออกผ่านมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรมากกว่าร้อยละ 15 ของมูลค่าการส่งออกสินค้าทั้งหมด คิดเป็นตัวเงินที่รัฐบาลได้จ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากรแก่ผู้ส่งออกประมาณ 8,000 ล้านบาทต่อปี โดยเมื่อปี 2550 ที่ผ่านมา มีการส่งออกสินค้าที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเป็นมูลค่ากว่า 944,000 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 18 ของการส่งออกสินค้าทั้งหมดของไทย และมีการจ่ายเงินชดเชยเป็นมูลค่าสูงกว่า 8,900 ล้านบาท ดังนั้น จะเห็นได้ว่าหากมีการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร ย่อมส่งผลกระทบในวงกว้างต่อการส่งออกของไทยในเชิงมูลค่า และกระทบต่อผู้ส่งออกในหลากหลายกลุ่มสินค้า

ในบทนี้ คณะผู้วิจัยต้องการศึกษาวิเคราะห์เบื้องต้นเกี่ยวกับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรเป็นรายกลุ่มสินค้า จึงได้คัดเลือกกลุ่มสินค้าส่งออกที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย และทำการศึกษาโครงสร้างของอุตสาหกรรมการผลิตสินค้านี้ในมิติต่างๆ เช่น ด้านการผลิต การจำหน่ายในประเทศ การส่งออก การใช้วัตถุดิบ ต้นทุนการผลิต อัตราอากรขาเข้า สถิติการใช้สิทธิชดเชยค่าภาษีอากรและสิทธิประโยชน์ ส่งเสริมการส่งออกมาตรการอื่นๆ เป็นต้น โดยคาดหวังว่า จะได้ทราบข้อมูลเกี่ยวกับสาเหตุหรือปัจจัยบางประการที่ทำให้ผู้ส่งออกสินค้าอุตสาหกรรมนั้นๆ มีการพึ่งพามาตรการชดเชยค่าภาษีอากรในการส่งออก รวมถึงมีโอกาสจะปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นๆ ได้มากน้อยเพียงใด

ทั้งนี้ ในการคัดเลือกสินค้าส่งออกมาทำการศึกษา ได้พิจารณาจากพิกัดศุลกากรของสินค้าในระดับ 2 หลัก ที่ได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากรในปี 2550 พบว่า สินค้าในกลุ่มยานยนต์ (พิกัด 87) และกลุ่มสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (พิกัด 50-63) เป็นกลุ่มที่ได้รับเงินชดเชยมูลค่าสูงในอันดับต้นๆ คือ 2,713.87 ล้านบาท และ 960.63 ล้านบาท ตามลำดับ ทั้งยังมีลักษณะเป็นอุตสาหกรรมที่เชื่อมโยงเป็นคลัสเตอร์หรือห่วงโซ่อุปทานกับอุตสาหกรรมสนับสนุนอื่นๆค่อนข้างมาก นอกจากนี้ ยังมีสินค้ากุ้งแช่เย็น-แช่แข็งที่มีมูลค่าเงินชดเชยมากถึง 138.881 ล้านบาท และฟุ้งพาวัตถุดิบในประเทศเป็นหลัก จึงคาดว่าทั้งสองกลุ่มเป็นอุตสาหกรรมสำคัญ และอีก 1 สินค้าดังกล่าวจะได้รับผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชยอย่างมาก และได้ทำการศึกษาวิเคราะห์ลักษณะโครงสร้างที่สำคัญของอุตสาหกรรมทั้งสองกลุ่ม และอีก 1 สินค้า โดยมีรายละเอียดการศึกษาดังต่อไปนี้

4.1 อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

ที่ผ่านมาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีบทบาทสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคมไทย โดยเป็นสินค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศไทยในตลาดโลก และมีส่วนสำคัญต่อการจ้างแรงงานในประเทศ เนื่องจากเป็นอุตสาหกรรมที่ประเทศไทยมีความได้เปรียบในด้านค่าจ้างแรงงาน และมีขั้นตอนการผลิตครอบคลุมตั้งแต่อุตสาหกรรมต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ แต่ปัจจุบันการแข่งขันในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในตลาดโลกมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น โดยมีสาเหตุหนึ่งมาจากการยกเลิกระบบโควตาการนำเข้าตามข้อตกลงสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (Agreement on Textile and Clothing) ขององค์การการค้าโลก รวมทั้งการจัดทำข้อตกลงเขตการค้าเสรีระหว่างประเทศต่างๆ ส่งผลให้ภาวะภาษีอากรขาเข้าลดลง ขณะเดียวกัน ประเทศที่เป็นคู่แข่งทางการค้าในตลาดสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มโลกเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะประเทศที่มีความได้เปรียบในด้านค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่าประเทศไทยโดยเปรียบเทียบอย่างเช่นประเทศจีน อินเดีย บังคลาเทศ กัมพูชา ส่งผลให้ผู้ประกอบการไทยต้องเร่งพัฒนาและปรับปรุงเพื่อยกระดับประสิทธิภาพและลดต้นทุนการผลิตเพื่อให้สามารถแข่งขันได้ ขณะเดียวกันภาครัฐได้มีมาตรการส่งเสริมการส่งออกเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้แก่ผู้ประกอบการไทยในด้านต่างๆ ซึ่งรวมถึงการให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากร เช่น การชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออก การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม จากการที่ภาครัฐมีแนวความคิดที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออก เนื่องจากมีปัญหาและข้อจำกัดตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ดังนั้นจึงต้องศึกษาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ ต่อภาคอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญต่อการส่งออก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

4.1.1 สภาพทั่วไป

1) โครงสร้างอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยมีการผลิตที่ครบวงจรตั้งแต่อุตสาหกรรมต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ ซึ่งประกอบด้วย

1.1) อุตสาหกรรมต้นน้ำ ได้แก่ อุตสาหกรรมเส้นใย เป็นการผลิตเส้นใยจากผลิตภัณฑ์ที่ได้จากธรรมชาติ โดยเป็นอุตสาหกรรมที่มีการลงทุนสูง มีการพึ่งพาเครื่องจักรในการผลิต และมีใช้แรงงานไม่มากเพียงร้อยละ 1 ของจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มทั้งหมด หรือคิดเป็นจำนวน 14,280 คนในปี 2550 (แผนภาพที่ 4-1) สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการผลิตสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภทตามกระบวนการผลิต ดังนี้

1.1.1) อุตสาหกรรมเส้นใยธรรมชาติ ได้แก่ เส้นใยฝ้าย ลิ้นจี่ ป่าน ปอ เป็นต้น โดยมีการผลิตเส้นใยฝ้ายมากที่สุด ซึ่งวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตส่วนมากจะต้องนำเข้าจากต่างประเทศ

1.1.2) อุตสาหกรรมเส้นใยสังเคราะห์หรือเส้นใยประดิษฐ์ ได้แก่ เส้นใย โพลีเอสเตอร์ เส้นใยไนลอน เส้นใยอะคริลิก และเส้นใยเรยอน ซึ่งผลิตจากโพลิเมอร์ที่ได้จากการสังเคราะห์เคมีของอุตสาหกรรมปิโตรเคมี ทำให้ราคาวัตถุดิบมีการเปลี่ยนแปลงตามภาวะของราคาน้ำมัน โดยโรงงานส่วนใหญ่เป็นโรงงานขนาดใหญ่ซึ่งมีใช้เงินลงทุนและเทคโนโลยีในระดับสูง

1.2) อุตสาหกรรมกลองน้ำ เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้เงินลงทุนและเทคโนโลยีในระดับปานกลางถึงสูง ประกอบด้วย

1.2.1) อุตสาหกรรมปั่นด้าย เป็นอุตสาหกรรมที่ใช้วัตถุดิบเส้นใยธรรมชาติ เช่น ฝ้าย หรือเส้นใยสังเคราะห์มาตีเกลียวหรือปั่นเป็นเส้นด้าย หากเส้นใยที่นำมาใช้เป็นเส้นใยสั้น (staple fiber) ก็จะได้เส้นด้ายชนิดเส้นด้ายปั่น (spun yarn) หากใช้เส้นใยยาว (filament) เป็นวัตถุดิบจะได้เส้นด้ายชนิดเส้นด้ายชนิดใยยาว (filament yarn) ซึ่งกระบวนการในการปั่นด้ายมีการลงทุนมากและใช้เทคโนโลยีระดับปานกลาง โดยมีการใช้แรงงานจำนวน 60,550 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 6 ของจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ทั้งหมดในปี 2550 (แผนภาพที่ 4-4) สำหรับผลิตภัณฑ์ที่ได้จากอุตสาหกรรมปั่นด้าย ได้แก่

(1) เส้นด้ายฝ้าย แบ่งเป็นเส้นด้ายสำหรับทอผ้า และเส้นด้ายสำหรับเย็บผ้า

(2) เส้นด้ายสังเคราะห์ ได้แก่ เส้นด้ายโพลีเอสเตอร์ เส้นด้ายไนลอน เส้นด้ายอะคริลิก และเส้นด้ายเรยอน

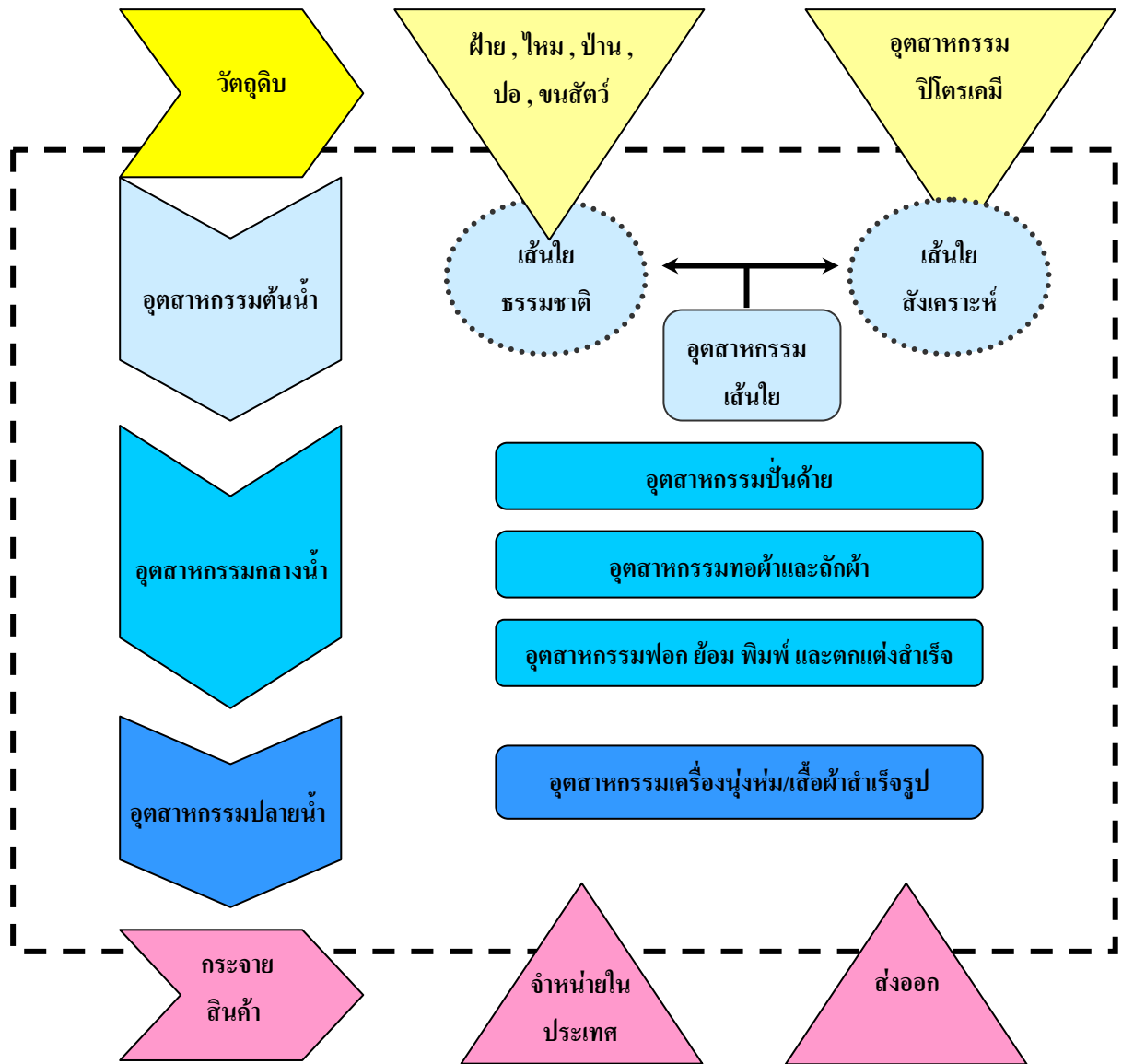
1.2.2) อุตสาหกรรมทอผ้าและถักผ้า เป็นอุตสาหกรรมผลิตผ้าผืนที่ใช้วัตถุดิบจากอุตสาหกรรมปั่นด้าย ซึ่งผลิตภัณฑ์ของอุตสาหกรรมนี้ประกอบด้วย

(1) ผ้าทอ ได้แก่ ผ้าทอจากใยฝ้าย ผ้าทอใยสังเคราะห์ และผ้าทอใยผสม

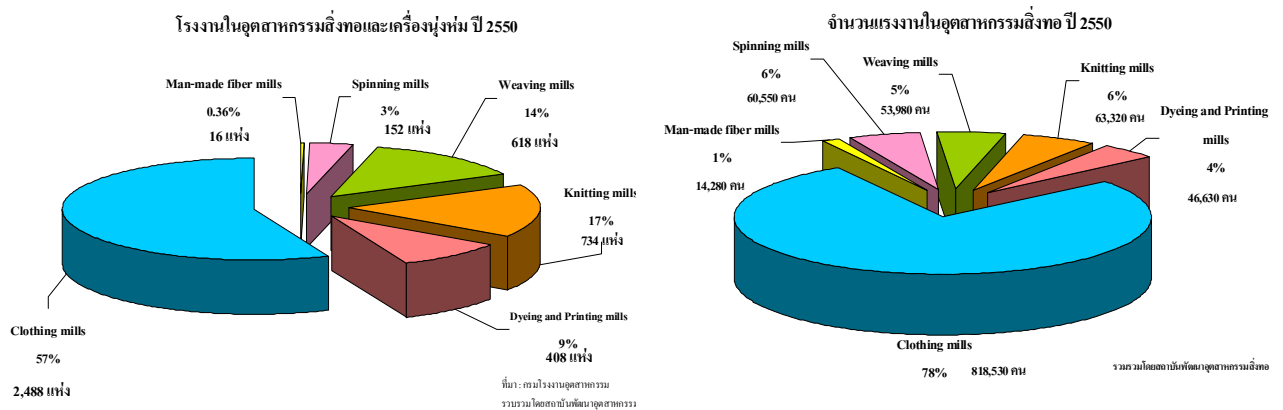
(2) ผ้าถัก ได้แก่ ผ้าถักจากใยฝ้าย ผ้าถักใยสังเคราะห์ และผ้าถักใยผสม

อุตสาหกรรมทอผ้าและถักผ้ามีการพึ่งพาเทคโนโลยีจากต่างประเทศสูง โดยเครื่องจักรที่ใช้ในการผลิตเกือบทั้งหมดนำเข้าจากต่างประเทศทั้งหมด ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ เครื่องทอผ้า และเครื่องถักผ้า ปัจจุบันเครื่องทอผ้ามีอยู่ด้วยกัน 2 แบบ คือ มีกระสวย และไร้กระสวย เครื่องทอผ้าส่วนใหญ่มากกว่าร้อยละ 80 เป็นเครื่องทอผ้าแบบมีกระสวย ซึ่งมีอายุการใช้งานมานานกว่า 10 ปี ซึ่งถือว่าเป็นเครื่องทอผ้าที่ล้าสมัย และมีประสิทธิภาพต่ำ ซึ่งต่างจากเครื่องทอผ้าแบบไร้กระสวยซึ่งเป็นเครื่องจักรที่มีประสิทธิภาพการทำงานที่สูงกว่า และให้ผลผลิตที่มีคุณภาพ อีกทั้งยังใช้แรงงานจำนวนไม่มากนัก คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 11 ของจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ทั้งหมด หรือคิดเป็นจำนวน 117,300 คนในปี 2550 (แผนภาพที่ 4-4)

แผนภาพที่ 4-1 : โครงสร้างอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

แผนภาพที่ 4-2 : จำนวนโรงงานและจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ปี 2550

1.2.3) อุตสาหกรรมฟอกย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ เป็นการนำผ้าที่ได้จากการทอหรือถักมาผ่านกระบวนการฟอกเพื่อให้ผ้าขาวและสะอาด ก่อนที่จะทำการย้อมสีและพิมพ์ลายตามที่ต้องการ แล้วจึงทำการตกแต่งสำเร็จ เพื่อให้ผ้ามีคุณภาพต่างๆ เช่น อ่อนนุ่ม มัน เงา กันน้ำ หรือยับยาก เป็นต้น จึงเป็นอุตสาหกรรมที่สร้างมูลค่าเพิ่มให้กับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม นอกจากนี้ ยังเป็นอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันค่อนข้างสูง เนื่องจากจำเป็นต้องมีการพัฒนา ลวดลาย สี หรือคุณสมบัติของผ้าเพื่อให้เป็นที่ต้องการในการนำไปผลิตเป็นเสื้อผ้าสำเร็จรูป หรือเครื่องนุ่งห่มอื่นๆ เป็นต้น

1.3) อุตสาหกรรมปลายน้ำ ได้แก่ อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม และอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์สิ่งทอสำเร็จรูปอื่นๆ เป็นอุตสาหกรรมที่มีมูลค่าการค้าระหว่างประเทศมากที่สุด โดยกระบวนการผลิตยังมีการพึ่งพาแรงงานเป็นหลัก ทำให้มีแรงงานในอุตสาหกรรมนี้เป็นจำนวนมากถึงร้อยละ 78 ของจำนวนแรงงานในอุตสาหกรรมนี้ทั้งหมด หรือคิดเป็นจำนวน 818,530 คนในปี 2550 (แผนภาพที่ 4-2) ขณะเดียวกันมีการใช้เทคโนโลยีและเครื่องจักรในระดับที่ไม่สูงมากนัก

นอกจากอุตสาหกรรมข้างต้น ยังมีอุตสาหกรรมที่เกี่ยวข้องกับหรือเป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากอุตสาหกรรมสิ่งทอ เช่น อุตสาหกรรมเส้นไหม อุตสาหกรรมนอนวูฟเวน ซึ่งผลิตผ้าอ้อมเด็ก ชุดผ่าตัดแพทย์ ผลิตภัณฑ์ที่ใช้ในโรงพยาบาล และอุตสาหกรรมสิ่งทอเพื่อการเคหะ

2) การผลิต การบริโภค การนำเข้า และการส่งออก โครงสร้างต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

ประเทศไทยมีการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอที่ครอบคลุมทุกกระบวนการผลิต ทำให้ผลผลิตส่วนใหญ่เป็นการผลิตเพื่อบริโภคในประเทศหรือเป็นวัตถุดิบให้อุตสาหกรรมต่อเนื่องมากกว่าเป็นการผลิตเพื่อส่งออก คิดเป็นสัดส่วนการผลิตเพื่อบริโภคในประเทศมากกว่าร้อยละ 70 (ปี 2550) จากตารางที่ 4-1 พบว่า ตั้งแต่ปี 2548-2550 ปริมาณการนำเข้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มโดยรวมมีแนวโน้มลดลงจาก 820.2 พันตันในปี 2548 เป็น 764 และ 754 พันตันในปี 2549 และปี 2550 ตามลำดับ โดยกลุ่มสินค้าที่มีการนำเข้าในสัดส่วนสูงส่วนใหญ่จะเป็นสินค้าที่อยู่ในอุตสาหกรรมต้นน้ำและกลางน้ำ เพื่อนำเข้ามาเป็นผลิตเป็นวัตถุดิบในประเทศให้กับอุตสาหกรรมต่อเนื่อง ขณะที่การส่งออกสินค้าและเครื่องนุ่งห่มมีแนวโน้มลดลงจาก 1,024 พันตัน ในปี 2549 เป็น 754 พันตันในปี 2550

ตารางที่ 4-1 : ปริมาณการนำเข้าและการส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มของประเทศไทยตั้งแต่ปี 2548-2550

หน่วย : พันตัน

ประเภทสิ่งทอ	2548		2549		2550	
	นำเข้า	ส่งออก	นำเข้า	ส่งออก	นำเข้า	ส่งออก
เส้นใย	583.5	382	502	349	483	341
เส้นด้าย	97.1	352	113	311	119	343
ผ้าทอและผ้าถัก	125.0	166	133	160	129	163
เครื่องนุ่งห่ม	14.6	197	16	204	23	126
รวม	820.2	1,097	764	1,024	754	973

ที่มา : รวบรวมโดยสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

2.1) อุตสาหกรรมเส้นใย

2.1.1) การผลิต

ประเทศไทยมีการผลิตทั้งเส้นใยธรรมชาติและเส้นใยประดิษฐ์ โดยมากกว่าร้อยละ 99 เป็นการผลิตเส้นใยประดิษฐ์ เนื่องจากสภาพภูมิอากาศของไทยไม่เหมาะสมต่อการปลูกฝ้ายซึ่งเป็นวัตถุดิบสำคัญในการผลิตเส้นใยธรรมชาติ ทำให้ปริมาณการผลิตฝ้ายในประเทศมีแนวโน้มลดลง ดังจะเห็นได้จากพื้นที่เพาะปลูกที่ลดลงอย่างรวดเร็วจาก 284,470 ไร่ ในปีเพาะปลูก 2544/2545 เหลือ 29,242 ไร่ ในปีเพาะปลูก 2549/2550 ส่งผลให้เส้นใยฝ้ายที่ใช้ในประเทศเกือบทั้งหมดเป็นการนำเข้าจากต่างประเทศ

ขณะที่เส้นใยประดิษฐ์จัดเป็นอุตสาหกรรมการผลิตที่ใช้เงินลงทุนสูง (Capital Intensive) เนื่องจากจำเป็นต้องใช้เทคโนโลยีระดับสูง และมีการใช้แรงงานน้อยเมื่อเทียบกับอุตสาหกรรมสิ่งทออื่นๆ รวมทั้งมีการพึ่งพาวัตถุดิบจากต่างประเทศสูง โดยวัตถุดิบนำเข้าที่สำคัญจะเป็นผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี เช่น เอทิลีน ไกลคอล กรดเทรฟทาสิก บิสฟุทรี อะครีโลไนไตรล์ คาโปรแลกแทม และ Dissolving Pulp ซึ่งมีเพียงกรดเทรฟทาสิก และคาโปรแลกแทมที่สามารถผลิตได้ในประเทศ โดยวัตถุดิบเหล่านี้จะถูกส่งเข้ามาในรูปแบบของสารเคมีตั้งต้น เช่น กรดเทรฟทาสิก บิสฟุทรี (Terephthalic Acid : TPA) และเอทิลีน ไกลคอล (Ethylene Glycol : EG) เพื่อใช้สำหรับการผลิตเส้นใยโพลีเอสเตอร์ ส่วนอะครีโลไนไตรล์ (Acrylonitrile) ใช้สำหรับการผลิตเส้นใยอะคริลิก และคาโปรแลกแทม (Caprolactam) ใช้สำหรับการผลิตเส้นใยไนลอน หรือแม้กระทั่งเซลลูโลสเยื่อไม้ (Wood Cellulose) ใช้สำหรับการผลิตเส้นใยเรยอน เป็นต้น สำหรับเส้นใยประดิษฐ์ที่ผลิตได้มี ดังนี้

(1) เส้นใยโพลีเอสเตอร์ เป็นเส้นใยที่มีความสำคัญต่อ

อุตสาหกรรมสิ่งทอ เนื่องจากมีการผลิตมากที่สุดถึงร้อยละ 68.6 ของปริมาณการผลิตเส้นใยประดิษฐ์ทั้งหมดในปี 2550 ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการผลิตแบบเส้นใยสั้น (Polyester Staple Fiber) จำนวน 285.8

พันตัน ในปี 2550 รองลงมา ได้แก่ เส้นด้ายชนิด POY (Polyester Partially Oriented Yarn) จำนวน 144.6 พันตัน และเส้นด้ายใยยาว (Polyester Filament Yarn) จำนวน 129.5 พันตัน ในปี 2550 ตามลำดับ

(2) เส้นใยเรยอน วัตถุดิบหลักในการผลิตเส้นใยเรยอน คือ เยื่อกระดาษ โซดาไฟ และกำมะถัน ซึ่งในปี 2550 มีจำนวนการผลิต 102.7 พันตัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 12.6 ของปริมาณการผลิตเส้นใยสังเคราะห์ทั้งหมด โดยเส้นใยเรยอนสามารถนำไปใช้ผสมกับเส้นใยโพลีเอสเตอร์ หรือใยฝ้าย

(3) เส้นใยอะคริลิก เป็นเส้นใยที่สามารถปั่นทำเป็นด้ายอะคริลิก 100% หรือมาผสมกับฝ้าย ขนสัตว์ หรือโพลีเอสเตอร์ได้ เพราะเส้นใยมีความเหนียว และทนทานสูง ปัจจุบันมีการผลิตแบบเส้นใยสั้น (Acrylic Staple Fiber) จำนวน 94.7 พันตัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 11.6 ของปริมาณการผลิตเส้นใยสังเคราะห์ทั้งหมดในปี 2550

(4) เส้นใยไนลอน เป็นอุตสาหกรรมที่เริ่มการผลิตมานานกว่า 30 ปี โดยช่วงแรกเป็นการผลิตเพื่อทดแทนการนำเข้า ปัจจุบันมีการผลิตจำนวน 58.6 พันตัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 7.2 ของปริมาณการผลิตเส้นใยสังเคราะห์ทั้งหมดในปี 2550 โดยแบ่งเป็นการผลิตเส้นด้ายยาว (Nylon filament Yarn) จำนวน 48.8 พันตัน และเส้นด้ายชนิด POY (Nylon Partially Oriented Yarn) จำนวน 9.8 พันตัน

ตารางที่ 4-2 : ปริมาณการผลิต การบริโภค การนำเข้า และการส่งออกเส้นใย ตั้งแต่ปี 2548-2550

หน่วย : 1,000 ตัน

ประเภท	2548				2549				2550			
	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก
เส้นใย (Fibers)	905.5	931.7	583.5	382.0	851.5	947.5	502.4	349.1	817.9	937.1	483.1	340.7
• เส้นใยฝ้าย	4.4	435.7	505.0	1.9	3.3	449.0	422.1	1.0	2.0	442.2	393.1	0.8
• เส้นใยประดิษฐ์	901.1	496.0	61.8	341.1	848.2	498.5	57.0	310.9	815.9	494.9	61.1	294.0
- เส้นใยสั้น	533.8	254.8	n.a	n.a	479.2	240.0	n.a	n.a	483.2	237.8	n.a	n.a
- เส้นใยยาว	367.3	241.2	n.a	n.a	369.0	258.5	n.a	n.a	332.7	257.1	n.a	n.a
• อื่นๆ	n.a	n.a	16.7	39.1	n.a	n.a	23.4	37.2	n.a	n.a	28.9	45.8

ที่มา : รวบรวมโดยสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

หมายเหตุ : เส้นใยประดิษฐ์ ประกอบด้วย Polyester staple fiber , Polyester filament yarn , Polyester pre-oriented yarn , Nylon filament yarn , Nylon pre-oriented yarn , Acrylic staple fiber และ Rayon staple fiber

2.1.2) การบริโภค

จากตารางที่ 4-2 แสดงให้เห็นว่า ปริมาณเส้นใยที่ผลิตได้ในประเทศไม่เพียงพอต่อการบริโภคหรือความต้องการใช้ในการผลิตของอุตสาหกรรมต่อเนื่องในประเทศ โดยเฉพาะเส้นใยธรรมชาติซึ่งต้องนำเข้ามาเพื่อทดแทนการผลิตในประเทศเกือบทั้งหมด ขณะที่เส้นใย

ประดิษฐ์ซึ่งส่วนมากสามารถผลิตได้ในประเทศ จึงทำให้มีการนำเข้าในจำนวนไม่มากนัก โดยในปี 2550 ปริมาณการบริโภคเส้นใยฝ้ายมีจำนวน 442.2 พันตัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 47 ของปริมาณการบริโภคเส้นใยในประเทศ ขณะที่เส้นใยประดิษฐ์มีการบริโภคในประเทศในจำนวนที่ใกล้เคียงกัน คือ 494.9 พันตัน

2.1.3) การนำเข้าและส่งออก

ปริมาณการนำเข้าและส่งออกเส้นใยตั้งแต่ปี 2548-2550 พบว่ามากกว่าร้อยละ 80 เป็นการนำเข้าเส้นใยฝ้าย และมากกว่าร้อยละ 80 เป็นการส่งออกเส้นใยประดิษฐ์เช่นกัน เนื่องจากมีการผลิตเส้นใยฝ้ายในประเทศไม่เพียงพอต่อการบริโภคจึงมีการนำเข้าเกือบทั้งหมด ขณะที่อุตสาหกรรมเส้นใยสังเคราะห์มีปริมาณการผลิตที่มากกว่าความต้องการใช้ในประเทศ ทำให้ในปี 2550 มีสัดส่วนการส่งออกร้อยละ 86 ของปริมาณเส้นใยทั้งหมด

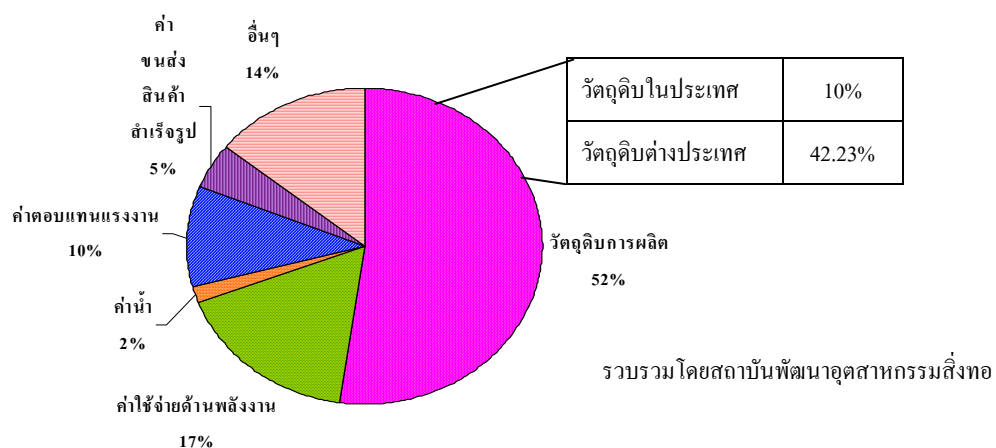
สำหรับแหล่งนำเข้าที่สำคัญ โดยมูลค่านำเข้าเส้นใยฝ้ายร้อยละ 75 ของมูลค่านำเข้าทั้งหมด เป็นการนำเข้าจากสหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 38.56) ออสเตรเลีย (ร้อยละ 14.02) อินเดีย (ร้อยละ 9.83) เบอร์กินา ฟาโซ (ร้อยละ 6.88) และซิมบับเว (ร้อยละ 5.49) ขณะที่มูลค่านำเข้าเส้นใยประดิษฐ์ร้อยละ 77 เป็นการนำเข้าจากญี่ปุ่น (ร้อยละ 31.03) ไต้หวัน (ร้อยละ 16.60) จีน (ร้อยละ 16.33) สหราชอาณาจักร (ร้อยละ 6.68) และอินโดนีเซีย (ร้อยละ 6.49)

ขณะที่แหล่งส่งออกที่สำคัญของเส้นใยประดิษฐ์ร้อยละ 58 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด เป็นการส่งออกไปอินโดนีเซีย (ร้อยละ 15.02) เวียดนาม (ร้อยละ 14.88) จีน (ร้อยละ 10.64) ตุรกี (ร้อยละ 8.81) และสหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 8.37)

2.1.4) โครงสร้างต้นทุนการผลิต

(1) ต้นทุนการผลิต

แผนภาพที่ 4-3 : โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมเส้นใย (ปี 2549)

ต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมเส้นใย ส่วนใหญ่เป็นค่าวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตร้อยละ 52 ของต้นทุนทั้งหมด โดยร้อยละ 42.23 เป็นค่าวัตถุดิบที่นำเข้าจากต่างประเทศ ได้แก่ ฝ้าย (สำหรับการผลิตเส้นใยฝ้าย) สารเคมีจากผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีสำหรับการผลิตเส้นใยประดิษฐ์ดังที่กล่าวมาข้างต้น สำหรับต้นทุนอื่นๆ ที่สำคัญได้แก่ ค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน ค่าใช้จ่ายอื่นๆค่าตอบแทนแรงงาน ค่าขนส่ง และค่าน้ำ ตามลำดับ

(2) ภาษีศุลกากร

ปัจจุบันภาครัฐได้มีการปรับลดอัตราอากรขาเข้าตามโครงสร้างการผลิตเพื่อสนับสนุนขีดความสามารถในการแข่งขันของอุตสาหกรรมในประเทศ สำหรับอัตราอากรขาเข้าที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมเส้นใยมีดังนี้

(2.1) เส้นใยธรรมชาติ ซึ่งวัตถุดิบสำคัญที่ใช้ในการผลิต ได้แก่ ฝ้าย ปัจจุบันอัตราอากรขาเข้าอยู่ที่ร้อยละ 0

(2.2) เส้นใยประดิษฐ์ วัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตจากต่างประเทศ ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมี เช่น เอทิลีน ไกลคอล กรดเทรฟทาลิก ไดมทิลเทรฟทาเลต อะครีโลไนไตรล์ และคาโปรแลกแทม โดยอัตราอากรขาเข้าเกือบทั้งหมดเท่ากับร้อยละ 0 มีเพียงคาโปรแลกแทมที่มีอัตราร้อยละ 5

ตารางที่ 4-3 : อัตราอากรขาเข้า ปริมาณและมูลค่านำเข้าของวัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมเส้นใยประดิษฐ์

ปริมาณ: พันตัน, มูลค่า: ล้านบาท

ประเภทวัตถุดิบ	พิกัดอัตราศุลกากร	อัตรา (%)*	นำเข้า ปี 2550			
			ปริมาณ	มูลค่านำเข้า**	มูลค่านำเข้า ต่ออากร	อากรที่ จัดเก็บได้
เอทิลีนไกลคอล	2905.31.00	0	191.7	6,817.1	0	0
กรดเทรฟทาลิก	2917.36.00	0	1.9	65.1	0	0
ไดเมทิลเทรฟทาเลต	2917.37.00	0	0.2	9.9	0	0
อะครีโลไนไตรล์***	2926.10.00	0	145.6	7,408.9	4,682.3	46.4
คาโปรแลกแทม	2933.71.00	5	5.4	457.9	281.1	14.1
Dissolving pulp	4702.00.00	0	106.8	3,296.8	0	0

ที่มา : รวบรวมโดย 1. สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

2. สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

หมายเหตุ : * อัตราอากรขาเข้าตามมาตรา 12 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530

** มูลค่านำเข้ารวมทั้งหมดในพิกัดอัตราศุลกากรนั้นๆ ซึ่งเป็นการนำเข้ามาเพื่อใช้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและอื่นๆ

*** อะครีโลไนไตรล์ มีการจัดเก็บอัตราอากรขาเข้าที่ร้อยละ 0 เป็นการทั่วไป และร้อยละ 10 สำหรับเคมีภัณฑ์ หรือ สิ่งปรุงแต่งที่มีคุณสมบัติช่วยเร่งหรือควบคุม ความเจริญเติบโตและการให้ผลของพืช

จากตารางข้างต้น จะเห็นว่า สารเคมีที่มีความสำคัญต่ออุตสาหกรรม เส้นใยประดิษฐ์ ได้แก่ เอทิลีนไกลคอล ซึ่งมีปริมาณนำเข้ามากที่สุด 191.7 พันตัน คิดเป็นมูลค่านำเข้า 6,817.1 ล้านบาท ขณะที่อะครีโลไนไตรล์เป็นสารเคมีที่มีมูลค่านำเข้ามากที่สุด มูลค่านำเข้า 7408.9 ล้านบาท โดยมีปริมาณนำเข้า 145.6 พันตัน สำหรับสารเคมีสำคัญประเภทอื่นๆ ที่มีการนำเข้ามาเพื่อเป็นวัตถุดิบ ได้แก่ Dissolving pulp คาโพรแลกแทม กรดเทรฟทาลิก และไดเมทิลเทรฟทาเลต ตามลำดับ

2.2) อุตสาหกรรมปั่นด้าย

2.2.1) การผลิต

ผลิตภัณฑ์ที่ได้จากอุตสาหกรรมปั่นด้าย ได้แก่ เส้นด้ายฝ้าย และเส้นด้ายใยประดิษฐ์ ซึ่งส่วนมากเป็นการผลิตเพื่อบริโภคในประเทศมากกว่าการส่งออก โดยมีสัดส่วนถึงร้อยละ 80 ของปริมาณเส้นด้ายที่ผลิตได้ทั้งหมด นับตั้งแต่ปี 2548-2550 ประเทศไทยมีการผลิตเส้นใยฝ้ายเฉลี่ย 392.9 พันตัน ขณะที่เส้นด้ายใยประดิษฐ์มีการผลิตเฉลี่ย 606.6 พันตัน

2.2.2) การบริโภค

เนื่องจากอุตสาหกรรมเส้นด้ายเป็นแหล่งผลิตวัตถุดิบให้กับอุตสาหกรรมกลางน้ำด้วยกัน นั่นคือ อุตสาหกรรมผ้าผืน ทำให้ความต้องการใช้เส้นด้ายในประเทศอยู่ระดับสูง โดยปริมาณการบริโภคเส้นด้ายในประเทศร้อยละ 54 เป็นเส้นด้ายใยประดิษฐ์ และร้อยละ 46 เป็นเส้นด้ายฝ้าย โดยในปี 2550 มีปริมาณการบริโภคเส้นด้ายฝ้าย 349.3 พันตัน และเส้นด้ายใยประดิษฐ์ 414 พันตัน

ตารางที่ 4-4 : ปริมาณการผลิต การบริโภค การนำเข้า และการส่งออกเส้นด้าย ตั้งแต่ปี 2548-2550

หน่วย : พันตัน

ประเภท	2548				2549				2550			
	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก
เส้นด้าย (Yarns)	1012.9	762.6	97.1	351.9	1007.5	796.8	113.0	311.3	962.9	763.3	118.6	343.3
เส้นด้ายฝ้าย	396.3	354.2	12.0	54.2	403.9	369.8	14.5	48.6	397.8	349.3	11.0	59.5
เส้นด้ายประดิษฐ์	616.6	408.4	82.6	292.3	603.6	427.0	96.1	257.5	565.1	414.0	105.2	276.7
อื่นๆ	n.a	n.a	2.5	5.5	n.a	n.a	2.4	5.3	n.a	n.a	2.5	7.2

ที่มา : รวบรวมโดยสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

2.2.3) การนำเข้าและการส่งออก

ประเทศไทยมีปริมาณและมูลค่าการนำเข้าเส้นด้ายน้อยกว่าการส่งออกมาโดยตลอด โดยในปี 2550 มีปริมาณการนำเข้าเส้นด้าย 118.6 พันตัน มูลค่านำเข้า

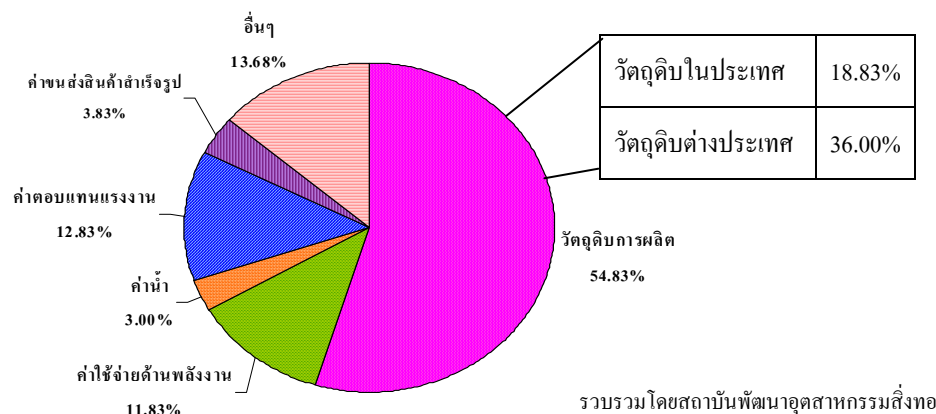
15,070.8 ล้านบาท ขณะที่ปริมาณส่งออกเส้นด้าย 343.3 พันตัน มูลค่าส่งออก 31,332.3 ล้านบาท ซึ่งแสดงให้เห็นว่า อุตสาหกรรมเส้นด้ายมีการผลิตเส้นด้ายเพียงพอต่อความต้องการใช้ของอุตสาหกรรมต่อเนื่องในประเทศ โดยแหล่งนำเข้าเส้นด้ายที่สำคัญ ได้แก่ จีน (ร้อยละ 55.83) อินเดีย (ร้อยละ 13.44) ปากีสถาน (ร้อยละ 10.49) และอินโดนีเซีย (ร้อยละ 5.99) คิดเป็นสัดส่วนมูลค่านำเข้ารวมร้อยละ 90.78 ขณะที่เส้นด้ายใยประดิษฐ์ ส่วนมากนำเข้าจากญี่ปุ่น (ร้อยละ 17.97) ไต้หวัน (ร้อยละ 15.06) จีน (ร้อยละ 14.77) อินโดนีเซีย (14.18) และเวียดนาม (ร้อยละ 10.09)

สำหรับแหล่งส่งออกเส้นด้ายที่สำคัญ ได้แก่ จีน (ร้อยละ 14) มาเลเซีย (ร้อยละ 11.92)ฮ่องกง (ร้อยละ 11.17) สหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 10.25) และเกาหลีใต้ (ร้อยละ 9.77) คิดเป็นสัดส่วนมูลค่าส่งออกรวมปี 2550 ร้อยละ 57.11 ขณะที่แหล่งส่งออกเส้นด้ายใยประดิษฐ์ที่สำคัญ ได้แก่ บราซิล (ร้อยละ 11.98) ตุรกี (ร้อยละ 11.55) จีน (ร้อยละ 5.95) ญี่ปุ่น (ร้อยละ 5.33) และฟิลิปปินส์ (ร้อยละ 5.26)

2.2.4) โครงสร้างต้นทุนการผลิต

(1) ต้นทุนการผลิต

แผนภาพที่ 4-4 โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมปั่นด้าย (ปี 2549)

ต้นทุนของการปั่นด้ายร้อยละ 54.83 เป็นค่าวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิต โดยร้อยละ 36 เป็นวัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศ และอีกร้อยละ 18.83 เป็นวัตถุดิบในประเทศ นอกจากนี้ ต้นทุนการผลิตที่เหลือส่วนใหญ่มาจากค่าใช้จ่ายอื่นๆ ค่าตอบแทนแรงงาน ค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน ค่าขนส่ง และค่าน้ำ ตามลำดับ

(2) ภาษีศุลกากร

ปัจจุบันอัตราอากรขาเข้าเส้นใยที่ใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตเส้นด้าย โดยเฉพาะเส้นใยประดิษฐ์มีอัตราอยู่ที่ร้อยละ 1-5 ซึ่งเป็นไปตามอัตราตามโครงสร้างปกติ กล่าวคือ ร้อยละ 1 สำหรับวัตถุดิบ และร้อยละ 5 สำหรับวัตถุดิบถึงสำเร็จรูป เนื่องจากเส้นใยจัดเป็นสินค้าในระดับถึงสำเร็จรูป ดังมีรายละเอียดอัตราอากรปรากฏตามตารางข้างล่างนี้

ตารางที่ 4-5 : อัตราอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบในอุตสาหกรรมปั่นด้าย

ประเภทวัตถุดิบ	พิกัดอัตราศุลกากร	อัตรา (%)*
● เส้นใยสั้นประดิษฐ์ที่ไม่ได้สาวสำหรับการปั่นด้าย	55.03	
- ทำด้วยไนลอน	5503.11.00 ,5503.19.00	5
- ทำด้วยโพลีเอสเตอร์	5503.20.00	1
- อะคริลิก	5503.30.00	1
- ทำด้วยโพลิโพรพิลีน	5503.40.00	5
- อื่นๆ	5503.90.00	5
● เส้นใยสั้นเทียมที่ไม่ได้สาว สำหรับการปั่นด้าย	55.04	
- ทำด้วยวิสโคสเรยอน	5504.10.00	1
- อื่นๆ	5504.90.00	5
● เส้นใยสั้นประดิษฐ์ที่สาว หวี หรือผ่านกรรมวิธี อย่างอื่นสำหรับการปั่นด้าย	55.06	5
● เส้นใยสั้นเทียมที่สาว หวี หรือผ่านกรรมวิธีอย่างอื่น สำหรับการปั่นด้าย	55.07	5

ที่มา : รวบรวมโดยสำนักนโยบายภาษีสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

หมายเหตุ : * อัตราอากรขาเข้าตามมาตรา 12 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530

2.3) อุตสาหกรรมผ้าฝ้าย

2.3.1) การผลิต

อุตสาหกรรมผ้าฝ้าย ประกอบด้วย อุตสาหกรรมทอผ้า (แบ่งเป็นการผลิตผ้าทอจากฝ้าย และผ้าทอจากใยประดิษฐ์) และอุตสาหกรรมถักผ้า โดยผ้าที่ผลิตได้ส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้หรือบริโภคภายในประเทศคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 81 (ร้อยละ 80 นำไปใช้ในอุตสาหกรรมต่อเนื่อง และอีกร้อยละ 20 เป็นการจำหน่ายในรูปผ้าฝ้าย) และอีกร้อยละ 19 เป็นการผลิตเพื่อส่งออก

การผลิตผ้าฝ้ายประมาณร้อยละ 83.86 เป็นการผลิตผ้าทอ โดยในปี 2550 มีปริมาณการผลิตผ้าฝ้ายจำนวน 755.6 พันตัน โดยแบ่งเป็นผ้าทอจำนวน 482.5 พันตัน และผ้าถักจำนวน 273.1 พันตัน สำหรับผ้าทอที่ผลิตได้มาจากผ้าทอจากใยฝ้าย และผ้าทอจากใยประดิษฐ์ซึ่งมีสัดส่วนปริมาณการผลิตที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 45.76 และ 54.25 ในปี 2550 ตามลำดับ ส่วนการผลิตผ้าถักซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 36.14 ของปริมาณการผลิตผ้าฝ้ายทั้งหมด โดยผ้าถักที่ผลิตได้ส่วนใหญ่เป็นชนิด Circular Knit ซึ่งทำจากผ้าฝ้าย ใยประดิษฐ์ หรือผ้าผสมระหว่างฝ้ายและใยประดิษฐ์

ตารางที่ 4-6 : ปริมาณการผลิต การบริโภค การนำเข้า และการส่งออกผ้าผืน ตั้งแต่ปี 2548-2550

หน่วย : พันตัน

ประเภท	2548				2549				2550			
	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก
ผ้าผืน (Fabrics)	755.0	712.6	125.0	165.5	788.8	759.8	132.8	160.4	755.6	719.5	129.5	163.5
• ผ้าทอ	491.5	446.8	109.4	154.0	505.8	473.3	118.5	151.0	482.5	444.1	116.4	154.9
- จากใยฝ้าย	228.3	213.5	43.1	57.8	234.8	224.1	47.6	58.2	220.8	205.8	49.8	64.8
- ใยประดิษฐ์	263.2	233.3	66.3	96.2	271.0	249.2	70.9	92.7	261.7	238.3	66.6	90.1
• ผ้าถัก	263.5	265.8	12.6	10.3	283.0	286.5	11.2	8.5	273.1	275.4	10.2	7.8
• อื่นๆ	n.a	n.a	3.0	1.2	n.a	n.a	3.1	0.9	n.a	n.a	2.9	0.8

ที่มา : รวบรวมโดยสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

2.3.2) การบริโภค

จากตารางที่ 4-5 พบว่า ปริมาณการบริโภคผ้าผืนในประเทศเป็นไปในทิศทางสอดคล้องกับปริมาณการผลิต แสดงว่า อุตสาหกรรมต่อเนื่องในประเทศมีความต้องการใช้ผ้าผืนที่ผลิตได้ในประเทศมากกว่าผ้าผืนที่นำเข้าจากต่างประเทศ โดยเฉพาะผ้าถักซึ่งมีปริมาณการบริโภคในประเทศมากกว่าปริมาณที่ผลิต ทำให้มีความจำเป็นต้องนำเข้าผ้าถัก ขณะเดียวกัน ผ้าถักที่ผลิตส่วนใหญ่ถูกนำไปใช้ในประเทศเกือบทั้งหมด ดังจะเห็นได้จากปี 2550 มีปริมาณการบริโภคผ้าถักจำนวน 275.4 พันตัน ซึ่งมากกว่าปริมาณที่ผลิตได้ในประเทศ ที่มีจำนวน 273.1 พันตัน ขณะที่ผ้าทอที่ผลิตได้ส่วนใหญ่จะถูกนำไปบริโภคในประเทศเป็นหลัก โดยในปี 2550 มีปริมาณการบริโภคจำนวน 444.1 พันตัน ซึ่งเป็นปริมาณที่น้อยกว่าการผลิต ทำให้ผ้าทอที่ผลิตได้บางส่วนส่งออกไปจำหน่ายในต่างประเทศ

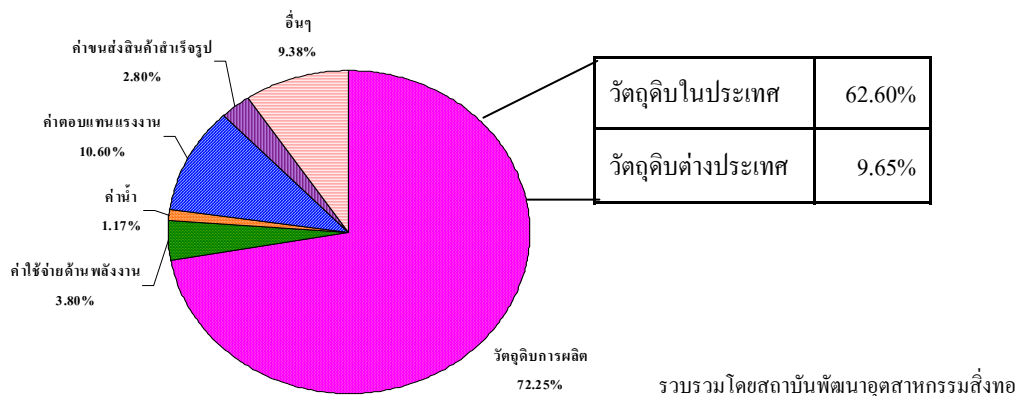
2.3.3) การนำเข้าและส่งออก

นับตั้งแต่ปี 2548 -2550 ประเทศไทยมีปริมาณการนำเข้าเฉลี่ย 129 พันตัน โดยมีแนวโน้มเป็นไปตามปริมาณการบริโภคและการผลิตในประเทศ อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจากมูลค่านำเข้าแล้ว พบว่า มีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องจาก 29,148.6 ล้านบาทในปี 2548 เป็น 26,562.3 และ 24,531.3 ล้านบาท ในปี 2549 และ 2550 ตามลำดับ โดยแหล่งนำเข้าที่สำคัญมาจากจีน (ร้อยละ 47.72) ไต้หวัน (ร้อยละ 12.02) ญี่ปุ่น (ร้อยละ 8.12) อิตาลี (ร้อยละ 5.84) และเกาหลีใต้ (ร้อยละ 5.12)

สำหรับแนวโน้มการส่งออกผ้าทอและผ้าถักมีปริมาณและมูลค่าส่งออกเปลี่ยนแปลงไม่มากนัก โดยในปี 2550 มีปริมาณส่งออก 163.5 พันตัน คิดเป็นมูลค่า 35,557.3 ล้านบาท โดยแหล่งส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ สหรัฐอาหรับเอมิเรตส์ (ร้อยละ 9.73) จีน (ร้อยละ 5.70) เนเธอร์แลนด์ (ร้อยละ 5.61) บังกลาเทศ (ร้อยละ 5.55) และเวียดนาม (ร้อยละ 5.24) เนื่องจากตลาดส่งออกผ้าผืนค่อนข้างกระจายตลาดในหลายประเทศและมีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน

2.3.4) โครงสร้างต้นทุนการผลิต

แผนภาพที่ 4-5 : โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมทอผ้าและถักผ้า (ปี 2549)

ต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมทอผ้าและถักผ้าจะเห็นว่า ค่าใช้จ่ายร้อยละ 72.25 มาจากวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตผ้าผืน โดยส่วนใหญ่เป็นการใช้วัตถุดิบในประเทศ ร้อยละ 62.60 และอีกร้อยละ 9.65 เป็นวัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศ ส่วนค่าใช้จ่ายสำคัญอื่นๆ ได้แก่ ค่าตอบแทนแรงงาน ค่าใช้จ่ายอื่นๆ ค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน ค่าขนส่ง และค่าน้ำ ตามลำดับ

2.4) อุตสาหกรรมฟอกย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ

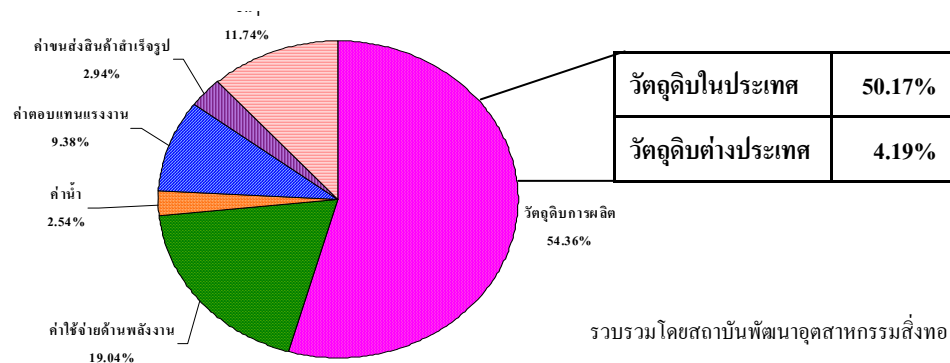
2.4.1) การผลิต

กระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมฟอกย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ ประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอนหลัก คือ (1) กระบวนการเตรียม (pretreatment process) (2) กระบวนการย้อม (dyeing process) (3) กระบวนการพิมพ์ (printing process) และ (4) กระบวนการตกแต่งสำเร็จ (finishing process) ขั้นตอนเหล่านี้ขึ้นอยู่กับผลิตภัณฑ์ที่ต้องการผลิต เช่น การย้อมเส้นด้าย การย้อมผ้าผืน โดยผลิตภัณฑ์ดังกล่าวต้องผ่านการทำให้สะอาด ขาว ปราศจากสิ่งสกปรก แล้วจึงนำไปย้อมสีให้สวยงาม หรืออาจตามด้วยการพิมพ์ลาย จากนั้นจึงทำการตกแต่งสำเร็จเพื่อให้ได้คุณสมบัติเฉพาะที่ต้องการ เช่น การทำให้สีย้อมติดทน มีความอ่อนนุ่ม เจม้าน กันยับ เป็นต้น การผลิตของอุตสาหกรรมนี้ส่วนใหญ่เป็นการผลิตเพื่อใช้ในประเทศเป็นหลัก โดยเป็นอุตสาหกรรมที่เพิ่มมูลค่าให้กับผลิตภัณฑ์สิ่งทอ

2.4.2) โครงสร้างต้นทุนการผลิต

(1) ต้นทุนการผลิต

แผนภาพที่ 4-6 : โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมฟอก ย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ (ปี 2549)

ต้นทุนการผลิตของอุตสาหกรรมฟอก ย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ ส่วนมากเป็นค่าวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตร้อยละ 54.36 โดยร้อยละ 50.17 เป็นวัตถุดิบในประเทศ และร้อยละ 4.19 เป็นวัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นการนำเข้าวัตถุดิบประเภทสีย้อม เนื่องจากสีที่ผลิตได้ในประเทศมีข้อจำกัดด้านความหลากหลายและคุณภาพ สำหรับค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่สำคัญ ได้แก่ ค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน ค่าใช้จ่ายอื่นๆ ค่าตอบแทนแรงงาน ค่าขนส่ง และค่าน้ำ ตามลำดับ

(2) ภาษีศุลกากร

เนื่องจากอุตสาหกรรมฟอก ย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ จำเป็นต้องนำเข้าวัตถุดิบจากต่างประเทศ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสีย้อม โดยอัตราอากรขาเข้าวัตถุดิบที่เกี่ยวข้องปัจจุบันอยู่ที่ร้อยละ 0 - 5 ดังตารางข้างล่าง นอกจากนี้ มีการนำเข้าวัตถุดิบประเภทสิ่งทออื่นเพื่อนำมาฟอก ย้อม พิมพ์ หรือตกแต่งสำเร็จ เช่น ผ้าผืน

ตารางที่ 4-7 : อัตราอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบสำคัญที่ใช้ในการผลิตของอุตสาหกรรมฟอก ย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ

ประเภทวัตถุดิบ	พิกัดอัตราศุลกากร	อัตรา (%)*
สีย้อมหรือวัตถุแต่งสีที่เป็นอินทรีย์สังเคราะห์	32.04	0 , 1 , 5
โพลีไวนิลแอลกอฮอล์	3905.30.10 , 3905.30.90	0
อะคริลิกโพลิเมอร์ในลักษณะขั้นปฐม	39.06	5
ผ้าทอต่างๆ (ไม่ได้ฟอก)	-	5

ที่มา : รวบรวมโดยสำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

หมายเหตุ : * อัตราอากรขาเข้าตามมาตรา 12 แห่งพระราชกำหนดพิกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530

2.5) อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

2.5.1) การผลิต

อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมปลายน้ำที่มีบทบาทสำคัญในการกำหนดปริมาณและคุณภาพของผลิตภัณฑ์สิ่งทอที่อยู่ในอุตสาหกรรมต้นน้ำและกลางน้ำ ซึ่งส่วนมากยังคงเป็นการผลิตเพื่อจำหน่ายให้กับผู้บริโภคในประเทศมากกว่าการส่งออก โดยมีสัดส่วนร้อยละ 75 เป็นการผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ และอีกร้อยละ 25 เป็นการผลิตเพื่อส่งออก จากตารางที่ 4-8 พบว่า ในปี 2550 ปริมาณการผลิตมีแนวโน้มลดลงจาก 509.7 พันตันในปีก่อน เป็น 445.5 พันตัน โดยผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้ส่วนมากจะเป็นเครื่องนุ่งห่มที่ทำจากผ้าทอมีจำนวน 226.5 พันตัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 60 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด ขณะที่เครื่องนุ่งห่มที่ทำจากผ้าถักมีจำนวน 179 พันตัน คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 40 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด

ตารางที่ 4-8 : ปริมาณการผลิต การบริโภค การนำเข้า และการส่งออกเครื่องนุ่งห่ม ตั้งแต่ปี 2548-2550

หน่วย : พันตัน

ประเภท	2548				2549				2550			
	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก	ผลิต	บริโภค	นำเข้า	ส่งออก
เครื่องนุ่งห่ม	477.6	295.5	14.6	196.8	509.7	322.4	16.2	203.5	445.5	342.7	23.0	113.4
• ทำจากผ้าทอ	277.0	211.8	9.7	74.9	293.4	230.6	7.4	70.2	266.5	235.3	12.2	46.4
• ทำจากผ้าถัก	200.6	83.7	5.0	121.9	216.3	91.8	8.8	133.3	179.0	107.4	10.8	67.0

ที่มา : รวบรวมโดยสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

2.5.2) การบริโภค

ในช่วง 3 ปีที่ผ่านมาปริมาณความต้องการใช้เครื่องนุ่งห่มในประเทศมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจาก 295.5 พันตันในปี 2548 เป็น 322.4 และ 342.7 พันตัน ในปี 2549 และปี 2550 ตามลำดับ ซึ่งเป็นผลมาจากการเพิ่มขึ้นของความต้องการใช้เครื่องนุ่งห่มทั้งที่ทำจากผ้าทอและผ้าถัก สำหรับเครื่องนุ่งห่มที่นิยมใช้ในประเทศส่วนมากทำจากผ้าทอซึ่งมีทั้งผ้าทอใยฝ้ายและผ้าทอใยประดิษฐ์

2.5.3) การนำเข้าและส่งออก

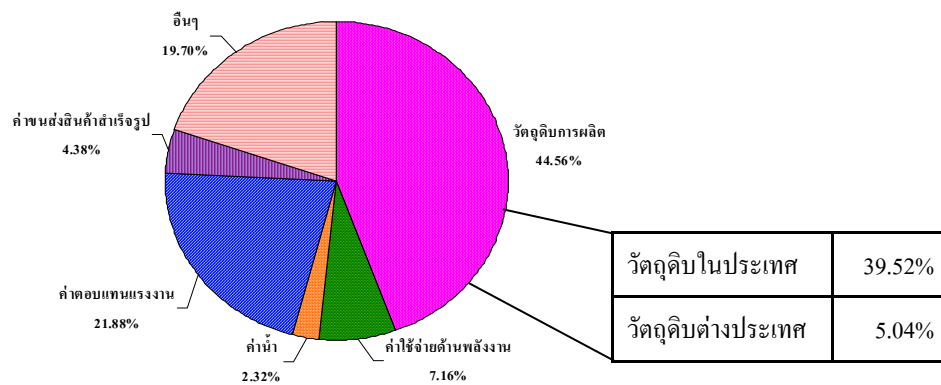
ตั้งแต่ปี 2548-2550 ปริมาณการนำเข้าเครื่องนุ่งห่มมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ซึ่งสอดคล้องและเป็นไปตามความต้องการใช้ในประเทศ โดยมีมูลค่านำเข้าเพิ่มขึ้นจาก 5,199.9 ล้านบาท ในปี 2548 เป็น 6,739.5 และ 7,416.1 ล้านบาท ในปี 2549 และปี 2550 ตามลำดับ โดยแหล่งนำเข้าที่สำคัญมาจากจีน (ร้อยละ 51.26) สเปน (ร้อยละ 7.05) อิตาลี (ร้อยละ 6.26) ฮองกง (ร้อยละ 6.13) และมาเลเซีย (ร้อยละ 3.03)

ขณะที่การส่งออกเครื่องนุ่งห่มมีแนวโน้มลดลง โดยมีมูลค่าส่งออกลดลงจาก 136,494.4 ล้านบาท ในปี 2548 เป็น 132,451.3 และ 113,383.3 ล้านบาท ในปี 2549 และปี 2550 ตามลำดับ โดยแหล่งส่งออกที่สำคัญ ได้แก่ สหรัฐอเมริกา (ร้อยละ 49.61) ฝรั่งเศส (ร้อยละ 6.67) สหราชอาณาจักร (ร้อยละ 6) ญี่ปุ่น (ร้อยละ 4.78) และเยอรมัน (ร้อยละ 4.26)

2.5.4) โครงสร้างต้นทุนการผลิต

(1) ต้นทุนการผลิต

แผนภาพที่ 4-7 : โครงสร้างต้นทุนอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม (ปี 2549)

รวบรวมโดยสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

ต้นทุนการผลิตที่สำคัญของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ได้แก่ ค่าวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตซึ่งมีสัดส่วนถึงร้อยละ 44.56 ของต้นทุนการผลิตทั้งหมด ส่วนใหญ่เป็นการใช้วัตถุดิบในประเทศร้อยละ 39.52 ส่วนอีกร้อยละ 5.04 เป็นการใช่วัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศ โดยเฉพาะผ้าฝ้าย สำหรับต้นทุนที่สำคัญรองลงมา คือ ค่าตอบแทนแรงงานมีสัดส่วนร้อยละ 21.88 ของต้นทุนการผลิตทั้งหมด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มเป็นอุตสาหกรรมที่เน้นใช้แรงงานในการผลิต ส่วนต้นทุนอื่น ได้แก่ ค่าใช้จ่ายอื่นๆ (ร้อยละ 19.70) ค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน (ร้อยละ 7.16) ค่าขนส่ง (ร้อยละ 4.38) และค่าน้ำ (ร้อยละ 2.32)

(2) ภาษีศุลกากร

เนื่องจากอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มมีการใช้วัตถุดิบที่สำคัญ คือ ผ้าฝ้าย ทำให้วัตถุดิบที่นำเข้าจากต่างประเทศส่วนใหญ่จึงเป็นผ้าฝ้ายที่มีคุณภาพสูงหรือมีลวดลายตามความต้องการของตลาด ซึ่งปัจจุบันอัตราอากรขาเข้าสำหรับผ้าฝ้ายอยู่ที่ร้อยละ 5 เกือบทั้งหมดยกเว้นผ้าทอที่ทำด้วยไหมที่ยังคงมีอัตราอยู่ในระดับสูงที่ร้อยละ 17.5

ตารางที่ 4-9 : อัตราอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบของอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม

ประเภท	รายการ	อัตรา (%)*
50.07	ผ้าทอ ทำด้วยไหมหรือเศษไหม	17.5
51.11	ผ้าทอทำด้วยขนแกะหรือขนละเอียดของสัตว์ที่สาวแล้ว	5
51.12	ผ้าทอทำด้วยขนแกะหรือขนละเอียดของสัตว์ที่หิวแล้ว	5
51.13	ผ้าทอทำด้วยขนหยาบของสัตว์หรือขนม้า	5
52.08	ผ้าทอทำด้วยฝ้ายที่มีฝ้ายตั้งแต่ร้อยละ 85 ขึ้นไป โดยน้ำหนัก และหนักไม่เกิน 200 กรัมต่อตารางเมตร	5
52.09	ผ้าทอทำด้วยฝ้ายที่มีฝ้ายตั้งแต่ร้อยละ 85 ขึ้นไป โดยน้ำหนักและหนักเกิน 200 กรัมต่อตารางเมตร	5
52.10	ผ้าทอทำด้วยฝ้ายที่มีฝ้ายน้อยกว่าร้อยละ 85 โดยน้ำหนัก ผสมด้วยเส้นใยประดิษฐ์ล้วนหรือเป็นส่วนใหญ่ และหนักไม่เกิน 200 กรัมต่อตารางเมตร	5
52.11	ผ้าทอทำด้วยฝ้ายที่มีฝ้ายน้อยกว่าร้อยละ 85 โดยน้ำหนัก ผสมด้วยเส้นใยประดิษฐ์ล้วนหรือเป็นส่วนใหญ่ และหนักเกิน 200 กรัมต่อตารางเมตร	5
52.12	ผ้าทออื่น ๆ ทำด้วยฝ้าย	5
53.09	ผ้าทอทำด้วยป่านลินิน	5
55.12	ผ้าทอทำด้วยเส้นใยสังเคราะห์ที่มีเส้นใยสังเคราะห์ตั้งแต่ร้อยละ 85 ขึ้นไป โดยน้ำหนัก	5
55.13	ผ้าทอทำด้วยเส้นใยสังเคราะห์ที่มีเส้นใยดังกล่าวน้อยกว่าร้อยละ 85 โดยน้ำหนัก ผสมด้วยฝ้ายล้วนหรือเป็นส่วนใหญ่ และหนักไม่เกิน 170 กรัมต่อตารางเมตร	5
55.14	ผ้าทอทำด้วยเส้นใยสังเคราะห์ที่มีเส้นใยดังกล่าวน้อยกว่าร้อยละ 85 โดยน้ำหนัก ผสมกับฝ้ายล้วนหรือเป็นส่วนใหญ่ และหนักเกิน 170 กรัมต่อตารางเมตร	5
55.15	ผ้าทออื่น ๆ ทำด้วยเส้นใยสังเคราะห์	5
55.16	ผ้าทอทำด้วยเส้นใยสังเทียม	5

ที่มา : รวบรวมโดย 1. สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

2. กรมศุลกากร

หมายเหตุ : * อัตราอากรขาเข้าตามมาตรา 12 แห่งพระราชกำหนดศีกัดอัตราศุลกากร พ.ศ. 2530

4.1.2 ปัญหาและอุปสรรคของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

จากการศึกษาปัญหาและอุปสรรคของการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทย พบว่า

1) ขาดการวิจัยและพัฒนาที่เพียงพอต่อการพัฒนาอุตสาหกรรม ซึ่งจากการศึกษาของสถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ พบว่า อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีส่วนการลงทุนด้านการวิจัยและพัฒนาที่ต่ำ และ ไม่มีความสอดคล้องกับหรือตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการในอุตสาหกรรม ทำให้ไม่สามารถนำผลการวิจัยและพัฒนาไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ รวมทั้งทำให้อุตสาหกรรมสิ่งทอไม่สามารถปรับตัวให้สอดคล้องกับกระแสการเปลี่ยนแปลงของการบริโภคในตลาดโลก โดยเฉพาะความนิยมในการบริโภคสินค้าที่มีลักษณะเฉพาะ เช่น สินค้าที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และกระแสแฟชั่นโลก สำหรับการวิจัยและพัฒนาที่จะเร่งพัฒนาได้แก่ การพัฒนาด้านวัตถุดิบ กระบวนการผลิต เครื่องจักร คุณภาพผลิตภัณฑ์ การออกแบบ การตลาด การเพิ่มมูลค่าให้สินค้า และการศึกษาด้านสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

2) การเชื่อมโยงภายในอุตสาหกรรมยังไม่เป็นระบบ แม้ว่าประเทศไทยจะมีการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ครบวงจรตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ แต่ยังขาดการ เชื่อมโยงภายในอุตสาหกรรมที่เป็นระบบ รวมทั้งผู้ประกอบการและกลุ่ม/สมาคมต่างๆ ภายในอุตสาหกรรมยังไม่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในลักษณะ Cluster อย่างเป็นรูปธรรม

3) ขีดความสามารถในการแข่งขันด้านต้นทุนที่ลดลง โดยเฉพาะค่าจ้างแรงงานในประเทศที่เพิ่มสูงขึ้น ได้ส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขัน โดยเฉพาะอุตสาหกรรมที่เน้นใช้แรงงาน เช่น อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่มีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงอุตสาหกรรมอื่นๆ ที่อยู่ต้นน้ำและกลางน้ำ ปัจจุบันประเทศที่มีศักยภาพในการแข่งขันในตลาดโลก ได้แก่ จีน อินเดีย กัมพูชา และอินโดนีเซีย ต่างมีข้อได้เปรียบในเรื่องค่าจ้างแรงงานที่ต่ำกว่าไทย โดยเปรียบเทียบ

4) นโยบายรัฐบาลในการสนับสนุนการเปิดเสรีการค้าระหว่างประเทศ ทั้งในระดับพหุภาคี โดยเฉพาะเขตการค้าเสรีอาเซียน (AFTA) และระดับทวิภาคี ซึ่งเป็นข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ (Free Trade Area : FTA) โดยข้อตกลงที่มีผลบังคับใช้แล้ว ได้แก่ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ญี่ปุ่น และจีน รวมทั้งยังมีข้อตกลงอื่นๆ ที่อยู่ระหว่างเจรจา เช่น BIMTEC และอาเซียน-สหภาพยุโรป เป็นต้น ซึ่งการเปิดเสรีทางการค้าดังกล่าวมีทั้งผลดีและผลเสียต่ออุตสาหกรรมในประเทศ โดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในประเทศมีโอกาสที่จะแสวงหาแหล่งวัตถุดิบที่มีต้นทุนต่ำกว่าโดยเปรียบเทียบ ก่อปรกับการลดลงของอัตราอากรขาเข้าของประเทศต่างๆ ก็จะเป็นช่องทางที่ผู้ส่งออกไทยจะสามารถเข้าไปเจาะตลาดได้มากขึ้น แต่ขณะเดียวกันหากผู้ประกอบการในประเทศไม่สามารถปรับตัวหรือยกระดับการพัฒนาให้สามารถแข่งขันด้านต้นทุนและคุณภาพ จะทำให้สูญเสียส่วนแบ่งตลาดในประเทศให้กับคู่แข่งจากต่างประเทศ ซึ่งการผลิตของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในประเทศเป็นการผลิตเพื่อบริโภคในประเทศถึงร้อยละ 70-80 ของปริมาณการผลิตทั้งหมด

4.1.3 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

1) การใช้สิทธิประโยชน์

โครงสร้างภาษีศุลกากรสำหรับสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มปัจจุบันมีอัตราอากรขาเข้าอยู่ที่ร้อยละ 0, 1, 5, 10, 17.50, 20, 30, 60 โดยอัตราอากรขาเข้าสำหรับการผลิตในขั้นต้นมีอัตราอากรขาเข้าที่ร้อยละ 0 และ 1 ขณะที่การผลิตในขั้นกลางมีอัตราอากรขาเข้าอยู่ที่ร้อยละ 1, 5, 10 และ 17.50 ส่วนการผลิตในขั้นปลายจะมีอัตราอากรขาเข้าอยู่ที่ร้อยละ 1, 10, 20, 30 และ 60 ซึ่งอัตราอากรขาเข้าโดยรวมเป็นไปตามโครงสร้างการผลิต แต่เนื่องจากสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีอุตสาหกรรมในประเทศที่ครอบคลุมตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ ดังนั้น จึงทำให้อัตราอากรขาเข้าสำหรับสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในบางพิกัดที่มีผลิตในประเทศยังคงมีอัตราอากรขาเข้าอยู่ในระดับที่สูงกว่าโครงสร้างภาษีที่ควรจะเป็น อย่างไรก็ตาม เพื่อบรรเทาภาระภาษีอากรขาเข้าและเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันให้กับผู้ประกอบการในประเทศ รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการส่งออกโดยการให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากรต่างๆ ที่สำคัญ ได้แก่ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ การชดเชยค่าภาษีอากร คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงงาน เขตปลอดอากร BOI และเขตประกอบการเสรี โดยมาตรการดังกล่าวเป็นการยกเว้นหรือคืนอากรสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตเพื่อส่งออก อย่างไรก็ตาม ในส่วนของมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรมีความแตกต่างจากมาตรการอื่นๆ ตรงที่เป็นการคืนอากรขาเข้าที่แฝงอยู่ในวัตถุดิบเมื่อมีการส่งออกในรูปแบบสินค้าสำเร็จรูปตามอัตราที่คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร ซึ่งส่วนมากเป็นอัตราเฉลี่ย ขณะที่มาตรการอื่นๆ เป็นการคืนอากร/ยกเว้นอากรสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตเพื่อส่งออกตามที่จริง

หากพิจารณามูลค่านำเข้าสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตเพื่อส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีการใช้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากรแล้ว (ตารางที่ 4-10) พบว่า วัตถุดิบดังกล่าวมีการขอใช้สิทธิประโยชน์ยกเว้นอากร/ขอคืนอากรรวมร้อยละ 73.51 ของมูลค่านำเข้าทั้งหมด โดยมีเพียงร้อยละ 26.49 ที่เป็นมูลค่าต้องอากร ขณะที่วัตถุดิบนำเข้าที่ใช้สิทธิประโยชน์เฉพาะ BOI คลังสินค้าทัณฑ์บน และมาตรา 19 ทวิ ร้อยละ 46.76 ของมูลค่านำเข้าทั้งหมด โดยวัตถุดิบที่ได้รับการยกเว้นอากร/คืนอากรมากกว่าร้อยละ 60 ได้แก่ วัตถุดิบในพิกัด 50 (ไหม) พิกัด 51 (ขนแกะ ขนสัตว์ ด้ายขนม้า และผ้าทอ) พิกัด 52 (ผ้าย) พิกัด 53 (เส้นใยสิ่งทอจากพืชอื่นๆ ด้ายกระดาด และผ้าทอจากด้ายกระดาด) พิกัด 54 (เส้นใยยาวประดิษฐ์) พิกัด 55 (เส้นใยสั้นประดิษฐ์) พิกัด 56 (แฉดคัง สักหลาดและผ้าไม่ทอ ด้ายชนิดพิเศษฯ) พิกัด 58 (ผ้าทอ ชนิดพิเศษ ผ้าทอที่ทำบุแบบทพด์ ผ้าลูกไม้ เทเพสทรี ผ้าที่ใช้ตกแต่ง และผ้าปัก) พิกัด 59 (ผ้าทอที่เหมาะสมสำหรับใช้ในอุตสาหกรรม) พิกัด 60 (ผ้าถักแบบนิตหรือโครเชต์) รวมถึงวัตถุดิบประเภทคาโปรแลกแทม (2933.71.00) โพลีไวนิลแอลกอฮอล์

ตารางที่ 4-10 : มูลค่านำเข้า มูลค่านำเข้าต้องอากร และสัดส่วนมูลค่านำเข้าใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด
ต่อมูลค่านำเข้าทั้งหมด สำหรับวัตถุดิบในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม
ปี 2550

หน่วย : ล้านบาท

พิกัด	มูลค่านำเข้ารวมทั้งหมด	มูลค่านำเข้าที่ยกเว้นอากร/ขอคืนอากรขณะนำเข้า				มูลค่านำเข้าต้องอากร		สัดส่วนมูลค่าใช้สิทธิทั้งหมด/มูลค่านำเข้าทั้งหมด	
		BOI	คลังสินค้า	19 ทวิ**	อื่นๆ *	19 ทวิ***	อื่นๆ	ทั้งหมด	เฉพาะBOI, คลังสินค้า, 19 ทวิ
• วัตถุดิบหลัก									
50	550.4	16.9	7.4	210.2	45.7	66.0	204.3	62.90	54.60
51	2,953.1	393.5	841.4	154.1	1,264.4	65.9	233.8	92.08	49.27
52	30,094.8	2,898.5	2,498.1	1,745.4	19,457.9	1,333.6	2,161.3	92.82	28.16
53	944.0	41.1	421.6	21.0	222.3	29.1	208.9	77.87	54.32
54	17,274.3	5,049.9	880.7	1,165.4	3,791.2	2,905.4	3,481.7	79.84	57.90
55	10,012.9	867.9	769.6	1,882.7	1,260.0	2,107.1	3,125.6	68.78	56.20
56	5,054.2	2,169.8	193.3	309.6	670.5	441.9	1,269.0	74.89	61.62
57	406.7	102.2	19.1	5.8	81.8	1.0	196.7	51.61	31.50
58	4,691.3	1,782.0	540.1	582.8	554.4	365.8	866.2	81.54	69.72
59	8,886.4	990.5	341.5	1,017.1	1,647.8	1,991.1	2,898.3	67.38	48.84
60	14,395.5	8,482.9	1,508.7	1,263.4	442.3	1,064.9	1,633.4	88.65	85.58
61	3,461.0	424.1	330.8	33.4	225.6	29.4	2,417.8	30.14	23.63
62	6,611.1	1,285.9	240.5	331.6	634.6	25.2	4,093.4	38.08	28.49
63	3,624.8	937.2	75.4	64.6	874.2	114.5	1,558.8	56.99	32.88
• วัตถุดิบสำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอที่อยู่นอกเหนือจากพิกัด 50-63 (กลุ่มสินค้าตามพิกัด 4 หลัก และ 8 หลัก)									
32.04	6,381.2	230.4	32.4	58.2	97.0	818.5	5,144.6	19.38	17.86
39.06	5,322.7	1,084.4	193.4	122.9	495.5	639.1	2,787.4	47.63	38.32
2933.71.00	457.9	165.3	0	0	11.5	230.3	50.8	88.92	86.40
3905.30.10	57.6	0	0	0.7	56.9	0	0	100	1.24
3905.30.90	857.5	15.9	0	39.1	801.6	0.5	0.4	99.96	6.48
รวม	122,037.4	26,938.4	8,894.1	9,008.1	32,635.3	12,229.3	32,332.3	73.51	46.76

ที่มา : ข้อมูลการนำเข้า รวบรวมโดยสำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงการคลัง

หมายเหตุ : * อื่นๆ หมายถึง มูลค่านำเข้าที่ได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าภายใต้สิทธิประโยชน์อื่นๆ เช่น

เขตประกอบการเสรี เขตปลอดอากร และ FTAs ต่างๆ รวมทั้งการยกเว้นอากรตามมาตรา 12

** มูลค่านำเข้าที่ขอคืนอากรขณะนำเข้าตามมาตรา 19 ทวิ โดยใช้วิธีประกันลอย

*** มูลค่านำเข้าที่จ่ายค่าภาษีอากรไปก่อนและขอคืนภายหลังตามมาตรา 19 ทวิ

(3905.30.10 และ 3905.30.90) ส่วนพิกัดอื่นๆ ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ยกเว้น/คืนอากรในช่วงร้อยละ 50-60 ได้แก่ พิกัด 57 (พรมและสิ่งทอปูพื้น) และพิกัด 63 (แวคคิง สักหลาด และผ้าไม่ทอด้ายชนิดพิเศษฯ) ขณะที่วัตถุดิบที่มีการใช้สิทธิน้อยกว่าร้อยละ 50 ได้แก่ พิกัด 61-62 (เครื่องกาย) เนื่องจากเป็นสินค้าสำเร็จรูป พิกัด 32.04 (สีย้อมหรือวัตถุแต่งสีที่เป็นอินทรีย์สังเคราะห์) และพิกัด 32.06 (อะคริลิกโพลิเมอร์ในลักษณะขั้นปฐม) ดังนั้น จะเห็นว่าสินค้านำเข้าที่จัดเป็นวัตถุดิบหรือวัตถุดิบกึ่งสำเร็จรูปที่ใช้ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีการใช้สิทธิประโยชน์ยกเว้น/คืนอากรขาเข้ามากกว่าร้อยละ 60 เกือบทั้งหมด

อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาการใช้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออกภายหลังจากส่งออกสินค้าสำเร็จรูปแล้ว (ตารางที่ 4-11 และตารางที่ 4-12) พบว่าสินค้าส่งออกในกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 38.77 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด ใช้มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร มีมูลค่าการส่งออก 94,909.5 ล้านบาท คิดเป็นเงินชดเชยจำนวน 960.6 ล้านบาท โดยกลุ่มสินค้าส่งออกที่มีการใช้มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรมากกว่าสิทธิประโยชน์ประเภทอื่นๆ ได้แก่ สินค้าในกลุ่มพิกัด 51 (ขนแกะ ขนสัตว์ ด้ายขนม้า และผ้าทอ) มีมูลค่าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยร้อยละ 82.85 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด คิดเป็นเงินชดเชยจำนวน 21.3 ล้านบาท กลุ่มพิกัด 55 (เส้นใยสั้นประดิษฐ์) มีมูลค่าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยร้อยละ 77.53 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด คิดเป็นเงินชดเชยจำนวน 380.5 ล้านบาท กลุ่มพิกัด 60 (ผ้าถักแบบชนิดหรือโครเซต) มีมูลค่าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยร้อยละ 64.63 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด คิดเป็นเงินชดเชยจำนวน 21 ล้านบาท กลุ่มพิกัด 52 (ฝ้าย) มีมูลค่าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยร้อยละ 54.08 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด คิดเป็นเงินชดเชยจำนวน 100.5 ล้านบาท กลุ่มพิกัด 50 (ไหม) มีมูลค่าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยร้อยละ 50.76 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด คิดเป็นเงินชดเชยจำนวน 1 ล้านบาท กลุ่มพิกัด 58 (ผ้าทอชนิดพิเศษ ผ้าทอที่ทำรูปแบบทอผ้า ฝ้ายลูกไม้ เทพสตรี ผ้าที่ใช้ตกแต่ง และผ้าปัก) มีมูลค่าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยร้อยละ 47.49 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด คิดเป็นเงินชดเชยจำนวน 15.2 ล้านบาท กลุ่มพิกัด 54 (เส้นใยยาวประดิษฐ์) มีมูลค่าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยร้อยละ 47.24 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด คิดเป็นเงินชดเชยจำนวน 166.2 ล้านบาท และกลุ่มพิกัด 53 (เส้นใยสิ่งทอจากพืชอื่นๆ ด้ายกระดาษฯ) มีมูลค่าส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยร้อยละ 2.2 ของมูลค่าส่งออกทั้งหมด คิดเป็นเงินชดเชยจำนวน 54.32 ล้านบาท อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจากมูลค่าเงินชดเชยที่จ่ายจริงของปี 2550 (ซึ่งเป็นการขอรับเงินชดเชยจากการส่งออกสินค้าตั้งแต่ก่อนปี 2550 ขึ้นไป) พบว่า สินค้าที่มีการจ่ายเงินชดเชยจริงมากที่สุด 5 อันดับ ได้แก่ สินค้าในพิกัด 55, 54, 61, 52 และ 62 ตามลำดับ

ส่วนสิทธิประโยชน์อื่นๆ ที่มูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการลงมา³ ได้แก่ BOI มีมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิรวมทั้งสิ้น 59,626.5 ล้านบาท โดยสินค้าส่งออกที่มีการใช้สิทธินี้มากที่สุด คือ กลุ่มพิกัด 61- 62 (เครื่องแต่งกาย) มีมูลค่าส่งออกใช้สิทธิรวม 42,333.2 ล้านบาท กลุ่มพิกัด 57 (พรมและสิ่งทอปูพื้น) มีมูลค่าส่งออกใช้สิทธิ 2,958.3 ล้านบาท กลุ่มพิกัด 59 (ผ้าทอที่เหมาะสมสำหรับใช้ในอุตสาหกรรม) มีมูลค่าส่งออกใช้สิทธิ 2,410 ล้านบาท ขณะที่การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ มีมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิรวม 37,884.5 ล้านบาท โดยสินค้าที่มีการใช้สิทธินี้มากที่สุด คือ กลุ่มพิกัด 56 (แวนดิ่ง สักหลาด และผ้าไม่ทอด้วยชนิดพิเศษฯ) มีมูลค่าส่งออกใช้สิทธิ 4,095.7 ล้านบาท

ตารางที่ 4-11 : มูลค่าส่งออกทั้งหมด และมูลค่าส่งออกใช้สิทธิประโยชน์ต่างๆ และเงินชดเชยค่าภาษีอากร สำหรับสินค้าส่งออกในกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ปี 2550

หน่วย : ล้านบาท

พิกัด	มูลค่าส่งออกรวมทั้งหมด*	มูลค่าส่งออกที่ไม่ใช้สิทธิประโยชน์	มูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์					เงินชดเชยที่จ่ายจริง
			BOI	คลังสินค้าทัณฑ์บน	มาตรา 19 ทวิ	ชดเชย	อื่นๆ **	
50	881.7	83.3	18.8	0.0	320.0	447.6	12.0	1.0
51	1,889.1	14.7	288.3	3.2	1.4	1,565.1	16.3	21.3
52	20,483.6	2,903.6	1,480.1	2.4	4,164.3	11,076.7	856.4	100.5
53	496.8	116.6	180.6	0.1	6.7	192.0	0.9	2.2
54	22,341.4	1,334.9	4,621.8	1.7	1,952.5	10,554.5	3,876.0	166.2
55	37,788.3	1,638.8	454.4	18.1	6,101.7	29,296.7	278.7	380.5
56	9,441.9	1,193.0	1,851.4	8.0	4,095.7	1,680.4	613.3	15.7
57	5,311.0	233.2	2,958.3	0.1	1,743.4	100.1	276.0	0.1
58	5,851.8	1,024.0	1,066.7	199.9	512.8	2,778.8	269.5	15.2
59	5,191.5	187.5	2,410.0	0.6	844.4	332.6	1,416.5	3.2
60	5,278.2	659.2	188.7	2.0	649.3	3,411.1	368.0	21.0
61	70,064.3	6,817.8	24,633.2	2,859.0	10,820.4	22,032.8	2,901.1	157.9
62	49,219.0	11,463.4	17,700.0	5,243.9	5,033.0	6,467.0	3,311.7	43.4
63	10,561.0	1,384.6	1,774.2	10.2	1,639.1	4,974.1	778.9	32.2
รวม	244,799.7	29,054.6	59,626.5	8,349.4	37,884.5	94,909.5	14,975.4	960.5

ที่มา : รวบรวมโดยสำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

³ มูลค่าส่งออกที่มีการใช้สิทธิประโยชน์อาจจะมีมูลค่าที่ต่ำกว่าจริง เนื่องจากสถิติส่งออกของกรมศุลกากร มีการจัดเก็บข้อมูลส่งออกที่มีการใช้สิทธิประโยชน์มากกว่า 1 มาตรการ และไม่สามารถแยกได้ว่า เป็นมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิจากมาตรการใด

- หมายเหตุ : * มูลค่าส่งออกรวม = มูลค่าส่งออกไม่ใช้สิทธิประโยชน์ + มูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์
- ** อื่นๆ หมายถึง มูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นๆ ได้แก่ เขตปลอดอากร และเขตประกอบการเสรี เนื่องจากกรมศุลกากรมีปัญหาในการจัดเก็บข้อมูลมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิดังกล่าว ทำให้ไม่มีการรายงานสถิติในเรื่องดังกล่าว และมูลค่าส่งออกที่มีการยื่นขอใช้สิทธิประโยชน์มากกว่า 1 มาตรการใน 1 ใบขน ทำให้ไม่สามารถแยกได้ว่า เป็นการใช้สิทธิประโยชน์จากมาตรการใด และมีมูลค่าส่งออกเท่าใด

ตารางที่ 4-12 : เปรียบเทียบสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ไม่ใช้สิทธิประโยชน์/ใช้สิทธิประโยชน์ต่อมูลค่าส่งออกทั้งหมด ปี 2550

หน่วย : ร้อยละ

พิกัด	มูลค่าส่งออกที่ไม่ใช้สิทธิประโยชน์	BOI	คลังสินค้าทัณฑ์บน	มาตรา 19 ทวิ	เขตชาย	อื่นๆ
50	9.45	2.13	0.00	36.29	50.76	1.36
51	0.78	15.26	0.17	0.07	82.85	0.86
52	14.18	7.23	0.01	20.33	54.08	4.18
53	23.47	36.35	0.02	1.34	38.65	0.17
54	5.97	20.69	0.01	8.74	47.24	17.35
55	4.34	1.20	0.05	16.15	77.53	0.74
56	12.64	19.61	0.08	43.38	17.80	6.50
57	4.39	55.70	0.00	32.83	1.88	5.20
58	17.50	18.23	3.42	8.76	47.49	4.61
59	3.61	46.42	0.01	16.26	6.41	27.29
60	12.49	3.58	0.04	12.30	64.63	6.97
61	9.73	35.16	4.08	15.44	31.45	4.14
62	23.29	35.96	10.65	10.23	13.14	6.73
63	13.11	16.80	0.10	15.52	47.10	7.38
รวม	11.87	24.36	3.41	15.48	38.77	6.12

ที่มา : คำนวณจากตารางที่ 4-11

2) การวิเคราะห์ข้อดีและข้อจำกัดของการใช้สิทธิประโยชน์

ปัจจุบันภาครัฐได้มีมาตรการให้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออกหลายมาตรการ ซึ่งรวมถึงการลดอัตราภาษีศุลกากรตามข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ ทำให้ผู้ผลิต/ผู้ประกอบการ/ผู้ส่งออกในประเทศสามารถตัดสินใจเลือกที่จะลงทุนหรือใช้สิทธิประโยชน์ที่เหมาะสมและก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อกิจการของตัวเอง อย่างไรก็ตาม เนื่องจากแต่ละมาตรการสิทธิประโยชน์ต่างมีข้อดีและข้อจำกัดที่แตกต่างกัน สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 4-13 : สรุปข้อดีและข้อจำกัดของสิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออก

สิทธิประโยชน์	ข้อดี	ข้อจำกัด
BOI	- ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบและเครื่องจักร - ยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคล (8 ปี)	- ระบบบริหารจัดการต้องมีมาตรฐาน - ต้องดำเนินการตามประเภทบัตรส่งเสริมการลงทุน เช่น ผลิตเพื่อส่งออก หรือผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ
มาตรา 19 ทวิ	- ยกเว้น/คืนอากรขาเข้าวัตถุดิบได้ตามจริง - จ่ายค่าภาษีอากรเป็นเงินสดหรือใช้หนังสือค้ำประกัน (จ่ายก่อนคืนที่หลัง)	- ผู้ส่งออกต้องยื่นสูตรการผลิต - ความยุ่งยากในการเชื่อมโยงผู้ที่เกี่ยวข้องในขั้นตอนการผลิตตั้งแต่นำเข้าวัตถุดิบจนถึงส่งออกสินค้าสำเร็จรูป
คลังสินค้าทัณฑ์บน เขตปลอดอากร เขตประกอบการเสรี	- ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบและเครื่องจักร	- ต้องมีระบบบริหารจัดการตามที่มาตรการกำหนด - ต้องตั้งโรงงานในพื้นที่/เขตที่กำหนด
ลดหย่อนค่าภาษีอากร	- คืนค่าภาษีอากรตามอัตราเงินชดเชยที่กำหนด - ไม่ยุ่งยากด้านเอกสาร - ไม่ยุ่งยากในการเชื่อมโยงหลักฐานไปจนถึงขั้นตอนนำเข้า	- ภาระค่าภาษีที่ได้รับคืนอาจจะต่ำกว่าที่ได้เสียไปจริง เพราะเป็นอัตราเฉลี่ย - เงินค่าภาษีอากรที่ได้รับคืนจะต้องนำไปชำระเป็นค่าภาษีอากรเพียงอย่างเดียว

2.1) มาตรการส่งเสริมการลงทุน BOI เป็นมาตรการที่มีการใช้สิทธิยกเว้นอากรสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิต (ใช้สิทธิขณะนำเข้า) มากที่สุด และเป็นมาตรการที่มีมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมากเป็นอันดับสอง โดยเฉพาะสินค้าที่อยู่ในอุตสาหกรรมปลายน้ำ

นับตั้งแต่รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติส่งเสริมการลงทุนในปี 2503 เป็นต้นมา กิจกรรมในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ได้แก่ กิจกรรมผลิตเส้นใย กิจกรรมผลิตเส้นด้าย กิจกรรมผลิตผ้า กิจกรรมฟอกย้อมและแต่งสำเร็จ กิจกรรมพิมพ์และแต่งสำเร็จ กิจกรรมเครื่องนุ่งห่ม และกิจกรรมผลิตเคหะสิ่งทอ ได้ถูกจัดให้เป็นกิจกรรมที่ได้รับการส่งเสริมการลงทุน ทำให้กิจกรรมที่ผลิตเพื่อส่งออกเหล่านี้ได้รับสิทธิประโยชน์พิเศษทางภาษีอากร ไม่ว่าจะเป็นการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรและวัตถุดิบ การยกเว้นภาษีเงินได้นิติบุคคลเป็นระยะเวลา 8 ปี เป็นต้น สำหรับกิจกรรมที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศจะได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรและภาษีเงินได้นิติบุคคลตามระยะเวลาที่กำหนด นอกจากนี้ BOI ยังมีมาตรการอื่นๆ ในการสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม เช่น

การยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรเพื่อทดแทนเครื่องจักรเดิม เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิตภายในระยะเวลาที่กำหนด และการสนับสนุนการจัดตั้งนิคมอุตสาหกรรมสิ่งทอครบวงจร เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม มาตรการ BOI มีข้อจำกัดบางประการ เช่น กรณีเป็นกิจการที่ผลิตเพื่อจำหน่ายในประเทศ หากต้องการเปลี่ยนมาผลิตเพื่อส่งออกเพิ่มเติมจะต้องยื่นขอรับการส่งเสริมจาก BOI เป็นโครงการใหม่ นอกจากนี้ ผู้ประกอบกิจการจะต้องมีระบบบริหารจัดการตามมาตรฐานที่กำหนด เช่น การจัดทำระบบบัญชี ระบบสต็อก และการขึ้นสูตรการผลิต ซึ่งอาจจะเป็นข้อจำกัดสำหรับกิจการสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มรายเล็กที่ไม่มีระบบบัญชีที่มีมาตรฐานและไม่มีสูตรการผลิต

2.2) การขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ปัจจุบันกรมศุลกากรได้มี

หน่วยงานที่กำกับดูแลและรับผิดชอบการขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิสำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งขั้นตอนทางปฏิบัตินั้น ผู้ส่งออกจะต้องขออนุมัติหลักการเพื่อขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ โดยมีการขึ้นสูตรการผลิต และจะสามารถได้รับการคืนอากรขาเข้าวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตภายหลังที่ได้มีการส่งออกสินค้าสำเร็จรูปแล้ว โดยสามารถโอนสิทธิคืนอากรให้กับผู้นำเข้าวัตถุดิบดังกล่าว

2.2.1) ข้อดี

(1) การผลิตสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนใหญ่จะมีสูตรการผลิตที่ชัดเจน เช่น เครื่องแต่งกายที่อาจมีการขึ้นขอคืนอากรสำหรับผ้าผืนที่นำเข้ามาเพื่อตัดเย็บตามแบบกำหนด เป็นต้น

(2) ผู้ส่งออกสามารถขอคืนอากรได้ตามที่จ่ายจริง

(3) สามารถเลือกที่จะชำระค่าภาษีอากรเป็นเงินสดหรือใช้หนังสือค้ำประกัน

2.2.2) ข้อจำกัด

(1) สินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มเป็นสินค้าที่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะและคุณภาพตามความต้องการของผู้บริโภคหรือตามแฟชั่นตลอดเวลา รวมทั้งสินค้าที่ผลิตยังมีขนาดที่หลากหลาย ทำให้ต้องขึ้นสูตรการผลิตทุกครั้งที่มีการเปลี่ยนแปลง และบางสูตรการผลิตอาจให้สำหรับการผลิตเพียงครั้งเดียว ซึ่งจะเป็นภาระด้านค่าใช้จ่ายและเวลาสำหรับผู้ส่งออก

(2) ความยุ่งยากในการเชื่อมโยงผู้ที่เกี่ยวข้องในขั้นตอนการผลิตตั้งแต่ขั้นตอนการนำเข้า การจำหน่าย และการส่งออก โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้ส่งออกมิได้เป็นผู้นำเข้าวัตถุดิบโดยตรง แต่ซื้อวัตถุดิบนำเข้าจากผู้จำหน่ายในประเทศไม่ต่ำกว่า 1 ทอด ทำให้มีความยุ่งยากในการเชื่อมโยงเพื่อยืนยันการขอคืนอากรสำหรับวัตถุดิบดังกล่าว นอกจากนี้ หากผู้ส่งออกไม่สามารถเชื่อมโยงไปถึงผู้นำเข้าวัตถุดิบดังกล่าว ก็จะไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์นี้ได้

2.3) คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงงานผลิต เขตปลอดอากร และเขตประกอบการเสรี โดยผู้ประกอบกิจการส่งออกในเขตดังกล่าวจะได้รับการยกเว้นอากรขาเข้าเครื่องจักรและวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิต ผสม ประกอบ เพื่อส่งออก แต่เนื่องจากคลังสินค้าทัณฑ์บน และเขตปลอดอากรเป็นเขตที่อยู่ในการกำกับดูแลของกรมศุลกากร ขณะที่เขตประกอบการเสรีอยู่ในการ

ดูแลของการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ทำให้ระบบการบริหารจัดการต่างๆ เช่น การจัดเก็บสินค้า ระบบสต็อกสินค้า ระบบบัญชี การรักษาความปลอดภัย ต้องเป็นตามที่กฎหมายกำหนดไว้ สำหรับข้อจำกัดของเขตดังกล่าว ได้แก่ ผู้ประกอบกิจการส่งออกที่ต้องการได้รับสิทธิประโยชน์จะต้องตั้งโรงงานในเขตที่กำหนดไว้ และต้องมีระบบการจัดการตามมาตรฐานที่กำหนด ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวอาจจะไม่เหมาะสมสำหรับผู้ประกอบกิจการเดิมที่ไม่ต้องการย้ายโรงงาน หรือไม่มีความพร้อมในเรื่องระบบการบริหารจัดการ

2.4) มาตรการลดหย่อนค่าภาษีอากร เป็นมาตรการสิทธิประโยชน์ที่มีมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมากที่สุด มีข้อดีตรงที่ผู้ส่งออกไม่ต้องยุ่งยากด้านเอกสารและขั้นตอนปฏิบัติในการเชื่อมโยงไปจนถึงขั้นตอนนำเข้าวัตถุดิบ รวมทั้งไม่ต้องยื่นสูตรการผลิต โดยสามารถยื่นเฉพาะเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก แต่มาตรการนี้มีข้อจำกัดตรงที่อัตราเงินชดเชยเป็นอัตราเฉลี่ย ทำให้อัตราส่วนใหญ่ของสินค้าในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มต่ำกว่าร้อยละ 1 และมีอัตราสูงสุดอยู่ที่ร้อยละ 2.34 ขณะที่อัตราอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบและวัตถุดิบกึ่งสำเร็จรูปมีอัตราตั้งแต่ร้อยละ 0-30 สินค้าสำเร็จรูปมีอัตราอากรสูงถึงร้อยละ 60 ทำให้ค่าภาษีอากรที่แฝงอยู่ในวัตถุดิบที่ได้คืนจากมาตรการนี้ อาจจะต่ำกว่าภาระภาษีที่ได้เสียไปจริง นอกจากนี้ เงินชดเชยค่าภาษีอากรที่ได้รับในรูปแบบของบัตรภาษีจะต้องนำไปใช้ในการชำระค่าภาษีอากรเท่านั้น

ตารางที่ 4-14 : ตารางอัตราเงินชดเชยสำหรับสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

ตอนที่	อัตราเงินชดเชย	จำนวนอัตราเงินชดเชย
50	0, 0.45, 1.88	3
51	0.03, 0.45, 1.88	3
52	0.04, 0.45, 1.88	3
53	0.45, 0.59, 0.85, 1.88	4
54	0.45, 1.88	2
55	0.45, 1, 1.88	3
56	0.59, 0.83, 1.08, 1.88, 2.34	5
57	0.11	1
58	0.45, 0.83	2
59	0.11, 0.45, 0.83, 0.97	4
60	0.97	1
61	0.72, 0.74, 0.97	3
62	0.74	1
63	0.11, 0.48, 0.59, 0.74, 0.83	5

ที่มา : รวบรวมโดย สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

4.2 อุตสาหกรรมยานยนต์

อุตสาหกรรมยานยนต์เป็นหนึ่งในอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์ที่สำคัญของไทย โดยรัฐบาลได้ผลักดันนโยบายอุตสาหกรรมยานยนต์ในยุคสมัยต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เริ่มจากนโยบายการผลิตทดแทนการนำเข้าในปี 2504 การห้ามนำเข้าและตั้งกำแพงภาษีรถยนต์สำเร็จรูป การบังคับใช้ชิ้นส่วนในประเทศในปี 2515 เพื่อปกป้องและสร้างความเข้มแข็งให้แก่อุตสาหกรรมชิ้นส่วนและอะไหล่ยานยนต์ภายในประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในช่วงปี 2546 มีการกำหนดยุทธศาสตร์และดำเนินการผลักดันไทยให้เป็นศูนย์กลางการผลิตและส่งออกรถยนต์ (Detroit of Asia) ซึ่งได้ส่งผลต่อโครงสร้างการผลิตและส่งออกของอุตสาหกรรมยานยนต์อย่างมาก จะเห็นได้จากในปี 2550 ภาคการผลิตรถยนต์มีผลผลิตมวลรวมปรับตัวสูงขึ้นเป็นอันดับ 2 คิดเป็นร้อยละ 4.26 ของ GDP เทียบจากเดิมเมื่อปี 2543 มีเพียงร้อยละ 1.8 (อุตสาหกรรมอาหารมีผลผลิตมวลรวมเป็นสัดส่วนสูงที่สุดในปัจจุบัน คิดเป็นร้อยละ 6 ของ GDP) และสำหรับในภาคการส่งออกในปี 2550 ไทยส่งออกรถยนต์และชิ้นส่วนคิดเป็นร้อยละ 8.43 ของมูลค่าการส่งออกทั้งสิ้น เทียบกับร้อยละ 3.65 เมื่อปี 2543 ซึ่งเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงการเติบโตอย่างก้าวกระโดดของอุตสาหกรรมยานยนต์ในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา

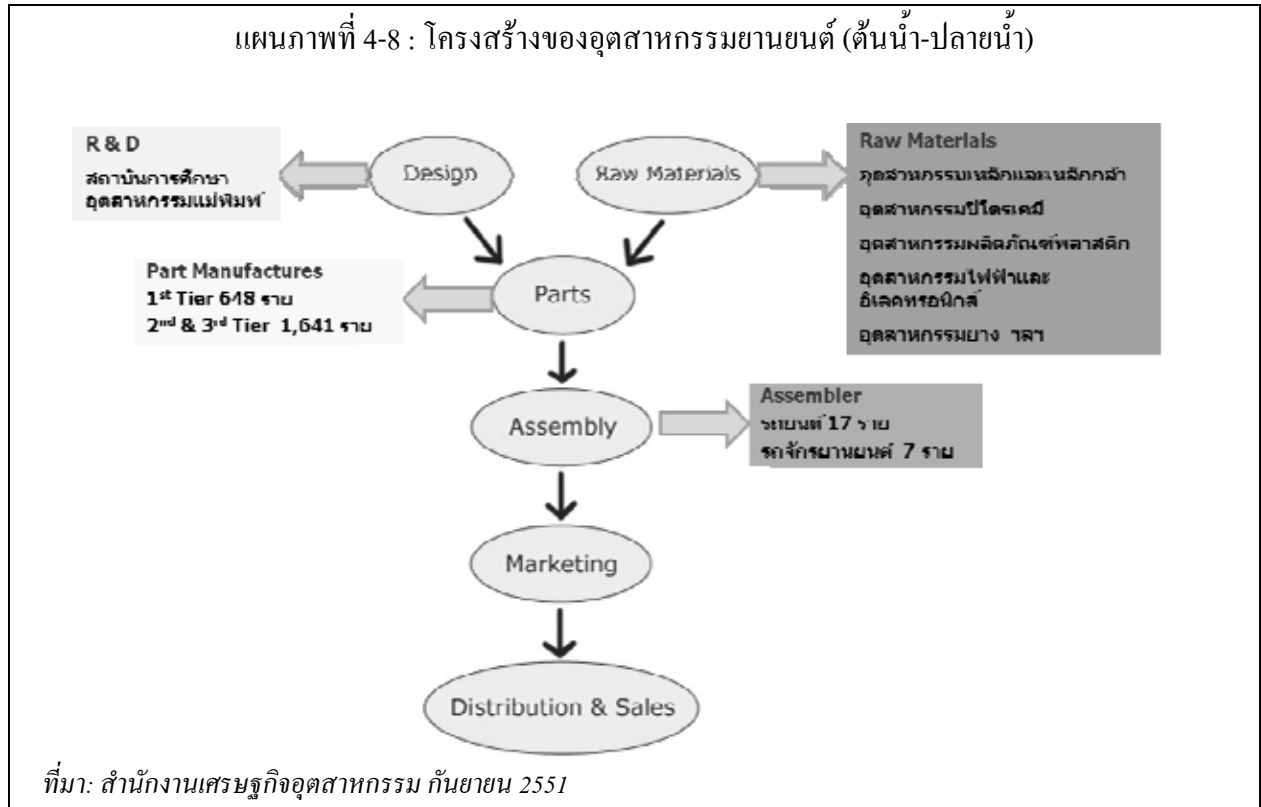
ทั้งนี้ ปัจจัยประการสำคัญที่สนับสนุนให้ไทยก้าวสู่การเป็นผู้นำการส่งออกรถยนต์ในระดับโลกได้ เกิดจากการที่รัฐบาลให้สิทธิประโยชน์เป็นพิเศษเพื่อชักจูงการลงทุนของผู้ประกอบการรถยนต์และผู้ผลิตชิ้นส่วนและสิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออกมาอย่างยาวนาน โดยมาตรการส่งเสริมการส่งออกที่ใช้มากที่สุดสำหรับการส่งออกรถยนต์ ได้แก่ มาตรการลดหย่อนค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก รองลงมา ได้แก่ มาตรการส่งเสริมการลงทุน ดังนั้น หากรัฐจะพิจารณายกเลิกการให้ลดหย่อนค่าภาษีอากรแก่สินค้าส่งออก อาจส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมยานยนต์อย่างมีนัยสำคัญ จึงจำเป็นต้องศึกษาบทบาทความสำคัญ โครงสร้าง และผลกระทบสำหรับอุตสาหกรรมยานยนต์เพื่อใช้ประกอบการวิเคราะห์ความเหมาะสมและหามาตรการรองรับสำหรับการยกเลิกลดหย่อนค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกในภาพรวมต่อไป

4.2.1 สภาพทั่วไป

1) โครงสร้างอุตสาหกรรม

อุตสาหกรรมยานยนต์ ตามแผนแม่บทอุตสาหกรรมยานยนต์ พ.ศ. 2545-2549 ของกระทรวงอุตสาหกรรม หมายรวมถึง อุตสาหกรรมประกอบรถยนต์ อุตสาหกรรมประกอบรถจักรยานยนต์ และอุตสาหกรรมการผลิตชิ้นส่วนเพื่อใช้ในการผลิตรถยนต์และรถจักรยานยนต์ ซึ่งทุกกลุ่มมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันในลักษณะห่วงโซ่อุปทานอย่างชัดเจน โดยมีกลุ่มผู้เกี่ยวข้องตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ ได้แก่ กลุ่มผู้จัดหาวัตถุดิบ/ผู้สนับสนุนด้านการผลิต กลุ่มผู้ผลิตชิ้นส่วนลำดับที่ 2 และ 3 (2nd Tier/3rd Tier) กลุ่มผู้ผลิตชิ้นส่วนลำดับที่ 1 (1st Tier) ผู้ผลิตชิ้นส่วน OEM (Original Equipment

Manufacturing) และผู้ประกอบการยนต์ นอกจากนี้ ยังมีบริษัทแม่ผู้จัดจำหน่าย (ฝ่ายการตลาด) ศูนย์จำหน่าย/Dealer ศูนย์บริการ รวมถึงกลุ่มสนับสนุนอื่นๆ ได้แก่ กลุ่มวิจัยและพัฒนา สถาบันเฉพาะทาง (สถาบันยานยนต์) เป็นต้น ดังแสดงในแผนภาพที่ 4-8

ปัจจุบันในอุตสาหกรรมยานยนต์มีผู้ประกอบการยนต์จำนวน 17 ราย ประกอบรถจักรยานยนต์ 7 ราย โดยเป็นผู้ประกอบการขนาดใหญ่ และเป็นกลุ่มทุนหรือร่วมลงทุนจากต่างประเทศทั้งสิ้น สำหรับกลุ่มผู้ผลิตชิ้นส่วน 1st Tier มีจำนวนประมาณ 648 ราย เป็นบริษัทของไทยร้อยละ 23 หุ้นไทยเป็นส่วนใหญ่ ร้อยละ 30 และหุ้นต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ร้อยละ 47 และสำหรับกลุ่มผู้ผลิตชิ้นส่วน 2nd-3rd Tier มีจำนวน 1,641 ราย เป็นกลุ่มของผู้ผลิตชิ้นส่วนรายเล็กและรายย่อย

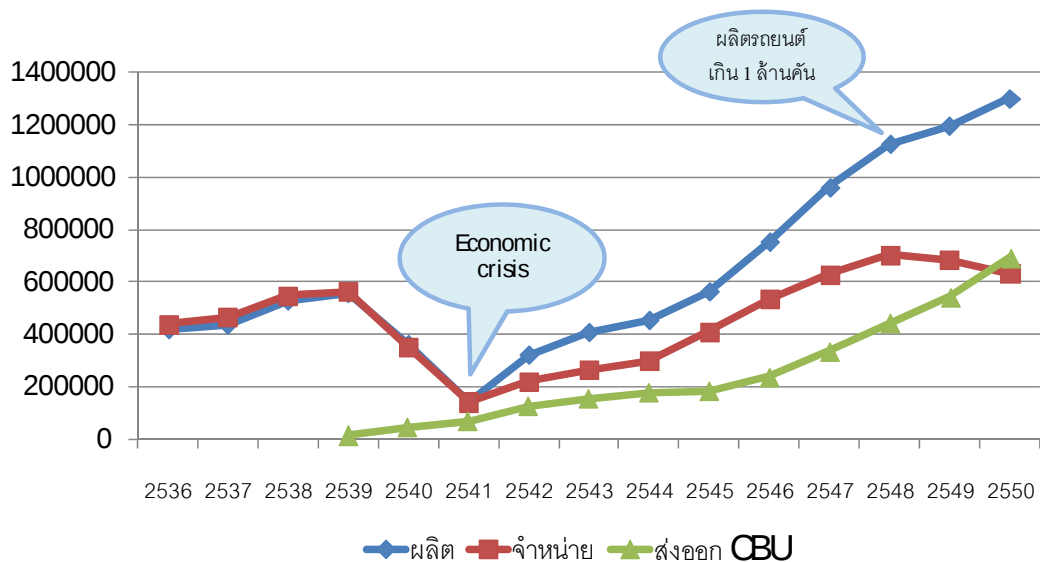
ทั้งนี้ จากการสำรวจของสภาอุตสาหกรรม และสมาคมผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์พบว่า มีการจ้างแรงงานในอุตสาหกรรมยานยนต์รวมประมาณ 400,000 คน แบ่งเป็นพนักงานในกลุ่มผู้ประกอบการยนต์และจักรยานยนต์ 50,000 คน และผู้ผลิตชิ้นส่วน 1st-3rd Tier 350,000 คน และในจำนวนนี้มีพนักงานประจำเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ 75 และมีพนักงาน Sub Contract ร้อยละ 25

2) การผลิต การบริโภค การส่งออก และการนำเข้า

ก่อนวิกฤติเศรษฐกิจปี 2540 อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยอยู่ในช่วงการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยได้รับการสนับสนุนจากมาตรการภาครัฐ เช่น การส่งเสริมการลงทุนกิจการโรงงานประกอบรถยนต์และผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ การส่งเสริมการผลิตเครื่องยนต์ การปรับปรุงโครงสร้างภาษีศุลกากร การทยอยผ่อนผันการใช้ชิ้นส่วนในประเทศ เป็นต้น จนกระทั่งสามารถทำการผลิตและจำหน่ายรถยนต์สูงสุดประมาณ 580,000 คัน และได้เริ่มมีการส่งออกรถยนต์ไปยังต่างประเทศบางส่วน อย่างไรก็ตาม วิกฤติเศรษฐกิจในปี 2540 ส่งผลให้ยอดการผลิตและจำหน่ายรถยนต์ลดลงเหลือเพียงประมาณร้อยละ 40 แต่ก็ยังเป็นโอกาสให้หันไปพัฒนาตลาดส่งออกมากขึ้นแทน

ทั้งนี้ อุตสาหกรรมยานยนต์ไทยเริ่มฟื้นตัวและเติบโตได้อย่างรวดเร็วอีกครั้ง โดยมีอัตราการเติบโตในช่วงปี 2543-2550 โดยเฉลี่ยสูงถึงร้อยละ 19.4 ต่อปี สำหรับการส่งออกรถยนต์ได้รับผลบวกอย่างมากจากการลดค่าเงินบาท โดยในปี 2540 การส่งออกเติบโตขึ้น 2 เท่าเทียบกับปีก่อนหน้า และได้ขยายการส่งออกอย่างต่อเนื่องในอัตราประมาณร้อยละ 24 ต่อปี กระทั่งทำให้บรรลุเป้าหมายการผลิตรถยนต์เกิน 1,000,000 คัน ได้เร็วกว่ากำหนด 1 ปี จากเดิมที่กำหนดไว้ในปี 2549

แผนภาพที่ 4-9 : การผลิต จำหน่าย และส่งออกรถยนต์ของไทย ปี 2536-2550

ข้อมูล: สถาบันยานยนต์

2.1) ยานยนต์

2.1.1) การผลิต ในปี 2550 ประเทศไทยมีการผลิตรถยนต์จำนวน 1,301,149 คัน ในจำนวนนี้เป็นการผลิตรถยนต์นั่งที่มีกระบะ (Double Cab) มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35.98 รองลงมา คือ รถกระบะ 1 คัน ร้อยละ 33 รถยนต์นั่งส่วนบุคคล ร้อยละ 25.3 และรถเพื่อ

การพาณิชย์อื่นๆ (รถโดยสารและรถบรรทุกขนาดอื่นๆ) ทั้งนี้ ไทยเป็นผู้ผลิตรถยนต์ในอันดับที่ 14 ของโลก และสำหรับรถกระบะเล็ก โดยเป็นผู้ผลิตอันดับ 2 ของโลกรองจากสหรัฐอเมริกาซึ่งผลิตรถกระบะขนาด 1.5 ตัน

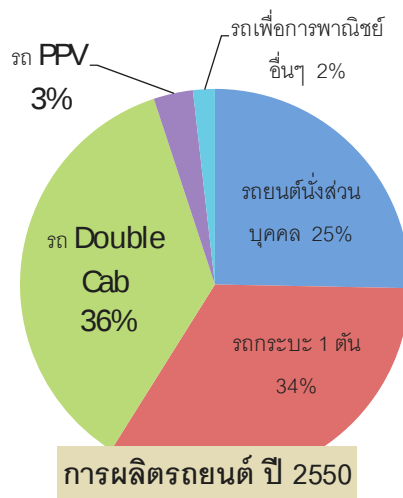
ตารางที่ 4-15 : ปริมาณการผลิตรถยนต์ประเภทต่างๆ ปี 2548-2550

หน่วย: คัน

ประเภทรถยนต์	2548	2549	2550
รถยนต์นั่งส่วนบุคคล	277,603.00	298,819.00	329,223.00
รถกระบะ 1 ตัน	443,680.00	451,753.00	437,626.00
รถ Double Cab	317,185.00	367,801.00	468,112.00
รถ PPV	62,002.00	52,920.00	42,632.00
รถเพื่อการพาณิชย์อื่นๆ	24,846.00	22,592.00	23,556.00
รวม	1,125,316.00	1,193,885.00	1,301,149.00

ข้อมูล: สถาบันยานยนต์

แผนภาพที่ 4-10 : สัดส่วนการผลิตรถยนต์ของไทย ปี 2550

ข้อมูล: สถาบันยานยนต์

หมายเหตุ (นิยามตามพระราชบัญญัติภาษีสรรพสามิต พ.ศ. 2527 ตอนที่ 5 รถยนต์)

Pick Up (รถยนต์กระบะ) หมายความว่า รถยนต์ที่มีที่นั่งด้านหน้าตอนเดียวสำหรับคนขับ และตอนหลังเป็นกระบะบรรทุก ซึ่งเปิดโล่งจนถึงท้ายรถโดยไม่มีหลังคา

DOUBLE CAB (รถยนต์นั่งที่มีกระบะ) หมายความว่า รถยนต์นั่งที่สร้างบนโครงสร้างของรถยนต์กระบะ และส่วนท้ายที่เป็นกระบะบรรทุกซึ่งเปิดโล่งจนถึงท้ายรถโดยไม่มีหลังคา

PPV (รถยนต์นั่งถึงบรรทุก) หมายความว่า รถยนต์นั่งที่สร้างบนโครงสร้างของรถยนต์กระบะ

2.1.2) การจำหน่ายในประเทศ จากการผลิตรถยนต์ 1,301,149 คัน ในปี 2550 มีการจำหน่ายในประเทศรวม 662,482 คัน คิดเป็นร้อยละ 50.1 ที่เหลือทำการส่งออก โดยสัดส่วนการจำหน่ายในประเทศและส่งออกรถยนต์จะแตกต่างกันตามประเภทของรถยนต์ สำหรับรถยนต์นั่งส่วนบุคคลมีการจำหน่ายในประเทศประมาณร้อยละ 65 รถกระบะ 1 คัน ร้อยละ 65 รถ Double Cab ร้อยละ 20 รถ PPV ร้อยละ 55 ส่วนรถเพื่อการพาณิชย์อื่นๆ ได้แก่ รถตู้และรถโดยสาร มีการผลิตไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้งานทำให้ต้องมีการนำเข้าเพิ่มเติมมาจำหน่ายในประเทศด้วย

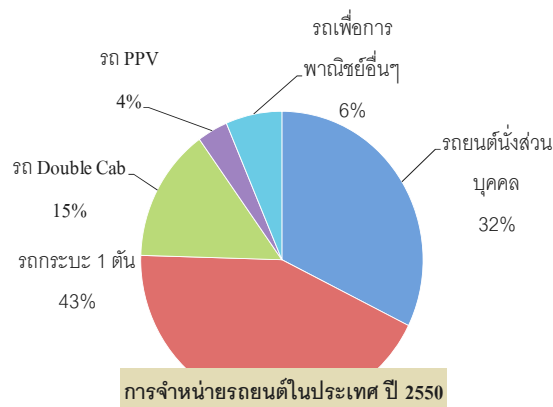
ตารางที่ 4-16 : ปริมาณการจำหน่ายรถยนต์ภายในประเทศ ปี 2549-2550

หน่วย: คัน

ประเภทรถยนต์	2549	2550
รถยนต์นั่งส่วนบุคคล	182,767.00	213,998.00
รถกระบะ 1 คัน	329,483.00	285,955.00
รถ Double Cab	93,912.00	96,681.00
รถ PPV	26,401.00	23,229.00
รถเพื่อการพาณิชย์อื่นๆ	36,909.00	42,619.00
รวม	669,472.00	662,482.00

ที่มา: สถาบันยานยนต์

แผนภาพที่ 4-11 : สัดส่วนการจำหน่ายรถยนต์ภายในประเทศ ปี 2550

ข้อมูล: สถาบันยานยนต์

2.1.3) การส่งออก การส่งออกรถยนต์ในปี 2550 มีจำนวนรวม 690,100 คัน เป็นการส่งออกรถยนต์นั่งประมาณร้อยละ 21 (144,921 คัน) และรถกระบะและรถเพื่อการพาณิชย์อื่นๆ ประมาณร้อยละ 79 (545,179 คัน) สำหรับตลาดส่งออกหลักสำหรับยานยนต์ไทยในปัจจุบัน ทั้งส่วนของรถยนต์ และรถบรรทุก ได้แก่ ออสเตรเลีย อินโดนีเซีย ซาอุดีอาระเบีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสหราชอาณาจักร รวมแล้วคิดเป็นสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 50 ของการส่งออกรถยนต์

ทั้งสิ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ออสเตรเลียถือเป็นตลาดที่สำคัญที่สุด ภายหลังจากมีการเปิดเสรีการค้าระหว่าง ไทย-ออสเตรเลีย โดยในปี 2550 มีสัดส่วนถึงร้อยละ 26 ของการส่งออกยานยนต์ทั้งหมด ทั้งนี้ สำหรับ ออสเตรเลียเองก็พึ่งพิงการนำเข้ารถกระบะจากไทยกว่าร้อยละ 85 ของการนำเข้ารถกระบะทั้งหมดเช่นกัน

ตารางที่ 4-17 : การส่งออกรถยนต์และชิ้นส่วน ปี 2548-2550

ปี	มูลค่าทั้งหมด	รถยนต์ (CBU)		มูลค่าเครื่องยนต์	มูลค่าชิ้นส่วนและอะไหล่	อุปกรณ์ยึดจับ และแม่พิมพ์		ชิ้นส่วนสำหรับโรงงานประกอบรถยนต์ (O.E.M)		มูลค่าอื่นๆ
		จำนวน(คัน)	มูลค่า			หน่วย	มูลค่า	มูลค่า ชิ้นส่วน	มูลค่า ชิ้นส่วน	
								ตัวถัง	ประกอบ	
2548	294,243.90	440,705	203,025.36	7,900.79	4,100.74		683.42	6,462.11	70,328.58	1,742.90
2549	342,655.95	538,966	240,714.25	8,447.99	5,026.38	135	571.44	6,677.28	80,489.32	729.29
2550	469,303.35	690,100	325,079.72	21,757.24	8,115.21	730	652.13	39,910.06	72,432.02	1,356.97

ที่มา: สถาบันยานยนต์

2.2) จักรยานยนต์

2.2.1) การผลิต ในส่วนของอุตสาหกรรมรถจักรยานยนต์ของไทย มีการผลิตสูงสุดเมื่อ ปี 2547 เท่ากับ 2,867,295 คัน มีการจำหน่ายในประเทศสูงสุด 2,112,426 คันเมื่อปี 2548 และมีการส่งออกสูงสุด 1,790,739 คัน เมื่อปี 2550

ตารางที่ 4-18 : ปริมาณการผลิตรถจักรยานยนต์ ปี 2548-2550

หน่วย: คัน

ประเภท	2548	2549	2550
รถจักรยานยนต์	2,358,510.00	2,079,555.00	1,652,773.00
แบบครอบครั้ว	2,265,888.00	2,004,547.00	1,563,434.00
แบบสปอร์ต	92,622.00	75,008.00	89,339.00

ที่มา: สถาบันยานยนต์

2.2.2) การจำหน่ายและการส่งออก ยอดการจำหน่ายรถจักรยานยนต์ที่สูงในปี 2548-2549 มีสาเหตุจากการที่กลุ่มผู้ใช้รถจักรยานยนต์ซึ่งรวมถึงกลุ่มเกษตรกรมีรายได้ที่เพิ่มขึ้นทั้งจากการจำหน่ายผลผลิตการเกษตรได้ในราคาสูง และจากมาตรการกึ่งการคลังของรัฐบาล นอกจากนี้ ประชาชนส่วนหนึ่งยังหันไปใช้รถจักรยานยนต์เพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายด้านพลังงาน อย่างไรก็ดี ตั้งแต่ปี 2548 เป็นต้นมา อุตสาหกรรมรถจักรยานยนต์มีทิศทางนโยบายที่จะลดปริมาณการผลิตจักรยานยนต์สำเร็จรูป (CBU) สำหรับตลาดส่งออก และเปลี่ยนเป็นส่งออกชิ้นส่วน CKD ครบชุดแทน นอกจากนี้ ยังมีการส่งออกชิ้นส่วนและอะไหล่ในจำนวนเพิ่มขึ้นมากขึ้น ตลาด CKD และอะไหล่ที่สำคัญได้แก่ อินโดนีเซีย กัมพูชา และเวียดนาม

ตารางที่ 4-19 : ปริมาณการจำหน่ายรถจักรยานยนต์ภายในประเทศ ปี 2548-2550

หน่วย : คัน

ปี	ปริมาณการจำหน่าย
2548	2,112,426
2549	2,054,588
2550	1,598,613

ที่มา: สถาบันยานยนต์

ตารางที่ 4-20 : การส่งออกรถจักรยานยนต์และชิ้นส่วน ปี 2548-2550

หน่วย : ล้านบาท

ปี	จำนวนส่งออก			มูลค่าส่งออก			
	จำนวนทั้งหมด	CBU	CKD	มูลค่ารวม	CBU & CKD	OEM&Parts	Spare Part
2548	1,337,586	147,964	1,189,622	34,926.77	22,768.99	11,428.22	729.56
2549	1,575,393	107,289	1,468,104	39,140.48	24,797.24	13,652.26	690.98
2550	1,790,739	102,014	1,688,725	42,314.50	27,298.42	14,008.11	1,007.97

ที่มา: สถาบันยานยนต์

3) วัตถุดิบการผลิต

วัตถุดิบการผลิตของอุตสาหกรรมยานยนต์ ได้แก่ ชิ้นส่วนและอุปกรณ์ประกอบในกลุ่มเหล็กและเหล็กกล้า ปิโตรเคมี พลาสติก ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และยาง โดยชิ้นส่วนหลัก ได้แก่ เครื่องยนต์ดีเซลและเบนซิน ส่วนประกอบเครื่องยนต์ หม้อน้ำ เครื่องกำเนิดไฟฟ้า แบตเตอรี่ ชุดสายไฟ พวงมาลัยรถยนต์ เฟลาขับ แหนบรถยนต์ ตัวถัง ยางรถยนต์ ล้อ เบาะนั่ง กันชน เข็มขัดนิรภัย เบรกและส่วนประกอบ กระปุกเกียร์ โช้คอัพ ท่อไอเสีย คลัตช์ และส่วนประกอบอื่นๆ ปัจจุบันมีการนำเข้าชิ้นส่วนยานยนต์เป็นสัดส่วนร้อยละ 5.27 ของการนำเข้ารวมของประเทศ และส่งออกเป็นสัดส่วนร้อยละ 5.79 ของการส่งออกรวมของประเทศ

ตารางที่ 4-21 : มูลค่านำเข้า-ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ของไทย ปี 2550 และอัตราอากรขาเข้าตามกรอบความตกลงทางการค้าต่างๆ

รายการ		มูลค่านำเข้า (ล้านบาท)	มูลค่าส่งออก (ล้านบาท)	MFN (ร้อยละ)	AFTA (ร้อยละ)	WTO (ร้อยละ)
1	ชิ้นส่วนอื่นๆ (8708.99)	56,515.82	59,536.71	10, 30	0, 5	-
2	ยางรถ (4011)	6,177.53	52,114.05	10	0	30, -
3	ชุดสายไฟจุดระเบิด (8536)	44,073.79	27,618.26	0, 1, 10	0, 5	0, -
4	ส่วนประกอบเครื่องยนต์ (8409)	32,085.77	26,859.07	1, 10	0, 5	30, -

รายการ		มูลค่านำเข้า (ล้านบาท)	มูลค่าส่งออก (ล้านบาท)	MFN (ร้อยละ)	AFTA (ร้อยละ)	WTO (ร้อยละ)
5	ส่วนประกอบรถจักรยานยนต์ (8714)	8,192.49	21,560.00	1, 10	0	20, -
6	เครื่องยนต์ดีเซล (8408)	19,499.80	16,651.97	1, 10	0, 5	30, -
7	เครื่องยนต์เบนซิน (8407)	6,405.22	16,295.54	0, 1, 10	0, 5	30, -
8	ส่วนประกอบเครื่องกำเนิดไฟฟ้า (8502)	23,124.01	14,011.53	1, 10	0, 5	-
9	ชุดสายไฟรถยนต์ (8544.30)	1,423.45	9,738.57	10	5	30, -
10	ล้อและอุปกรณ์ (8708.70)	2,070.49	9,358.39	10, 30	0, 5	-
11	ไดสตาร์ท (8511)	6,365.20	8,642.39	1, 10	0, 5	-
12	เบรกและส่วนประกอบ (8708.30)	4,828.01	5,694.96	30	0, 5	-
13	กระจกนิรภัย กระจกรถยนต์ (7007-7009)	1,606.88	5,158.39	10, 30	0, 5	30, -
14	พวงมาลัยรถยนต์ (8708.94)	1,148.86	4,528.97	30	0, 5	-
15	เข็มขัดนิรภัย (8708.21)	142.58	4,524.24	10	0, 5	-
16	เพลาลับ (8708.50)	1,790.75	3,710.21	30	0, 5	-
17	หลอดไฟ (8539)	4,056.30	3,493.72	0, 10	0, 5	30, -
18	กันชน (8708.10)	890.00	2,937.57	30	0, 5	-
19	โซ่ข้อป (8708.80)	1,180.43	2,657.05	30	0, 5	-
20	อุปกรณ์ติดตั้งที่เป็นฉนวน (8547)	2,711.06	2,142.84	10	0	30, -
21	หม้อน้ำ (8708.91)	628.01	1,910.39	30	0, 5	-
22	คลัตช์และส่วนประกอบ (8708.93)	1,674.65	1,904.25	30	0, 5	-
23	ท่อไอเสีย (8708.92)	173.47	1,237.88	30	0, 5	-
24	แบตเตอรี่ (8506)	2,237.97	824.85	10	0, 5	30, -
25	แหวนรถยนต์ (7320.10)	236.11	734.58	10	0, 5	-
26	กระปุกเกียร์ (8708.40)	17,467.92	570.52	30	0, 5	-
27	ตัวถัง (รวมแคป) (8707)	588.10	512.19	40, 80	0, 5	-
28	เบาะนั่ง (9401.20)	256.87	492.14	10	0	30, -
29	แชสซีส์ที่มีเครื่องยนต์ติดตั้ง (8706)	9,286.13	7.38	30	0	80, -
รวมทั้งสิ้น		256,837.67	305,428.66			

หมายเหตุ : “ - ” ในช่อง WTO หมายถึง มีรายการที่ไม่ได้ผูกพันภายใต้ WTO ซึ่งใช้อัตรา MFN แทน
ที่มา: รวบรวมโดย สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

การลงทุนในโรงงานประกอบรถยนต์ของไทยเป็นการลงทุนจากบริษัทข้ามชาติญี่ปุ่น หรือญี่ปุ่นร่วมลงทุนเป็นผู้ถือหุ้นใหญ่ ดังนั้น บริษัทแม่จึงเป็นผู้กำหนดนโยบายการจัดซื้อจัดหาชิ้นส่วน ซึ่งในปัจจุบันมีลักษณะ Global Sourcing โดยมุ่งเน้นการจัดหาชิ้นส่วนจากผู้ผลิตหลายๆ ประเทศ และไม่จำเป็นต้องเป็นบริษัทในกลุ่มเดียวกันก็ได้ เนื่องจากการเคลื่อนย้ายชิ้นส่วนระหว่างประเทศในปัจจุบันค่อนข้างเสรี มีภาระภาษีและต้นทุนต่ำ โดยกรณีการนำเข้าชิ้นส่วนจากอาเซียน สามารถใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีภายใต้กรอบ AFTA ได้

ทั้งนี้ แม้ว่าภาครัฐจะยกเลิกมาตรการบังคับใช้ชิ้นส่วนภายในประเทศไปแล้วเกือบ 10 ปี แต่การใช้ชิ้นส่วนภายในประเทศไทยยังคงมีอยู่พอสมควร เนื่องจากผู้ประกอบการเชื่อมั่นในศักยภาพด้านคุณภาพและราคาของผู้ผลิตชิ้นส่วนในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งรถกระบะ ซึ่งมีการใช้ชิ้นส่วนในประเทศสูงถึงร้อยละ 70-80 และรถจักรยานยนต์ร้อยละ 90-95 ส่วนรถยนต์นั่งมีการใช้ชิ้นส่วนในประเทศประมาณร้อยละ 30-70 และรถบรรทุกประมาณร้อยละ 30

4) โครงสร้างภาษีอากร

4.1) ภาษีศุลกากร

ปัจจุบันอัตราอากรขาเข้าของปัจจัยการผลิตที่นำเข้ามาเพื่อผลิตชิ้นส่วนยานยนต์ (เหล็ก ยาง พลาสติก เคมีภัณฑ์) เสียอากรขาเข้าในอัตราร้อยละ 1-10 ส่วนการนำเข้าชิ้นส่วนยานยนต์ กรณีนำเข้าในลักษณะชิ้นส่วนครบชุดสมบูรณ์ (CKD) มีอัตราอากรขาเข้าร้อยละ 30 และกรณีนำเข้าชิ้นส่วนเป็นรายชิ้นจะมีอัตราอากรระหว่างร้อยละ 0-30 สำหรับการนำเข้ารถยนต์สำเร็จรูป (CBU) มีอัตราอากรขาเข้าโดยทั่วไปเท่ากับร้อยละ 80 อย่างไรก็ตาม หากนำเข้าจากประเทศอาเซียนโดยยานยนต์ดังกล่าวมีการผลิตโดยใช้ชิ้นส่วนยานยนต์ภายในประเทศ ASEAN คิดเป็นมูลค่าครบตามสัดส่วน ASEAN Content (ร้อยละ 40 ขึ้นไป) จะได้รับสิทธิอากรขาเข้าร้อยละ 5 นอกจากนี้ ยังมีการยกเว้นอากรขาเข้าสำหรับรถยนต์สำเร็จรูปบางประเภท

ขณะนี้ประเทศไทยได้ทำ FTAs กับประเทศต่างๆ หลายประเทศ ในกรอบของ FTAs ไทย-ออสเตรเลีย ไทย-นิวซีแลนด์ และ AFTA ซึ่งยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ อยู่ในรายการที่จะนำมาปรับลดภาษี และมีทิศทางการปรับลดอัตราอากรขาเข้าอย่างชัดเจนว่าจะลดลงเหลือร้อยละ 0 ทั้งหมดในปี 2553 สำหรับการนำเข้าชิ้นส่วนยานยนต์จากญี่ปุ่นตามความตกลง JTEPA ที่ผู้นำเข้าได้รับการอนุมัติการนำเข้าจากกระทรวงอุตสาหกรรม ปัจจุบันมีอัตราอากรขาเข้าร้อยละ 20 และจะลดลงเหลือร้อยละ 0 ในปี 2554 เฉพาะชิ้นส่วนที่เป็น OEM สำหรับกรอบ WTO ได้มีการเจรจาเพื่อปรับลดอัตราอากรขาเข้ารถยนต์สำเร็จรูปลงจากร้อยละ 80 ด้วยแล้ว โดยอัตราอากรขาเข้ารถยนต์ภายใต้กรอบ WTO ที่มีแผนจะเริ่มปรับลดตั้งแต่ปี 2551 และจะเจรจาอัตราสุดท้ายที่จะปรับลดลงในปี 2555 ว่าจะเหลือร้อยละ 42 หรือร้อยละ 12 ยังคงหยุดเจรจาโดยไม่มีความคืบหน้าแต่อย่างใด

ตารางที่ 4-22 : อัตราอากรขาเข้ายานยนต์และชิ้นส่วนตามกรอบ FTAs ต่างๆ ปี 2552

หน่วย : ร้อยละ

กรอบภาษี	รถยนต์สำเร็จรูป	ชิ้นส่วนยานยนต์ รายชิ้น	ชิ้นส่วนยานยนต์ ครบชุดสมบูรณ์ (CKD)
ปกติ (ม. 12)	80	0-30	30
ไทย - ออสเตรเลีย	0, 5*, 6*	0, 5*	0, 6*
ไทย - นิวซีแลนด์	0, 5*	0, 5*	0, 5*
อาเซียน - จีน	5*, 80	0, 5*- 42	0, 5*, 80
ไทย - ญี่ปุ่น	0, 65	0, 10 - 30 ***	0 - 65
AFTA	0, 5*	0, 5*	0
WTO	80**	0-30	30

หมายเหตุ

* ลดเหลือ 0 ปี 2553

** เดิมจะเริ่มลดปี 2008 หากเจรจาแบบยืดหยุ่น ปี 2012 เหลือร้อยละ 42

หากไม่ยืดหยุ่น ปี 2012 เหลือร้อยละ 12 ปัจจุบันการเจรจายังไม่ได้ข้อสรุป

*** ลดเหลือ 0 ปี 2011 (2554) เฉพาะ OEM

ที่มา : รวบรวมโดย สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

ดังที่ได้กล่าวแล้วว่า อัตราอากรสำหรับการนำเข้ายานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์จะลดลงเหลือ 0 ระหว่างอาเซียน ในปี 2553 และปัจจุบันหลายรายการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รถบรรทุก/กระบะ มีอัตราเป็น 0 แล้ว ทำให้ภาวะการแข่งขันเป็นฐานการผลิตของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์มีสูงขึ้น โดยขณะนี้ ประเทศเพื่อนบ้านทั้ง 3 ของไทย ได้แก่ ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และมาเลเซีย ถือเป็นคู่แข่งสำคัญ โดยไทยยังคงมีอัตราอากรขาเข้าชิ้นส่วนยานยนต์นอกอาเซียนในอัตราสูงกว่าประเทศอื่น อย่างไรก็ตาม นอกเหนือจากสภาพการแข่งขันระหว่างกันแล้ว ประเทศในกลุ่มอาเซียนยังมีสถานะเป็นคู่ค้าที่สำคัญระหว่างกันด้วยในการแลกเปลี่ยนชิ้นส่วนยานยนต์และอุปกรณ์ประกอบ

ตารางที่ 4-23 : โครงสร้างอากรขาเข้ายานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์

ตามกรอบปกติเปรียบเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน

หน่วย: ร้อยละ

ประเทศ	รถยนต์สำเร็จรูป	ชิ้นส่วนยานยนต์	ชิ้นส่วน CKD
ไทย	80	0 - 30	30
ฟิลิปปินส์	30	10	30
อินโดนีเซีย	45	15	25
มาเลเซีย	50	25 - 30	10

ที่มา : รวบรวมโดย สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

4.2) ภาษีสรรพสามิต

ภาษีสรรพสามิตรถยนต์ในปัจจุบันจัดเก็บตามขนาดของความจุกระบอกสูบ โดยมีโครงสร้างการแบ่งประเภทรถยนต์และอัตราภาษี ดังนี้

4.2.1) รถยนต์นั่งและรถยนต์ที่มีที่นั่งไม่เกิน 10 คน

(1) ไม่เกิน 2,000 cc	อัตราร้อยละ 30
(2) 2,001 - 2,500 cc	อัตราร้อยละ 35
(3) 2,501 - 3,000 cc	อัตราร้อยละ 40
(4) เกินกว่า 3,000 cc	อัตราร้อยละ 50

4.2.2) รถยนต์นั่งกึ่งบรรทุก หรือที่เรียกว่า PPV (Pick-up Passenger Vehicle)

(1) ไม่เกิน 3,250 cc	อัตราร้อยละ 20
(2) เกินกว่า 3,250 cc	อัตราร้อยละ 50

4.2.3) รถยนต์นั่งที่มีกระบะ (Double Cab)

(1) ไม่เกิน 3,250 cc	อัตราร้อยละ 12
(2) เกินกว่า 3,250 cc	อัตราร้อยละ 50

4.2.4) รถยนต์กระบะและรถยนต์นั่งดัดแปลง

(1) ไม่เกิน 3,250 cc	อัตราร้อยละ 3
(2) เกินกว่า 3,250 cc	อัตราร้อยละ 50

นอกจากนี้ ได้มีการกำหนดอัตราภาษีสรรพสามิต สำหรับรถยนต์ประเภทใหม่ ได้แก่ รถยนต์ประหยัดพลังงาน และรถยนต์ที่ใช้เชื้อเพลิงทดแทน แยกออกจากรถยนต์นั่งที่ใช้เชื้อเพลิงแบบปกติทั่วไป ทั้งนี้ เพื่อจูงใจให้มีการประกอบและบริโภครถยนต์ประเภทดังกล่าวในประเทศมากขึ้น เช่น รถยนต์ที่ใช้พลังงานเชื้อเพลิงและไฟฟ้าผสมกัน (Hybrid Car) โดยมีอัตราภาษีสรรพสามิต ดังนี้

ตารางที่ 4-24 : อัตราภาษีสรรพสามิตของรถยนต์ประเภทใหม่

ประเภทรถยนต์	อัตรา (ร้อยละ)
1. รถยนต์สามล้อ	5
2. รถยนต์ประหยัดพลังงาน	
• พลังงานผสมแบบใช้เชื้อเพลิงและไฟฟ้า (Hybrid Electric Vehicle)	10
- ไม่เกิน 3,000 c.c.	10
- มากกว่า 3,000 c.c.	50
• พลังงานไฟฟ้า (Electric Powered Vehicle)	10
• เซลล์เชื้อเพลิง (Fuel Cell Powered Vehicle)	10

ประเภทรถยนต์	อัตรา (ร้อยละ)
3. รถยนต์ที่ใช้เชื้อเพลิงทดแทน	
• ที่ใช้เชื้อเพลิงประเภทเอทานอลเป็นส่วนผสมกับน้ำมันเชื้อเพลิงไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ได้	20
• ที่ใช้เชื้อเพลิงประเภทก๊าซธรรมชาติได้	20

ที่มา : รวบรวมโดย สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

4.3) ทิศทางของโครงสร้างภาษีในอนาคต

ตามนโยบายของรัฐเพื่อจะสนับสนุนการเป็น Detroit of Asia

ประกอบกับแนวโน้มของภาษีศุลกากรซึ่งมีทิศทางที่จะต้องปรับลดลงตามกระแสการค้าเสรี ในอนาคตอันใกล้ จึงจะมีการปรับปรุงอัตราอากรขาเข้าทั้งปัจจัยการผลิต ชิ้นส่วนรถยนต์สำเร็จรูป ชิ้นส่วน CKD และรถยนต์สำเร็จรูป เพื่อให้รถยนต์ที่ประกอบในประเทศสามารถแข่งขันได้กับรถยนต์สำเร็จรูปนำเข้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากอาเซียน ซึ่งมีสัดส่วนการนำเข้าที่มากที่สุด ทั้งยังมีอัตราอากรขาเข้าปัจจุบันอยู่ที่ร้อยละ 5 และในปี 2553 อัตราอากรขาเข้าจะลดลงเหลือเท่ากับร้อยละ 0 และเพื่อมิให้เกิดการย้ายฐานการผลิต จนเกิดผลกระทบต่ออุตสาหกรรมต่อเนื่องในประเทศและการจ้างงาน นอกจากนี้ ยังจะมีการปรับลดหรือยกเว้นอัตราอากรขาเข้าสำหรับรถยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ที่ประหยัดพลังงานหรือใช้พลังงานทดแทนอื่นๆ ที่เหมาะสมกับประเทศไทยและไม่กระทบต่ออุตสาหกรรมในประเทศ ควบคู่ไปกับการปรับปรุงโครงสร้างภาษีสรรพสามิตเพื่อผลักดันและส่งเสริมให้ผู้บริโภคภายในประเทศได้ใช้รถยนต์ประหยัดพลังงานที่เหมาะสมสอดคล้องกับแหล่งพลังงานของประเทศ และสอดคล้องกับทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์ของโลก

4.2.2 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร

1) การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีของอุตสาหกรรมยานยนต์

รัฐบาลได้ให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากรต่างๆ เพื่อส่งเสริมการส่งออก ประกอบด้วย การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ การชดเชยค่าภาษีอากร คลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทโรงผลิตสินค้าเขตปลอดอากร BOI และเขตประกอบการเสรี (นิคมอุตสาหกรรมเดิม) สำหรับอุตสาหกรรมยานยนต์เองก็ได้ใช้สิทธิประโยชน์ต่างๆ ดังกล่าวเป็นสำคัญ เพื่อให้ได้รับยกเว้นหรือคืนอากรสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตเพื่อส่งออก ตลอดจนขอคืนอากรที่แฝงอยู่ในปัจจัยการผลิตต่างๆ เพื่อประโยชน์ในการลดต้นทุน และเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันและการค้าระหว่างประเทศ โดยเป็นที่ทราบกันดีว่ากลุ่มยานยนต์และชิ้นส่วนได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากรสูงเป็นอันดับแรกเมื่อเปรียบเทียบกับกลุ่มอุตสาหกรรมส่งออกอื่นๆ ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรด้วยกัน ดังตารางที่ 4-24

ตารางที่ 4-25 : พิกัดบุคลากรที่ได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากรสูงสุด 10 อันดับ ปี 2550

หน่วย : ล้านบาท

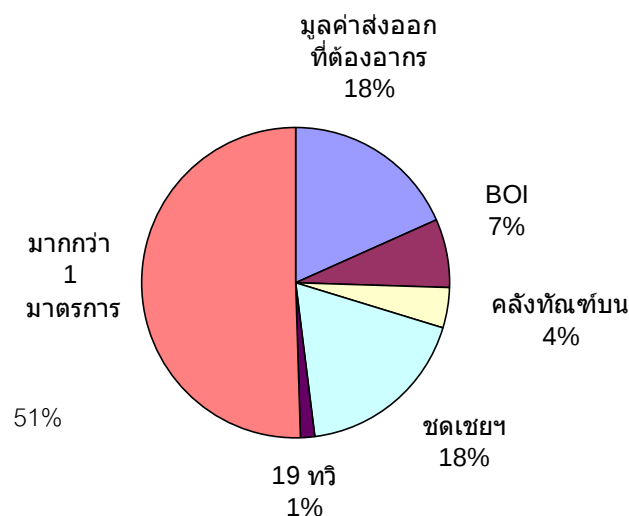
ลำดับ	ตอน	รายการ	มูลค่าส่งออก	เงินชดเชยที่ได้รับ
1	87	ยานบก ส่วนประกอบและอุปกรณ์ประกอบ	80,197.08	2,713.87
2	39	เคมีภัณฑ์เบ็ดเตล็ด	88,773.42	1,186.32
3	84	เครื่องปฏิกรณ์นิวเคลียร์ บอยเลอร์ เครื่องจักร เครื่องใช้กล และส่วนประกอบ	65,177.11	1,139.78
4	85	เครื่องจักรไฟฟ้า เครื่องอุปกรณ์ไฟฟ้า และส่วนประกอบ	24,428.35	548.04
5	55	ใยขาวประดิษฐ์ แลปและของที่คล้ายกันทำด้วยวัตถุท่อประดิษฐ์	23,812.54	380.54
6	29	เคมีภัณฑ์อินทรีย์	86,358.75	331.71
7	27	สินแร่ ตะกรันและเถ้า	138,986.10	218.52
8	40	พลาสติกและของที่ทำด้วยพลาสติก	31,887.12	215.61
9	73	ของทำด้วยเหล็กหรือเหล็กกล้า	19,519.84	194.53
10	48	เชือกไหมหรือเชือกที่ได้จากเส้นใยเซลลูโลส กระดาษที่นำกลับมาใช้ได้อีก	20,634.17	187.34
	ตอนอื่นๆ	อื่นๆ	364,685.88	1,861.76
		รวม	944,460.35	8,978.04

ที่มา: ฐานข้อมูลสำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงการคลัง

รวบรวมโดย สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

เมื่อพิจารณาการส่งออกของในตอนที่ 87 ได้แก่ ยานบกและส่วนประกอบ และอุปกรณ์ประกอบ พบว่าผู้ส่งออกรายหนึ่งของไทยมีการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีถึงร้อยละ 82 ของมูลค่าการส่งออก ในขณะที่มีการส่งออกปกติที่ต้องอากรปกติเพียงร้อยละ 18 ซึ่งในจำนวนนี้เป็น การใช้สิทธิประโยชน์ชดเชยค่าภาษีอากรมากที่สุดเทียบกับการใช้สิทธิอื่นๆ อย่างไรก็ตาม จากสถิติพบว่า มีผู้ใช้สิทธิประโยชน์มากกว่า 1 มาตรการ ถึงร้อยละ 51 ซึ่งด้วยข้อจำกัดของฐานข้อมูล จึงไม่สามารถตรวจสอบได้ว่าเป็นการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการใดและมีมูลค่าส่งออกมากน้อยเท่าใด

แผนภาพที่ 4-12 : สัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการส่งเสริมการส่งออกของยานบก (ตอนที่ 87)

ที่มา: ฐานข้อมูลสำนักงานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงการคลัง

รวบรวมโดย สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

นอกจากนี้ เพื่อให้มีการพิจารณาให้ครอบคลุมถึงประเภทของรถยนต์ที่
ขอรับเงินชดเชยและประเภทของชิ้นส่วนและอุปกรณ์ประกอบที่ขอรับเงินชดเชย จึงได้วิเคราะห์สถิติ
การขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรของของในตอนที่ 87 ด้วย เช่น เครื่องยนต์
ยางรถยนต์ ชุดสายไฟ และส่วนประกอบอื่นๆ ของรถยนต์ โดยวิเคราะห์จากฐานข้อมูลของสำนัก
เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร กระทรวงการคลัง ในปี 2550 ดังปรากฏตามตารางที่ 4-25
พบว่า ประเทศไทยทำการส่งออกรถยนต์และชิ้นส่วน เป็นมูลค่ารวม 631,235.15 ล้านบาท

ในจำนวนนี้เป็นการส่งออกโดยใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรถึง
112,287.64 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 17.79 อาจกล่าวได้ว่า อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วน
ได้พึงพิงมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรมากเกือบร้อยละ 20 ของการส่งออก

ตารางที่ 4-26 : รายการยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ปี 2550

รายการยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ปี 2550

ลำดับ	ตอน	รายการ	มูลค่าส่งออก ที่ขอชดเชย (ล้านบาท)	เงินชดเชย ที่ได้รับคืน (ล้านบาท)	อัตราชดเชย (ร้อยละ)
ยานยนต์					
1	8704	รถกระบะ และรถบรรทุก	2,444.61	71.97	1.21, 3.86
2	8711	จักรยานยนต์	3,241.19	71.63	2.21
3	8703	รถยนต์นั่ง	1,009.51	38.97	3.86
4	8716	รถพ่วง	292.38	11.29	3.86
5	8701	รถแทรกเตอร์	604.80	5.20	0.85, 1.20
6	8710	รถถังและยานหุ้มเกราะ	60.39	2.33	3.86
7	8712	รถจักรยาน	68.35	1.51	2.21
8	8709	เวียร์คัท	22.83	0.88	3.86
9	8702	รถโดยสาร	1.06	0.04	3.86
10	8713	รถสำหรับคนพิการ	0.06	0.00	2.21
11	8715	รถเข็นเด็ก	-	-	2.21
12	8705	ยานยนต์สำหรับใช้งานพิเศษ	-	-	1.2, 3.86
(1) รวมยานยนต์			7,745.19	203.82	

ลำดับ	ตอน	รายการ	มูลค่าส่งออก ที่ขอชดเชย (ล้านบาท)	เงินชดเชย ที่ได้รับคืน (ล้านบาท)	อัตราชดเชย (ร้อยละ)
ชิ้นส่วนและอุปกรณ์ประกอบ					
1	870899	ชิ้นส่วนอื่นๆ	26,617.83	1,027.62	3.86
2	8409	ส่วนประกอบเครื่องยนต์	16,352.27	351.57	2.15
3	8714	ส่วนประกอบรถจักรยานยนต์	14,009.43	309.61	2.21
4	8407	เครื่องยนต์เบนซิน	12,520.32	269.19	2.15
5	870870	ล้อและอุปกรณ์	5,867.76	226.51	3.86
6	8408	เครื่องยนต์ดีเซล	5,581.91	120.01	2.15
7	8511	ไดสตาร์ท	3,521.07	115.45	3.86
8	870830	เบรกและส่วนประกอบ	2,320.19	89.58	3.86
9	870894	พวงมาลัยรถยนต์	1,967.96	76.00	3.86
10	870810	กันชน	1,564.95	60.50	3.86
11	8539	หลอดไฟ	2,152.22	53.16	2.47
12	870880	โช้คอัพ	1,345.87	51.97	3.86
13	870891	หม้อน้ำ	1,256.36	48.52	3.86
14	8536	ชุดสายไฟจุดระเบิด	1,884.89	46.54	2.47
15	870850	เพลาคับ	1,192.04	46.03	3.86
16	4011	ยางรถ	2,166.95	31.64	1.46
17	870893	คลัตช์และส่วนประกอบ	445.42	17.21	3.86
18	870892	ท่อไอเสีย	408.79	15.81	3.86
19	870821	เข็มขัดนิรภัย	406.79	15.70	3.86
20	870840	กระปุกเกียร์	296.39	11.44	3.86
21	7009	กระจกนิรภัย กระจกรถยนต์	1,757.97	10.90	0.62
22	8707	ตัวถัง (รวมแคป)	221.22	8.54	3.86
23	854430	ชุดสายไฟรถยนต์	419.25	2.85	0.68
24	940120	เบาะนั่ง	115.00	1.83	1.59
25	8506	แบตเตอรี่	77.87	0.75	0.96
26	732010	แหวนรถยนต์	62.80	0.61	0.97
27	8502	ส่วนประกอบเครื่องกำเนิดไฟฟ้า	6.84	0.10	1.43
28	8547	อุปกรณ์ติดตั้งที่เป็นฉนวน	1.69	0.04	2.47
29	8706	แชสซีส์ที่มีเครื่องยนต์ติดตั้ง	0.42	0.02	3.86
(2) รวมชิ้นส่วนและอุปกรณ์ประกอบ			104,542.46	3,009.70	
รวมทั้งสิ้น (1) + (2)			112,287.64	3,213.53	

สินค้าทุกชนิดที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร	916,965.76	8,723.98
สัดส่วนของกลุ่มยานยนต์และชิ้นส่วน (ร้อยละ)	12.25	36.84
มูลค่าส่งออกรถยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ไทย	631,235.15	
สัดส่วนมูลค่าส่งออกรถยนต์ฯ ที่ใช้สิทธิชดเชย (ร้อยละ)	17.79	

2) การวิเคราะห์ข้อดีและข้อจำกัดของการใช้สิทธิประโยชน์

ด้วยเหตุที่การประกอบรถยนต์ 1 คัน ต้องใช้ชิ้นส่วนหลายพันรายการ จึงอาจเป็นเหตุที่ทำให้ผู้ประกอบการนิยมที่จะใช้มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรมากกว่ามาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นๆ เนื่องจากใช้เพียงหลักฐานการส่งออกยื่นขอรับเงินชดเชยได้สะดวกและไม่มีขั้นตอนยุ่งยากแต่อย่างใด แตกต่างจากการขอคืนอากรขาเข้าวัตถุดิบตามมาตรา 19 ทวิ ที่ต้องยื่นขออนุมัติสูตรการผลิต ตารางการโอนสิทธิ และต้องมีการรายงานการตัดบัญชีวัตถุดิบต่างๆ เป็นที่ยุ่งยาก

สำหรับการส่งเสริมการลงทุนนั้น ผู้ประกอบรถยนต์เกือบทุกแห่งจะมีโครงการที่ได้รับส่งเสริมการลงทุนอยู่แล้วรายละเอียดหลายโครงการ หากจะขอรับการส่งเสริมการลงทุนเพิ่มเติมก็ต้องเป็นการลงทุนในโครงการใหม่ หรือขยายสายการผลิตที่ไม่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังการผลิตของโครงการลงทุนเดิม อย่างไรก็ตาม ด้วยเหตุที่อุตสาหกรรมยานยนต์เป็นอุตสาหกรรมยุทธศาสตร์ที่มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจของประเทศ รัฐบาลจึงจะมอบหมายให้ BOI ให้การส่งเสริมการลงทุนเพื่อผลักดันให้เกิดรถยนต์ที่ใช้พลังงานทางเลือก หรือรถยนต์ประเภทประหยัดพลังงาน รถยนต์ E20 E85 ตลอดจนรถยนต์ Hybrid ในอนาคต ดังนั้น หากในอนาคตอุตสาหกรรมยานยนต์จะต้องปรับเปลี่ยนการแข่งขันโดยมุ่งสู่การผลิตรถต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ก็คาดว่าจะได้รับการส่งเสริมการลงทุนและสิทธิประโยชน์ทางภาษีจาก BOI ในระดับที่พอใจเพียงพอ

อย่างไรก็ตาม จากสถิติการใช้สิทธิประโยชน์และข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับอุตสาหกรรมยานยนต์ อาจกล่าวได้ว่า ผู้ประกอบและส่งออกรถยนต์ของไทยมีการกระจายการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อการส่งออกไปในหลายรูปแบบ จึงไม่น่าจะติดขัดหรือไม่น่าจะมีปัญหาอุปสรรคกับการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการใดมาตรการหนึ่งเป็นการเฉพาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่างเป็นบริษัทข้ามชาติที่มีศักยภาพในการบริหารจัดการด้านบัญชี การเงิน และโลจิสติกส์อย่างมืออาชีพอยู่แล้ว นอกจากนี้ โดยที่ยานยนต์และชิ้นส่วนเป็นสินค้าอุตสาหกรรมที่มีการเปิดเสรีการค้า และมีแผนการลดอัตราอากรขาเข้าชัดเจนแล้วแทบทุกกรอบเจรจา ทำให้ในอนาคตอันใกล้ สินค้ารถยนต์และชิ้นส่วนจะปราศจากอากรขาเข้าที่เป็นอุปสรรคทางการค้าเหมือนในอดีต แต่มีแนวโน้มต้องแข่งขันกับคู่แข่งด้วยกลยุทธ์ทางการผลิต ความชำนาญของบุคลากร การตลาด และเทคโนโลยี จึงกล่าวว่าการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกแก่อุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนจะค่อยๆ หดความสำคัญลงในอนาคตอันใกล้

4.3 สินค้ากุ้งแช่เย็นและแช่แข็ง

อุตสาหกรรมอาหารแปรรูปของไทยเป็นอุตสาหกรรมที่มีชื่อเสียงและมีศักยภาพในการผลิตเพื่อการส่งออก โดยอุตสาหกรรมอาหารแปรรูปของไทยได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องกว่า 30 ปี นอกจากจะนำมาซึ่งเงินตราต่างประเทศเป็นจำนวนมากในแต่ละปี ยังเป็นอุตสาหกรรมที่เน้นการใช้แรงงาน (labor intensive) จึงเป็นการส่งเสริมให้เกิดการจ้างงาน และเป็นอุตสาหกรรมที่ช่วยเพิ่มมูลค่าให้กับสินค้าขึ้นปฐม ในปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกอาหารแปรรูปที่สำคัญประเทศหนึ่งของโลก เนื่องจากมีความพร้อมทางด้านวัตถุดิบ

อุตสาหกรรมอาหารแปรรูปของไทยที่มีการผลิตส่งออกมาก ได้แก่ ปลาหมึกกระป๋อง และกุ้งแช่แข็ง ซึ่งหากพิจารณาในแง่ของแหล่งวัตถุดิบ ไทยยังต้องพึ่งพาการนำเข้าปลาหมึกจากต่างประเทศ แต่ไทยเป็นประเทศที่ผลิตกุ้งจากการเพาะเลี้ยงได้มากที่สุดเป็นอันดับ 1 ของโลก โดยมีความได้เปรียบทางด้านพันธุ์กุ้ง และภูมิอากาศที่เหมาะสมแก่การเพาะเลี้ยงกุ้ง มีเทคโนโลยีในการเพาะเลี้ยงที่ทันสมัย มีระบบการควบคุมโรงงาน และการบริหารจัดการที่ดี มีพ่อแม่พันธุ์ตามแหล่งน้ำธรรมชาติ แรงงานมีฝีมือสะอาดและประณีต นอกจากนี้ ผลิตภัณฑ์มีความหลากหลาย และยังได้รับความเชื่อถือจากประเทศคู่ค้าในด้านการทำธุรกิจ และคุณภาพสินค้า สำหรับผลิตภัณฑ์อาหารแปรรูปที่มีการขอรับเงินชดเชยมาก ได้แก่ กุ้งแช่เย็นหรือแช่แข็ง ซึ่งจัดอยู่ในประเภทพิกัด 0306.13.00 กุ้งสดแช่แข็ง และ 1605.20.99 กุ้งแปรรูปแช่แข็ง มีการขอรับเงินชดเชย จำนวน 138.881 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 36.917 ของผลิตภัณฑ์อาหารทั้งหมด 376.192 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 56.634 ของสินค้าในตอนที่ 03 และตอนที่ 16 จำนวน 245.225 ล้านบาท นอกจากนี้ กุ้งซึ่งเป็นวัตถุดิบหลักในการผลิตได้มีการเพาะเลี้ยงภายในประเทศ ผู้ส่งออกจึงเลือกใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยถึงร้อยละ 92.94 (ข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถาม 354 ราย ใช้สิทธิประโยชน์ชดเชยอย่างเดียวย 329 ราย) ดังนั้น สินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง จึงเป็นสินค้าที่อาจจะได้ผลกระทบต่อการยกเลิกการให้เงินชดเชย จึงควรหวั่นภัยสินค้านี้มาพิจารณาเป็นพิเศษ

4.3.1 การผลิต

1) สภาพการผลิต

ผลิตภัณฑ์กุ้งเกือบทั้งหมดใช้วัตถุดิบกุ้งจากการเพาะเลี้ยง หรือจับจากแหล่งน้ำธรรมชาติ ส่วนที่นำเข้าจากต่างประเทศมีเพียงเล็กน้อย โดยจะเป็นกุ้งที่ไม่มีหรือไม่สามารถเพาะเลี้ยงในประเทศได้ สำหรับพันธุ์กุ้งที่เพาะเลี้ยงส่วนใหญ่เป็นกุ้งที่นำเข้าพ่อแม่พันธุ์กุ้งจากต่างประเทศ ซึ่งพันธุ์ที่สามารถเพาะเลี้ยงได้ และมีความสำคัญทางเศรษฐกิจมี 2 พันธุ์หลัก คือ กุ้งขาวแปปิฟิกหรือกุ้งขาวแวนนาไม และกุ้งกุลาดำ ผลผลิตกุ้งขาวและกุ้งกุลาดำของไทยเป็นผลผลิตที่ได้จากการเพาะเลี้ยงเป็นส่วนใหญ่ คิดเป็นร้อยละ 83 แหล่งเพาะเลี้ยงกุ้งที่สำคัญของไทย จะอยู่บริเวณพื้นที่ชายฝั่งทะเลอ่าวไทยและอันดามัน

ปัจจุบันการเลี้ยงกุ้งกุลาดำของไทยมีจำนวนลดลงมาก เนื่องจากปัญหาโรคระบาด ต้นทุนการผลิตสูงขึ้นตามการปรับตัวเพิ่มขึ้นของราคาน้ำมัน ค่าอาหารกุ้ง และเลี้ยงยากกว่ากุ้งขาว ทำให้เกษตรกรหันมาเลี้ยงกุ้งขาวมากขึ้น โดยมีสัดส่วนการเลี้ยงกุ้งขาว ร้อยละ 90 และกุ้งกุลาดำ ร้อยละ 10 ในปี 2550 ทั่วโลกมีผลผลิตกุ้งจากการเพาะเลี้ยงประมาณ 2.10 ล้านตัน เพิ่มจากปี 2549 ร้อยละ 9.2 โดยไทยมีผลผลิตกุ้งประมาณ 530,000 ตัน เพิ่มจากปี 2549 ซึ่งผลิตได้ 500,000 ตัน ในขณะที่ประเทศจีนมีผลผลิตที่ประมาณ 480,000 ตัน อินโดนีเซีย 285,000 ตัน เวียดนาม 145,000 ตัน อินเดีย 110,000 ตัน สาเหตุหลักที่ทำให้ปริมาณผลผลิตกุ้งทุกประเทศสูงขึ้น สำหรับผลผลิตกุ้งในระยะ 3 ปีที่ผ่านมา มีปริมาณเพิ่มขึ้นมาก เป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงสายพันธุ์ สำหรับราคากุ้งมีแนวโน้มลดลง ในปี 2550 กุ้งกุลาดำขนาด 51-60 ตัวต่อกิโลกรัม ราคาเฉลี่ยอยู่ที่ 137 บาท ลดลงจากปี 2549 ซึ่งมีราคาเฉลี่ยอยู่ที่ 153 บาทต่อกิโลกรัม หรือลดลงร้อยละ 10.5 สำหรับกุ้งขาวขนาด 61-70 ตัวต่อกิโลกรัม มีราคาเฉลี่ยอยู่ที่ 110 บาท ลดลงจากปี 2549 ที่มีราคาเฉลี่ยอยู่ที่ 121 บาทต่อกิโลกรัม หรือลดลงร้อยละ 9.1 เนื่องจาก ภาวะค่าเงินบาทที่แข็งค่าขึ้น ส่งผลให้ระดับราคาในประเทศลดลง

กุ้งสามารถนำมาผลิตเป็นผลิตภัณฑ์ได้หลากหลายชนิด ตั้งแต่การแปรรูปขึ้นจนถึงการแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์พร้อมปรุง และผลิตภัณฑ์พร้อมบริโภค นอกจากนี้ ยังมีส่วนที่เป็นผลพลอยได้ (by product) จากกระบวนการแปรรูป เช่น หัวกุ้ง และเปลือกกุ้ง จะนำไปแปรรูปเป็นกุ้งป่นเพื่อใช้ผลิตอาหารเลี้ยงกุ้ง หรือนำไปผลิตเป็นสารสกัดที่อยู่ในรูปของไคดิน ไคโตซาน สำหรับกากกุ้งที่เหลือที่มีโปรตีนต่ำจะนำไปผสมกับส่วนผสมอื่นๆ ใช้เป็นอาหารสัตว์ โดยรูปแบบของผลิตภัณฑ์กุ้งที่วางจำหน่ายในตลาดสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มผลิตภัณฑ์หลัก ดังนี้

1.1) ผลิตภัณฑ์กุ้งดิบแช่เยือกแข็ง (Frozen raw shrimp) ได้แก่ กุ้งไว้หัวแช่แข็ง ทั้งตัว กุ้งเด็ดหัวแต่ยังไม่แกะเปลือก กุ้งแกะเปลือกผ่าหลัง กุ้งแกะเปลือกไว้หาง เนื้อกุ้งล้วนๆ ปอกเปลือกไม่มีหาง กุ้งแกะเปลือกผ่าหลังไว้หาง กุ้งแกะเปลือกไม่ผ่าหลัง เป็นต้น

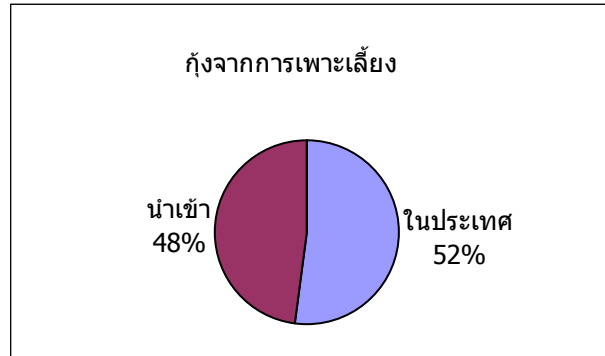
1.2) ผลิตภัณฑ์กุ้งสุกแช่เยือกแข็ง (Frozen cooked shrimp) เช่น กุ้งต้ม กุ้งกระป๋อง และกุ้งคอกเทล

1.3) ผลิตภัณฑ์กุ้งเพิ่มมูลค่า (Frozen value added shrimp product) เป็นผลิตภัณฑ์ กุ้งปรุงแต่ง หรือปรุงสำเร็จแล้วนำไปแช่เยือกแข็ง ได้แก่ กุ้งชุบแป้ง เปาะเปี๊ยะกุ้ง เกียวกุ้ง ทอดกุ้ง Sushi ไข่กุ้ง และขนมจีบกุ้ง เป็นต้น

2) ต้นทุนการผลิต

2.1) ต้นทุนการผลิตการเพาะเลี้ยงกุ้ง

แผนภาพที่ 4-13 : สัดส่วนมูลค่าการใช้วัตถุดิบในต้นทุนการผลิตกุ้งเพาะเลี้ยง ประเภทฟักัด 0306.23.30 ต่อ 1 ตัน

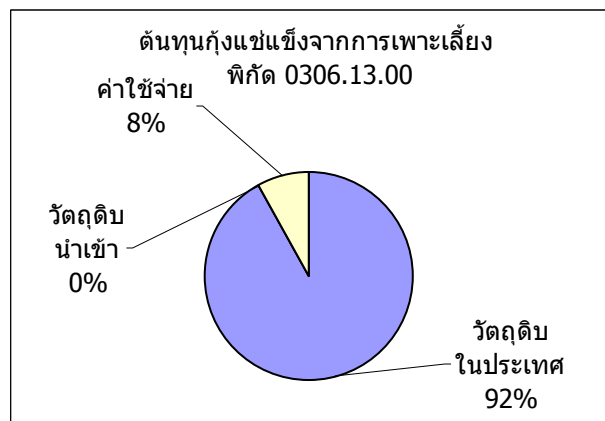

ที่มา : สมาคมอาหารแช่เยือกแข็งไทย

จากแผนภาพจะเห็นว่า ต้นทุนการเพาะเลี้ยงกุ้งเกือบทั้งหมดเป็นอาหาร สำหรับการเลี้ยงกุ้ง โดยมีทั้งนำเข้าจากต่างประเทศ และซื้อภายในประเทศ ในสัดส่วนร้อยละ 48 : 52 ได้แก่ ปลาป่น ปลาหมึกแห้ง กากถั่วเหลือง ใส้ปลาหมึก ข้าวสาลี หัวและเปลือกกุ้งป่น วิตามิน และเคมีภัณฑ์ ฯลฯ

2.2) ต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์กุ้งสดแช่เย็นหรือแช่แข็ง

แผนภาพที่ 4-14 : สัดส่วนมูลค่าการใช้วัตถุดิบในต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์กุ้ง ประเภทฟักัด 0306.13.00 ต่อ 1 ตัน

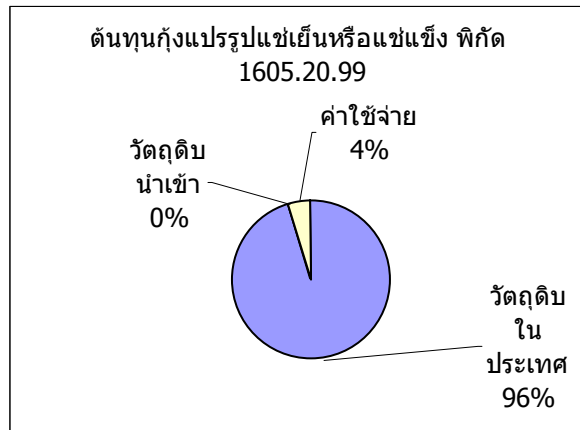

ที่มา : สมาคมอาหารแช่เยือกแข็งไทย

จากแผนภาพจะเห็นว่า ต้นทุนการผลิตกุ้งแช่แข็ง โดยใช้กุ้งจากการเพาะเลี้ยงภายในประเทศ ซึ่งมีโครงสร้างต้นทุนการผลิตที่เป็นวัตถุดิบในประเทศถึงร้อยละ 92 โดยจำแนกเป็นกุ้ง สารประกอบและวัตถุดิบประกอบ ได้แก่ คลอรีน เกลือ โซเดียมโพลิฟอสเฟต และภาชนะบรรจุ ได้แก่ กล่องเทียบไซ ถูพลาสติก กล่องกระดาษลูกฟูก พลาสติกรัดกล่อง เทปกระดาษขาว

2.3) ต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์กึ่งแปรรูปแช่เย็นหรือแช่แข็ง

แผนภาพที่ 4-15 : สัดส่วนมูลค่าการใช้วัตถุดิบในต้นทุนการผลิตผลิตภัณฑ์กึ่งแปรรูปประเภทพิกัด 1605.20.99 ต่อ 1 ตัน

ที่มา : สมาคมอาหารแช่เยือกแข็งไทย

จากแผนภาพจะเห็นว่า ต้นทุนการผลิตกึ่งแปรรูปแช่แข็ง โดยใช้กึ่งจากการเพาะเลี้ยงภายในประเทศ มีโครงสร้างต้นทุนการผลิตที่เป็นวัตถุดิบในประเทศถึงร้อยละ 96 โดยจำแนกเป็นกึ่ง วัตถุดิบประกอบที่เป็นเครื่องปรุง ได้แก่ น้ำตาลทราย หัวหอมใหญ่ พริกไทย ขนมะปรางป่น แป้งสาลี แป้งข้าวโพด และภาชนะบรรจุ ได้แก่ ถาดพลาสติก ถาดโฟม ฟิล์มยืด กล่องกระดาษ พลาสติก รัดกล่อง เทปกระดาษขาว

3) โครงสร้างภาษีวัตถุดิบที่ใช้ผลิตผลิตภัณฑ์กึ่ง

รายการวัตถุดิบ	ประเภทพิกัด	อัตราอากรขาเข้า (%)
หัวและเปลือกกึ่ง (ป่น)	2301.20.00	6
ปลาหมึกแห้ง	2301.20.00	6
ปลาป่น (มีโปรตีนตั้งแต่ 60% ขึ้นไป)	2301.20.00	15
กากถั่วเหลือง	2304.00.00	6
ข้าวสาลีเมล็ด	1001.90.99	ยกเว้นอากร
Wheat Gluten	1109.00.00	5
ไส้ปลาหมึก	2301.20.00	6
แป้ง DK ESTER F-160	2106.90.91	1
เนยเทียมเหลว	1517.90.20	30

รายการวัตถุดิบ	ประเภทพืชผัก	อัตราอากรขาเข้า (%)
SCAMPI SEAS	1517.90.90	30
หัวหอมใหญ่	0703.10.19	60
พริกไทยขาว	0904.12.10	30
กรดซิตริก	2918.14.00	5
ขนมปังป่น	1905.90.90	30
แป้งข้าวโพด	1102.20.00	30
แผ่นพลาสติก	3923.90.00	ยกเว้นอากร
ถุงพลาสติก+เทปกาว+พลาสติก รัดกล่อง	4811.41.90	5
แผ่น Size	4821.10.90	10
บาร์โค้ด	4821.10.90	10
ฟิล์มหด	3919.90.90	5
สติ๊กเกอร์	4821.10.90	10
ไม้เสียบ	4421.90.99	30

ที่มา: กรมศุลกากร

4.3.2 การส่งออก

จากข้อมูลสถิติการบริโภคสัตว์น้ำมีเปลือกกลุ่ม Crustacean ขององค์การอาหารและเกษตรแห่งสหประชาชาติ หรือ FAO พบว่า มีการบริโภคเพิ่มขึ้นในช่วงปี 2544-2548 เฉลี่ยร้อยละ 0.85 ต่อปี โดยประเทศที่มีการบริโภคต่อวันมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ ไชติแลนด์ Guyana นอร์เวย์ เอสโตเนีย และ ลักเซมเบิร์ก โดยมีปริมาณการบริโภค 50.33 , 27.87 , 24.24 , 23.73 และ 23.07 กรัม/คน/วันตามลำดับ ประเทศที่มีการบริโภคสัตว์น้ำชนิดนี้ในปริมาณที่มากส่วนใหญ่อยู่ในประเทศแถบยุโรป สำหรับประเทศที่เป็นตลาดนำเข้ากุ้งที่สำคัญอื่น เช่น ญี่ปุ่น และ สหรัฐอเมริกา มีปริมาณการบริโภค 22.92 และ 15.02 กรัม/คน/วันตามลำดับ อยู่ในอันดับที่ 6 และ 9 ของโลก สำหรับการบริโภคสัตว์น้ำชนิดนี้ของไทยอยู่ที่ 4.27 กรัม/คน/วัน อยู่ในอันดับที่ 36 ของโลก และจากข้อมูลการผลิตและจำหน่ายผลิตภัณฑ์ประมงของไทยในช่วงปี 2548 - 2550 ส่วนใหญ่จะแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ส่งออกมากกว่าการบริโภคในประเทศ ซึ่งสัดส่วนปริมาณการบริโภคในประเทศโดยเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ 13.03 เมื่อเทียบกับปริมาณที่ผลิตได้

ผลผลิตกุ้งของไทยร้อยละ 85 ของผลผลิตกุ้งทั้งหมดถูกส่งออกไปจำหน่ายต่างประเทศ ส่วนใหญ่จะเป็นการส่งออกกุ้งสดแช่เย็นหรือแช่แข็ง แต่ในระยะหลังไทยเริ่มส่งออกกุ้งในรูปของสินค้าที่มีมูลค่าเพิ่มมากขึ้น ผลิตภัณฑ์กุ้งส่งออกที่สำคัญของไทย คือ กุ้งสดแช่เย็นหรือแช่แข็ง กุ้งแปรรูปและกุ้งกระป๋อง ซึ่งรูปแบบการผลิตสินค้าได้ปรับเปลี่ยนเป็นกุ้งแปรรูปมากขึ้น เช่น กุ้ง Sushi กุ้งชุบแป้งและผลิตภัณฑ์พร้อมปรุงหรือพร้อมรับประทานต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดที่เปลี่ยนแปลงไป โดยภาพรวมของการส่งออกกุ้งของไทยในระยะ 5 ปีที่ผ่านมา (ปี 2546-2550) พบว่า ปริมาณการส่งออกกุ้งไทยเติบโตขึ้นอย่างต่อเนื่อง คิดเป็นอัตราการเปลี่ยนแปลงเฉลี่ย 4 ปี ร้อยละ 13.1 ส่วนมูลค่าการส่งออกลดลงในปี 2547 ทั้งนี้ เป็นผลจากการส่งออกกุ้งในตลาดสหภาพยุโรปมีอัตราลดลง เนื่องจากไทยถูกตัดสิทธิพิเศษทางภาษีศุลกากร (GSP) ในสินค้ากุ้งสดแช่เย็นหรือแช่แข็ง ทำให้ไทยต้องเสียภาษีนำเข้าในอัตราร้อยละ 14-20 จากเดิมที่มีอัตราร้อยละ 4-6 สินค้ากุ้งของไทยจึงเสียเปรียบในการแข่งขันด้านราคากับประเทศคู่แข่ง ส่งผลให้กุ้งไทยต้องหันไปพัฒนาสินค้ามูลค่าเพิ่มให้มากขึ้น นอกจากนี้ ในช่วงปลายปี 2547 การส่งออกกุ้งของไทยประสบปัญหาการฟ้องร้องเรื่องการทุ่มตลาดจากสหรัฐอเมริกา (Anti-Dumping : AD) โดยในวันที่ 20 ธันวาคม 2547 กระทรวงพาณิชย์สหรัฐฯ ได้ประกาศผล AD ขั้นสุดท้ายสำหรับประเทศไทย คิดเป็นอัตราร้อยละ 5.79 - 6.82 ทำให้ผู้ส่งออกต้องวางหลักทรัพย์ค้ำประกันมูลค่ากุ้งร้อยละ 100 การประเมินภาษี AD ที่ร้อยละ 5.95 ของสหรัฐฯ กลายเป็นอุปสรรคในการส่งออกของกุ้งไทยเป็นอย่างมาก

ประเทศผู้นำเข้าสินค้ากุ้งของไทยที่สำคัญ คือ (ข้อมูลตลาดต่างประเทศจากศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ โดยความร่วมมือจากกรมศุลกากร)

อันดับ 1 คือ สหรัฐอเมริกา เป็นตลาดที่มีการนำเข้ากุ้งมากที่สุดในโลก โดยสินค้ากุ้งที่ไทย ส่งออกอันดับแรก คือ กุ้งสดแช่เย็นแช่แข็ง รองลงมา คือ กุ้งแปรรูป มูลค่า 17,520.9 ล้านบาท ในปี 2550 การส่งออกกุ้งของไทยในตลาดสหรัฐฯ มีมูลค่ารวม 42,578.8 ล้านบาท

อันดับ 2 คือ ญี่ปุ่น ไทยเป็นผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแปรรูปรายใหญ่ของญี่ปุ่น แต่ในสินค้ากุ้งสดแช่เย็นแช่แข็ง เวียดนามเป็นผู้ส่งออกรายใหญ่ โดยในปี 2550 การส่งออกกุ้งของไทยไปตลาดญี่ปุ่น มีมูลค่า 14,603.4 ล้านบาท เป็นการส่งออกกุ้งสดแช่เย็นแช่แข็งในสัดส่วน ร้อยละ 51.0 และกุ้งแปรรูปร้อยละ 37.4 ของการส่งออกสินค้ากุ้งทุกประเภท ซึ่งมูลค่าการส่งออกลดลงจากปี 2549 ร้อยละ 5.3

อันดับ 3 คือ สหภาพยุโรป การส่งออกสินค้ากุ้งไปยังตลาดสหภาพยุโรปมีอัตราการขยายตัวเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในปี 2550 การส่งออกมีมูลค่าถึง 7,850 ล้านบาท หรือมีอัตราการขยายตัว ร้อยละ 49.9 จากปีที่ผ่านมา โดยผลิตภัณฑ์สำคัญที่ส่งออกเพิ่มขึ้น คือ กุ้งสดแช่เย็นแช่แข็ง และกุ้งแปรรูป ที่มีสัดส่วนการส่งออก ร้อยละ 43.4 และ 48.6 จากการส่งออกสินค้ากุ้งทั้งหมด

ตารางที่ 4-27 : ปริมาณและมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์กุ้งของไทย ปี 2546 – 2550

ปริมาณ: ตัน, มูลค่าส่งออก: ล้านบาท

รายการ		ปี 2546	ปี 2547	ปี 2548	ปี 2549	ปี 2550
กุ้งสดแช่เย็น แช่แข็ง	ปริมาณ	118,917.0	122,518.0	157,985.0	178,660.0	195,318.0
	มูลค่า	35,921.2	32,536.1	37,730.3	42,926.8	42,463.6
กุ้งแปรรูป	ปริมาณ	108,279.0	112,440.0	116,404.0	161,335.0	126,511.0
	มูลค่า	34,204.5	33,271.5	32,373.7	41,993.3	31,634.5
กุ้งประป๋อง	ปริมาณ	6,436.0	5,355.0	4,259.0	4,496.0	31,793.0
	มูลค่า	1,549.6	1,348.1	1,096.6	1,159.3	7,100.5
กุ้งแห้ง	ปริมาณ	363.0	490.0	539.0	754.0	351.0
	มูลค่า	101.5	126.3	125.9	167.7	102.0
กุ้งต้มสุกแช่เย็น	ปริมาณ	101.0	163.0	158.0	80.0	820.0
	มูลค่า	27.3	29.8	31.7	13.5	180.8
กุ้งอื่นๆ	ปริมาณ	-	-	-	993.0	1,991.0
	มูลค่า	-	-	1.2	283.0	377.4
รวม	ปริมาณ	234,096.0	240,966.0	279,345.0	346,318.0	356,784.0
	มูลค่า	71,804.1	67,311.8	71,359.4	86,543.6	81,858.8

ที่มา : ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สำนักงานปลัดกระทรวงพาณิชย์ โดยความร่วมมือจากกรมศุลกากร

จากตารางจะเห็นว่า กุ้งสดแช่เย็นหรือแช่แข็ง มีการส่งออกมากที่สุด โดยในปี 2550 มีปริมาณการส่งออกสูงถึงร้อยละ 54.74 ของปริมาณการส่งออกผลิตภัณฑ์กุ้งทั้งหมด หรือมีมูลค่าการส่งออกร้อยละ 51.87 ของมูลค่าการส่งออกผลิตภัณฑ์กุ้งทั้งหมด สำหรับกุ้งต้มสุกแช่เย็นมีปริมาณการส่งออกน้อยสุด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้บริโภคส่วนใหญ่นิยมซื้อกุ้งดิบเพื่อไปประกอบอาหารเองมากกว่าทำสุกแล้ว

สำหรับอุปสรรคการส่งออกกุ้งของไทยสหรัฐฯ และสหภาพยุโรป ที่ผ่านมาในเรื่องของ AD และ GSP นั้น ขณะนี้องค์การระงับข้อพิพาทของ WTO ได้ตัดสินคดีกุ้งแช่แข็งให้ไทยชนะสหรัฐฯ ในประเด็นการคำนวณส่วนเหลือของการทุ่มตลาดที่ไม่เป็นธรรมโดยใช้วิธี Zeroing ซึ่งเป็น

วิธีการคำนวณโดยให้ธุรกรรมที่มีค่าติดลบหรือไม่แสดงผลว่าเป็นการทุ่มตลาดให้มีค่าเป็นศูนย์ เป็นผลให้ส่วนเหลือของการทุ่มตลาดมีอัตราสูงขึ้นโดยสหรัฐฯ ต้องปรับแก้ไขวิธีการคำนวณใหม่ที่ไม่ใช้วิธี Zeroing และจากการปรับแก้ไข สหรัฐฯ ได้ประกาศผลการพิจารณาขั้นสุดท้ายว่า อัตราอากร AD ของกลุ่มบริษัทรูบิคอน (The Rubicon Group) และบริษัทไทย-เอกมัยห้องเย็น จำกัด ลดลงต่ำกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายสหรัฐฯ กำหนด (de minimis) และหลุดพ้นจากการถูกใช้มาตรการ AD ของสหรัฐฯ นอกจากนี้ยังทำให้อัตราอากร AD ของบริษัทอื่นๆ (All other rates) ปรับลดต่ำลงจากเดิมอัตราร้อยละ 5.95 เหลือร้อยละ 5.34 โดยมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 16 มกราคม 2552 ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างมาก นอกจากนี้สหภาพยุโรปได้ประกาศคืนสิทธิ GSP ในสินค้าประมงให้กับไทย จึงส่งผลให้ภาคการส่งออกของทั้งสองตลาดสูงขึ้น โดยตลาดสหรัฐฯ เป็นตลาดส่งออกสินค้ากุ้งแช่แข็งอันดับ 1 ของไทย มีสัดส่วนการส่งออกร้อยละ 51.31 ของมูลค่าการส่งออกรวมของไทย โดยในปี 2551 ไทยส่งออกสินค้ากุ้งไปสหรัฐฯ มูลค่าประมาณ 43,175 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 1.52 จากปี 2550 ซึ่งมีมูลค่าการส่งออกไปสหรัฐฯ 42,528 ล้านบาท การที่สหรัฐฯ ปรับลดอัตราอากร AD กุ้งจากไทยในขณะที่สหรัฐฯ ประสบวิกฤติเศรษฐกิจ คาดว่าจะทำให้ปริมาณและมูลค่าการส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทยไปยังสหรัฐฯ ในปี 2552 จะขยายตัวเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ดี ผู้ผลิต/ผู้ส่งออกไทยจะต้องระมัดระวังการขายและให้ความสำคัญกับการกำหนดราคาส่งออกที่เหมาะสม เพื่อมิให้สินค้าไทยตกเป็นเป้าของการถูกใช้มาตรการทางการค้าทั้งในตลาดสหรัฐฯ และตลาดอื่นๆ อีก นอกจากนี้ ควรจะต้องติดตามข้อมูลความเคลื่อนไหวในวงการค้าและสถานะของอุตสาหกรรมภายในของประเทศผู้นำเข้าอย่างใกล้ชิดเพื่อรักษา และขยายตลาดให้ยั่งยืนต่อไป

สำหรับสถานการณ์การส่งออกกุ้งแช่แข็งของไทยในปี 2552 ช่วง 2 เดือนแรกของปี เห็นได้ชัดว่า การส่งออกสินค้าในกลุ่มอาหารไม่ได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจโลกมากนัก ซึ่งตัวเลขการส่งออกกุ้งแช่แข็งแช่แข็งของไทยที่เพิ่มขึ้นนั้นมาจากการเจาะเข้าไปขายในตลาดขายปลีกเป็นหลัก เพราะช่วงนี้กลุ่มแม่บ้านจะหันมาประกอบอาหารรับประทานเองในบ้านมากกว่าการออกไปรับประทานอาหารนอกบ้าน แม้ว่าตลาดในส่วนที่เป็นร้านอาหารจะลดลงไปตามปัญหาเศรษฐกิจที่ชะลอตัว แต่กลับได้ผลบวกจากลูกค้ากลุ่มแม่บ้านแทน โดยการส่งออกกุ้งแช่แข็งแช่แข็งของไทยเพิ่มขึ้นมากและเป็นไปในทิศทางที่ดีกว่าที่คาดการณ์ไว้ โดยมีมูลค่าการส่งออกที่ 10,008 ล้านบาท เพิ่มขึ้นร้อยละ 19.34 มีปริมาณส่งออกที่ 48,601.6 ตัน เพิ่มขึ้นร้อยละ 8.17 คิดในรูปเงินเหรียญสหรัฐฯ เพิ่มขึ้นร้อยละ 4.06 เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปีที่ผ่านมา จากภาวะดังกล่าวจึงเชื่อว่าจะส่งผลให้การส่งออกในภาพรวมเพิ่มขึ้น ทั้งในตลาดหลักอย่างสหรัฐฯ และสหภาพยุโรป (อียู) แต่ในตลาดญี่ปุ่นอาจจะไม่เพิ่มมากเท่าที่คาดไว้ เพราะเศรษฐกิจญี่ปุ่นยังคงได้รับผลกระทบหนัก ผู้บริโภคจึงลดการบริโภคลงเพื่อประหยัดค่าใช้จ่ายมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม ผู้ประกอบการยังเป็นกังวลเรื่องปัญหาการเมืองภายในประเทศ รวมทั้งปัญหาเรื่องต้นทุนการผลิตจากราคาอาหารสัตว์ โดยเฉพาะราคาอาหารกุ้งที่ไม่สามารถควบคุมราคาได้ ทำให้ต้นทุนของไทยสูงกว่าคู่แข่ง นอกจากนี้ สภาพคล่องที่ธนาคารและสถาบันการเงินต่างๆ ยังจำกัดเรื่องวงเงินสินเชื่อ และการชำระหนี้ของลูกค้านั้นอาจมีปัญหาชำระหนี้ไม่ตรงเวลาได้

4.3.3 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี

ผู้ส่งออกกุ้งแช่เย็นหรือแช่แข็งร้อยละ 92.94 ใช้มาตรการลดหย่อนภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร ปัจจุบันมีอัตราเงินลดหย่อนตามประกาศคณะกรรมการพิจารณาลดหย่อนภาษีอากรฯ ที่ ๑1/2550 ลงวันที่ 27 สิงหาคม 2550 ดังนี้

ประเภทพิกัด	รายการ	อัตราเงินลดหย่อน ร้อยละของราคาส่งออก
0306.13.00	-- กุ้งอื่น ๆ	
	ก. กุ้งกุลาดำติดหัว	0.38
	ข. กุ้งกุลาดำเด็ดหัว	0.45
	ค. กุ้งกุลาดำเด็ดหัว ปอกเปลือก ไว้หาง	0.46
	ง. อื่น ๆ	0.20
1605.20.99	--- อื่น ๆ	
	ก. กุ้งกุลาดำต้ม ปอกเปลือกแช่แข็ง	0.52
	ข. กุ้งกุลาดำหุบแป้งคลุกขนมปังแช่แข็ง	0.48
	ค. กุ้งกุลาดำหุบแป้งแช่แข็ง	0.96
	ง. กุ้งกุลาดำเด็ดหัวปอกเปลือก ไว้หาง หุบเนย และเครื่องเทศ	0.55
	จ. กุ้งกุลาดำกระป๋อง	0.45
	ฉ. อื่น ๆ	0.20

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง

การกำหนดอัตราเงินลดหย่อนดังกล่าวจะเห็นว่า ได้มีการจำแนกกุ้งออกเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทำจากกุ้งกุลาดำ และกุ้งอื่น ๆ ซึ่งอัตราเงินลดหย่อนภาษีอากรได้คำนวณมาจากภาระภาษีของอาหารที่ใช้ในการเลี้ยงกุ้ง และภาระสำหรับบรรจุหีบห่อเป็นหลัก

4.3.4 ปัญหาการผลิตและส่งออก

ปัญหาการผลิตและส่งออกสินค้ากุ้งของไทย ยังคงเป็นปัญหาเดิม ๆ และมีปัญหาใหม่ที่เกิดจากภาวะวิกฤติเศรษฐกิจโลก ซึ่งส่งผลกระทบต่อการส่งออกของไทย แม้สินค้ากุ้งอาจจะเป็นโอกาสในบางผลิตภัณฑ์ก็ตาม ซึ่งสรุปได้ดังนี้

- 1) ผู้ส่งออกของไทยขาดเงินทุนหมุนเวียนในการดำเนินธุรกิจ เนื่องจากเกิดภาวะวิกฤติเศรษฐกิจ และแหล่งเงินทุนอาจไม่ปล่อยสินเชื่อ นอกจากนี้ ผู้ส่งออกกุ้งที่ส่งออกไปสหรัฐฯ ที่ยังถูกเรียกเก็บภาษี AD ต้องนำเงินไปวางค้ำประกัน Continuous Bond
- 2) การกำหนดมาตรฐานระหว่างผู้ซื้อและผู้ขาย โดยให้ 3rd Party เข้ามาเป็นผู้ให้การรับรอง เริ่มมีผลกระทบต่อต้นทุนการผลิต 3 rd Party ต้องการดำเนินการทั้งระบบ เกษตรกรที่อยู่ใน supply chain ต้องจ่ายค่ารับรอง
- 3) ปัญหาด้านทุนที่เพิ่มขึ้นจากราคาอาหารสัตว์ น้ำมันที่แพง และค่าเงินบาทที่แข็งตัว ส่งผลกระทบต่อต้นทุนการผลิตทั้งการผลิตวัตถุดิบกุ้งและการแปรรูปกุ้ง

คณะผู้วิจัยจะได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกเพื่อคาดการณ์ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์ และสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งในบทย่อย ๆ ไป

บทที่ 5

การวิจัยสนามและผลการวิจัย

มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร เป็นมาตรการส่งเสริมการส่งออกเพียงมาตรการเดียวที่ให้สิทธิประโยชน์สำหรับผู้ส่งออกสินค้า และเป็นมาตรการที่ไม่ต้องแสดงการนำเข้าวัตถุดิบที่นำมาใช้ในการผลิต โดยผู้ขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ จะเป็นผู้ผลิตสินค้าเองหรือซื้อสินค้ามาส่งออกก็มีสิทธิขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ ซึ่งหมายความว่าผู้ส่งออกที่จะมาขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ เป็นได้ทั้งผู้นำเข้า ผู้ส่งออก สำหรับมาตรการอื่น ๆ ให้การยกเว้นหรือคืนอากรสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้ามาผลิตสินค้าส่งออกแก่ผู้นำเข้า ดังนั้น การวิจัย “เรื่องผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ แนวทางแก้ไขปัญหา และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก” จึงมีวัตถุประสงค์สำคัญส่วนหนึ่งที่ต้องการทราบข้อมูลผลกระทบหากภาครัฐยกเลิกการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ จากผู้ที่ใช้สิทธิประโยชน์จากมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ โดยตรง และต้องการทราบถึงลักษณะการใช้สิทธิประโยชน์อื่น ๆ ของผู้ส่งออก รวมทั้งเหตุผลที่เลือกใช้สิทธิประโยชน์นั้น ๆ

คณะผู้วิจัยฯ ได้ออกแบบสอบถามครอบคลุมการใช้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออกทุกมาตรการ การขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ รวมถึงผลกระทบ และข้อเสนอแนะเพื่อที่จะได้นำผลที่ได้จากแบบสอบถามมาประมวลผลและวิเคราะห์ถึงผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ ทั้งนี้ หลังจากที่ได้วิเคราะห์ผลกระทบในภาพรวมแล้ว คณะผู้วิจัยฯ จะประเมินผลกระทบในเชิงลึกในอุตสาหกรรมที่สำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม และสินค้ากึ่งแปรรูปแช่เย็นแช่แข็ง โดยจะนำมาวิเคราะห์ร่วมกับฐานข้อมูลการชดเชยค่าภาษีอากรปี 2550 และมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น เพื่อให้ผลการวิจัยได้ข้อสรุปและครอบคลุมมาตรการส่งเสริมการส่งออกทุกมาตรการที่ผู้ส่งออกสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้ได้ หากมีการยกเลิกการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ โดยการนำโครงสร้างของอัตราเงินชดเชยที่จำแนกสินค้าตามประเภท พิกัดอัตราศุลกากร สถิติการจ่ายเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ การใช้สิทธิประโยชน์มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น มาประกอบในการออกแบบสอบถาม เนื่องจาก ในการวิเคราะห์ผลกระทบและหามาตรการรองรับนั้น จะต้องนำข้อมูลดังกล่าวมาประกอบการพิจารณาด้วย (ตารางที่ 5-1)

ตารางที่ 5- 1 โครงสร้างอัตราเงินชดเชย สถิติการใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออก

พิกัด (ตอน)	อัตราเงินชดเชย (%)	มูลค่าส่งออก (หน่วย: ล้านบาท)				
		ขอรับเงิน ชดเชย	ส่งเสริมการ ลงทุน	คืนอากรตาม ม. 19 ทวิ	คลังสินค้า ทัณฑ์บน	อื่น ๆ *
01	0.03, 0.08	3.57	6.86	1.34	0.29	5.18
02	0, 0.04, 0.07	224.92	11.31	890.40	0.00	48.74
03	0.04, 0.06, 0.19, 0.2, 0.38, 0.45, 0.46	58,928.24	1,308.34	515.51	39.04	8,158.21
04	0.03, 0.19, 0.25, 0.54, 1.36	1,398.92	1,491.32	535.13	21.14	986.68
05	0, 0.03, 0.07, 0.15, 0.16, 0.19, 0.67	83.59	5.40	172.63	3.86	13.01
06	0.04, 0.09	97.56	24.22	20.65	0.00	394.17
07	0.01, 0.02, 0.06, 0.09, 0.21, 0.25	999.85	488.30	349.13	0.63	726.83
08	0.02, 0.04, 0.11, 0.21	1,584.07	481.03	13.85	14.38	281.27
09	0.02, 0.06, 0.25	768.47	3.77	65.72	0.90	97.56
10	0, 0.01, 0.02	53.70	13.29	50,710.71	0.00	11,524.45
11	0.05	2,084.56	347.10	3,822.75	0.00	463.87
12	0, 0.01, 0.02, 0.04, 0.05, 0.08, 0.09, 0.22, 0.25, 0.78, 2.64	488.51	111.99	167.36	14.60	65.61
13	0.07, 0.09, 0.78	181.16	2.53	1.79	2.82	50.40
14	0.04, 0.07, 0.09	56.02	13.93	14.37	0.00	10.43
15	0, 0.04, 0.4, 0.55, 0.57, 0.69, 1.45, 1.49	6,246.23	23.28	978.81	0.68	88.93
16	0.07, 0.2, 0.45, 0.48, 0.52, 0.55, 0.96	57,269.31	7,447.99	55,318.36	1,680.67	21,964.32
17	0.04, 0.25, 0.61	1,202.01	1,927.23	4,174.34	6.70	1,038.33
18	0.61	73.53	32.83	1,213.39	8.00	340.56
19	0, 0.08, 0.25, 0.57, 1.32, 1.36	5,555.68	2,244.35	5,477.80	85.46	1,805.95
20	0.21	23,796.84	2,187.79	14,090.94	13.38	7,478.74
21	0.06, 0.25, 1.36	10,722.36	5,710.64	4,310.52	39.57	3,917.48
22	0.09, 0.25, 0.32, 0.38, 0.78	4,251.00	1.61	3,287.97	1,300.86	509.52
23	0, 0.02, 0.04, 0.05, 0.09, 0.55, 1.61	11,737.56	2,222.79	5,085.66	289.81	2,120.60

พิกัด (ตอน)	อัตราเงินชดเชย (%)	มูลค่าส่งออก (หน่วย: ล้านบาท)				
		ขอรับเงิน ชดเชย	ส่งเสริมการ ลงทุน	คืนอากรตาม ม. 19 ทวิ	คลังสินค้า ทัณฑ์บน	อื่น ๆ *
24	0.01, 0.03, 2.2	164.12	0.00	2,095.40	212.49	348.88
25	0.01, 0.03, 0.06, 0.07, 0.25, 0.27, 0.38	15,851.52	161.90	3,577.72	0.00	325.87
26	0.07, 0.12, 0.13, 0.27, 0.29, 0.44	141.02	2,769.32	0.96	0.00	282.89
27	0, 0.01, 0.02, 0.1, 0.13, 0.72	93,361.99	2,930.49	1,340.83	6.27	70,174.02
28	0.22, 0.38, 0.41, 0.57	7,022.48	1,199.46	138.23	2.67	1,648.30
29	0.04, 0.31, 0.38, 0.69, 1.23	62,538.92	4,143.08	2,230.59	24.42	20,683.28
30	0.57, 1.23, 2.4	3,253.27	717.23	505.60	9.51	1,497.71
31	0.22	291.40	410.13	0.33	0.00	3.40
32	0.57, 1.1	2,376.90	1,912.73	2,840.71	55.47	519.90
33	0.57, 0.69, 1.49, 1.88	8,271.56	1,664.16	5,302.50	276.83	13,856.54
34	0.57, 0.69	4,583.88	10,438.17	3,539.06	51.52	1,267.71
35	0.57	1,511.26	782.29	5,666.36	13.78	706.24
36	0.26, 0.57	163.38	37.10	26.92	0.00	8.70
37	0.57	7.40	636.75	6.24	14.67	136.45
38	0.11, 0.22, 0.38, 0.57, 0.72	2,772.95	2,560.94	2,366.61	139.53	1,789.33
39	1, 2.4	99,700.73	94,354.93	20,743.22	369.30	31,404.41
40	0.06, 0.08, 0.44, 0.53, 0.67, 1, 1.46	31,425.45	72,392.35	12,762.15	391.58	29,057.43
41	0, 0.8	3,428.48	2,970.60	3,212.78	6.87	2,293.79
42	0.76	2,555.73	1,112.05	2,149.37	50.32	2,781.09
43	0.42, 0.76, 0.8	18.77	15.38	0.54	0.00	25.86
44	0, 0.01, 0.27, 0.48	16,190.83	6,494.11	1,788.59	24.18	1,613.56
45	0.27	0.55	0.03	0.00	0.00	0.00
46	0.11, 0.59	177.88	36.76	0.51	0.04	25.39
47	0.90	4,429.76	1,282.49	0.26	0.00	171.14
48	0.87, 0.9, 0.91, 1.03, 1.08	22,111.77	7,611.22	1,983.04	16.95	7,074.55
49	0.87	1,051.47	53.42	358.74	19.73	166.37
50	0, 0.45, 1.88	416.86	16.28	318.28	0.01	52.42
51	0.03, 0.45, 1.88	1,263.51	254.89	1.40	3.23	371.87
52	0.04, 0.45, 1.88	10,463.80	1,452.43	3,897.38	1.46	2,113.58
53	0.45, 0.59, 0.85, 1.88	192.10	169.20	6.67	0.07	14.83

พิกัด (ตอน)	อัตราเงินชดเชย (%)	มูลค่าส่งออก (หน่วย: ล้านบาท)				
		ขอรับเงิน ชดเชย	ส่งเสริมการ ลงทุน	คืนอากรตาม ม. 19 ทวิ	คลังสินค้า ทัณฑ์บน	อื่น ๆ *
54	0.45, 1.88	9,910.43	4,426.24	1,861.69	1.70	4,958.17
55	0.45, 1, 1.88	28,042.98	451.34	5,634.03	17.55	2,214.82
56	0.59, 0.83, 1.08, 1.88, 2.34	1,604.29	1,819.85	3,981.74	7.98	850.57
57	0.11	98.28	2,921.57	1,546.22	0.11	550.22
58	0.45, 0.83	2,561.08	1,059.42	420.03	134.85	737.01
59	0.11, 0.45, 0.83, 0.97	302.25	2,201.31	839.64	0.62	1,688.66
60	0.97	3,326.89	185.35	647.74	1.99	477.61
61	0.72, 0.74, 0.97	19,997.69	22,363.10	10,194.13	2,670.39	8,596.26
62	0.74	5,856.93	15,842.61	4,421.19	4,931.58	7,347.66
63	0.11, 0.48, 0.59, 0.74, 0.83	4,463.30	1,735.13	1,538.30	6.52	1,661.80
64	0.48, 0.53, 1.1	2,512.75	6,325.02	1,230.43	793.78	19,394.11
65	0.74	390.29	556.36	239.28	0.96	246.06
66	0.27, 0.67	33.18	0.15	0.42	0.00	17.65
67	0, 0.67	335.53	691.82	42.23	8.84	379.81
68	0.11, 0.3, 0.74, 0.83	967.78	2,561.30	1,753.93	5.51	807.37
69	0.24	10,075.54	12,343.72	4,287.59	8.50	1,789.46
70	0.26, 0.27, 0.62	7,925.08	3,599.89	912.97	221.36	3,454.22
71	0.13, 0.23, 0.67	14,016.46	35,482.30	415.30	9,940.17	18,637.31
72	0.27, 0.59, 0.77	22,634.73	27,542.53	3,794.33	153.75	6,303.20
73	0.41, 0.77, 0.97, 1.61	19,611.55	23,911.96	10,763.28	1,173.72	14,240.60
74	0.13, 0.97	5,231.58	20,398.76	3,681.23	6.91	4,510.64
75	0.13	28.66	9.92	24.16	0.00	13.05
76	0.13, 0.93, 0.97, 1.61	3,603.64	12,134.45	2,654.26	111.07	13,745.85
78	0.13, 0.97	111.98	6.97	0.00	0.02	13.15
79	0.13, 0.75	211.36	328.65	1,600.80	13.47	18.19
80	0.13, 0.67, 0.97	4,798.77	20.83	3,949.41	0.00	86.00
81	0.13, 0.97	0.39	961.37	5.24	0.00	34.43
82	0.92	1,079.60	2,218.52	189.61	74.46	846.54
83	0.13, 0.67, 0.77, 0.97, 1.59	4,944.18	1,739.43	1,075.79	7.80	6,477.19

พิกัด (ตอน)	อัตราเงินชดเชย (%)	มูลค่าส่งออก (หน่วย: ล้านบาท)				
		ขอรับเงิน ชดเชย	ส่งเสริมการ ลงทุน	คืนอากรตาม ม. 19 ทวิ	คลังสินค้า ทัณฑ์บน	อื่น ๆ *
84	0.38, 0.39, 0.4, 0.43, 0.47, 0.51, 0.67, 0.82, 0.85, 0.88, 0.96, 0.97, 0.98, 1.13, 1.14, 1.17, 1.18, 1.19, 1.2, 1.21, 1.25, 1.26, 1.3, 1.35, 1.38, 1.39, 1.4, 1.43, 1.55, 1.59, 1.83, 1.84, 2.15, 2.33, 2.47, 3.19, 3.86	64,829.08	342,847.41	45,272.65	6,403.78	291,652.11
85	0.3, 0.39, 0.43, 0.46, 0.48, 0.49, 0.51, 0.67, 0.68, 0.76, 0.79, 0.92, 0.96, 1.01, 1.04, 1.05, 1.09, 1.1, 1.11, 1.12, 1.13, 1.17, 1.2, 1.39, 1.43, 1.47, 1.49, 1.55, 2.17, 2.47, 3.86	27,738.39	483,872.86	19,066.94	11,518.87	196,386.26
86	0.81, 1.61	16.97	51.71	2.38	70.80	54.66
87	0.85, 1.2, 2.21, 3.86	81,218.52	31,858.59	6,597.70	17,366.77	223,698.57
88	0.09	7.98	1,109.41	11.04	2.68	455.66
89	0.38	2.69	185.55	71.32	48.50	632.22
90	0.4, 0.51	2,271.37	25,881.82	1,435.93	50.62	33,931.31
91	0.23, 1.03	31.13	421.72	560.14	3,376.64	4,702.78
92	0.48	393.16	0.00	0.42	0.03	186.81
93	0.67	1.69	3.16	2.62	0.00	11.40
94	0.11, 0.36, 0.42, 0.51, 0.52, 0.62, 0.65, 0.76, 0.84, 0.97, 1.59, 2.4, 2.47	17,147.85	8,541.05	4,739.92	502.07	8,810.29
95	0.48, 0.67, 2.21	2,573.60	8,463.00	1,575.55	51.00	8,265.45
96	0.67, 0.97	1,428.68	1,170.73	2,143.35	38.14	1,917.12
97	0.67, 0.87	2.42	0.00	0.13	20.80	34.79
รวม		955,888.09	1,352,934.70	377,265.18	64,958.01	1,143,343.40

หมายเหตุ : อื่นๆ ได้แก่ การใช้สิทธิเขตประกอบการเสรี และการใช้สิทธิมากกว่า 1 สิทธิ

ที่มา : สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง และกรมศุลกากร

5.1 การออกแบบสอบถาม

คณะผู้วิจัยฯ ได้ออกแบบสอบถามการใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร⁴ โดยคำนึงถึงวัตถุประสงค์ที่ต้องการทราบข้อมูลผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ ตามสมมติฐานที่กำหนด โดยจัดกลุ่มผู้ส่งออกที่อาจจะได้รับผลกระทบเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ เพียงมาตรการเดียว และเป็นผู้ที่ใช้วัตถุดิบภายในประเทศทั้งสิ้น

กลุ่มที่ 2 ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ เพียงมาตรการเดียว และไม่สามารถใช้สิทธิจากมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ ได้แก่ ไม่ได้ผลิตสินค้าเอง หรือขายให้องค์การระหว่างประเทศ

กลุ่มที่ 3 ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ ร่วมกับใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น หรือ ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ ด้วยเหตุผล ได้คืนภาษีมากกว่า ค่าใช้จ่ายต่ำ สะดวก รวดเร็ว หรือ ผู้ส่งออกที่ไม่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ

ข้อมูลจากแบบสอบถามดังกล่าวจะนำมาใช้วิเคราะห์ร่วมกับสถิติการใช้สิทธิตามมาตรการส่งเสริมการส่งออก เพื่อให้ได้ทราบถึงระดับที่จะได้รับผลกระทบของผู้ส่งออกแต่ละกลุ่ม พร้อมทั้งแนวทางแก้ไขที่ผู้ส่งออกต้องการ

5.2 ส่วนประกอบของแบบสอบถาม

แบบสอบถามในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย 5 ส่วน ได้แก่ ข้อมูลทั่วไป การใช้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออก การใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร เหตุผลของการใช้สิทธิมาตรการต่าง ๆ ผลกระทบ และข้อเสนอแนะ ซึ่งมีทั้งคำถามปลายปิดและคำถามปลายเปิด⁵ สรุปได้ดังนี้ (ตารางที่ 5 - 2)

⁴ รายละเอียดแบบสอบถามการใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร ปรากฏตามภาคผนวกที่ 1

⁵ คณะผู้วิจัยฯ ได้ประสานกับกรมศุลกากรเพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับแบบสอบถามเพื่อให้มีความเหมาะสมและได้ข้อมูลจากผู้ส่งออกมากที่สุด เนื่องจากกรมศุลกากรเป็นหน่วยงานที่ดูแลในการผ่านพิธีการในการส่งออก และการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออก

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย รูปแบบกิจการ ปีที่เริ่มดำเนินการเงินลงทุน จำนวนพนักงาน และปัจจัยที่มีผลต่อการส่งออกของกิจการ

ส่วนที่ 2 การใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออก ประกอบด้วย คำถามการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร หรือการไม่ใช้สิทธิ พร้อมเหตุผล ตามมาตรการส่งเสริมการส่งออกของภาครัฐทั้ง 6 มาตรการ ได้แก่ มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ คลังสินค้าทัณฑ์บน (โรงผลิตสินค้า) เขตปลอดอากร มาตรการส่งเสริมการลงทุน (BOI) และ เขตประกอบการเสรี (EPZ เดิม)

ส่วนที่ 3 สิทธิประโยชน์มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร เป็นคำถามสำหรับผู้ที่ใช้หรือเคยใช้สิทธิประโยชน์ชดเชยค่าภาษีอากรฯ ประกอบด้วย ระยะเวลาในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ การใช้สิทธิมาตรการชดเชยในปัจจุบัน เหตุผล การใช้สิทธิหรือไม่ใช้สิทธิ รูปแบบและสินค้าที่ขอเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ มูลค่าส่งออก มูลค่าเงินชดเชยฯ และมูลค่าการใช้บัตรภาษี การใช้บัตรภาษี และค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ

ส่วนที่ 4 ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออก ประกอบด้วยคำถามผลกระทบ ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่น การปรับตัว และระยะเวลาที่ต้องการปรับตัว

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะทางแก้ไขปัญหาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร เป็นคำถามส่วนสุดท้ายให้ผู้ส่งออกเสนอแนะทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว ความต้องการที่ได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ ข้อเสนอในการปรับปรุงมาตรการต่างๆ และข้อเสนอแนะอื่นๆ

ตารางที่ 5 - 2 สรุปส่วนประกอบของแบบสอบถามและการใช้วิเคราะห์

ส่วนประกอบแบบสอบถาม (ข้อ.)	การใช้วิเคราะห์
ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ข้อ 1 - 6 ข้อมูลทั่วไป ข้อ 7 ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการส่งออก	- ข้อมูลทั่วไป วิเคราะห์การใช้วัตถุดิบในการผลิต และการจำหน่ายสินค้า - ปัจจัยที่มีผลต่อความสามารถในการส่งออก รวมถึงการได้รับสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร
ส่วนที่ 2 การใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออก ข้อ 8 การใช้สิทธิ / ไม่ใช้สิทธิประโยชน์ ทางภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออก	- การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออกในปัจจุบันจากสิทธิประโยชน์ที่มีอยู่ 6 มาตรการ วิเคราะห์เหตุผลและสัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ดังกล่าว รวมทั้งการไม่ใช้สิทธิฯ และเหตุผล

ส่วนประกอบแบบสอบถาม (ข้อ.)	การใช้วิเคราะห์
<u>ส่วนที่ 3 การใช้สิทธิมาตรการชดเชย</u> ข้อ 9 – 10 การใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร ข้อ 11 เหตุผลการใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร ข้อ 12 – 13 ลักษณะการส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย และ สินค้าที่ขอรับเงินชดเชย ข้อ 14 – 15 มูลค่าเงินชดเชย , การส่งออก ข้อ 16 – 19 บัตรภาษี และการใช้บัตรภาษี ข้อ 20 ค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชย	- การใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรในปัจจุบันของผู้ส่งออก - เหตุผลของผู้ส่งออกที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร - จำแนกผู้ส่งออก และสินค้าที่ขอรับเงินชดเชย - มูลค่าเงินชดเชย มูลค่าการส่งออก เพื่อวิเคราะห์ถึงขนาดผู้ส่งออกที่ขอใช้สิทธิรับเงินชดเชย - ลักษณะการใช้บัตรภาษี และประเภทภาษีที่ผู้ส่งออกนำบัตรภาษีไปชำระภาษี - ต้นทุนในการขอรับเงินชดเชย (ส่วนที่ 3 จะเป็นส่วนสำคัญที่จะวิเคราะห์ข้อมูลของผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยร่วมกับข้อมูลในส่วนที่ 1, 2, 4 และ 5)
<u>ส่วนที่ 4 ผลกระทบหากยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร</u> ข้อ 21 การรับทราบนโยบายการยกเลิกการให้เงินชดเชย ข้อ 22 ผลกระทบ ข้อ 23 ความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น ข้อ 24 – 25 การปรับตัว	- การรับทราบนโยบายในการทยอยยกเลิกให้เงินชดเชย และแหล่งที่สามารถจะประชาสัมพันธ์ให้ผู้ส่งออกทราบได้ดีที่สุด - ผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ หรือไม่ได้รับผลกระทบ พร้อมทั้งเหตุผล - แนวโน้มของผู้ส่งออกที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น - การปรับตัวของผู้ส่งออกที่จะไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น และระยะเวลาที่จะใช้ปรับตัว
<u>ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะ</u> ข้อ 26 ความต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐ	- ความต้องการที่จะได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐ พร้อมทั้งเหตุผล

ส่วนประกอบแบบสอบถาม (ข้อ.)	การใช้วิเคราะห์
ข้อ 27 ข้อเสนอแนะการปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการส่งออก	- วิเคราะห์เพื่อหามาตรการที่จะรองรับการยกเลิกให้เงินชดเชย และแนวทางปรับปรุงแก้ไขเพื่อให้ผู้ส่งออกสามารถใช้สิทธิประโยชน์มาตรการนั้น ๆ เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในมาตรการส่งเสริมการส่งออก
ข้อ 28 ข้อเสนอแนะอื่นๆ	- ข้อเสนอแนะอื่นๆ

5.3 ประชากรและการเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยฯ ได้กำหนดกลุ่มประชากรในการส่งแบบสอบถามและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

5.3.1 ประชากร

กลุ่มประชากรในงานวิจัยประกอบด้วย ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีจากมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น และผู้ที่ส่งออกที่ยังไม่ได้ใช้สิทธิประโยชน์ใดๆ เนื่องจากมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรเป็นมาตรการที่เปิดกว้างไม่มีเงื่อนไขหรือข้อจำกัดในการใช้สิทธิ และไม่ต้องวางแผนในการใช้สิทธิประโยชน์ล่วงหน้า เพียงแต่สินค้าที่ส่งออกนั้นจะต้องผลิตภายในประเทศและไม่ใช้สิทธิประโยชน์จากมาตรการอื่นเพื่อไม่เป็นการใช้สิทธิประโยชน์ซ้ำซ้อน

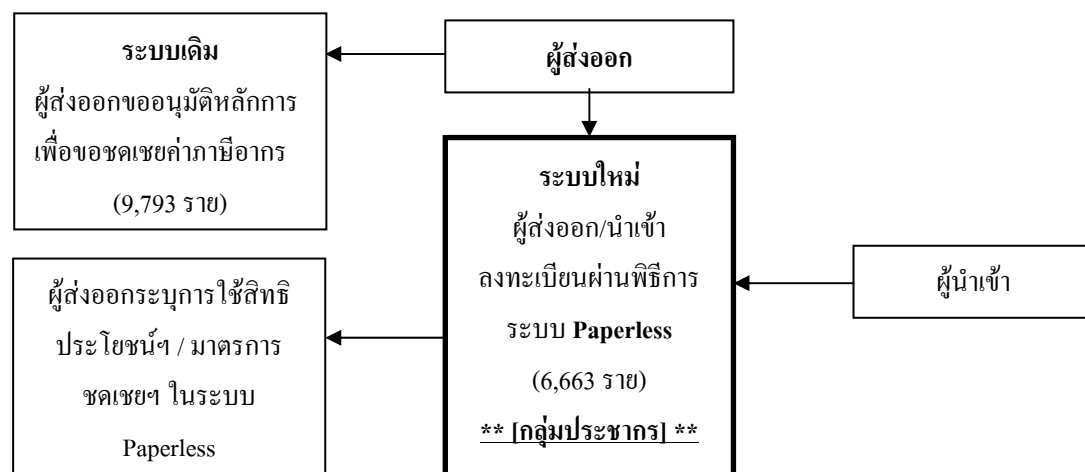
คณะผู้วิจัยฯ ได้ศึกษาระบบการใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ จากกรมศุลกากร ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับคำขอการใช้สิทธิจากมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ พบว่าตั้งแต่วันที่ 1 กรกฎาคม 2551 กรมศุลกากรได้เปลี่ยนมาใช้การผ่านพิธีการในระบบ Paperless (ระบบลงทะเบียนเป็นผู้ผ่านพิธีการอิเล็กทรอนิกส์แบบไร้เอกสาร) ซึ่งผู้ส่งออกที่ต้องการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ จะระบุการขอใช้สิทธิขณะที่ยื่นใบขนขาออกผ่านระบบ Paperless โดยไม่ต้องขออนุมัติหลักการเพื่อขอชดเชยค่าภาษีอากรฯ ตามระบบการผ่านพิธีการขั้นตอนทางศุลกากรระบบเดิม⁶ ซึ่งผู้ส่งออกจะต้องมาขออนุมัติหลักการเพื่อขอชดเชยค่าภาษีอากรฯ ก่อน

⁶ ระบบการผ่านพิธีการศุลกากรระบบเดิม⁶ คือ ระบบ Manual หรือ EDI (Electronics Data Interchange) โดยผู้ส่งออกจะต้องยื่นทะเบียนขอใช้สิทธิรับเงินชดเชยก่อนการส่งออก ทั้งนี้จำนวนผู้ยื่นทะเบียนขอใช้สิทธิมาตรการชดเชยทั้งหมด จนถึง ณ เมษายน 2551 มีจำนวน 9,793 คน

ส่งสินค้าออกไปต่างประเทศ แล้วจึงยื่นขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ ดังนั้น ผู้ประกอบการที่ผ่านพิธีการศุลกากรหลังวันที่ 1 กรกฎาคม 2551 ทุกราย จะต้องลงทะเบียนในระบบ Paperless ทั้งผู้ส่งออกและผู้นำเข้า โดยผู้ส่งออกที่ขออนุมัติหลักการเพื่อขอชดเชยไว้ในระบบเดิมจะต้องมาขึ้นทะเบียนในระบบ Paperless เช่นกัน

ดังนั้น เพื่อให้งานวิจัยได้รับข้อมูลจากประชากรที่เป็นกลุ่มเป้าหมายโดยตรงมากที่สุด คณะผู้วิจัยฯ จึงได้กำหนดให้ผู้ส่งออกและผู้นำเข้าที่ลงทะเบียนผ่านพิธีการระบบ Paperless จำนวน 6,663 ราย (ณ เมษายน 2551) เป็นกลุ่มประชากรในงานวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันในการตอบแบบสอบถาม และครอบคลุมผู้ส่งออกที่อาจได้รับผลกระทบมากที่สุด หากยกเลิกการให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ และเนื่องจากการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการส่งเสริมการส่งออก ผู้ผลิตสามารถเลือกใช้มาตรการใดมาตรการหนึ่งได้ แต่ในกรณีที่ไม่มีแผนการผลิตเพื่อส่งออก และไม่ได้แจ้งขอการใช้สิทธิยกเว้นหรือคืนอากรขาเข้าสำหรับวัตถุดิบที่นำเข้าจากต่างประเทศไว้ ผู้ผลิตสินค้าส่งออกจะไม่สามารถใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ นอกจากใช้มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรฯ เพียงอย่างเดียว ในการส่งแบบสอบถาม คณะผู้วิจัยฯ จึงได้ส่งแบบสอบถามให้กับประชากรทุกรายโดยไม่สุ่มตัวอย่าง รายละเอียดตามแผนภาพที่ 5-1

แผนภาพที่ 5 -1 กลุ่มประชากร และโครงสร้างผู้ขอรับเงินชดเชยระบบเดิมและระบบใหม่

5.3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

คณะผู้วิจัยฯ ได้ส่งแบบสอบถามให้ผู้ขึ้นทะเบียนระบบ Paperless ทุกราย (6,663 ราย) เมื่อวันที่ 11 พฤศจิกายน 2551 ทางไปรษณีย์ภัณฑ์ลงทะเบียนแบบตอบรับในประเทศ และให้ผู้ได้รับแบบสอบถามส่งแบบสอบถามกลับภายในวันที่ 30 พฤศจิกายน 2551 และได้ขยาย

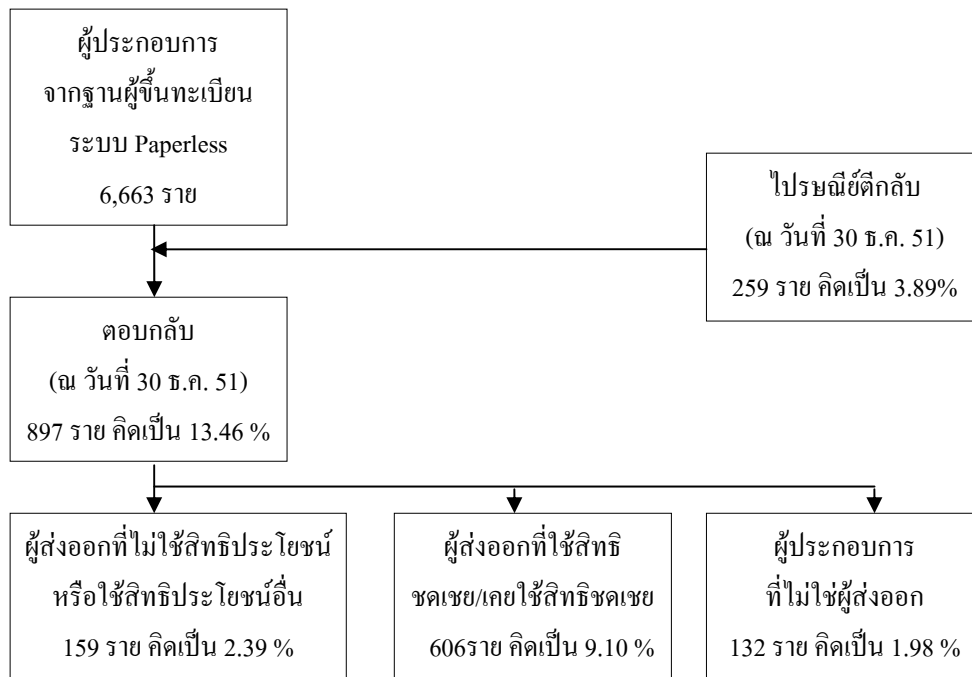
เป็นวันที่ 8 ธันวาคม 2551 โดยผู้ตอบแบบสอบถามสามารถส่งแบบสอบถามกลับทางไปรษณีย์ที่ได้เตรียมไว้ให้แล้ว หรือตอบแบบสอบถามผ่าน Website ของสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง นอกจากนี้ สามารถส่งแบบสอบถามทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Email) และโทรสาร ซึ่งเมื่อครบกำหนดได้มีผู้ประกอบการบางส่วนขอส่งแบบสอบถามหลังเวลาที่กำหนด เนื่องจากต้องสอบถามข้อมูลจากหลายแผนก และบางรายแจ้งว่าได้รับเอกสารล่าช้า หรือต้องรอขออนุมัติผู้บังคับบัญชา ดังนั้น ในการเก็บรวบรวมข้อมูลแบบสอบถามจากผู้ประกอบการจึงได้ขยายถึงวันที่ 30 ธันวาคม 2551 สรุปจำนวนแบบสอบถามที่ได้รับกลับ ดังนี้

1) แบบสอบถามที่ได้รับกลับ

ณ วันที่ 30 ธันวาคม 2551 มีแบบสอบถามที่ได้รับกลับจำนวน 897 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 13.46 ของแบบสอบถามที่ส่งไปทั้งหมด 6,663 ราย ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามกลับส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการลดหย่อนค่าภาษีอากรฯ ซึ่งจะเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงหากยกเลิกให้เงินลดหย่อนค่าภาษีอากรฯ มีจำนวน 606 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 9.10 ของผู้ตอบแบบสอบถามกลับทั้งหมด และผู้ส่งออกที่ไม่ได้ใช้สิทธิมาตรการลดหย่อนค่าภาษีอากรฯ แต่ใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการส่งเสริมการส่งออกมาตรการอื่นมีจำนวน 159 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 2.39 ของผู้ตอบแบบสอบถามกลับทั้งหมด กลุ่มสุดท้ายเป็นผู้ที่ไม่ได้ส่งออก หรือเป็นผู้นำเข้า มีจำนวน 132 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 1.98 ของผู้ตอบแบบสอบถามกลับทั้งหมด รายละเอียดตามแผนภาพที่ 5-2

เมื่อพิจารณาความครอบคลุมของแบบสอบถามที่ได้รับกลับเทียบกับ พิกัดอัตราศุลกากร 2 หลัก จำนวน 97 ตอน พบว่า มีผู้ตอบครอบคลุม 92 ตอน (ร้อยละ 94.85 ของจำนวนพิกัดทั้งหมด) ยกเว้น 5 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 26 สินแร่ ตะกรัน และถ่าน ตอนที่ 86 หัวรถจักรของรถไฟหรือรถราง รถที่เดินบนรางและส่วนประกอบของของดังกล่าว ตอนที่ 88 อากาศยานอวกาศ และส่วนประกอบของยานดังกล่าว ตอนที่ 89 เรือและสิ่งก่อสร้างลอยน้ำ ตอนที่ 93 อาวุธและกระสุน รวมทั้งส่วนประกอบและอุปกรณ์ประกอบของของดังกล่าว ซึ่งเมื่อตรวจสอบกับสถิติการขอรับเงินลดหย่อน พบว่า พิกัดตอนที่ 26 ตอนที่ 86 และตอนที่ 89 มีการขอรับเงินลดหย่อน แต่มีมูลค่าไม่สูงมาก คือ 274,724.40 บาท 5,541.92 บาท และ 1,081.00 บาทตามลำดับ และพิกัดตอนที่ 88 และตอนที่ 93 ไม่มีการขอรับเงินลดหย่อน สำหรับอุตสาหกรรมที่จะศึกษาในเชิงลึกมีผู้ตอบครอบคลุมทั้ง 2 อุตสาหกรรม คือ อุตสาหกรรมยานยนต์ 63 ราย และอุตสาหกรรมสิ่งทอ 138 ราย

แผนภาพที่ 5-2 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามกลุ่มผู้ประกอบการ

2) แบบสอบถามที่ถูกไปรษณีย์ติดกลับ

แบบสอบถามที่ถูกไปรษณีย์ติดกลับ ณ วันที่ 30 ธันวาคม 2551 มีจำนวน 259 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 3.89 ของจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด โดยเหตุผลที่ไปรษณีย์ติดกลับส่วนใหญ่ คือ ย้ายไม่ทราบที่อยู่ใหม่มีจำนวน 130 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 50.19 ของจำนวนแบบสอบถามที่ถูกติดกลับ ไม่มารับภายในกำหนดจำนวน 84 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 32.43 ของจำนวนแบบสอบถามที่ถูกติดกลับ ไม่มีผู้รับตามจำนวน 20 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 7.72 ของจำนวนแบบสอบถามที่ถูกติดกลับ รายละเอียดตามตารางที่ 5 - 3

ตารางที่ 5 - 3 สรุปเหตุผลที่ไปรษณีย์ติดกลับ

เหตุผลที่ไปรษณีย์ติดกลับ	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
1. จำหน่ายไม่ชัดเจน	4	1.54
2. ไม่มีเลขที่บ้านตามจำนวน	8	3.09
3. ไม่ยอมรับ	1	0.39
4. ไม่มีผู้รับตามจำนวน	20	7.72
5. ไม่มารับภายในกำหนด	84	32.43
6. เลิกกิจการ	8	3.09
7. ย้ายไม่ทราบที่อยู่ใหม่	130	50.19
8. อื่นๆ	4	1.54
รวม	259	100.00

5.4 การอ่านข้อมูล และการประมวลผล

5.4.1 การอ่านข้อมูล

การอ่านข้อมูลแบบสอบถามที่ได้รับกลับมาเพื่อเตรียมประมวลผล คณะผู้วิจัยได้ตรวจสอบข้อมูลเบื้องต้นก่อนที่จะบันทึกลงในฐานข้อมูลที่ได้เตรียมไว้ และได้เปรียบเทียบข้อมูลจากแบบสอบถามรายข้อกับคู่มือการแปลข้อมูลที่ได้จัดทำขึ้น รายละเอียดคู่มือการแปลข้อมูลปรากฏตามภาคผนวกที่ 2 และได้ตรวจสอบความสัมพันธ์ของคำตอบที่ได้ในฐานข้อมูล สอบถามผู้ตอบแบบสอบถาม และปรับแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้ข้อมูลที่จะนำไปประมวลผลมีความสมบูรณ์ ซึ่งข้อมูลจากแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความสมบูรณ์ ยกเว้นบางรายที่ตอบข้อมูลไม่ครบถ้วน หรือไม่ตอบข้อมูล ซึ่งการอ่านข้อมูลจะกำหนดเป็น Missing Data โดยจะไม่นำไปประมวลผล และในบางคำตอบที่ต้องการให้ระบุลำดับที่ แต่ผู้ตอบไม่ได้ระบุลำดับที่ ในการอ่านข้อมูลจะให้คำตอบดังกล่าวมีน้ำหนักเท่ากัน สรุปปัญหาและวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวตามภาคผนวกที่ 3

สรุปการอ่านข้อมูล ณ วันที่ 30 ธันวาคม 2551 จำนวน 897 ราย คณะผู้วิจัยฯ ได้แบ่งกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม เพื่อจะได้ทราบผลกระทบต่อผู้ส่งออกหรือผู้ประกอบการในแต่ละกลุ่มจากการประมวลผลแบบสอบถามทั้ง 5 ส่วนตามกลุ่มผู้ส่งออกแต่ละกลุ่มได้อย่างชัดเจน โดยได้แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่ม 1 ผู้ส่งออกที่ไม่ใช้สิทธิประโยชน์หรือใช้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออกมาตรการอื่น โดยตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2

กลุ่ม 2 ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิหรือเคยใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร โดยตอบแบบสอบถามส่วนที่ 1 ถึงส่วนที่ 5

กลุ่ม 3 ผู้ประกอบการที่ไม่ใช่ผู้ส่งออก ไม่จำเป็นต้องตอบแบบสอบถามหรืออาจตอบแบบสอบถามในส่วนที่ 1 ซึ่งเป็นข้อมูลทั่วไป

5.4.2 การประมวลผล

การประมวลผลจากแบบสอบถามใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 14.0 โดยจะประมวลผลแบบสอบถามทั้งหมดรวม 28 ข้อ จากแบบสอบถามทั้ง 5 ส่วน รายละเอียดการประมวลผลตามภาคผนวกที่ 4 คณะผู้วิจัยฯ จะแบ่งการประมวลผลตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 โดยผู้ส่งออกในกลุ่ม 1 มีจำนวน 159 ราย (ร้อยละ 17.73 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด) กลุ่ม 2 มีจำนวน 606 ราย (ร้อยละ 67.56) สำหรับกลุ่ม 3 ซึ่งไม่ประมวลผลมีจำนวน 132 ราย (ร้อยละ 14.71) สรุปรายละเอียดตามตารางที่ 5 - 4 และเนื่องจากข้อมูลคำตอบที่ตอบในแบบสอบถามแต่ละข้อมีข้อมูลที่เป็นข้อมูล Missing Data ที่ไม่ตอบหรือตอบไม่สมบูรณ์บางส่วนจึงจะประมวลผลเฉพาะคำตอบที่สมบูรณ์ในแต่ละข้อ สรุปข้อมูล Missing Data ในภาคผนวกที่ 5

ตาราง 5 - 4 จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามและการประมวลผลจำแนกตามกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	การตอบแบบสอบถาม และการประมวลผล	จำนวน (ราย)	ร้อยละ
กลุ่ม 1 * ไม่ใช่สิทธิพิเศษหรือใช้สิทธิอื่น	ส่วนที่ 1 และส่วนที่ 2	159	17.73
กลุ่ม 2 ใช้สิทธิพิเศษหรือเคยใช้สิทธิพิเศษ	ส่วนที่ 1 ถึงส่วนที่ 5	606	67.56
กลุ่ม 3 ผู้ประกอบการทั่วไปที่ไม่ใช่ผู้ส่งออก	-	132	14.71
รวมจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม	-	897	100.00

หมายเหตุ : * รวมผู้ประกอบการที่ไม่ตอบการใช้สิทธิประโยชน์ในแบบสอบถามข้อ 8

5.5 สรุปผลการวิจัยสนาม

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลในส่วนที่ 1 จะเป็นข้อมูลทั่วไปของผู้ประกอบการที่ตอบแบบสอบถาม ซึ่งจะแสดงถึงลักษณะธุรกิจ การใช้วัตถุดิบในการผลิต และการจำหน่ายสินค้า ซึ่งจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่จะมาประมวลผลจะมีจำนวน 765 ราย เป็น กลุ่ม 1 จำนวน 159 ราย และกลุ่ม 2 จำนวน 606 ราย สรุปได้ดังนี้

ข้อ 1 ปีที่เริ่มเปิดดำเนินการ

จากตารางที่ 5- 5 มีผู้ระบุปีที่เริ่มกิจการจำนวน 723 ราย ปีที่มีผู้เริ่มกิจการเร็วสุดคือ ปี 2490 ช้าสุด คือ ปี 2551 และมีค่าเฉลี่ยอยู่ที่ปี 2534 ซึ่งใกล้เคียงกับผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 ยกเว้นกลุ่ม 2 เริ่มกิจการเร็วสุดในปี 2494 ค่าเฉลี่ยอยู่ที่ปี 2533 ขณะที่กลุ่ม 1 มีค่าเฉลี่ยปีที่เริ่มกิจการในปี 2539

ตารางที่ 5 – 5 แบบสอบถามข้อ 1 ข้อมูลปีที่เริ่มกิจการ

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	จำนวน (ราย)	พ.ศ. ที่เริ่มกิจการ			ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
		ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	
กลุ่ม 1	147	2490	2551	2539	9.925
กลุ่ม 2	576	2494	2551	2533	10.789
รวม	723	2490	2551	2534	10.857

ข้อ 2 รูปแบบกิจการ

ผู้ตอบแบบสอบถามมีรูปแบบของกิจการส่วนใหญ่เป็นบริษัทจำกัด มีจำนวน 664 ราย คิดเป็นร้อยละ 87.10 รองลงมา คือ ห้างหุ้นส่วนจำกัด มีจำนวน 54 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 7.10 กลุ่มรูปแบบกิจการที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลมีจำนวน 2 ราย คิดเป็นร้อยละ 0.30 สำหรับผู้ที่ตอบรูปแบบกิจการอื่นๆ จำนวน 6 ราย เป็นบุคคลธรรมดา และผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 มีสัดส่วนรูปแบบของกิจการเช่นเดียวกัน คือ ส่วนใหญ่เป็นบริษัท จำกัด ตามตารางที่ 5 - 6

ตารางที่ 5-6 แบบสอบถามข้อ 2 รูปแบบกิจการ

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม		รูปแบบกิจการ					รวม
		บริษัท มหาชน	บริษัท จำกัด	ห้าง หุ้นส่วน สามัญนิติ บุคคล	ห้าง หุ้นส่วน จำกัด	อื่นๆ	
กลุ่ม 1	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มที่ 1	4	140	0	13	2	159
	สัดส่วนเทียบแยกกลุ่ม รูปแบบกิจการ	2.5%	88.1%	.0%	8.2%	1.3%	100%
	สัดส่วนจำนวนรูปแบบ กิจการของกลุ่ม 1 ต่อจำนวน รวม(กลุ่ม1 + กลุ่ม2)	11.1%	21.1%	.0%	24.1%	33.3%	20.9%
กลุ่ม 2	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่มที่ 2	32	524	2	41	4	603
	สัดส่วนเทียบแยกกลุ่ม รูปแบบกิจการ	5.3%	86.9%	.3%	6.8%	.7%	100%
	สัดส่วนจำนวนรูปแบบ กิจการของกลุ่ม 1 ต่อจำนวน รวม(กลุ่ม1 + กลุ่ม2)	88.9%	78.9%	100.0%	75.9%	66.7%	79.1%
รวม	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม รวม(กลุ่ม1 + กลุ่ม2)	36	664	2	54	6	762
	สัดส่วนเทียบแยกกลุ่ม รูปแบบกิจการ	4.7%	87.1%	.3%	7.1%	.8%	100%
	สัดส่วนจำนวนรูปแบบ กิจการรวม(กลุ่ม1 + กลุ่ม2)	100%	100%	100%	100%	100%	100%

ข้อ 3 ทุนจดทะเบียน

ข้อมูลทุนจดทะเบียนจากผู้ตอบจำนวน 715 ราย พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทุนจดทะเบียนต่ำสุด 1 แสนบาท ทุนจดทะเบียนสูงสุด 30,190 ล้านบาท และมีทุนจดทะเบียนเฉลี่ย 201.40 ล้านบาท ขณะที่กลุ่ม 1 มีทุนจดทะเบียนต่ำสุด 1.2 แสนบาท สูงสุด 4,670.52 ล้านบาท และค่าเฉลี่ย 76.98 ล้านบาท ซึ่งจะน้อยกว่ากลุ่ม 2 ที่มีค่าสูงสุด 30,190 ล้านบาท และค่าเฉลี่ย 233.60 ล้านบาท แต่มีเงินลงทะเบียนต่ำสุด 1 แสนบาท ทั้งนี้เมื่อตรวจสอบการกระจายตัวของข้อมูล พบว่า มีพิสัยต่างกันมากถึง 30,189.90 ล้านบาท และค่า Skewness มีค่า 17.67 ซึ่งแสดงว่าข้อมูลมีการกระจายตัวแบบเบ้ขวา คือ ข้อมูลส่วนใหญ่มีค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย แสดงดังตารางที่ 5 - 7

ตารางที่ 5 – 7 แบบสอบถามข้อ 3 - 1 ทุนจดทะเบียน

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	จำนวน ผู้ตอบ	ทุนจดทะเบียน				ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
		พิสัย	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	
กลุ่ม 1	147	4670403072	120000	4670523072	76984073.01	390693047.62
กลุ่ม 2	568	30189900000	100000	30190000000	233596954.25	1556268343.25
รวม	715	30189900000	100000	30190000000	201398222.02	1399483455.19

3.1 ลักษณะทุนจดทะเบียนของกิจการ

ลักษณะทุนจดทะเบียนของกิจการแบ่งได้ 3 กลุ่ม คือ (1) ทุนจดทะเบียนไทยทั้งหมด (2) ทุนจดทะเบียนต่างประเทศทั้งหมด (3) ทุนจดทะเบียนไทยและทุนจดทะเบียนต่างประเทศ จากผู้ตอบ 743 ราย (ร้อยละ 97.12 ของผู้ตอบทั้งหมด) พบว่า ส่วนใหญ่จดทะเบียนเป็นทุนไทยทั้งหมด มีจำนวน 518 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 69.7 ของผู้จดทะเบียนทั้งหมด มีที่จดทะเบียนเป็นทุนไทยและต่างประเทศ 172 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 23.1 และเป็นทุนต่างประเทศทั้งหมดมีจำนวนน้อยที่สุด คือ 53 ราย หรือร้อยละ 7.1 ซึ่งสอดคล้องกับสัดส่วนและจำนวนตัวอย่างกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 แต่กลุ่ม 2 มีสัดส่วนของทุนไทยอย่างเดียวนั้นมากกว่า คือ ร้อยละ 71.5 ขณะที่กลุ่ม 1 มีสัดส่วนของทุนไทยอย่างเดียวร้อยละ 62.7 ส่วนสัดส่วนของทุนต่างประเทศอย่างเดียวกว่ากลุ่ม 2 มีสัดส่วนร้อยละ 5.7 ขณะที่กลุ่ม 1 มีสัดส่วนร้อยละ 12.7 ตามตารางที่ 5 - 8

ตารางที่ 5 – 8 แบบสอบถามข้อ 3-2 แสดงลักษณะแหล่งที่มาของทุนจดทะเบียน

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม		แหล่งที่มาของทุนจดทะเบียน			รวม
		ทุนไทยทั้งหมด	ทุนต่างประเทศทั้งหมด	ทุนไทยและทุนต่างประเทศ	
กลุ่ม 1	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1	94	19	37	150
	สัดส่วนเปรียบเทียบตามแหล่งที่มาของทุนจดทะเบียน	62.7%	12.7%	24.7%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนทุนจดทะเบียนของกลุ่ม 1 ต่อจำนวนรวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	18.1%	35.8%	21.5%	20.2%
กลุ่ม 2	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 2	424	34	135	593
	สัดส่วนเปรียบเทียบตามแหล่งที่มาของทุนจดทะเบียน	71.5%	5.7%	22.8%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนทุนจดทะเบียนของกลุ่ม 2 ต่อจำนวนรวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	81.9%	64.2%	78.5%	79.8%
รวม	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามรวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	518	53	172	743
	สัดส่วนเปรียบเทียบตามแหล่งที่มาของทุนจดทะเบียน	69.7%	7.1%	23.1%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนทุนจดทะเบียนรวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

3.2 ประเทศที่มาลงทุนของกลุ่มที่มีทุนจากต่างประเทศอย่างเดียว

กลุ่ม 1

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่มีทุนจดทะเบียนจากต่างประเทศอย่างเดียว 19 ราย (จำนวนการตอบ 19 การตอบ) ในกลุ่ม 1 พบว่า ส่วนใหญ่เป็นทุนจดทะเบียนจากประเทศญี่ปุ่น จำนวน 13 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 68.42 รองลงมา คือ สหรัฐอเมริกา 2 ราย ที่เหลือระบุประเทศละ 1 ราย หรือระบุเป็น 2 ประเทศ เช่น ไต้หวัน สิงคโปร์ ไอร์แลนด์และอินโดนีเซีย ตามตารางที่ 5 - 9

ตารางที่ 5 – 9 แบบสอบถามข้อ 3 – 3 ทู่นจดทะเบียนต่างประเทศที่มีทุนจากต่างประเทศอย่างเดียวก

กลุ่ม 1

ทุนต่างประเทศ	จำนวน	ร้อยละ
ญี่ปุ่น	13	68.42
สหรัฐอเมริกา	2	10.53
ไต้หวัน	2	10.53
สิงคโปร์	1	5.26
ไอร์แลนด์, อินโดนีเซีย	1	5.26
จำนวนที่ตอบ	19	100.00
จำนวนผู้ตอบรวม	19	100.00

กลุ่ม 2

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่มีทุนจดทะเบียนจากต่างประเทศอย่างเดียวก 35 ราย (จำนวนการตอบ 38 การตอบ) พบว่า เป็นทุนจดทะเบียนจากประเทศญี่ปุ่นมากที่สุดเช่นเดียวกับกลุ่ม 1 ซึ่งมีจำนวน 19 ราย หรือ คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมา คือ สหรัฐอเมริกา 6 ราย ไต้หวัน 4 ราย เยอรมนี 3 ราย ตามตารางที่ 5 - 10

ตารางที่ 5 – 10 แบบสอบถามที่ 3 – 4 ทู่นจดทะเบียนต่างประเทศที่มีทุนจากต่างประเทศอย่างเดียวก

กลุ่ม 2

ทุนต่างประเทศ	จำนวน	ร้อยละ
ญี่ปุ่น	19	50.00
สหรัฐอเมริกา	6	15.79
ไต้หวัน	4	10.53
เยอรมนี	3	7.89
อื่นๆ	6	15.79
จำนวนที่ตอบ	38	100.00
จำนวนผู้ตอบรวม	33	

3.3 ทุนต่างประเทศของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทยและทุนต่างประเทศ

กลุ่ม 1

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่มีทุนจดทะเบียนจากต่างประเทศ 37 ราย (จำนวนการตอบ 38 การตอบ เนื่องจากในแบบสอบถามให้ตอบประเทศที่มีทุนต่างประเทศได้มากกว่า 1 ประเทศ) ในกลุ่ม 1 พบว่า ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่จดทะเบียนร่วมกับทุนไทยมากที่สุด คือ มีจำนวน 10 ราย หรือ คิดเป็นร้อยละ 26.32 รองลงมา ได้แก่ ไต้หวัน สิงคโปร์ จีน เนเธอร์แลนด์ มาเลเซีย สหรัฐอเมริกา ที่เหลืออื่นๆ ระบุประเทศละ 1 ราย เช่น ออสเตรเลีย แคนาดา เกาหลีใต้ และระบุเป็น 2 ประเทศ ได้แก่ ญี่ปุ่นกับสิงคโปร์ ตามตารางที่ 5 - 11

ตารางที่ 5 – 11 แบบสอบถามข้อ 3-5 ทุนจดทะเบียนต่างประเทศของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทย
และต่างประเทศ กลุ่ม 1

ทุนต่างประเทศ	จำนวน	ร้อยละ
ญี่ปุ่น	10	26.32
ไต้หวัน	7	18.42
สิงคโปร์	5	13.16
จีน	3	7.89
เนเธอร์แลนด์	2	5.26
มาเลเซีย	2	5.26
สหรัฐอเมริกา	2	5.26
อื่นๆ	7	18.42
จำนวนที่ตอบ	38	100.00
จำนวนผู้ตอบรวม	35	

กลุ่ม 2

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่มีทุนจดทะเบียนต่างประเทศ 135 ราย (จำนวนการตอบ 153 การตอบ) พบว่า ประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่จดทะเบียนร่วมกับทุนไทยมากที่สุด เช่นเดียวกับกลุ่ม 1 คือ มีจำนวน 54 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 35.29 รองลงมา คือ สิงคโปร์ 16 ราย มาเลเซีย 9 ราย ออสเตรเลีย และสหรัฐอเมริกา 8 ราย และไต้หวัน 6 ราย ประเทศที่เหลืออื่นๆ เป็นประเทศที่จดทะเบียนประเทศละ 1 - 4 ราย เช่น เยอรมนี จีน และแคนาดา เป็นต้น และระบุเป็น 2 ประเทศ เช่น จีนกับออสเตรเลีย สิงคโปร์กับญี่ปุ่น เป็นต้น ตามตารางที่ 5 - 12

ตารางที่ 5 – 12 แบบสอบถามข้อ 3-6 ทุนจดทะเบียนต่างประเทศของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทยและ
ต่างประเทศ กลุ่ม 2

ทุนต่างประเทศ	จำนวน	ร้อยละ
ญี่ปุ่น	54	35.29
สิงคโปร์	16	10.46
มาเลเซีย	9	5.88
ฮ่องกง	8	5.23
สหรัฐอเมริกา	8	5.23
ไต้หวัน	6	3.92
อื่น ๆ	52	33.99
จำนวนที่ตอบ	153	100.00
จำนวนผู้ตอบรวม	130	

3.4 ร้อยละของทุนจดทะเบียนของกิจการ กลุ่มที่มีทั้งทุนไทยและทุนต่างประเทศ

จากผู้ที่ตอบแบบสอบถามของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทยและทุนต่างประเทศจำนวน 165 ราย พบว่า สัดส่วนเฉลี่ยทุนไทยสูงกว่าทุนต่างประเทศเล็กน้อย กล่าวคือ ผู้ตอบแบบสอบถามมีทุนจดทะเบียนไทยเฉลี่ยร้อยละ 53.22 (ค่าต่ำสุด ร้อยละ 0.01 และค่าสูงสุดร้อยละ 99.34) และมีทุนจดทะเบียนต่างประเทศเฉลี่ยร้อยละ 46.78 (ค่าต่ำสุด ร้อยละ 0.66 และค่าสูงสุดร้อยละ 99.99) ซึ่งมีค่าและลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 ตามตารางที่ 5 - 13

ตารางที่ 5 – 13 แบบสอบถามข้อ 3-7 ร้อยละทุนจดทะเบียน ของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทยและ
ทุนต่างประเทศ

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	ค่าสถิติ	ร้อยละ ทุนจดทะเบียนไทย	ร้อยละ ทุนจดทะเบียนต่างประเทศ
กลุ่ม 1	จำนวน	37	37
	ค่าต่ำสุด	.01	3.00
	ค่าสูงสุด	97.00	99.99
	ค่าเฉลี่ย	54.2168	45.7832
	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	26.92877	26.92877

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	ค่าสถิติ	ร้อยละ ทุนจดทะเบียนไทย	ร้อยละ ทุนจดทะเบียนต่างประเทศ
กลุ่ม 2	จำนวน	128	128
	ค่าต่ำสุด	.01	.66
	ค่าสูงสุด	99.34	99.99
	ค่าเฉลี่ย	52.9373	47.0627
	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	27.34170	27.34170
Total	จำนวน	165	165
	ค่าต่ำสุด	.01	.66
	ค่าสูงสุด	99.34	99.99
	ค่าเฉลี่ย	53.2242	46.7758
	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	27.17310	27.17310

ข้อ 4 จำนวนพนักงาน

ข้อมูลจำนวนพนักงาน Full-Time ของกลุ่มตัวอย่าง 627 ตัวอย่าง จำนวนพนักงานกลุ่ม 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 169 คน ต่ำกว่ากลุ่ม 2 ซึ่งมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 364 คน และมีค่าต่ำสุดเท่ากันคือ 6 คน แต่ค่าสูงสุดกลุ่ม 2 มีจำนวน 6,250 คน สูงกว่ากลุ่ม 1 ซึ่งมีจำนวน 2,700 คน เมื่อพิจารณาการกระจายพบว่าค่า Skewness ของ 2 มีค่า 5.137 และ 4.913 ตามลำดับ ซึ่งแสดงการกระจายข้อมูลที่มีลักษณะเบ้ขวาทั้งคู่ แสดงว่าข้อมูลส่วนใหญ่มีค่าต่ำกว่าค่าเฉลี่ย ตามตารางที่ 5 -14

ตารางที่ 5 – 14 แบบสอบถามข้อ 4 จำนวนพนักงาน Full-Time ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	จำนวน ผู้ตอบ	จำนวนพนักงาน				ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
		พิสัย	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	
กลุ่ม 1	124	2,694	6	2,700	169	307.89796
กลุ่ม 2	503	6,244	6	6,250	364	733.80642
รวม	627	6,244	6	6,250	325	675.61112

ข้อ 5 ลักษณะกิจการ

ข้อ 5.1 ลักษณะกิจการ

เป็นการสำรวจลักษณะของการประกอบกิจการจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน
ผู้ตอบจำนวน 757 ราย ได้ผลตามตารางที่ 5-15

ตารางที่ 5 – 15 แบบสอบถามข้อ 5-1 ลักษณะกิจการ

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม		ลักษณะกิจการ						รวม
		ผลิต สินค้าเอง อย่าง เดียว	บรรจุ ผสม ประกอบ อย่างเดียว	ซื้อมา ขายไป อย่าง เดียว	รับจ้าง ผลิต อย่าง เดียว	อื่นๆ อย่าง เดียว	เลือก มากกว่า 1 ลักษณะ กิจการ	
กลุ่ม 1	จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถามกลุ่ม 1	50	2	43	5	2	54	156
	สัดส่วนเทียบแยก ลักษณะกิจการ	32.1%	1.3%	27.6%	3.2%	1.3%	34.6%	100.0%
	สัดส่วนจำนวน ลักษณะกิจการของ กลุ่ม 1 ต่อจำนวนรวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	17.1%	20.0%	22.2%	15.6%	50.0%	24.0%	20.6%
กลุ่ม 2	จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถามกลุ่ม 2	242	8	151	27	2	171	601
	สัดส่วนเทียบแยก ลักษณะกิจการ	40.3%	1.3%	25.1%	4.5%	.3%	28.5%	100.0%
	สัดส่วนจำนวน ลักษณะกิจการของ กลุ่ม 2 ต่อจำนวนรวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	82.9%	80.0%	77.8%	84.4%	50.0%	76.0%	79.4%
รวม	จำนวนผู้ตอบ แบบสอบถามรวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	292	10	194	32	4	225	757
	สัดส่วนเทียบแยก ลักษณะกิจการ	38.6%	1.3%	25.6%	4.2%	.5%	29.7%	100.0%
	สัดส่วนลักษณะกิจการ รวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

จากตารางที่ 5 -15 สรุปได้ดังนี้

ลักษณะกิจการของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 757 ราย พบว่า เลือกกิจการผลิตสินค้าเองอย่างเดียวนมากที่สุดจำนวน 292 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.6 รองลงมา คือ กิจการผสมจำนวน 225 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.7 และซื้อมาขายไปอย่างเดียว 194 ราย คิดเป็นร้อยละ 25.6 ลักษณะกิจการแบบอื่นมีผู้ตอบน้อยมาก คือ น้อยกว่าร้อยละ 5 โดยลักษณะกิจการอื่นที่ระบุ เช่น การจ้างกิจการอื่นผลิต, Shipping เป็นต้น

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1 เลือกกิจการผสม (เลือกมากกว่า 1 ลักษณะกิจการ) มากที่สุดมีจำนวน 54 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.6 รองลงมาคือกิจการผลิตสินค้าเองอย่างเดียวจำนวน 50 ราย (ร้อยละ 32.1) และซื้อมาขายไปอย่างเดียว 43 ราย (ร้อยละ 27.6)

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ 2 เลือกกิจการผลิตสินค้าเองอย่างเดียวนมากที่สุดจำนวน 242 รายคิดเป็นร้อยละ 40.3 รองลงมาคือกิจการผสมจำนวน 171 ราย (ร้อยละ 28.5) และซื้อมาขายไปอย่างเดียว 151 ราย (ร้อยละ 25.1)

ข้อ 5.2 ลักษณะกิจการของกลุ่มกิจการผสม (เลือกมากกว่า 1 ลักษณะกิจการ)

สำรวจจากกลุ่มผู้ตอบเลือกกิจการผสมในตารางข้อ 5-1 ซึ่งมีจำนวน 225 ราย ว่า กิจการผสมที่ระบุไว้เป็นแบบใด เนื่องจากลักษณะกิจการผสมที่ระบุไว้มีหลายกรณี จึงขอใช้รหัสตัวเลขแทนลักษณะกิจการ ดังนี้

1. กิจการผลิตสินค้าเอง	2. บรรจุ ผสม ประกอบ	3. ซื้อมาขายไป
4. รับจ้างผลิต	5. อื่นๆ	

รหัสตัวเลขจะมี 2 หลักขึ้นไป เช่น 13 หมายถึงกิจการผสมแบบที่ 1 กับ 3 เป็นต้น ซึ่งลักษณะของกลุ่มกิจการผสมมีรูปแบบต่างกันรวมทั้งสิ้น 13 กรณี สรุปได้ดังนี้ (ตารางที่ 5 -16)

กลุ่มที่ 1

ลักษณะกิจการผสมที่ถูกเลือกมากที่สุดคือ 13 (ผลิตสินค้าเอง ควบซื้อมาขายไป) กับ 14 (ผลิตสินค้าเอง ควบรับจ้างผลิต) มีจำนวน 16 รายเท่ากัน หรือคิดเป็นร้อยละ 29.6 ของกลุ่ม 1 ที่มีกิจการแบบผสมทั้งหมด กลุ่มที่เหลือมีผู้เลือก 0 ถึง 6 ราย

กลุ่มที่ 2

ลักษณะกิจการผสมที่ถูกเลือกมากที่สุดเหมือนกลุ่ม 1 คือ 13 (ผลิตสินค้าเอง ควบซื้อมาขายไป) มีจำนวน 63 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.8 ของกลุ่ม 2 ที่มีกิจการแบบผสมทั้งหมด รองลงมาคือ 14 (ผลิตสินค้าเอง ควบรับจ้างผลิต) มีจำนวน 42 ราย คิดเป็นร้อยละ 24.6 และกลุ่มกิจการ 134 (ผลิตสินค้าเอง ควบซื้อมาขายไป ควบรับจ้างผลิต) จำนวน 17 ราย หรือร้อยละ 9.9 กลุ่มที่เหลือมีผู้เลือก 1 – 12 ราย

ตารางที่ 5-16 แบบสอบถามข้อ 5-2 ลักษณะกิจการของกลุ่มกิจการผสม

[illegible]

ข้อ 5.3 ร้อยละกลุ่มกิจการผสมที่มีผู้ตอบมาก

กลุ่ม 1 (ตารางที่ 5-17)

- กลุ่มกิจการผสม 13 (ผลิตสินค้าเอง ควบซื้อมาขายไป) มีผู้ตอบ 14 ราย มีสัดส่วนกิจการผลิตสินค้าเองมากกว่า คือ เฉลี่ยร้อยละ 77.07 และซื้อมาขายไปเฉลี่ยร้อยละ 22.93

- กลุ่มกิจการผสม 14 (ผลิตสินค้าเอง ควบรับจ้างผลิต) มีผู้ตอบ 12 ราย มีสัดส่วนกิจการผลิตสินค้าเองมากกว่า คือ เฉลี่ยร้อยละ 63.75 และรับจ้างผลิตเฉลี่ยร้อยละ 36.25

ตารางที่ 5 – 17 แบบสอบถามข้อ 5-3 สัดส่วนกลุ่มกิจการผสมที่มีผู้ตอบมาก กลุ่มที่ 1

กลุ่ม 1 เลือก 13 (ผลิตสินค้าเอง ควบซื้อมาขายไป)

ลักษณะกิจการ	จำนวน	ร้อยละต่ำสุด	ร้อยละสูงสุด	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	14	5.00	98.00	77.07	23.55832
ซื้อมาขายไปร้อยละ	14	2.00	95.00	22.93	23.55832

กลุ่ม 1 เลือก 14 (ผลิตสินค้าเอง ควบรับจ้างผลิต)

ลักษณะกิจการ	จำนวน	ร้อยละต่ำสุด	ร้อยละสูงสุด	ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	12	10.00	95.00	63.75	27.31342
รับจ้างผลิตร้อยละ	12	5.00	90.00	36.25	27.31342

กลุ่ม 2 (ตารางข้อ 5-18)

- กลุ่มกิจการผสม 13 (ผลิตสินค้าเอง ควบซื้อมาขายไป) มีผู้ระบุสัดส่วน 59 ราย มีกิจการผลิตสินค้าเองมากกว่า คือ เฉลี่ยร้อยละ 80.41 และซื้อมาขายไปเฉลี่ยร้อยละ 19.59

- กลุ่มกิจการผสม 14 (ผลิตสินค้าเอง ควบรับจ้างผลิต) มีผู้ระบุสัดส่วน 33 ราย มีกิจการผลิตสินค้าเองมากกว่า คือ เฉลี่ยร้อยละ 76.58 และรับจ้างผลิตเฉลี่ยร้อยละ 23.42

- กลุ่มกิจการผสม 134 (ผลิตสินค้าเอง ควบซื้อมาขายไป ควบรับจ้างผลิต) มีผู้ระบุสัดส่วน 14 ราย มีสัดส่วนลักษณะกิจการผลิตสินค้าเองมากที่สุด คือ เฉลี่ยร้อยละ 67.93 ซื้อมาขายไปเฉลี่ยร้อยละ 12.86 และรับจ้างผลิตเฉลี่ยร้อยละ 19.21

ตารางที่ 5 – 18 แบบสอบถามข้อ 5-4 สัดส่วนกลุ่มกิจการผสมที่มีผู้ตอบมาก กลุ่มที่ 2
กลุ่ม 2 เลือก 13 (ผลิตสินค้าเอง ควบซื้อมาขายไป)

ลักษณะกิจการ	จำนวน ผู้ตอบ	ร้อยละ ต่ำสุด	ร้อยละ สูงสุด	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	59	5.00	99.88	80.4108	22.71629
ซื้อมาขายไปร้อยละ	59	.12	95.00	19.5892	22.71629

กลุ่ม 2 เลือก 14 (ผลิตสินค้าเอง ควบรับจ้างผลิต)

ลักษณะกิจการ	จำนวน ผู้ตอบ	ร้อยละ ต่ำสุด	ร้อยละ สูงสุด	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	33	10.00	99.00	76.5848	27.65750
รับจ้างผลิตร้อยละ	33	1.00	90.00	23.4152	27.65750

กลุ่ม 2 เลือก 134 (ผลิตสินค้าเอง ควบซื้อมาขายไป ควบรับจ้างผลิต)

ลักษณะกิจการ	จำนวน ผู้ตอบ	ร้อยละ ต่ำสุด	ร้อยละ สูงสุด	ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	14	10.00	93.00	67.9286	26.62984
ซื้อมาขายไปร้อยละ	14	2.00	50.00	12.8571	12.34664
รับจ้างผลิตร้อยละ	14	1.00	80.00	19.2143	21.61616

ข้อ 6 สินค้าที่ผลิต 3 อันดับแรก ปริมาณวัตถุดิบ การจำหน่ายสินค้า กรณีที่ผลิตสินค้าเอง

ในส่วนนี้จะเป็นการสำรวจจากกลุ่มผู้ตอบว่ามีการผลิตสินค้าเองในข้อ 5 ซึ่งมีจำนวน 478 ราย โดยประเด็นหลักที่จะศึกษา คือ สัดส่วนการใช้วัตถุดิบในการผลิต ระหว่างวัตถุดิบนำเข้ากับวัตถุดิบในประเทศ และสัดส่วนการจำหน่ายสินค้า ระหว่างจำหน่ายต่างประเทศกับจำหน่ายในประเทศ

6.1 ลักษณะการใช้วัตถุดิบ

เป็นการสำรวจลักษณะการใช้วัตถุดิบของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม ว่าสินค้ามีการใช้วัตถุดิบนำเข้าทั้งหมด วัตถุดิบในประเทศทั้งหมด หรือใช้แบบผสม ได้ผลดังตารางที่

ตารางที่ 5 – 19 แบบสอบถามข้อ 6-1 ลักษณะการใช้วัตถุติบ

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม		การใช้วัตถุติบ			รวม
		ใช้วัตถุติบ นำเข้าทั้งหมด	ใช้วัตถุติบ ในประเทศทั้งหมด	ใช้วัตถุติบนำเข้า และในประเทศ	
กลุ่ม 1	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่ม 1	11	82	61	154
	สัดส่วนเปรียบเทียบแยก ลักษณะการใช้วัตถุติบ	7.1%	53.2%	39.6%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนการใช้วัตถุติบ ของกลุ่ม 1 ต่อจำนวนรวม	44.0%	23.0%	14.2%	19.0%
	(กลุ่ม 1+กลุ่ม2)				
กลุ่ม 2	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่ม 2	14	274	370	658
	สัดส่วนเปรียบเทียบแยก ลักษณะการใช้วัตถุติบ	2.1%	41.6%	56.2%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนการใช้วัตถุติบ ของกลุ่ม 1 ต่อจำนวนรวม	56.0%	77.0%	85.8%	81.0%
	(กลุ่ม 1+กลุ่ม2)				
รวม	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม รวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	25	356	431	812
	สัดส่วนเปรียบเทียบแยก ลักษณะการใช้วัตถุติบ	3.1%	43.8%	53.1%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนการใช้วัตถุติบ รวมกลุ่ม (1+กลุ่ม2)	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

จากข้อมูลในตาราง พบว่ากลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1 ใช้วัตถุติบในประเทศทั้งหมด มากที่สุด คือ จำนวน 82 สินค้า คิดเป็นร้อยละ 53.2 ของจำนวนสินค้าที่กลุ่ม 1 ผลิตเอง ขณะที่กลุ่ม 2 ใช้วัตถุติบทั้ง 2 แบบมากที่สุดจำนวน 370 สินค้า คิดเป็นร้อยละ 56.2 และรวม 2 กลุ่ม มีการใช้วัตถุติบทั้ง 2 แบบมากที่สุด จำนวน 431 สินค้า หรือร้อยละ 53.1 โดยการใช้วัตถุติบนำเข้าอย่างเดียว มีสัดส่วนน้อยที่สุด คือ มีค่าอยู่ระหว่างร้อยละ 2 - ร้อยละ 8

6.2 สัดส่วนการใช้วัตถุติบของสินค้าที่ใช้วัตถุติบทั้ง 2 แบบ

สินค้าที่ใช้วัตถุติบทั้งวัตถุติบนำเข้าและวัตถุติบในประเทศทั้ง 2 อย่าง จากจำนวนสินค้าจำนวน 431 สินค้า กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามทั้งกลุ่มที่ 1 และ 2 มีการใช้วัตถุติบในประเทศมากกว่าวัตถุติบนำเข้า คือเฉลี่ยร้อยละ 58.72 และ 69.68 ตามลำดับ โดยกลุ่ม 2 มีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่ม 1 แสดงดังตารางที่ 5-20

ตารางที่ 5 – 20 แบบสอบถามข้อ 6-2 สัดส่วนการใช้วัตถุดิบของสินค้าที่ใช้วัตถุดิบ
ทั้ง 2 แบบ

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม		ร้อยละวัตถุดิบนำเข้า	ร้อยละวัตถุดิบในประเทศ
กลุ่ม 1	จำนวน	61	61
	ค่าต่ำสุด	.50	10.00
	ค่าสูงสุด	90.00	99.50
	ค่าเฉลี่ย	41.2833	58.7167
	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	31.68577	31.68577
กลุ่ม 2	จำนวน	370	370
	ค่าต่ำสุด	.01	.46
	ค่าสูงสุด	99.54	99.99
	ค่าเฉลี่ย	30.3176	69.6824
	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	26.45326	26.45326
รวม	จำนวน	431	431
	ค่าต่ำสุด	.01	.46
	ค่าสูงสุด	99.54	99.99
	ค่าเฉลี่ย	31.8696	68.1304
	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	27.48162	27.48162

6.3 ลักษณะการจำหน่าย

ต่อไปจะเป็นการสำรวจลักษณะการจำหน่าย ว่าสินค้ามีการจำหน่าย
ต่างประเทศอย่างเดียว จำหน่ายในประเทศอย่างเดียว หรือมีการจำหน่ายทั้ง 2 แบบ ได้ผลดังตารางที่
5 - 21

ตารางที่ 5 – 21 แบบสอบถามข้อ 6-3 ลักษณะการจำหน่าย

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม		การจำหน่าย			รวม
		ต่างประเทศทั้งหมด	ในประเทศทั้งหมด	ต่างประเทศและ ในประเทศ	
กลุ่ม 1	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่ม 1	38	22	94	154
	สัดส่วนเปรียบเทียบตาม ลักษณะการจำหน่าย	24.7%	14.3%	61.0%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนลักษณะการ จำหน่ายของกลุ่ม 1 ต่อ จำนวนรวม(กลุ่ม1+กลุ่ม2)	18.9%	23.4%	18.5%	19.2%
กลุ่ม 2	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม กลุ่ม 2	163	72	414	649
	สัดส่วนเปรียบเทียบตาม ลักษณะการจำหน่าย	25.1%	11.1%	63.8%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนลักษณะการ จำหน่ายของกลุ่ม 2 ต่อ จำนวนรวม(กลุ่ม1+กลุ่ม2)	81.1%	76.6%	81.5%	80.8%
รวม	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม รวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	201	94	508	803
	สัดส่วนเปรียบเทียบตาม ลักษณะการจำหน่าย	25.0%	11.7%	63.3%	100.0%
	สัดส่วนลักษณะการ จำหน่ายรวม(กลุ่ม1+กลุ่ม2)	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

จากข้อมูลในตาราง พบว่าสินค้าของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามทุกกลุ่ม มีการจำหน่ายสินค้าทั้ง 2 แบบมากที่สุด คือ จำหน่ายในประเทศและต่างประเทศ โดยกลุ่ม 1 มีจำนวน 94 สินค้า คิดเป็นร้อยละ 61 กลุ่ม 2 มีจำนวน 414 คำตอบ คิดเป็นร้อยละ 63.8 และรวมทั้ง 2 กลุ่ม มีจำนวน 508 คำตอบ หรือร้อยละ 63.3 รองลงมาเป็น การจำหน่ายต่างประเทศมีสัดส่วนประมาณ ร้อยละ 25 ที่เหลือจำหน่ายในประเทศมีสัดส่วนอยู่ระหว่างร้อยละ 11 ถึงร้อยละ 15

6.4 สัดส่วนการจำหน่ายสินค้าในประเทศและต่างประเทศ

สินค้าที่มีการจำหน่ายทั้งในประเทศและต่างประเทศมีจำนวน 508 สินค้า จะทำการสำรวจสัดส่วนการจำหน่าย ว่ามีการจำหน่ายต่างประเทศหรือในประเทศมากกว่ากัน ได้ผลตาม ตารางที่ 5-22

ตารางที่ 5 – 22 แบบสอบถามข้อ 6-4 สัดส่วนการจำหน่ายของสินค้าที่มีการจำหน่าย
ทั้ง 2 แบบ

	กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	ร้อยละการจำหน่าย ต่างประเทศ	ร้อยละการจำหน่ายใน ประเทศ
กลุ่ม 1	จำนวน	94	94
	ค่าต่ำสุด	1.00	.35
	ค่าสูงสุด	99.65	99.00
	ร้อยละเฉลี่ย	52.0059	47.9941
	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	36.85671	36.85671
กลุ่ม 2	จำนวน	414	414
	ค่าต่ำสุด	.10	.10
	ค่าสูงสุด	99.90	99.90
	ร้อยละเฉลี่ย	49.6401	50.3599
	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	33.79030	33.79030
รวม	จำนวน	508	508
	ค่าต่ำสุด	.10	.10
	ค่าสูงสุด	99.90	99.90
	ร้อยละเฉลี่ย	50.0779	49.9221
	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	34.35281	34.35281

จากข้อมูลในตาราง กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 มีสัดส่วน
การจำหน่ายในประเทศและต่างประเทศใกล้เคียงกัน คือ ประมาณร้อยละ 50 แต่กลุ่ม 1 มี
การจำหน่ายต่างประเทศมากกว่าเล็กน้อย คือ เฉลี่ยร้อยละ 52.01 ขณะที่กลุ่ม 2 มีการจำหน่าย
ในประเทศมากกว่าเล็กน้อย คือเฉลี่ยร้อยละ 50.36 โดยรวมแล้วสินค้ามีการจำหน่ายต่างประเทศ
มากกว่าเล็กน้อยคือเฉลี่ยร้อยละ 50.08

ข้อ 7 ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดี

เป็นการสำรวจกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 766 ราย ที่มีผู้ตอบจำนวน 742 ราย
แบบสอบถามข้อนี้ให้เลือกตอบ 3 ปัจจัยเรียงตามอันดับความสำคัญ แต่เนื่องจากมีบางรายตอบโดย
ไม่ระบุอันดับความสำคัญ ดังนั้น จึงจะเพิ่มการแสดงผลโดยให้เป็นกลุ่มปัจจัยที่ถือว่าให้ความสำคัญ
เท่ากับปัจจัยอื่น สรุปได้ตามตารางที่ 5-23 (กลุ่ม 1) ตารางที่ 5 – 24 (กลุ่ม 2) และตารางที่ 5 -25 (2
กลุ่ม)

ตารางที่ 5 – 23 แบบสอบถามข้อ 7-1 ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดีของกลุ่มผู้ตอบ

แบบสอบถามกลุ่ม 1

ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดี	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		ให้ความสำคัญเท่ากับปัจจัยอื่น		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ราคาสินค้าแข่งขันได้	63	70.00	12	13.79	4	5.13	39	25.83	118	29.06
ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้	4	4.44	29	33.33	11	14.10	21	13.91	65	16.01
ต้นทุนค่าแรงงาน	3	3.33	10	11.49	18	23.08	18	11.92	49	12.07
อัตราแลกเปลี่ยน	6	6.67	21	24.14	15	19.23	21	13.91	63	15.52
ขายสินค้าที่ได้รับ GSP	1	1.11	1	1.15	1	1.28	4	2.65	7	1.72
สิทธิประโยชน์ทางภาษี	7	7.78	8	9.20	18	23.08	32	21.19	65	16.01
ข้อตกลง FTA	0	0.00	5	5.75	4	5.13	5	3.31	14	3.45
อื่นๆ	6	6.67	1	1.15	7	8.97	11	7.28	25	6.16
จำนวนที่ตอบ	90	100.00	87	100.00	78	100.00	151	100.00	406	100.00
จำนวนผู้ตอบ	90		87		78		59		149	

ตารางที่ 5 – 24 แบบสอบถามข้อ 7-2 ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดีของกลุ่มผู้ตอบ

แบบสอบถามกลุ่ม 2

ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดี	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		ให้ความสำคัญเท่ากับปัจจัยอื่น		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ราคาสินค้าแข่งขันได้	181	49.73	48	13.41	40	11.70	165	27.27	434	26.00
ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้	53	14.56	101	28.21	44	12.86	94	15.54	292	17.49
ต้นทุนค่าแรงงาน	11	3.02	47	13.13	40	11.70	53	8.76	151	9.05
อัตราแลกเปลี่ยน	28	7.69	84	23.46	72	21.05	81	13.39	265	15.88
ขายสินค้าที่ได้รับ GSP	9	2.47	13	3.63	10	2.92	16	2.64	48	2.87
สิทธิประโยชน์ทางภาษี	52	14.29	49	13.69	111	32.46	134	22.15	346	20.73
ข้อตกลง FTA	6	1.65	6	1.68	14	4.09	20	3.31	46	2.76
อื่นๆ	24	6.59	10	2.79	11	3.22	42	6.94	87	5.21
จำนวนที่ตอบ	364	100.00	358	100.00	342	100.00	605	100.00	1669	100.00
จำนวนผู้ตอบ	364		358		342		229		593	

ข้อมูลกลุ่ม 1 ปัจจัยที่มีคนตอบเป็นอันดับ 1 มากที่สุด คือ ราคาสินค้าแข่งขันได้ จำนวน 63 ราย คิดเป็นร้อยละ 70 ของจำนวนการตอบอันดับ 1 ทั้งหมด ปัจจัยที่มีคนตอบเป็นอันดับ 2 มากที่สุด คือ ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้ จำนวน 29 ราย (ร้อยละ 33.33) และปัจจัยที่มีคนตอบเป็นอันดับ 3 มากที่สุด คือ ต้นทุนค่าแรงงานแข่งขันได้และสิทธิประโยชน์ทางภาษี จำนวน 18 ราย (ร้อยละ 23.08) เท่ากัน และเมื่อพิจารณาจำนวนการตอบรวม ปัจจัยที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ ราคา

สินค้าแข่งขันได้ จำนวน 118 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.06 ของจำนวนการตอบทั้งหมด รองลงมา คือ ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้และสิทธิประโยชน์ทางภาษี จำนวน 65 ราย (ร้อยละ 16.01) และอัตราแลกเปลี่ยนที่เหมาะสม จำนวน 63 ราย (15.52) ปัจจัยอื่นที่เหลือมีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 15

ข้อมูลกลุ่ม 2 ปัจจัยที่มีคนตอบเป็นอันดับ 1 มากที่สุด คือ ราคาสินค้าแข่งขันได้ จำนวน 181 ราย คิดเป็นร้อยละ 49.73 ของจำนวนการตอบอันดับ 1 ทั้งหมด ปัจจัยที่มีคนตอบเป็นอันดับ 2 มากที่สุด คือ ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้ จำนวน 101 ราย (28.21) ปัจจัยที่มีคนตอบเป็นอันดับ 3 มากที่สุด คือ สิทธิประโยชน์ทางภาษี จำนวน 111 ราย (32.46) โดยเมื่อพิจารณาการตอบรวม ปัจจัยที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ ราคาสินค้าแข่งขันได้ จำนวน 434 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.00 ของจำนวนการตอบทั้งหมด รองลงมาคือสิทธิประโยชน์ทางภาษี จำนวน 346 ราย (20.73) ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้ จำนวน 292 ราย (ร้อยละ 17.49) และอัตราแลกเปลี่ยนเหมาะสม จำนวน 265 ราย (ร้อยละ 15.88) ปัจจัยอื่นที่เหลือมีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 10

ตารางที่ 5 – 25 แบบสอบถามข้อ 7-3 ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดีของกลุ่มผู้ตอบ

แบบสอบถามรวม 2 กลุ่ม

ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดี	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		ให้ความสำคัญเท่ากับปัจจัยอื่น		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ราคาสินค้าแข่งขันได้	244	53.74	60	13.48	44	10.48	204	26.98	552	26.60
ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้	57	12.56	130	29.21	55	13.09	115	15.21	357	17.20
ต้นทุนค่าแรงงาน	14	3.08	57	12.81	58	13.81	71	9.39	200	9.64
อัตราแลกเปลี่ยน	34	7.49	105	23.60	87	20.71	102	13.49	328	15.81
ขายสินค้าที่ได้รับ GSP	10	2.20	14	3.15	11	2.62	20	2.65	55	2.65
สิทธิประโยชน์ทางภาษี	59	13.00	57	12.81	129	30.71	166	21.96	411	19.81
ข้อตกลง FTA	6	1.32	11	2.47	18	4.29	25	3.31	60	2.89
อื่นๆ	30	6.61	11	2.47	18	4.29	53	7.01	112	5.40
จำนวนที่ตอบ	454	100.00	445	100.00	420	100.00	756	100.00	2075	100.00
จำนวนผู้ตอบ	454		445		420		288		742	

จากข้อมูลกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามรวมทั้ง 2 กลุ่ม ปัจจัยที่มีคนตอบเป็นอันดับ 1 มากที่สุด คือ ราคาสินค้าแข่งขันได้ จำนวน 244 ราย คิดเป็นร้อยละ 53.74 ของจำนวนการตอบอันดับ 1 ทั้งหมด ปัจจัยที่มีคนตอบเป็นอันดับ 2 มากที่สุด คือ ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้ จำนวน 130 ราย (ร้อยละ 29.21) ปัจจัยที่มีคนตอบเป็นอันดับ 3 มากที่สุด คือ สิทธิประโยชน์ทางภาษี มีจำนวน 129 ราย (ร้อยละ 30.71) และเมื่อพิจารณาจำนวนการตอบรวม ปัจจัยที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ ราคาสินค้าแข่งขันได้ จำนวน 552 ราย คิดเป็นร้อยละ 26.60 ของจำนวนการตอบทั้งหมด รองลงมา คือ

สิทธิประโยชน์ทางภาษี จำนวน 411 ราย (ร้อยละ 19.81) ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้ จำนวน 357 ราย (ร้อยละ 17.20) และอัตราแลกเปลี่ยนเหมาะสม จำนวน 328 ราย (ร้อยละ 15.81) ปัจจัยอื่นที่เหลือ มีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 10 สำหรับเหตุผลอื่นๆ ที่ผู้ตอบแบบสอบถามได้ระบุไว้ตามที่ตอบมา ทั้ง 2 กลุ่ม ส่วนใหญ่ตอบว่า ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดียิ่งขึ้น ได้แก่ คุณภาพสินค้า รูปแบบผลิตภัณฑ์ และการตลาด เป็นต้น

ส่วนที่ 2 การใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออก

ในส่วนที่ 2 จะทำการสำรวจการใช้สิทธิทางภาษีเพื่อส่งเสริมการส่งออกในปัจจุบันซึ่งมีจำนวน 6 มาตรการ โดยสำรวจเหตุผลและสัดส่วนของการใช้สิทธิ และการไม่ใช้สิทธิทางภาษี

ข้อ 8 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออกจากภาครัฐ

8.1 การใช้สิทธิหรือไม่ใช้สิทธิทางภาษี

เป็นการสำรวจว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 765 ราย ว่าใช้สิทธิและไม่ใช้สิทธิทางภาษีกี่ราย ซึ่งมีผู้ตอบจำนวน 765 ราย ได้ผลดังตารางที่ 5 -26

ตารางที่ 5 – 26 แบบสอบถามข้อ 8-1 การใช้สิทธิทางภาษี

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม		การใช้สิทธิทางภาษี		รวม
		ใช้สิทธิ	ไม่ใช้สิทธิ	
กลุ่ม 1	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1	67	92	159
	สัดส่วนเปรียบเทียบการใช้สิทธิ/การไม่ใช้สิทธิ	42.1%	57.9%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนการใช้สิทธิทางภาษีของกลุ่ม 1 ต่อ			
	จำนวน รวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	10.2%	86.8%	20.8%
กลุ่ม 2	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 2	592	14	606
	สัดส่วนเปรียบเทียบการใช้สิทธิ/การไม่ใช้สิทธิ	97.7%	2.3%	100.0%
	สัดส่วนจำนวนการใช้สิทธิทางภาษีของกลุ่ม 2 ต่อ			
	จำนวน รวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	89.8%	13.2%	79.2%
รวม	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถามรวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	659	106	765
	สัดส่วนเปรียบเทียบการใช้สิทธิ/การไม่ใช้สิทธิ	86.1%	13.9%	100.0%
	สัดส่วนการใช้สิทธิทางภาษีรวม (กลุ่ม 1 + กลุ่ม 2)	100.0%	100.0%	100.0%

จากตารางข้อ 8-1 แสดงให้เห็นว่ามีผู้ใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีเป็นจำนวนมากกว่ากลุ่มผู้ไม่ใช้สิทธิ โดยผู้ใช้สิทธิทางภาษีทั้งหมด 659 ราย คิดเป็นร้อยละ 86.1 แบ่งเป็นกลุ่ม 1 จำนวน

67 ราย (ร้อยละ 10.2) และเป็นกลุ่ม 2 จำนวน 592 ราย (ร้อยละ 89.8) ขณะที่ผู้ไม่ใช้สิทธิมี 106 ราย คิดเป็นร้อยละ 13.9 เป็นกลุ่ม 1 จำนวน 92 ราย (ร้อยละ 86.8) และเป็นกลุ่ม 2 จำนวน 14 ราย (ร้อยละ 13.2) สรุปได้ ดังนี้

8.2 ลักษณะการเลือกใช้สิทธิ

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1 เกือบทั้งหมดใช้สิทธิเดียว กลุ่มที่เลือก 2 สิทธิมีจำนวนน้อย และไม่มีการเลือกใช้มากกว่า 3 สิทธิ ขณะที่กลุ่ม 2 มีผู้ใช้ทั้ง 3 กรณี และมีผู้ใช้สิทธิ 1 สิทธิมากที่สุดเช่นกัน ทั้งนี้เนื่องจากวิธีเลือกใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีทั้ง 6 ชนิด มีหลายกรณี จึงจะใช้รหัสตัวเลขแสดงลักษณะการเลือกใช้สิทธิทั้ง 6 สิทธิ ได้แก่

1. ใช้สิทธิขดเชยฯ	2. ใช้สิทธิ BOI	3. มาตรา 19 ทวิ
4. คลังสินค้าทัณฑ์บน	5. เขตปลอดอากร	6. เขตประกอบการเสรี

จำนวนเลขมากกว่า 1 ตัว หมายถึง การใช้หลายสิทธิควบคู่กัน เช่น 13 คือใช้สิทธิที่ 1 กับสิทธิที่ 3 ซึ่งลักษณะของการใช้สิทธิมีรูปแบบที่แตกต่างกัน 17 กลุ่ม คือ กลุ่มที่ใช้ 1 สิทธิมี 6 กลุ่ม กลุ่มที่ใช้ 2 สิทธิมี 7 กลุ่ม และกลุ่มที่ใช้ 3 สิทธิขึ้นไปมี 4 กลุ่ม แสดงตามตารางที่ 5-27

จากข้อมูลในตารางกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1 เลือกใช้สิทธิที่ 3 คือมาตรา 19 ทวิ อย่างเดียวมากที่สุด คือจำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 50 ของผู้ที่ระบุสิทธิที่เลือกที่อยู่ในกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 1 รองลงมาคือเลือกใช้สิทธิที่ 2 คือ BOI เพียงอย่างเดียว จำนวน 19 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.9 ขณะที่กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 2 เลือกใช้สิทธิที่ 1 คือสิทธิซดเซฯ อย่างเดียวมากที่สุด คือ จำนวน 431 ราย คิดเป็นร้อยละ 72.8 ของผู้ที่ระบุสิทธิที่เลือกที่อยู่ในกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่ม 2 รองลงมาคือเลือกใช้สิทธิที่ 1 กับ 3 คือเลือกสิทธิซดเซฯ กับมาตรา 19 ทวิควบคู่กัน จำนวน 102 ราย คิดเป็นร้อยละ 17.2

8.3 เหตุผลและสัดส่วนการใช้สิทธิ

กลุ่ม 1

1) กลุ่มเลือก 1 สิทธิ มีจำนวน 50 ราย ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 5-28

ตารางที่ 5 – 28 แบบสอบถามข้อ 8-3 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 1 ที่เลือก 1 สิทธิ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

สิทธิที่เลือกใช้*	จำนวน	เหตุผลที่ใช้สิทธิ									
		ค่าใช้จ่ายต่ำ		ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		สะดวกรวดเร็ว		ไต่ถามมากกว่ามาตรการอื่น		อื่นๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
2.BOI	19	7	36.84	2	10.53	7	36.84	3	15.79	5	26.32
3.มาตรา 19 ทวิ	28	2	7.14	18	64.29	6	21.43	5	17.86	1	3.57
5.เขตปลอดอากร	1	1	100.00	0	0.00	1	100.00	0	0.00	0	0.00
6.เขตประกอบการเสรี	2	0	0.00	1	50.00	1	50.00	0	0.00	0	0.00
จำนวนผู้ตอบ	50										

หมายเหตุ : * แสดงเฉพาะสิทธิที่เลือกใช้

จากข้อมูลในตารางกลุ่มที่ใช้ 1 สิทธิที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ สิทธิ 3 มาตรา 19 ทวิ จำนวน 28 ราย โดยเหตุผลที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ จำนวน 18 ราย คิดเป็นร้อยละ 64.29 ของจำนวนกลุ่ม 1 ที่เลือก 19 ทวิเพียงอย่างเดียว สิทธิเดียวที่ถูกเลือกมากที่สุดคือ BOI มีจำนวน 19 ราย เหตุผลที่ถูกเลือกมากที่สุดคือค่าใช้จ่ายต่ำและสะดวกรวดเร็ว จำนวน 7 ราย (ร้อยละ 36.84) นอกจากสิทธิซดเซฯ ที่กลุ่ม 1 ไม่ใช้อยู่แล้ว สิทธิที่ 4 คือคลังสินค้าทัณฑ์บนก็เป็นอีกสิทธิที่ไม่มีกลุ่ม 1 รายใดใช้เป็นสิทธิเดียวด้วย

2) กลุ่มเลือก 2 สิทธิ มีจำนวน 6 ราย ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 5-29

ตารางที่ 5 – 29 แบบสอบถามข้อ 8-4 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 1 ที่เลือก 2 สิทธิ
(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

สิทธิที่ใช้เลือกใช้	จำนวน	เหตุผลที่ใช้สิทธิ									
		ค่าใช้จ่ายต่ำ		ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		สะดวกรวดเร็ว		ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น		อื่นๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สิทธิ 2 และ 3	2	2	100.00	0	0.00	2	100.00	0	0.00	1	50.00
สิทธิ 2 และ 6	2	2	100.00	1	50.00	2	100.00	0	0.00	2	100.00
สิทธิ 3 และ 4	2	4	200.00	0	0.00	1	50.00	0	0.00	0	0.00

จากข้อมูลในตาราง กลุ่ม 1 มีการเลือก 2 สิทธิเป็น 3 แบบ แบบละ 2 ราย ซึ่งเหตุผลที่ถูกเลือกมากที่สุดคือเหตุผลค่าใช้จ่ายต่ำของกลุ่มที่เลือกสิทธิ 3 และ 4 (19 ทวิ กับคลังสินค้าทัณฑ์บน) มีจำนวนการเลือก 4 ครั้ง เนื่องจากจำนวนสิทธิที่เลือกมีมากกว่า 1 สิทธิ จำนวนการเลือกเหตุผลจึงอาจมีมากกว่าจำนวนผู้ที่เลือกสิทธินั้น

กลุ่ม 2

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่เลือกใช้หรือเคยใช้สิทธิที่ 1 คือสิทธิ
ชดเชย ซึ่งอาจมีการเลือกสิทธิชดเชย ผสมกับสิทธิอื่นด้วย จะขออธิบายกลุ่มที่ใช้สิทธิแบบต่างๆ
ไว้ดังนี้

1) กลุ่มเลือก 1 สิทธิ มีจำนวน 436 ราย ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 5-30

ตารางที่ 5 – 30 แบบสอบถามข้อ 8-5 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 2 ที่เลือก 1 สิทธิ
(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

[illegible]

จากข้อมูลในตาราง สิทธิที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ สิทธิ 1 สิทธิมาตรการชดเชย ค่าภาษีอากรฯ มีจำนวน 431 ราย เหตุผลที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้จำนวน 287 ราย คิดเป็นร้อยละ 66.59 ของผู้ที่ตอบเลือกสิทธิชดเชยฯ เพียงอย่างเดียวทั้งหมด รองลงมา คือ ค่าใช้จ่ายค่าและสะดวกรวดเร็ว มีจำนวน 109 และ 104 รายตามลำดับ ซึ่งกลุ่ม 2 ที่เลือกสิทธิอื่น เพียงสิทธิเดียวมีเพียง 5 รายเท่านั้น ไม่มีผู้ที่เลือกสิทธิ 4 (คลังสินค้าทัณฑ์บน) และสิทธิ 6 (เขตประกอบการเสรี) เพียงสิทธิเดียว

2) กลุ่มเลือก 2 สิทธิ มีจำนวน 138 ราย ข้อมูลแสดงดังตารางข้อ 8-31

ตารางที่ 5 – 31 แบบสอบถามข้อ 8-6 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 2 ที่เลือก 2 สิทธิ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

สิทธิที่ใช้	จำนวน	เหตุผลที่ใช้สิทธิ									
		ค่าใช้จ่ายค่า		ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		สะดวกรวดเร็ว		ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น		อื่นๆ	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สิทธิ 1 และ 2	32	20	62.50	21	65.63	21	65.63	22	68.75	8	25.00
สิทธิ 1 และ 3	102	35	34.31	101	99.02	38	37.25	59	57.84	25	24.51
สิทธิ 1 และ 4	3	4	133.33	2	66.67	5	166.67	1	33.33	1	33.33
สิทธิ 1 และ 6	1	0	0.00	0	0.00	2	200.00	0	0.00	0	0.00
จำนวนผู้ตอบ	138										

จากข้อมูลในตาราง สิทธิที่ถูกเลือกควบคู่กันมากที่สุด คือ สิทธิ 1 และ 3 (สิทธิชดเชยฯ และ 19 ทวิ) มีจำนวน 102 ราย มีเหตุผลที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้จำนวน 101 ครั้งที่เลือก รองลงมา คือ เลือกสิทธิ 1 และ 2 (สิทธิชดเชยฯ และ BOI) มีจำนวน 32 ราย เหตุผลที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น จำนวน 22 ครั้งที่เลือก เนื่องจากจำนวนสิทธิที่เลือกมีมากกว่า 1 สิทธิ จำนวนการเลือกเหตุผลจึงอาจมีมากกว่าจำนวนผู้ที่เลือกสิทธินั้น

เนื่องจากกลุ่มการเลือกสิทธิ 1 และ 2 (สิทธิชดเชยฯ และ BOI) กับเลือกสิทธิ 1 และ 3 (สิทธิชดเชยฯ และ 19 ทวิ) มีจำนวนมาก จึงจะทำการหาสัดส่วนการใช้สิทธิ ว่า คนที่เลือก 2 สิทธิเลือกสิทธิไหนมากกว่ากัน ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 5-32

ตารางที่ 5-32 แบบสอบถามข้อ 8-7 สัดส่วนการใช้สิทธิ กรณีเลือก 2 สิทธิที่สำคัญ

กลุ่มเลือกสิทธิ 1 และ 2 (สิทธิขาดเซยา และ BOI)

สิทธิที่เลือก	จำนวน	ร้อยละต่ำสุด	ร้อยละสูงสุด	ร้อยละเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
การชดเชยค่าภาษีอากร	23	5.00	99.00	48.6848	31.83036
BOI	23	1.00	95.00	51.3152	31.83036

กลุ่มเลือกสิทธิ 1 และ 3 (สิทธิซดเซยฯ และ 19 ทวิ)

สิทธิ์ที่เลือก	จำนวน	ร้อยละ ต่ำสุด	ร้อยละ สูงสุด	ร้อยละ เฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
การชดเชยค่าภาษีอากร	65	.63	98.00	57.1392	31.49370
มาตรา19ทวิ	65	2.00	99.37	42.8608	31.49370

จากข้อมูลในตาราง สรุปได้ว่า

- กลุ่มเลือกสิทธิ 1 และ 2 (สิทธิฯ และ BOI) เลือก BOI ในสัดส่วนที่สูงกว่า คือ ร้อยละเฉลี่ยเท่ากับ 51.32 และสิทธิฯ ร้อยละเฉลี่ยเท่ากับ 48.68

- กลุ่มเลือดสิทธิ 1 และ 3 (สิทธิชดเชยฯ และ 19 ทวิ) เลือดสิทธิชดเชยฯ ในสัดส่วนที่สูงกว่า คือ ร้อยละเฉลี่ยเท่ากับ 57.14 และสิทธิมาตรา 19 ทวิ ร้อยละเฉลี่ยเท่ากับ 42.86

3) กลุ่มเลือก 3 ลิทธิขึ้นไป มีจำนวน 18 ราย ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 5-33

ตารางที่ 5 – 33 แบบสอบถามข้อ 8-8 เหตุผลการเลือกใช้สิทธิของกลุ่ม 2 ที่เลือก 3 สิทธิขึ้นไป
(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

[illegible]

จากข้อมูลในตารางที่เลือก 3 สิทธิขึ้นไปที่ถูกเลือกมากที่สุดคือเลือกสิทธิ 1,2 และ 3 (สิทธิชดเชยฯ, BOI และมาตรา 19 ทวิ) มีจำนวน 14 ราย ส่วนสิทธิที่เลือกผสม 3 สิทธิขึ้นไปแบบอื่นๆ มีเพียงแบบละ 1-2 รายเท่านั้น เนื่องจากจำนวนสิทธิที่เลือกมีมากกว่า 1 สิทธิ จำนวนการเลือกเหตุผลจึงอาจมีมากกว่าจำนวนผู้เลือกสิทธินั้น

เนื่องจากในกลุ่มผู้ที่เลือก 3 สิทธิขึ้นไป เลือกสิทธิ 1,2 และ 3 จำนวนมาก จึงจะทำการหาสัดส่วนการใช้สิทธิดูว่าคนที่เลือก 3 สิทธิเลือกสิทธิไหนมากกว่ากัน ข้อมูลแสดงดังตารางที่ 5-34

ตารางที่ 5 – 34 แบบสอบถามข้อ 8-9 สัดส่วนการใช้สิทธิ กรณีเลือก 3 สิทธิขึ้นไปที่สำคัญ

กลุ่มเลือกสิทธิ 1,2 และ 3 (สิทธิซดเซยฯ, BOI และมาตรา 19 ทวิ)

สิทธิที่เลือก	จำนวน	ร้อยละ ต่ำสุด	ร้อยละ สูงสุด	ร้อยละเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
การชดเชยค่าภาษีอากร	7	5.00	94.00	48.6857	36.33031
BOI	7	2.00	73.00	25.5529	27.58121
มาตรา19ทวิ	7	1.00	80.00	25.7614	27.17956

จากข้อมูลในตาราง กลุ่มเลือกสิทธิ 1,2 และ 3 (สิทธิฯ, BOI และมาตรา 19 ทวิ) จะเลือกสิทธิฯ ในสัดส่วนที่สูงที่สุดคือร้อยละเท่ากับ 48.69 รองลงมา คือ มาตรการส่งเสริมการลงทุน และมาตรา 19 ทวิ มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 25.55 และร้อยละ 25.76 ตามลำดับ

8.4 เหตุผลของกลุ่มผู้ที่ไม่ใช้สิทธิ

จากตารางข้อ 8-1 ผู้ที่เลือกไม่ใช้สิทธิมีจำนวน 106 ราย สามารถสรุปเหตุผลของการไม่เลือกใช้สิทธิได้ตามตารางที่ 5-35 ดังนี้

ตารางที่ 5 – 35 แบบสอบถามข้อ 8-10 เหตุผลที่ไม่ใช้สิทธิ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

[illegible]

จากข้อมูลในตาราง สรุปได้ว่า

- กลุ่ม 1 มีผู้ระบุว่าไม่ใช้สิทธิจำนวน 72 ราย เหตุผลที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ เหตุผลอื่นๆ จำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.89 ของกลุ่ม 1 ที่ไม่ใช้สิทธิ โดยเหตุผลอื่นๆ ที่ระบุไว้ เช่น ขั้นตอนยุ่งยาก บุคลากรยังไม่พร้อม เป็นกิจการขนาดเล็ก เป็นต้น เหตุผลที่เลือกเป็นลำดับรองลงมา คือ ใช้วัตถุดิบในประเทศ จำนวน 21 ราย (ร้อยละ 29.17)
- กลุ่ม 2 มีผู้ระบุว่าไม่ใช้สิทธิจำนวน 13 ราย เหตุผลที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ อื่นๆ จำนวน 5 ราย คิดเป็นร้อยละ 38.46 ของกลุ่มที่ 2 ที่ไม่ใช้สิทธิ โดยเหตุผลอื่นๆที่ระบุไว้ เช่น ความล่าช้าในการได้รับสิทธิ เป็นต้น เหตุผลที่เลือกเป็นลำดับรองลงมา คือ ไม่มีภาระภาษีที่จะคืน จำนวน 4 ราย (ร้อยละ 30.77)

ส่วนที่ 3 สิทธิประโยชน์มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร

แบบสอบถามในส่วนที่ 3 จะเป็นการสำรวจข้อมูลของผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เกี่ยวกับข้อมูลการใช้สิทธิ ซึ่งแบบสอบถามตั้งแต่ส่วนที่ 3-5 ผู้ที่ตอบจะเป็นผู้ที่ใช้หรือเคยใช้ สิทธิประโยชน์ชดเชยค่าภาษีอากรมาก่อนคือกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ 2 ดังนั้นจำนวนตัวอย่างในกลุ่มนี้จะไม่เท่ากับจำนวนประชากรทั้งหมด 765 ราย แต่จะมีจำนวนตัวอย่างในกลุ่มนี้ทั้งหมด 606 ราย

ข้อ 9 ปีแรกและปีล่าสุดที่ยื่นขอรับชดเชย

สำรวจจากกลุ่มผู้ที่ใช้สิทธิหรือเคยใช้สิทธิชดเชยจำนวน 606 ราย ข้อมูลแสดงดัง ตารางที่ 5-36

ตารางที่ 5 – 36 แบบสอบถามข้อ 9 ปีแรกและปีล่าสุดที่ยื่นขอชดเชย

ปีแรกและปีล่าสุดที่ ขอขึ้นชดเชย(พ.ศ.)	จำนวน	พิสัย	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
ปีแรกที่ยื่นขอรับ เงินชดเชย	495	34	2516	2550	2541	7.31538
ปีล่าสุดที่ยื่นขอรับ เงินชดเชย	520	4	2547	2551	2551	.43699

จากตารางที่ 5-36 ปีที่ยื่นขอชดเชยเร็วสุดคือปี พ.ศ.2516 ช้าสุดคือปี 2550 เฉลี่ย แล้วปีแรกที่ขอขึ้นคือประมาณปี 2541 ขณะที่ปีล่าสุดที่ขอขึ้นชดเชย จากกลุ่มตัวอย่างที่ยกเลิกใช้

เร็วสุด คือ ปี 2547 ขณะที่ปีล่าสุดที่ใช้ในปี 2551 บ่งชี้ว่ายังใช้มาตรการนี้อยู่ โดยเฉลี่ยแล้วกิจการส่วนใหญ่ยังใช้มาตรการนี้อยู่เพราะปีล่าสุดที่ใช้เฉลี่ย คือ ประมาณปี 2551 ทั้งนี้เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยปีแรกที่ยื่นขอรับกับปีล่าสุดที่ยื่นขอรับคือปี 2541 กับปี 2551 แล้ว อาจกล่าวได้ว่าโดยเฉลี่ยแล้วกลุ่มตัวอย่างได้ใช้มาตรการชดเชยมาแล้วประมาณ 10 ปี

ข้อ 10 ยังใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรอยู่หรือไม่

เป็นการสำรวจการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในปัจจุบันของผู้ส่งออก ซึ่งมีข้อมูลดังต่อไปนี้

10.1 การใช้สิทธิชดเชยในปัจจุบัน

สำรวจการใช้สิทธิชดเชยในปัจจุบันจากกลุ่มตัวอย่าง 606 ราย มีผู้ตอบจำนวน 600 ราย ในจำนวนผู้ที่ใช้หรือเคยใช้สิทธิชดเชย ผู้ที่ยังใช้สิทธิอยู่มีจำนวน 565 ราย คิดเป็นร้อยละ 94.17 ผู้ที่ไม่ใช้สิทธิแล้วมีจำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 5.83 แสดงผลดังตารางที่ 5-37

ตารางที่ 5 – 37 แบบสอบถามข้อ 10-1 การใช้สิทธิชดเชยในปัจจุบัน

การใช้สิทธิหรือไม่ใช้สิทธิ	จำนวน	ร้อยละ
ใช้	565	94.17
ไม่ใช้	35	5.83
รวม	600	100.00

10.2 ปีที่เริ่มไม่ใช้

เป็นการสำรวจว่าผู้ที่ไม่ใช้สิทธิแล้ว เลิกใช้สิทธิในปีใด สืบจากกลุ่มผู้ที่เลือกไม่ใช้สิทธิแล้วในข้อ 10.1 จำนวน 35 ราย มีผู้ตอบจำนวน 25 ราย ปีที่คนเริ่มไม่ใช้มากที่สุดคือปี 2551 มีผู้ที่ไม่ใช้จำนวน 13 รายจาก 25 ราย คิดเป็นร้อยละ 52.00 แสดงผลดังตารางที่ 5-38

ตารางที่ 5 – 38 แบบสอบถามข้อ 10-2 ปีที่เริ่มไม่ใช้

ปีที่เริ่มไม่ใช้	จำนวน	ร้อยละ
2544	1	4.00
2547	1	4.00
2548	1	4.00
2549	3	12.00

ปีที่เริ่มไม่ใช้	จำนวน	ร้อยละ
2550	6	24.00
2551	13	52.00
Total	25	100.00

10.3 เหตุผลที่เริ่มไม่ใช้

เป็นการสำรวจเหตุผลที่เริ่มไม่ใช้ จากกลุ่มคนที่เลิกไม่ใช้สิทธิแล้วในข้อ 10.1 จำนวน 35 ราย มีผู้ตอบจำนวน 30 ราย เหตุผลที่คนเริ่มไม่ใช้มากที่สุด คือ อื่นๆ จำนวน 21 ราย คิดเป็นร้อยละ 45.65 จากผู้ที่เลิกใช้จำนวน 35 ราย ซึ่งเหตุผลอื่นๆ ที่ระบุไว้ได้แก่ ความไม่สะดวก ความล่าช้า เป็นต้น ขณะที่เหตุผลเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นเป็นเหตุผลที่คนตอบน้อยที่สุด คือจำนวน 4 ราย คิดเป็นร้อยละ 8.69 แสดงผลดังตารางที่ 5-39

ตารางที่ 5 – 39 แบบสอบถามข้อ 10-3 เหตุผลที่เริ่มไม่ใช้ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เหตุผลที่เริ่มไม่ใช้	จำนวน	ร้อยละ
เปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่น	4	8.69
ค่าใช้จ่ายสูง	9	19.56
ได้คิ้นน้อย	12	26.09
อื่นๆ	21	45.65
จำนวนที่ตอบ	46	100.00
จำนวนผู้ตอบรวม	30	

กลุ่มตัวอย่างสำหรับข้อ 11-28

ข้อมูลจากข้อ 10 ทำให้เราได้กลุ่มผู้ใช้สิทธิชัดเจนๆ ที่ยังใช้สิทธิอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งกลุ่มนี้คือกลุ่มที่จะนำมาใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างในแบบสอบถามข้อ 11-28 เพราะเป็นกลุ่มที่จะได้รับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชัดเจนๆ ดังนั้นกลุ่มตัวอย่างจึงเหลือ 565 ราย

ข้อ 11 เหตุผลในการเลิกใช้สิทธิ

การตอบคำถามนี้จะเป็นการตอบ 3 อันดับ เรียงตามความสำคัญ โดยสำรวจจากกลุ่มคนที่ยังใช้สิทธิจำนวน 565 ราย มีผู้ตอบจำนวน 563 ราย แบบสอบถามข้อนี้ให้เลือกตอบได้ 3 ปัจจัยเรียงตามอันดับความสำคัญ แต่เนื่องจากมีผู้ตอบบางรายตอบโดยไม่ระบุว่าปัจจัยใดเป็นอันดับ

1,2 และ 3 ดังนั้นจึงจะแสดงผลโดยให้เป็นกลุ่มปัจจัยที่ตอบโดยอันดับคือให้ความสำคัญเท่ากับปัจจัยอื่นที่เลือกอีกทีหนึ่ง ผลที่ได้แสดงตามตารางที่ 5-40

ตารางที่ 5 – 40 แบบสอบถามข้อ 11 เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิ

เหตุผล	เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิ								รวม	
	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		ให้ความสำคัญเท่ากับ เหตุผลอื่น			
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ค่าใช้จ่ายน้อยกว่า มาตรการอื่น	32	8.23	55	15.54	96	29.72	39	12.04	222	15.97
สะดวก รวดเร็ว	48	12.34	104	29.38	83	25.70	65	20.06	300	21.58
ไม่สามารถใช้ มาตรการอื่นได้	182	46.79	67	18.93	37	11.46	107	33.02	393	28.27
ไม่ได้วางแผน ส่งออกล่วงหน้า	5	1.28	6	1.69	13	4.02	3	0.92	27	1.94
ได้คืนมากกว่า มาตรการอื่น	25	6.43	33	9.32	17	5.26	38	11.73	113	8.13
ใช้วัตถุดิบใน ประเทศเป็นส่วน ใหญ่	91	23.39	88	24.86	65	20.12	61	18.83	305	21.94
อื่นๆ	6	1.54	1	0.28	12	3.72	11	3.39	30	2.16
จำนวนที่ตอบ	389	100.00	354	100.00	323	100.00	324	100.00	1390	100.00
จำนวนผู้ตอบ	389		354		323		174		563	

จากข้อมูลในตาราง ข้อมูลร้อยละจะเป็นการเทียบกับจำนวนการตอบในอันดับนั้น เช่น เหตุผลค่าใช้จ่ายน้อยกว่ามาตรการอื่นในอันดับ 1 จะคิดเป็นร้อยละ 8.23 เมื่อเทียบจำนวนการตอบอันดับ 1 ทั้งหมด 389 ราย ข้อมูลที่ได้สรุปได้ดังนี้

- เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิขชชชที่มีผู้เลือกตอบเป็นปัจจัยอันดับ 1 มากที่สุดคือ ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ จำนวนผู้ตอบ 182 ราย คิดเป็นร้อยละ 46.79 เมื่อเทียบกับจำนวนการตอบทั้งหมด 389 ครั้ง ที่ตอบ รองลงมา คือ การใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 23.39) และมีความสะดวกรวดเร็ว (ร้อยละ 12.34) เหตุผลที่เหลือจะมีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 10

- เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิขชชชที่มีผู้เลือกตอบเป็นปัจจัยอันดับ 2 มากที่สุดคือ สะดวกรวดเร็ว จำนวนผู้ตอบ 104 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.38 เมื่อเทียบกับจำนวนการตอบทั้งหมด 354 ครั้ง ที่ตอบ รองลงมา คือ การใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 24.86) ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ (ร้อยละ 18.93) และค่าใช้จ่ายน้อยกว่ามาตรการอื่น (ร้อยละ 15.54)

เหตุผลที่เหลือจะมีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 10

- เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิชดเชยที่มีผู้เลือกตอบเป็นปัจจัยอันดับ 3 มากที่สุดคือ ค่าใช้จ่ายน้อยกว่ามาตรการอื่น จำนวนผู้ตอบ 96 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.72 เมื่อเทียบกับจำนวนการตอบทั้งหมด 323 ครั้งที่ตอบ รองลงมา คือ สะดวกรวดเร็ว (ร้อยละ 25.70) การใช้วัตถุคิในประเทศเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 20.12) และไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ (ร้อยละ 11.46) เหตุผลที่เหลือจะมีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 10

- เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิชดเชยที่มีผู้เลือกตอบแบบที่ให้ความสำคัญเท่ากับตัวเลือกอื่นที่เลือก มากที่สุด คือ ไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้ จำนวนผู้ตอบ 107 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.02 เมื่อเทียบกับจำนวนการตอบทั้งหมด 324 ครั้งที่ตอบ รองลงมา คือ สะดวกรวดเร็ว (ร้อยละ 20.06) การใช้วัตถุคิในประเทศเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 18.83) ค่าใช้จ่ายน้อยกว่ามาตรการอื่น (ร้อยละ 12.04) และได้คืนภาษีมากกว่ามาตรการอื่น (ร้อยละ 11.73) เหตุผลที่เหลือจะมีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 10

โดยเมื่อพิจารณาเหตุผลในการเลือกใช้สิทธิชดเชยรวมทุกกรณี เหตุผลที่มีผู้เลือกใช้สิทธิมากที่สุด คือ ไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้ จำนวนผู้ตอบ 393 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.27 เมื่อเทียบกับจำนวนการตอบทั้งหมด 1,390 ครั้งที่ตอบ รองลงมา คือ การใช้วัตถุคิในประเทศเป็นส่วนใหญ่ (ร้อยละ 21.94) สะดวกรวดเร็ว (ร้อยละ 21.58) และค่าใช้จ่ายน้อยกว่ามาตรการอื่น (ร้อยละ 15.97) เหตุผลที่เหลือจะมีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 10 สำหรับเหตุผลอื่นๆ มีผู้ตอบไม่มาก โดยมีสัดส่วนการตอบต่ำกว่าร้อยละ 5 และให้เหตุผล เช่น ช่วยลดต้นทุนสินค้า ทำให้แข่งขันได้ เป็นต้น

ข้อ 12 กรณีที่ใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย

เป็นการสำรวจว่าเป็นการขอรับชดเชยกรณีส่งออกสินค้า ขายสินค้าให้ราชการ หรือกรณีขายสินค้าให้องค์กรระหว่างประเทศ สํารวจจากกลุ่มผู้ที่ยังใช้สิทธิจำนวน 565 ราย มีผู้ตอบจำนวน 563 ราย โดยกรณีที่มีการใช้สิทธิขอรับชดเชยมีเพียงกรณีเดียว คือ กรณีส่งออกสินค้า แสดงตามตารางที่ 5-41

ตารางที่ 5 – 41 แบบสอบถามข้อ 12 กรณีที่ใช้สิทธิชดเชย (ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

กรณีที่ใช้สิทธิ	จำนวน	ร้อยละ
ส่งออกสินค้า	563	100.00
ขายสินค้าให้ราชการ	0	0.00
ขายสินค้าให้องค์กรระหว่างประเทศ	0	0.00
จำนวนผู้ตอบ	563	100.00

ข้อ 13 ประเภทสินค้าส่งออกที่ได้รับชดเชยมากที่สุด

ข้อมูลประเภทสินค้าส่งออกที่ได้รับชดเชย เป็นการสำรวจประเภทและพิกัดของสินค้าที่ได้รับเงินชดเชยมากที่สุด 3 อันดับแรก สํารวจจากกลุ่มผู้ที่ยังใช้สิทธิจำนวน 565 ราย จากผลการสำรวจ มีผู้ตอบคำถามจำนวน 410 ราย เนื่องจากผู้ตอบสามารถระบุสินค้าได้มากกว่า 1 ชนิด จำนวนสินค้าที่มีการตอบจึงมากกว่าจำนวนผู้ตอบ คือ มีจำนวน 821 สินค้า และสินค้าที่ตอบมีความหลากหลาย และชนิดสินค้าที่ตอบโดยให้ระบุประเภทพิกัด 8 หลัก ผู้ตอบส่วนใหญ่จะตอบไม่ถูกต้องครบถ้วน ในขั้นต้นนี้จึงสรุปสินค้าที่มีผู้ตอบจำนวนมากตั้งแต่ 8 การตอบ ถึง 27 การตอบ เป็นรหัสพิกัด 4 หลัก โดยสินค้าหมวด 8708 (อุปกรณ์ยานยนต์) เป็นสินค้าที่ขอรับเงินชดเชยมากที่สุด จำนวน 27 การตอบ คิดเป็นร้อยละ 3.29 ของจำนวนการตอบทั้งหมด 821 สินค้า รองลงมาคือหมวด 9403 (เฟอร์นิเจอร์) มีจำนวน 23 การตอบ (ร้อยละ 2.80) และหมวด 3923 (บรรจุภัณฑ์พลาสติก) จำนวน 22 การตอบ (ร้อยละ 2.68) สำหรับสินค้าที่มีจำนวนการตอบน้อยกว่า 8 การตอบ ได้จัดไว้ในกลุ่มสินค้าพิกัดอื่นๆ ซึ่งมีจำนวนมาก คือ 584 การตอบ หรือคิดเป็นร้อยละ 71.13 แสดงตามตารางที่ 5-42

ตารางที่ 5 – 42 แบบสอบถามข้อ 13 สินค้าที่ได้รับชดเชยที่มีการตอบมากที่สุด

พิกัด สินค้า	ประเภทสินค้า	จำนวน	ร้อยละ
8708	ส่วนประกอบและอุปกรณ์ประกอบของยานยนต์	27	3.29
9403	เฟอร์นิเจอร์อื่น ๆ และส่วนประกอบของเฟอร์นิเจอร์	23	2.80
3923	ของที่ใส่สำหรับสินค้าหรือบรรจุสินค้า รวมทั้งจุก ฝา และที่ปิดครอบ-อื่นๆ ทำด้วยพลาสติก	22	2.68
2103	ซอสและของปรุงแต่งสำหรับทำซอส ของผสมที่ใช้ปรุงรส และของผสมที่ใช้ชูรส ผงละเอียด และผงหยาบของมีสตาร์ค และมัสตาร์ดปรุงแต่ง	19	2.31
3926	ของอื่น ๆ ทำด้วยพลาสติก	18	2.19
3924	เครื่องใช้บนโต๊ะอาหาร เครื่องครัว ของใช้ในบ้านเรือนอื่น ๆ และของใช้ในห้องน้ำ ทำด้วยพลาสติก	15	1.83
1604	ปลาที่ปรุงแต่งหรือทำให้ไม่ให้เสีย คาร์เวียร์และของที่ใช้แทนคาร์เวียร์ที่ทำจากไขปลา	14	1.71
2008	ผลไม้ ถูกล้าง และส่วนอื่นที่บริโภคได้ของพืชที่ปรุงแต่งหรือทำให้ไม่ให้เสียโดยวิธีอื่น จะเติมน้ำตาลหรือสารทำให้หวานอื่นๆ หรือสุรา หรือไม่ก็ตาม ที่ไม่ได้ระบุหรือรวมไว้ในที่อื่น	14	1.71
2106	อาหารปรุงแต่งที่ไม่ได้ระบุหรือรวมไว้ในที่อื่น	13	1.58
2009	น้ำผลไม้ (รวมถึงเกรปมัสต์) และน้ำพืชผักที่ไม่ได้หมักและไม่เติมน้ำตาลหรือสารทำให้หวานอื่นๆ หรือไม่ก็ตาม	11	1.34
0307	สัตว์น้ำจำพวกโมลลัสก์ จะเอาเปลือกออกหรือไม่ก็ตาม มีชีวิต สด แช่เย็น แช่เย็นจนแข็ง แห้ง ใส่น้ำเกลือ หรือแช่น้ำเกลือ และสัตว์น้ำที่ไม่มีกระดูกสันหลังนอกจากสัตว์น้ำจำพวกครัสเตเชีย และโมลลัสก์ มีชีวิต สด แช่เย็น แช่เย็นจนแข็ง แห้ง ใส่น้ำเกลือ หรือแช่น้ำเกลือ รวมทั้งสัตว์น้ำที่ไม่มีกระดูกสันหลังนอกจากสัตว์น้ำจำพวกครัสเตเชีย ที่ป่นและ เหมาะสำหรับมนุษย์บริโภค	10	1.22
9401	ที่นั่ง (นอกจากของตามประเภทที่ 94.02) จะปรับเป็นเตียงได้หรือไม่ก็ตาม และส่วนประกอบของของดังกล่าว	10	1.22

พิกัด สินค้า	ประเภทสินค้า	จำนวน	ร้อยละ
3307	สิ่งปรุงแต่งที่ใช้ก่อน ระหว่างหรือหลังการโกนหนวด สิ่งที่ใช้ดับกลิ่นตัว สิ่งปรุงแต่งที่ใช้อาบน้ำ สิ่งที่ใช้ทำให้ขนร่วง และเครื่องหอมอื่น ๆ เครื่องสำอางหรือสิ่งปรุงแต่งสำหรับประพินร่างกาย	9	1.10
1605	สัณ้ิน้ำจำพวกครีตาเซีย โมลลัสก์และสัตว์น้ำที่ไม่มีกระดูกสันหลังอื่นๆ ที่ปรุงแต่งหรือทำไว้ไม่ให้เสีย	8	0.97
2005	พืชผักอื่นๆ ที่ปรุงแต่งหรือทำไว้ไม่ให้เสียโดยวิธีอื่นนอกจากใช้น้ำส้มสายชูหรือกรดอะซิติก ไม่ได้แช่เย็นจนแข็ง นอกจากผลิตภัณฑ์ตามประเภทที่ 20.06	8	0.97
3004	ยารักษาหรือป้องกันโรค (ไม่รวมถึงของตามประเภทที่ 30.02 30.05 หรือ 30.06) ที่ประกอบด้วยผลิตภัณฑ์ผสมหรือผลิตภัณฑ์ไม่ผสมสำหรับใช้รักษาหรือป้องกัน	8	0.97
5509	ด้าย (นอกจากด้ายเย็บ) ทำด้วยเส้นใยสังเคราะห์ ไม่ได้จัดทำขึ้นเพื่อการขายปลีกที่มีเส้นใยสั้น ทำด้วยไนลอนหรือโพลีเอไมด์อื่น ๆ ตั้งแต่ร้อยละ 85 ขึ้นไปโดยน้ำหนัก	8	0.97
	สินค้าพิกัดอื่นๆ	584	71.13
จำนวนที่ตอบ		821	100.00
จำนวนผู้ตอบ		411	

ข้อ 14 มูลค่าการส่งออกที่ขอเงินชดเชยในปี 2550

เป็นการสำรวจกลุ่มผู้ที่ยังใช้สิทธิชดเชยจำนวน 565 ราย ซึ่งมีผู้ตอบ 540 ราย มูลค่าการส่งออกที่ขอชดเชยที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ มูลค่ามากกว่า 10 ล้านบาทถึง 50 ล้านบาท จำนวน 149 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.59 รองลงมาคือมากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาทมีจำนวน 87 ราย (ร้อยละ 16.11) และมูลค่ามากกว่า 50 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาทมีจำนวน 82 ราย (ร้อยละ 15.18) ขณะที่มูลค่าที่ถูกเลือกน้อยที่สุดคือมูลค่ามากกว่า 500 ล้านบาทถึง 1,000 ล้านบาท มีจำนวน 18 ราย (ร้อยละ 3.33) แสดงผลดังตารางที่ 5-43

ตารางที่ 5 – 43 แบบสอบถามข้อ 14 มูลค่าการส่งออกที่ขอชดเชย

มูลค่าส่งออกที่ขอชดเชย	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ล้านบาท	50	9.26
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 5 ล้านบาท	55	10.18
มากกว่า 5 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	63	11.67
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 50 ล้านบาท	149	27.59
มากกว่า 50 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	82	15.18
มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	87	16.11
มากกว่า 500 ล้านบาทถึง 1000 ล้านบาท	18	3.33
มากกว่า 1000 ล้านบาท	36	6.67
รวม	540	100.00

ข้อ 15 มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ

เป็นการสำรวจ มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับจากผู้ตอบที่ยังใช้สิทธิชดเชยฯ จำนวน 545 ราย จากทั้งหมด 565 ราย กลุ่มมูลค่าเงินชดเชยที่ถูกเลือกมากที่สุดคือ มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท จำนวน 189 ราย คิดเป็นร้อยละ 34.68 รองลงมาคือมากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท มีจำนวน 104 ราย (ร้อยละ 19.08) และน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท จำนวน 87 ราย (ร้อยละ 15.96) ขณะที่มูลค่าที่ถูกเลือกน้อยที่สุดคือมูลค่ามากกว่า 500 ล้านบาท มีจำนวน 1 ราย ได้ผลตามตารางที่ 5-44

ตารางที่ 5 – 44 แบบสอบถามข้อ 15 มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ

มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	87	15.96
มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	63	11.56
มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	189	34.68
มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	65	11.93
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	104	19.08
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	32	5.87
มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	4	0.73
มากกว่า 500 ล้านบาท	1	0.18
รวม	545	100.00

ข้อ 16 มูลค่าการใช้บัตรภาษีชำระค่าภาษีอากร

เป็นการสำรวจผู้ที่ยังใช้สิทธิชดเชยฯ จำนวน 565 ราย มีผู้ตอบจำนวน 536 ราย มูลค่าการใช้บัตรภาษีที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท จำนวน 192 ราย คิดเป็นร้อยละ 35.82 รองลงมา คือ น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท จำนวน 104 ราย (ร้อยละ 19.40) และมากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท จำนวน 91 ราย (ร้อยละ 16.98) ขณะที่มูลค่าที่ถูกเลือกน้อยที่สุดคือมูลค่ามากกว่า 500 ล้านบาท มีจำนวน 1 ราย ได้ผลตามตารางที่ 5-45

ตารางที่ 5 – 45 แบบสอบถามข้อ 16 มูลค่าการใช้บัตรภาษี

มูลค่าการใช้บัตรภาษี	จำนวน	ร้อยละ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	104	19.40
มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	62	11.57
มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	192	35.82

มูลค่าการใช้บัตรภาษี	จำนวน	ร้อยละ
มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	55	10.26
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	91	16.98
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	26	4.85
มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	5	0.93
มากกว่า 500 ล้านบาท	1	0.19
รวม	536	100.00

ข้อ 17 การใช้บัตรภาษีที่ได้รับ

เป็นการสำรวจจากกลุ่มผู้ที่ยังใช้สิทธิลดหย่อนฯ จำนวน 565 ราย มีผู้ตอบจำนวน 558 ราย ลักษณะการใช้บัตรภาษีที่ถูกใช้มากที่สุดคือ ใช้เองไม่โอน จำนวน 486 ราย คิดเป็นร้อยละ 87.10 ขณะที่โอนให้ผู้อื่นบางส่วนและโอนให้ผู้อื่นทั้งหมดมีจำนวนใกล้เคียงกันคือ 38 และ 34 ราย ตามลำดับ แสดงผลตามตารางที่ 5-46

ตารางที่ 5 – 46 แบบสอบถามข้อ 17 การใช้บัตรภาษีที่ได้รับ

การใช้บัตรภาษีที่ได้รับ	จำนวน	ร้อยละ
ใช้เอง	486	87.10
โอนให้ผู้อื่นบางส่วน	38	6.81
โอนให้ผู้อื่นทั้งหมด	34	6.09
รวม	558	100.00

ข้อ 18 กรณีโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น

สำรวจจากกลุ่มผู้ที่ตอบข้อ 17 ว่า การใช้บัตรภาษีโอนให้ผู้อื่นบางส่วน และโอนให้ผู้อื่นทั้งหมด จากจำนวน 72 ราย มีผู้ตอบ 69 ราย พบว่า การโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น โอนให้กับธนาคารมากที่สุด จำนวน 44 ราย คิดเป็นร้อยละ 63.77 รองลงมา คือ อื่นๆ 19 ราย เจ้าหน้าที่กิจการ 6 ราย สำหรับอื่นๆ ที่ระบุไว้ คือ บริษัทในเครือ และ Supplier แสดงผลตามตารางที่ 5-47

ตารางที่ 5 – 47 แบบสอบถามข้อ 18 การโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น

โอนบัตรภาษีให้แก่	จำนวน	ร้อยละ
ธนาคาร	44	63.77
เจ้าหน้าที่กิจการ	6	8.69
อื่นๆ	19	27.54
รวม	69	100.00

ข้อ 19 กรณีใช้บัตรภาษีเอง นำบัตรภาษีไปชำระภาษีประเภทใด

สำรวจจากกลุ่มผู้ที่ตอบในข้อ 17 จำนวน 524 ราย ถึงประเภทภาษีและสัดส่วนประเภทภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ

19.1 ประเภทภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ

สำรวจว่าผู้ที่ใช้บัตรภาษีเอง นำบัตรภาษีไปชำระภาษีประเภทใด สำรวจจากกลุ่มตัวอย่าง 524 ราย มีผู้ตอบ 506 ราย ประเภทภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระมากที่สุด คือ ภาษีเงินได้นิติบุคคล จำนวน 259 ราย คิดเป็นร้อยละ 33.94 ของจำนวนการตอบ 763 การตอบ รองลงมา คือ ภาษีศุลกากร ร้อยละ 21.36 ภาษีมูลค่าเพิ่ม ร้อยละ 20.18 และภาษีสรรพสามิต ร้อยละ 1.57 และระบุเป็นอื่นๆ 175 การตอบ หรือร้อยละ 22.94 โดยเป็นภาษีเงินได้นิติบุคคลธรรมดา ร้อยละ 0.52 ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ร้อยละ 22.15 และภาษีธุรกิจเฉพาะ ร้อยละ 0.26 ตามตารางที่ 5-48

ตารางที่ 5 – 48 แบบสอบถามข้อ 19-1 ประเภทภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ
(ตอบได้มากกว่า 1 รายการ)

ประเภทภาษีที่ชำระ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษีเงินได้นิติบุคคล	259	33.94
ภาษีสรรพสามิต	12	1.57
ภาษีมูลค่าเพิ่ม	154	20.18
ภาษีศุลกากร	163	21.36
อื่นๆ		
- ภาษีเงินได้นิติบุคคลธรรมดา	4	0.52
- ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย	169	22.15
- ภาษีธุรกิจเฉพาะ	2	0.26
จำนวนที่ตอบ	763	100
จำนวนผู้ตอบ	506	

19.2 ประเภทภาษีที่ระบุไว้ในส่วนอื่นๆ

ในส่วนของผู้ตอบการนำบัตรภาษีไปชำระภาษีประเภทอื่นๆ จำนวน 173 รายนั้น เมื่อทำการสำรวจแล้ว สามารถจัดประเภทภาษีได้ ดังนี้

ตารางที่ 5 – 49 แบบสอบถามข้อ 19-2 ประเภทภาษีที่ระบุไว้ในส่วนอื่นๆ
(ตอบได้มากกว่า 1 รายการ)

ประเภทภาษีอื่นๆ	จำนวน	ร้อยละ
ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา	4	2.29
ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย	169	96.57
ภาษีธุรกิจเฉพาะ	2	1.14
จำนวนที่ตอบ	175	100
จำนวนผู้ตอบ	173	

จากข้อมูลประเภทภาษีที่ระบุไว้เป็นอื่นๆ คือ ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย มีจำนวนการตอบ 169 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 96.57 รองลงมา คือ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา และภาษีธุรกิจเฉพาะ เนื่องจากในแบบสอบถามสามารถระบุประเภทภาษีอื่นๆ ได้มากกว่า 2 ประเภท จำนวนการตอบ จึงมากกว่าจำนวนผู้ตอบ แสดงดังตารางข้อ 5-49

19.3 สัดส่วนภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ

สำรวจว่าการนำบัตรภาษีไปชำระภาษีประเภทต่างๆ มีสัดส่วนเท่าไร จากกลุ่มตัวอย่าง 524 ราย มีผู้ตอบ 482 ราย ได้ผลดังตารางที่ 5-50

ตารางที่ 5 – 50 แบบสอบถามข้อ 19-3 สัดส่วนภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ
(ตอบได้มากกว่า 1 รายการ)

สัดส่วนภาษีที่นำบัตร ภาษีไปชำระ	จำนวน	ร้อยละภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ				ส่วน เบี่ยงเบน มาตรฐาน
		ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	ค่า คลาดเคลื่อน มาตรฐาน	
ภาษีเงินได้นิติบุคคล	229	2.00	100.00	72.7833	2.19580	33.22854
ภาษีสรรพสามิต	12	5.00	100.00	54.5833	11.42264	39.56918
ภาษีมูลค่าเพิ่ม	120	1.00	100.00	59.9428	3.22662	35.34588
ภาษีศุลกากร	141	1.50	100.00	73.8573	2.86690	34.04261
อื่นๆ	156	2.00	100.00	73.5295	2.53364	31.64510
จำนวนผู้ตอบ	482					

จากตารางข้อ 19-3 ประเภทภาษีที่มีคนระบุร้อยละการชำระมากที่สุด คือ ภาษีเงินได้นิติบุคคล มีจำนวน 229 ราย รองลงมา คือ อื่นๆ มีจำนวน 156 ราย ขณะที่ค่าเฉลี่ยร้อยละของ

การใช้บัตรภาษี ภาษีศุลกากรมีค่าเฉลี่ยร้อยละการใช้ภาษีสูงสุด คือ เฉลี่ยร้อยละ 73.86 รองลงมา คือ อื่นๆ ซึ่งหมายถึงภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย เฉลี่ยร้อยละ 73.53

ข้อ 20 ค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

สำรวจจากกลุ่มผู้ที่ยังใช้สิทธิชดเชยฯ ทั้งหมดจำนวน 565 ราย มีผู้ตอบ 485 ราย ได้ผลดังตารางที่ 5-51

ตารางที่ 5 – 51 แบบสอบถามข้อ 20 ค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชย

ค่าใช้จ่ายการ ขอรับเงินชดเชย (บาท/ปี)	จำนวน	ค่าใช้จ่ายในการขอรับชดเชย				ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน
		พิสัย	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	
ค่าใช้จ่ายในการ ขอรับชดเชยปีละ	485	19999500	500	20000000	137943.85	967006.18614

จากตารางข้อ 20 ค่าใช้จ่ายในการชดเชยโดยเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 137,943.85 บาท ขณะที่ค่าต่ำสุดอยู่ที่ 500 บาท และค่าสูงสุดอยู่ที่ 20,000,000 ล้านบาท อย่างไรก็ตาม ได้ตรวจสอบค่า Skewness ซึ่งเท่ากับ 18.404 แสดงว่า ข้อมูลมีการกระจายตัวแบบเบ้ขวา หมายความว่า มีข้อมูลบางตัวที่มีค่าสูงมากจนทำให้ค่าเฉลี่ยไม่ใช่ค่ากลางที่ดี

ส่วนที่ 4 ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกที่ผลิต ในราชอาณาจักร

ในส่วนนี้จะสำรวจผลกระทบที่จะได้รับการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ รวมถึงแนวทางการปรับตัว ซึ่งจะทำการสำรวจจากกลุ่มผู้ที่ยังใช้สิทธิชดเชยฯ จำนวน 565 ราย ข้อมูลที่สำรวจมีดังนี้

ข้อ 21 ทรานนโยบายที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยหรือไม่ ถ้าทราบ ทราบจากที่ใด

สำรวจการรับทรานนโยบายในการที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยฯ และแหล่งที่สามารถประชาสัมพันธ์ข้อมูลให้ผู้ส่งออกได้ทราบ มีข้อมูล ดังนี้

21.1 ทรานนโยบายที่จะยกเลิกมาตรการหรือไม่

สำรวจว่ามีการรับทรานนโยบายที่จะยกเลิกแล้วหรือไม่ เก็บข้อมูลจากตัวอย่าง 565 ราย มีผู้ตอบ 559 ราย ผู้ตอบส่วนใหญ่ตอบว่า ไม่ทราบว่า จะเลิกนโยบาย มีจำนวน 399 ราย คิดเป็นร้อยละ 71.38 ขณะที่ผู้ที่ทราบมีจำนวน 160 ราย คิดเป็นร้อยละ 28.62 แสดงผลตามตารางที่ 5-52

ตารางที่ 5 – 52 แบบสอบถามข้อ 21-1 ทราบนโยบายที่จะยกเลิกให้เงินชดเชยหรือไม่

ทราบ/ไม่ทราบ นโยบายฯ	จำนวน	ร้อยละ
ทราบ	160	28.62
ไม่ทราบ	399	71.38
จำนวนผู้ตอบ	559	100.00

21.2 ทราบเรื่องที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยจากที่ใด

สำรวจแหล่งที่ให้ข้อมูลการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ซึ่งข้อมูลส่วนนี้

คิดจากกลุ่มผู้ที่ตอบว่าทราบว่าจะยกเลิกนโยบายในข้อ 22.1 จำนวน 160 ราย

จากตารางที่ 5-53 แหล่งที่ให้ข้อมูลเรื่องการยกเลิกมาตรการที่กลุ่มตัวอย่างได้รับรู้มากที่สุดคือแหล่งที่มาจากกรมศุลกากรจำนวน 82 ราย คิดเป็นร้อยละ 43.16 รองลงมาคือ อื่นๆ จำนวน 52 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.37 โดยข้อมูลอื่นๆที่ระบุไว้โดยส่วนใหญ่คือทราบจาก Shipping

ตารางที่ 5 – 53 แบบสอบถามข้อ 21-2 ทราบเรื่องที่จะยกเลิกมาตรการจากที่ใด

(ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

หน่วยงาน	จำนวน	ร้อยละ
กรมศุลกากร	82	43.16
สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง	25	13.16
สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย	10	5.26
สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	21	11.05
อื่นๆ	52	27.37
จำนวนที่ตอบ	190	100.00
จำนวนผู้ตอบ	157	

ข้อ 22 คิดว่าการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะส่งผลกระทบต่อกิจการหรือไม่ อย่างไร

เป็นการสำรวจว่ามีผู้ที่ได้รับและไม่ได้รับผลกระทบจำนวนเท่าใด พร้อมระบุเหตุผล ข้อมูลที่ได้สรุปได้ ดังนี้

22.1 การได้รับผลกระทบ

เป็นการสำรวจว่าการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะส่งผลกระทบต่อกิจการของผู้ส่งออกที่ยังใช้สิทธิชดเชยฯ หรือไม่ มีผู้ตอบ 548 ราย จากกลุ่มตัวอย่าง 565 ราย จากข้อมูลในตาราง ผู้ที่ตอบว่ามีผลกระทบมีจำนวน 521 ราย คิดเป็นร้อยละ 95.07 ขณะที่ ผู้ที่ตอบว่าไม่มีผลกระทบ มีจำนวน 27 ราย คิดเป็นร้อยละ 4.93 แสดงผลตามตารางที่ 5-54

ตารางที่ 5 – 54 แบบสอบถามข้อ 22-1 การยกเลิกมาตรการมีผลกระทบหรือไม่

การได้รับ/ไม่ได้รับผลกระทบ	จำนวน	ร้อยละ
กระทบ	521	95.07
ไม่กระทบ	27	4.93
รวม	548	100.00

ข้อ 22.2 สรุปผลกระทบ

ในส่วนนี้จะตรวจสอบกลุ่มผู้ที่ตอบว่าการยกเลิกมีผลกระทบในข้อ 22.1 จำนวน 521 ราย เพื่อตรวจสอบว่าเหตุผลที่มีผลกระทบเป็นเพราะอะไร ข้อนี้การตอบจะเป็นการเลือกตอบเหตุผลตามอันดับความสำคัญตั้งแต่อันดับ 1-5 ซึ่งผู้ตอบบางรายตอบมาโดยไม่ได้รับอันดับและตอบมาเพียงบางเหตุผล ซึ่งในส่วนนี้จะระบุไว้เป็นการตอบในอันดับที่ให้ความสำคัญเท่ากับเหตุผลอื่นที่เลือก คำถามในส่วนนี้มีผู้ตอบ 519 ราย

จากข้อมูลในตารางร้อยละจะเป็นการเทียบกับกลุ่มผู้ที่ตอบในอันดับนั้นทั้งหมด สาเหตุที่มีผลกระทบที่มีคนตอบเป็นอันดับ 1 มากที่สุด คือ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ มีจำนวน 99 ราย คิดเป็นร้อยละ 41.25 สาเหตุที่มีคนตอบเป็นอันดับ 2 มากที่สุด คือ ต้นทุนของบริษัทเพิ่มขึ้น มีจำนวน 83 ราย (ร้อยละ 36.89) และสาเหตุที่มีคนเลือกตอบรวมมากที่สุด คือ ต้นทุนของบริษัทเพิ่มขึ้น จำนวน 399 ราย คิดเป็นร้อยละ 29.80 รองลงมา คือ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ จำนวน 388 ราย (ร้อยละ 28.98) แสดงผลตามตารางที่ 5-55

ตารางที่ 5 – 55 แบบสอบถามข้อ 22-2 เหตุผลของผลกระทบ

เหตุผลของผลกระทบ	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		อันดับ 4		อันดับ 5		ให้ความสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	99	41.25	44	19.56	37	21.14	11	18.64	1	20.00	196	30.87	388	28.98
ความสามารถในการส่งออกลดลง	36	15.00	47	20.89	32	18.29	17	28.81	0	0.00	89	14.01	221	16.50
ทางเลือกในการใช้สิทธิลดลง	21	8.75	46	20.44	51	29.14	12	20.34	0	0.00	128	20.16	258	19.27

เหตุผลของ ผลกระทบ	อันดับ 1		อันดับ 2		อันดับ 3		อันดับ 4		อันดับ 5		ให้ความสำคัญ เท่ากับตัวอื่นที่ เลือก		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต้นทุน ของบริษัท เพิ่มขึ้น	81	33.75	83	36.89	47	26.86	4	6.78	0	0.00	184	28.98	399	29.80
อื่นๆ	3	1.25	5	2.22	8	4.57	15	25.42	4	80.00	38	5.98	73	5.45
จำนวน ที่ตอบ	240	100.0 0	225	100.0 0	175	100.0 0	59	100.0 0	5	100.0 0	635	100.0 0	1339	100.0 0
จำนวน ผู้ตอบ	240		225		175		59		5		279		519	

ข้อ 22.3 เหตุผลที่ไม่ได้รับผลกระทบ

ในส่วนนี้จะตรวจสอบกลุ่มผู้ที่ตอบว่าการยกเลิกไม่มีผลกระทบจำนวน 27 ราย เพื่อตรวจสอบว่าไม่ได้รับผลกระทบเพราะอะไร ซึ่งจะให้ตอบโดยเลือกตอบเหตุผลเรียงตามอันดับความสำคัญอันดับ 1-3 แต่ผู้ที่ตอบในส่วนนี้ส่วนใหญ่เลือกตอบมาเพียงเหตุผลเดียว และกรณีที่ตอบหลายเหตุผลก็ไม่ได้ระบุอันดับมา ซึ่งกรณีที่ไม่ได้ระบุอันดับจะให้อันดับความสำคัญเท่ากับเหตุผลอื่นที่เลือก ในส่วนนี้มีผู้ตอบ 27 ราย สาเหตุที่ไม่ได้รับผลกระทบที่คนตอบมากที่สุดคือ ได้คืนภยาน้อยมาก มีจำนวน 23 ราย คิดเป็นร้อยละ 76.67 ค่าร้อยละจะเป็นการเทียบกับกลุ่มผู้ที่ตอบในอันดับนั้นทั้งหมด แสดงผลตามตารางที่ 5-56

ตารางที่ 5 – 56 แบบสอบถามข้อ 22-3 เหตุผลที่ไม่ได้รับผลกระทบ

เหตุผลที่ไม่ได้รับผลกระทบ	อันดับ 1		ให้ความสำคัญเท่ากับตัวเลือกอื่น		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สามารถไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้	1	4.17	2	33.33	3	10.00
ได้คืนภยาน้อยมาก	20	83.33	3	50.00	23	76.67
อื่นๆ	3	12.50	1	16.63	4	13.33
จำนวนที่ตอบ	24	100.00	6	100.00	30	100.00
จำนวนผู้ตอบ	24		3		27	

ข้อ 23 หากรัฐยกเลิกมาตรการชดเชยฯ สามารถใช้สิทธิประโยชน์ด้านใด

เป็นการสำรวจแนวโน้มของผู้ส่งออกที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น มีการสำรวจดังนี้

23.1 สามารถใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่

ทำการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่าง 565 ราย ว่า หากรัฐยกเลิกมาตรการชดเชย จะสามารถใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่ มีผู้ตอบ 547 ราย พบว่ามีผู้ใช้สิทธิอื่นได้จำนวน 87 ราย คิดเป็นร้อยละ 15.90 ขณะที่ผู้ที่ใช้สิทธิอื่นไม่ได้ มีจำนวน 460 ราย คิดเป็นร้อยละ 84.10 แสดงว่าผู้ใช้สิทธิชดเชยฯ ส่วนใหญ่ไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้ ตามตารางที่ 5-57

ตารางที่ 5 – 57 แบบสอบถามข้อ 23-1 ใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่

ใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่	จำนวน	ร้อยละ
ใช้ได้	87	15.90
ใช้ไม่ได้	460	84.10
รวม	547	100.00

23.2 สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้

เป็นการสำรวจว่าหากสามารถใช้สิทธิอื่นได้เมื่อมาตรการชดเชยฯ ถูกยกเลิก จะสามารถไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกมาตรการใด สำรวจจากกลุ่มผู้ที่ตอบว่า ใช้สิทธิอื่นได้ในข้อ 23.1 จำนวน 87 ราย มีผู้ตอบจำนวน 86 ราย สิทธิประโยชน์อื่นที่สามารถใช้ได้มากที่สุด คือ มาตรการ 19 ทวิ จำนวน 62 ราย คิดเป็นร้อยละ 60.78 รองลงมาคือ BOI จำนวน 28 ราย คิดเป็นร้อยละ 27.45 แสดงผลตามตารางที่ 5-58

ตารางที่ 5 – 58 แบบสอบถามข้อ 23-2 สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

สิทธิอื่นที่ใช้ได้	จำนวน	ร้อยละ
BOI	28	27.45
มาตรการ 19 ทวิ	62	60.78
คลังสินค้าทัณฑ์บน	2	1.96
เขตปลอดอากร	3	2.94
เขตประกอบการเสรี	2	1.96
อื่นๆ	5	4.90
จำนวนที่ตอบ	102	100.00
จำนวนผู้ตอบ	86	

23.3 เหตุผลที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้

เป็นการสำรวจว่าผู้ที่ใช้สิทธิอื่นไม่ได้เป็นเพราะเหตุผลใด สำรวจจากกลุ่มผู้ที่ตอบว่าใช้สิทธิอื่นไม่ได้ในข้อ 23.1 จำนวน 460 ราย มีผู้ตอบจำนวน 449 ราย เหตุผลที่ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ที่มีผู้ตอบมากที่สุด คือ ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น จำนวน 393 ราย คิดเป็นร้อยละ 67.64 รองลงมา คือ ค่าใช้จ่ายสูง จำนวน 87 ราย คิดเป็นร้อยละ 14.97 เหตุผลอื่นๆที่ระบุ คือ ไม่สะดวกในการใช้มาตรการอื่น ยังไม่ทราบข้อมูลว่าใช้มาตรการอื่นมาตรการใดบ้างได้ สรุปผลตามตารางที่ 5-59

ตารางที่ 5 – 59 แบบสอบถามข้อ 23-3 เหตุผลที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้
(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

เหตุผลที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	จำนวน	ร้อยละ
ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น	393	67.64
ค่าใช้จ่ายสูง	87	14.97
ได้กินยาน้อยมาก	66	11.36
อื่นๆ	35	6.02
จำนวนที่ตอบ	581	100.00
จำนวนผู้ตอบ	449	

ข้อ 24 ท่านได้ปรับตัวเพื่อรองรับการยกเลิกมาตรการแล้วหรือไม่

เป็นการสำรวจว่าได้มีการปรับตัวเพื่อรองรับมาตรการชัดเจนแล้วหรือไม่ อย่างไร ข้อมูลที่สำรวจมีดังนี้

24.1 การปรับตัว

เป็นการสำรวจจากกลุ่มตัวอย่าง 565 รายว่าได้มีการปรับตัวเพื่อรองรับมาตรการแล้วหรือไม่ จากข้อมูลในตาราง ผู้ที่ปรับตัวเตรียมแล้วมีจำนวน 35 ราย คิดเป็นร้อยละ 6.23 ผู้ที่ยังไม่ได้ปรับตัวมีจำนวน 527 ราย คิดเป็นร้อยละ 93.77 แสดงให้เห็นว่าผู้ใช้สิทธิชัดเจนกว่าร้อยละ 90 ยังไม่มีการปรับตัวเพื่อรองรับการยกเลิกมาตรการชัดเจนได้ผลดังตารางที่ 5-60

ตารางที่ 5 – 60 แบบสอบถามข้อ 24-1 การปรับตัว

การปรับตัว	จำนวน	ร้อยละ
ปรับตัวแล้ว	35	6.23
ยังไม่ได้ปรับตัว	527	93.77
รวม	562	100.00

24.2 วิธีการปรับตัว

เป็นการสำรวจกลุ่มผู้ที่ตอบว่าปรับตัวแล้วในข้อ 24.1 จำนวน 35 ราย ว่ามีวิธีการปรับตัวอย่างไร มีผู้ตอบจำนวน 21 ราย แนวทางการปรับตัวที่ถูกเลือกมากที่สุด คือ อื่นๆ จำนวน 11 ราย คิดเป็นร้อยละ 47.83 โดยอื่นๆ ที่ระบุไว้ คือ ลดต้นทุนการผลิต ควบคุมกิจการให้มีความเข้มแข็งมากขึ้น ตามตารางที่ 5-61

ตารางที่ 5 – 61 แบบสอบถามข้อ 24-2 วิธีการปรับตัว

ปรับตัวโดย	จำนวน	ร้อยละ
เตรียมไปใช้มาตรการอื่น	10	43.48
ไปใช้มาตรการอื่นแล้ว	2	8.69
อื่นๆ	11	47.83
จำนวนที่ตอบ	23	100.00
จำนวนผู้ตอบ	21	

24.3 สาเหตุที่ยังไม่ได้ปรับตัว

เป็นการสำรวจกลุ่มผู้ที่ตอบว่ายังไม่ได้ปรับตัวในข้อ 24.1 จำนวน 527 ราย ถึงสาเหตุที่ยังไม่ได้ปรับตัว มีผู้ตอบจำนวน 513 ราย เหตุผลที่ยังไม่ได้ปรับตัวที่ถูกตอบมากที่สุด คือ ไม่ทราบข้อมูล มีผู้ตอบจำนวน 393 ราย คิดเป็นร้อยละ 62.18 รองลงมา คือ อื่นๆ จำนวน 120 ราย คิดเป็นร้อยละ 18.99 โดยอื่นๆ คือ กำลังศึกษาข้อมูล ความชัดเจนของการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ และหามาตรการชดเชยอื่นไม่ได้ได้ผลดังตารางที่ 5-62

ตารางที่ 5 – 62 แบบสอบถามข้อ 24-3 สาเหตุที่ยังไม่ได้ปรับตัว

สาเหตุที่ยังไม่ได้ปรับตัว	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ทราบข้อมูล	393	62.18
ค่าใช้จ่ายสูง	41	6.49
ได้คิเล็กน้อย	60	9.49
ใช้มาตรการอื่นไ้ค้อยู่แล้ว	18	2.85
อื่นๆ	120	18.99
จำนวนที่ตอบ	632	100.00
จำนวนผู้ตอบ	513	

ข้อ 25 เวลาที่ต้องการใช้ในการปรับตัว

เป็นการสำรวจกลุ่มผู้ที่ตอบว่ายังไม่ได้ปรับตัวในข้อ 24.1 จำนวน 527 ราย มีผู้ตอบจำนวน 484 ราย ตอบว่า ต้องการเวลาในการปรับตัวสูงสุด คือ 3 ปี มีผู้ตอบจำนวน 177 ราย คิดเป็นร้อยละ 36.57 รองลงมา คือ 5 ปี (ร้อยละ 16.12) และ 2 ปี (ร้อยละ 18.18) แสดงผลตามตารางที่ 5-63

ตารางที่ 5 – 63 แบบสอบถามข้อ 25-1 เวลาที่ต้องการใช้ในการปรับตัว

เวลาในการปรับตัว	จำนวน	ร้อยละ
1 ปี	68	14.05
2 ปี	88	18.18
3 ปี	177	36.57
อื่นๆ		
- 5 ปี	78	16.12
- 10 ปี	26	5.37
- อื่น เช่น มากกว่า 3 ปี หรือ 6 ปี	21	4.34
- อื่นๆ ไม่ระบุปี	26	5.37
จำนวนผู้ตอบ	484	100.00

ในส่วนของผู้ที่ตอบว่า อื่นๆ จำนวน 151 ราย มีผู้ที่ระบุจำนวนปีที่ต้องการจำนวน 125 ราย สรุปจำนวนปีอื่นๆ ที่ระบุจากข้อมูลในตารางที่ 5-64 จำนวนปีอื่นๆ ที่มีผู้ตอบมากที่สุด คือ 5 ปี ตอบจำนวน 78 ราย คิดเป็นร้อยละ 62.40 รองลงมาคือ 10 ปี จำนวน 26 ราย คิดเป็นร้อยละ 20.80 ที่เหลือ คือ อื่นๆ ที่ระบุไว้ เช่น มากกว่า 3 ปี, 6 ปี เป็นต้น

ตารางที่ 5 – 64 แบบสอบถามข้อ 25-2 เวลาในการปรับตัวอื่นๆที่ระบุ

เวลาในการปรับตัว	จำนวน	ร้อยละ
5 ปี	78	62.40
10 ปี	26	20.80
อื่นๆ	21	16.80
จำนวนผู้ตอบ	125	100.00

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะทางแก้ไขปัญหาลผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ

ในส่วนนี้จะเป็นการสำรวจข้อเสนอแนะของกลุ่มผู้ใช้สิทธิชดเชยฯ เกี่ยวกับความต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐ การปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการส่งออก และข้อเสนอแนะอื่นๆ ข้อมูลที่สำรวจมี ดังนี้

ข้อ 26 หากไม่สามารถเลือกใช้สิทธิประโยชน์ตามข้อ 23 ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนหรือไม่

เป็นการสำรวจจากกลุ่มผู้ที่ตอบว่าใช้สิทธิอื่นไม่ได้ในข้อ 23 จำนวน 460 ราย ว่าต้องการที่จะได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐหรือไม่ อย่างไร มีผู้ตอบจำนวน 407 ราย มีผู้ตอบที่ไม่ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนหากใช้สิทธิอื่นไม่ได้จำนวน 13 ราย คิดเป็นร้อยละ 3.19 ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนจำนวน 394 ราย คิดเป็นร้อยละ 96.81 ซึ่งกลุ่มที่ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุน ซึ่งเป็นกลุ่มใหญ่ ได้ระบุความต้องการไว้ว่าต้องการให้รัฐคงไว้ซึ่งมาตรการชดเชยฯ ต่อไป ให้รัฐลดภาษีเงินได้นิติบุคคล และลดภาษีนำเข้า เป็นต้น ตามตารางที่ 5-65

ตารางที่ 5 – 65 แบบสอบถามข้อ 26 ความต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐ

ความต้องการการสนับสนุนจากภาครัฐ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ต้องการ	13	3.19
ต้องการ	394	96.81
จำนวนผู้ตอบ	407	100.00

**ข้อ 27 ต้องการให้ปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการส่งออกเพื่อรองรับการยกเลิกมาตรการ
ชดเชยหรือไม่**

เป็นการสำรวจจากกลุ่มผู้ที่ยังใช้มาตรการชดเชย จำนวน 565 ราย ว่าต้องการให้มีการ
การหามาตรการรองรับการยกเลิกมาตรการชดเชย อย่างไร ต้องการให้ปรับปรุงมาตรการส่งเสริม
การส่งออกอย่างไร มีผู้ตอบจำนวน 366 ราย มีผู้ที่ตอบต้องการให้มีการปรับปรุงมาตรการจำนวน
283 ราย คิดเป็นร้อยละ 77.32 ไม่ต้องการให้ปรับปรุงจำนวน 83 ราย คิดเป็นร้อยละ 22.68 โดย
ความต้องการที่ระบุไว้ เช่น ให้มาตรการ 19 ทวิ มีความยุ่งยากลดลง ให้กิจการ SMEs สามารถเข้าถึง
BOI ได้ และให้คงมาตรการชดเชยไว้ แสดงผลตามตารางที่ 5-66

**ตารางที่ 5 – 66 แบบสอบถามข้อ 27 ความต้องการให้มีการปรับปรุงมาตรการเพื่อรองรับ
การยกเลิกชดเชย**

ความต้องการ/ไม่ต้องการ ให้มีการปรับปรุงมาตรการชดเชย	จำนวน	ร้อยละ
ต้องการ	283	77.32
ไม่ต้องการ	83	22.68
รวม	366	100.00

ข้อ 28 ข้อเสนอแนะ

เป็นคำถามปลายเปิดที่สำรวจจากกลุ่มผู้ที่ยังใช้สิทธิชดเชย จำนวน 565 ราย
ให้ระบุข้อเสนอแนะอื่นๆ มีผู้ตอบจำนวน 153 ราย จำนวน 235 ข้อเสนอแนะ เนื่องจากการ
เปิดให้เสนอแนะได้โดยไม่จำกัดหัวข้อ ซึ่งเมื่อนำข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามมาพิจารณาแล้ว
สามารถแบ่งได้ 3 กลุ่มใหญ่ๆ ดังนี้ ตามตารางที่ 5-67

(1) ข้อเสนอแนะส่วนใหญ่ต้องการให้รัฐมีการสนับสนุนด้านการส่งออกมากขึ้น
จำนวน 138 ข้อเสนอแนะ คิดเป็นร้อยละ 58.72 ของจำนวนข้อเสนอแนะทั้งหมด เช่น

- การลดหรือยกเว้นอากรขาเข้า
- การผ่านพิธีการศุลกากร ให้มีความสะดวกรวดเร็ว โปร่งใส มีการพัฒนา
บุคลากร และใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยมากขึ้น
- ด้านการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี เช่น บัตรภาษีจากมาตรการชดเชย
ควรมีอายุใช้งานนานขึ้นหรือใช้แทนเงินสดได้ มาตรการ 19 ทวิ ควรลดขั้นตอนการดำเนินการ
ลดการใช้เอกสาร ให้มีความสะดวกมากขึ้น
- ด้านการเงิน เช่น การควบคุมอัตราแลกเปลี่ยน สนับสนุนค่าใช้จ่าย
ในการไปออกงานในต่างประเทศ

- ด้านการตลาด เช่น การหาตลาดใหม่ๆ

- ด้านอื่นๆ เช่น Logistics การประชาสัมพันธ์ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อ

ผู้ส่งออก รวมถึงการศึกษาข้อมูลผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ

(2) รองลงมาคือไม่ควรยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จำนวน 73 ข้อเสนอแนะ (ร้อยละ 31.06) โดยให้เหตุผลที่ไม่ควรยกเลิก คือ ไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้ และหากยกเลิก กิจการจะได้รับผลกระทบมาก เพราะเป็นกิจการขนาดเล็ก

(3) มาตรการรองรับหากยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จำนวน 24 ข้อเสนอแนะ (ร้อยละ 10.21) โดยส่วนใหญ่ไม่ได้ระบุว่า ต้องมาตรการใดมารองรับ แต่ระบุว่าต้องการมาตรการที่ให้ผลประโยชน์ใกล้เคียงกันหรือดีกว่า เช่น มาตรการ 19 ทวิ

ตารางที่ 5 – 67 แบบสอบถามข้อ 28 การจัดกลุ่มข้อเสนอแนะ

การจัดกลุ่มข้อเสนอแนะ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่ควรยกเลิก	73	31.06
มาตรการรองรับ	24	10.21
ให้รัฐมีการสนับสนุนด้านการส่งออก	138	58.72
จำนวนข้อเสนอรวม	235	100.0
จำนวนผู้ตอบ	153	

5.6 สรุปข้อมูลจากแบบสอบถาม

แบบสอบถามนี้ใช้กลุ่มประชากรคือผู้ประกอบการที่เป็นผู้ส่งออกหรือผู้นำเข้าที่ลงทะเบียนผ่านพิธีการระบบ Paperless จำนวน 6,663 ราย ณ วันที่ 30 ธันวาคม 2551 มีผู้ตอบแบบสอบถามกลับมาจำนวน 897 ราย โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม คือ (1) กลุ่มผู้ส่งออกที่ไม่ใช้สิทธิชดเชยฯ มีจำนวน 159 ราย (2) กลุ่มผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิหรือเคยใช้สิทธิชดเชยฯ มีจำนวน 606 ราย (3) กลุ่มที่ไม่ใช่ผู้ส่งออก จำนวน 132 ราย (ข้อมูลในกลุ่ม 3 จะไม่นำไปประมวลผล)

แบบสอบถามซึ่งประกอบด้วย 5 ส่วน โดยส่วนที่ 1-2 จะพิจารณาข้อมูลผู้ส่งออกกลุ่ม 1 กับกลุ่ม 2 สรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป ส่วนใหญ่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่มให้คำตอบที่ไม่ต่างกันมาก ซึ่งในภาพรวมผู้ใช้สิทธิชดเชยมีตั้งแต่ผู้ประกอบการรายเล็ก ถึงรายใหญ่ ทุนจดทะเบียนซึ่งค่าเฉลี่ยกลุ่ม 2 มากกว่ากลุ่ม 1 และจำนวนพนักงานที่กลุ่ม 2 มากกว่ากลุ่มที่ 1 อย่างเห็นได้ชัดเช่นกัน แสดงว่ากิจการกลุ่ม 2 มีการใช้แรงงานมาก ส่วนใหญ่มีรูปแบบกิจการเป็นบริษัทจำกัด และมีทุนจดทะเบียนไทยเป็นส่วนใหญ่ ประเทศที่มีการร่วมทุนมาก คือ ญี่ปุ่น ไต้หวัน และสิงคโปร์ และมี

ลักษณะกิจการแบบผลิตสินค้าเอง และซื้อมาขายไป มีการใช้สัดส่วนของวัตถุดิบในประเทศเป็นส่วนใหญ่ ขณะที่การจำหน่ายสินค้าจะจำหน่ายในต่างประเทศมากกว่าในประเทศ และปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดี คือ ราคาสินค้าแข่งขันได้ สิทธิประโยชน์ทางภาษี และต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้

ส่วนที่ 2 การใช้สิทธิทางภาษี กลุ่ม 1 ซึ่งไม่ใช่กลุ่มที่ใช้สิทธิชดเชย ส่วนใหญ่ใช้มาตรา 19 ทวิอย่างเดียวนมากที่สุด ส่วนกลุ่ม 2 ใช้สิทธิชดเชยและมาตรการอื่นๆ ซึ่งทั้ง 2 กลุ่มมีเหตุผลที่เลือกใช้สิทธิโดยรวมแล้วเหมือนกัน คือ เพราะไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้

ในส่วนที่ 3-5 จะประมวลผลเฉพาะกลุ่ม 2 สรุปได้ดังนี้

ส่วนที่ 3 การใช้สิทธิมาตรการชดเชย กลุ่มที่ 2 ส่วนใหญ่ยังใช้มาตรการชดเชยอยู่ โดยมีเหตุผลที่เลือกใช้สิทธิชดเชย เพราะไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้ สินค้าที่ใช้สิทธิชดเชยมีหลากหลาย แต่พอจะสรุปได้ว่าเป็นกลุ่มยานยนต์มาก การใช้บัตรภาษีส่วนใหญ่ใช้น้อยกว่าจำนวนเงินที่ได้รับ และจะใช้บัตรภาษีเองเพื่อชำระภาษีเงินได้นิติบุคคล ภาษีศุลกากร และภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย ค่าใช้จ่ายในการขอรับชดเชยเฉลี่ยอยู่ที่ประมาณ 1 แสนบาท

ส่วนที่ 4 ผลกระทบหากยกเลิกมาตรการชดเชย แหล่งข่าวที่ประชาสัมพันธ์เรื่องการยกเลิกที่สำคัญ คือ กรมศุลกากรและ Shipping แต่ส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าจะมีการยกเลิก โดยจะมีผลกระทบต่อต้นทุนของบริษัท และไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้ ผู้ใช้สิทธิชดเชย จึงยังไม่มีการเตรียมการปรับตัวมากนัก เมื่อสอบถามเวลาที่ต้องการใช้ในการปรับตัวพบว่าส่วนใหญ่ตอบว่า 3 ปี

ส่วนที่ 5 ข้อเสนอแนะ ผู้ใช้สิทธิชดเชย ส่วนใหญ่ต้องการให้รัฐคงไว้ซึ่งมาตรการชดเชย ต่อไป รวมทั้งเสนอให้รัฐปรับปรุงมาตรการที่มีอยู่ให้มีความสะดวกรวดเร็วขึ้น มีมาตรการสนับสนุนการส่งออกอื่นๆ เช่น การลดภาษีขาเข้า การให้ข้อมูล และศึกษาผลของการปรับเปลี่ยนมาตรการอย่างรอบคอบ

5.7 แนวทางการวิเคราะห์ต่อไป

คณะผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามตามแนวทางที่สรุปไว้ โดยแยกกลุ่มที่มีผลกระทบต่างๆ เพื่อจัดกลุ่มนำมาวิเคราะห์ โดยพิจารณาจากเงื่อนไข เช่น มูลค่าขอรับเงินชดเชย สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย เงินทุนจดทะเบียน เป็นต้น โดยพิจารณาประกอบกับความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น และสถิติในการขอรับเงินชดเชยปี 2550 ทั้งนี้การพิจารณาจะคำนึงถึงผลกระทบที่เกิดขึ้นต่อผู้ส่งออกที่ยังคงใช้สิทธิมาตรการชดเชยอยู่เป็นหลัก และแนวทางในการปรับตัวเพื่อใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรผ่านมาตรการอื่น นอกจากนี้จะวิเคราะห์ผลกระทบเชิงลึกกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรมสิ่งทอ และสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง

บทที่ 6

การวิเคราะห์ผลกระทบ

จากการประมวลผลแบบสอบถามในบทที่ 5 เกี่ยวกับการใช้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออก และการใช้สิทธิมาตรการการชดเชยค่าภาษีอากร ในบทนี้คณะผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์ผลกระทบในภาพรวม ในระดับอุตสาหกรรม และในระดับสินค้า หากมีการยกเลิกมาตรการการชดเชยค่าภาษีอากร รวมถึงสาเหตุ และข้อเสนอแนะ โดยจะใช้ข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ร่วมกับสถิติการจ่ายเงินชดเชย เพื่อให้ข้อมูลที่จะใช้วิเคราะห์มีความถูกต้องและตรงกับข้อเท็จจริง และการวิเคราะห์ผลกระทบ และข้อเสนอแนะทางที่จะลดผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับผู้ส่งออกมีความเหมาะสมที่สุด

6.1 การวิเคราะห์ในภาพรวม

6.1.1 การเปรียบเทียบข้อมูลแบบสอบถามกับข้อมูลสถิติการจ่ายเงินชดเชยปี 2550

คณะผู้วิจัยได้เปรียบเทียบข้อมูลที่ได้รับจากแบบสอบถามกับข้อมูลสถิติที่มี การขอรับเงินชดเชยปี 2550 ซึ่งเป็นปีเดียวกับข้อมูลในแบบสอบถาม โดยเปรียบเทียบกับข้อมูลสถิติ 2 ตัว ได้แก่

- มูลค่าเงินชดเชยที่ผู้ส่งออกได้รับ (มูลค่าขอรับเงินชดเชย)
- สัดส่วนมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการการชดเชยเทียบกับมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกทั้งหมด

ข้อมูลจากแบบสอบถามที่นำมาใช้เปรียบเทียบเป็นข้อมูลที่ใช้ประมวลผลในบทที่ 5 ในกลุ่ม 1 และกลุ่ม 2 จำนวนรวม 765 ราย ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการการชดเชย หรือเคยใช้สิทธิมาตรการการชดเชย และกลุ่มที่ไม่ใช้สิทธิชดเชยแต่ใช้สิทธิมาตรการอื่น โดยขั้นตอนและผลการตรวจสอบสรุปได้ดังนี้

1) ตรวจสอบข้อมูลแบบสอบถามจากกลุ่มที่ยังใช้สิทธิมาตรการการชดเชยหรือเคยใช้สิทธิมาตรการการชดเชยจำนวน 765 ราย เพื่อดูความครบถ้วนของข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม โดยพิจารณาจากสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการการชดเชย (แบบสอบถามข้อ 8.) การใช้สิทธิมาตรการการชดเชย (ข้อ 10.) มูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการการชดเชย (ข้อ 14.) และมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ (ข้อ 15.) พบว่า มีผู้ตอบแบบสอบถามที่มีข้อมูลตรงกับเงื่อนไขใดเงื่อนไขหนึ่ง รวมทั้งสิ้น 685 ราย

2) เปรียบเทียบข้อมูลแบบสอบถาม 685 ราย กับสถิติการจ่ายเงินชดเชย ปี 2550

2.1) มูลค่าเงินชดเชยที่ผู้ส่งออกได้รับ

ผู้ตอบแบบสอบถาม 685 ราย เป็นผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการการชดเชยจากสถิติปี 2550 จำนวน 598 ราย ไม่มีสถิติจำนวน 87 ราย ซึ่งจากกลุ่มไม่มีสถิติดังกล่าวตรวจสอบกับข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถาม ข้อ 15 พบว่าจำนวน 49 ราย ระบุว่าได้รับเงินชดเชย และจำนวน 38 ราย ไม่ระบุ โดยมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับเทียบกับสถิติการจ่ายเงินชดเชยของกรมศุลกากรปี 2550 พบว่า

มีความคลาดเคลื่อนประมาณร้อยละ 30 โดยมีผู้ตอบต่ำกว่าสถิติร้อยละ 16.05 สูงกว่าสถิติร้อยละ 13.88 และไม่ระบุมูลค่าเงินชดเชยร้อยละ 5.69 (ตารางที่ 6-1)

ตารางที่ 6-1 : สรุปมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับเทียบกับสถิติการจ่ายเงินชดเชย

มูลค่าเงินชดเชยเทียบกับสถิติปี 2550	จำนวน	ร้อยละ
มูลค่าเงินชดเชยมีสถิติปี 2550 - ตอบตรงกับสถิติ 385 ราย ร้อยละ 64.38 - ตอบสูงกว่าสถิติ 83 ราย ร้อยละ 13.88 - ตอบต่ำกว่าสถิติ 96 ราย ร้อยละ 16.05 - ไม่ระบุมูลค่าเงินชดเชย 34 ราย ร้อยละ 5.69	598	87.30
มูลค่าเงินชดเชยไม่มีสถิติปี 2550 - ตอบว่าขอเงินชดเชย 49 ราย ร้อยละ 56.32 - ไม่ระบุมูลค่าเงินชดเชย 38 ราย ร้อยละ 43.68	87	12.70
รวม	685	100.0

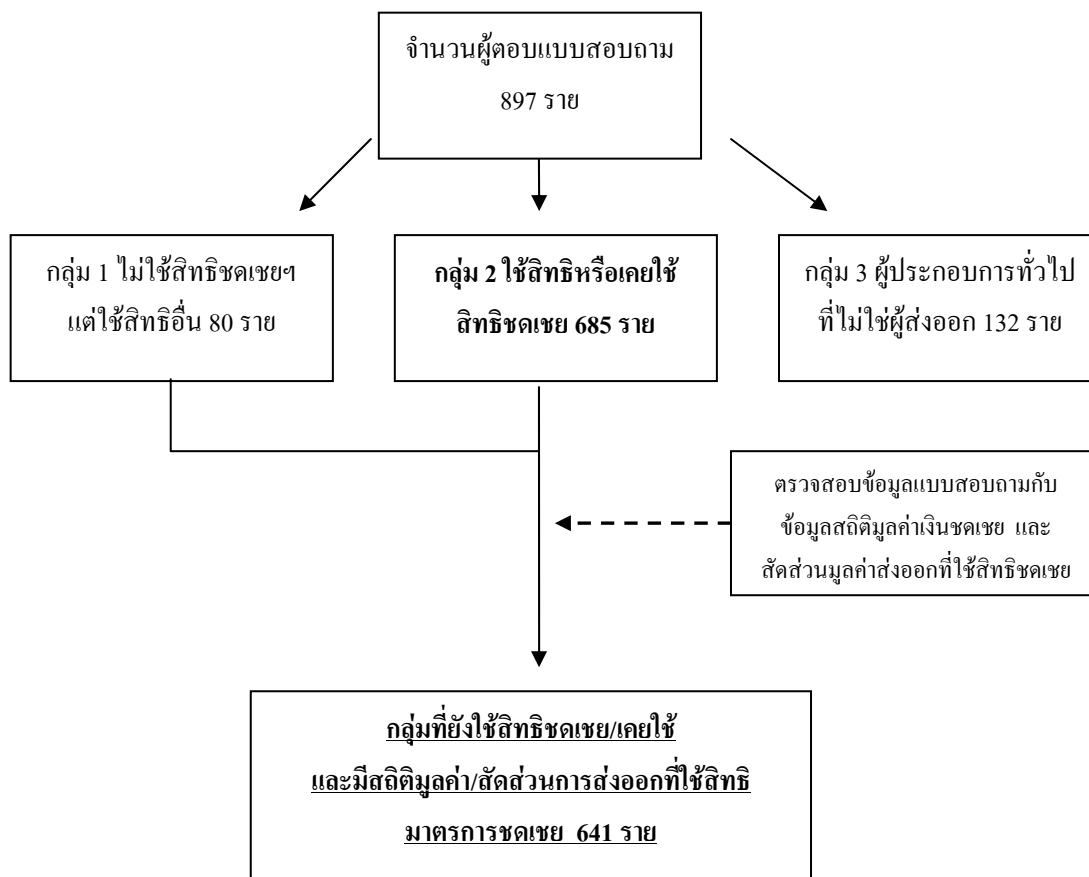
2.2) สัดส่วนมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกทั้งหมด

จากจำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 685 ราย ที่ยังใช้สิทธิมาตรการชดเชย พบว่า มีสถิติผู้ส่งออกที่ได้รับเงินชดเชยจำนวน 659 ราย ไม่มีสถิติจำนวน 26 ราย ซึ่งจากกลุ่มไม่มีสถิติ 26 ราย เป็นผู้ตอบที่ไม่ระบุสัดส่วนมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย 2 ราย โดยสัดส่วนมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยเทียบกับมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกมีความคลาดเคลื่อนประมาณร้อยละ 20 โดยมีผู้ตอบต่ำกว่าสถิติร้อยละ 12.29 สูงกว่าสถิติประมาณร้อยละ 9.56 และไม่ระบุสัดส่วนร้อยละ 8.80 (ตารางที่ 6-2)

ตารางที่ 6-2 : สรุปสัดส่วนมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกทั้งหมดเทียบกับสถิติ

สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับสถิติปี 2550	จำนวน	ร้อยละ
สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมีสถิติปี 2550 - ตอบตรงกับสถิติ 457 ราย ร้อยละ 69.35 - ตอบสูงกว่าสถิติ 63 ราย ร้อยละ 9.56 - ตอบต่ำกว่าสถิติ 81 ราย ร้อยละ 12.29 - ไม่ระบุสัดส่วน 58 ราย ร้อยละ 8.80	659	96.20
สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยไม่มีสถิติปี 2550 - ตอบสัดส่วนชดเชย 24 ราย ร้อยละ 92.31 - ไม่ระบุสัดส่วน 2 ราย ร้อยละ 7.69	26	3.80
รวม	685	100.0

แผนภาพที่ 6-1 : กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามที่ใช้ในการวิเคราะห์

จากการตรวจสอบข้อมูลจากแบบสอบถามกับสถิติมูลค่าเงินฯ และสัดส่วนมูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการฯ พบว่า มีความคลาดเคลื่อนประมาณร้อยละ 20 - 30 ดังนั้น คณะผู้วิจัยจะใช้ข้อมูลจากแบบสอบถามประกอบกับข้อมูลสถิติปี 2550 โดยหากข้อมูลแบบสอบถามมีความคลาดเคลื่อนจะปรับใช้ข้อมูลจากสถิติ แต่หากไม่มีข้อมูลสถิติจะใช้ข้อมูลแบบสอบถาม และหากไม่มีข้อมูลทั้ง 2 ส่วนจะไม่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ ซึ่งจากผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 765 ราย ที่ใช้หรือเคยใช้สิทธิมาตรการฯ มีข้อมูลที่จะนำไปใช้วิเคราะห์ รวมทั้งสิ้น 641 ราย หรือคิดเป็นร้อยละ 83.79 ของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นผู้ส่งออกทั้งหมด

6.1.2 แนวทางการวิเคราะห์

1) การแบ่งกลุ่มในการวิเคราะห์ผลกระทบ

คณะผู้วิจัยใช้ข้อมูลการประมวลผลในบทที่ 5 วิเคราะห์เพื่อหาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการฯ โดยกำหนดเป็น 3 กลุ่ม และตัวแปรที่จะอธิบายผลกระทบต่างๆ ตามการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี กลุ่มผู้ส่งออก และกลุ่มสินค้า ดังนี้

1.1) กลุ่ม 1 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย

1.1.1) ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอย่างเดียว

1.1.2) ใช้สิทธิมาตรการชดเชยและใช้สิทธิมาตรการอื่น

1.2) กลุ่ม 2 ผู้ส่งออก

1.2.1) ทุนจดทะเบียน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

(1) มากกว่า 0 ถึง 50 ล้านบาท

(2) มากกว่า 50 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท

(3) มากกว่า 100 ล้านบาท

1.2.2) มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ แบ่งเป็น 8 กลุ่ม

(1) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท

(2) มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท

(3) มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท

(4) มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท

(5) มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท

(6) มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท

(7) มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท

(8) มากกว่าหรือเท่ากับ 500 ล้านบาท

1.2.3) สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยกับการใช้สิทธิ

ประโยชน์ทั้งหมด แบ่งเป็น 5 กลุ่ม

(1) มากกว่าร้อยละ 0 ถึงร้อยละ 20

(2) มากกว่าร้อยละ 20 ถึงร้อยละ 40

(3) มากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60

(4) มากกว่าร้อยละ 60 ถึงร้อยละ 80

(5) มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100

1.3) กลุ่ม 3 สินค้า วิเคราะห์ภาพรวมตามประเภทพิกัด 2 หลัก (ตอน)

และในกลุ่มอุตสาหกรรม และสินค้าในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์ และสินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็ง

1.3.1) กลุ่มสินค้า

1.3.2) มูลค่าเงินชดเชย

1.3.3) สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยกับการใช้สิทธิ

ประโยชน์ทั้งหมด

2) ตัวแปรและสมมติฐานในการวิเคราะห์

การวิเคราะห์ผลกระทบตามที่กล่าวใน 3 กลุ่มข้างต้น คณะผู้วิจัยได้กำหนดตัวแปรที่จะอธิบายผลกระทบต่างๆ และสมมติฐานในการวิเคราะห์ ดังนี้

ตัวแปร	สมมติฐาน*
ตัวแปรที่ 1 ความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น (การใช้สิทธิมาตรการอื่น และเหตุผลที่ใช้สิทธิชดเชย/ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่น จากแบบสอบถามข้อ 23)	- กิจกรรมที่ไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ เป็นกิจกรรมที่จะได้รับผลกระทบมาก - เหตุผลการไม่ใช้สิทธิมาตรการอื่นที่ระบุว่า ไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของมาตรการอื่น เป็นกิจกรรมที่มีแนวโน้มจะได้รับผลกระทบมาก สำหรับเหตุผลอื่น เช่น ได้คืนภาระภาษีน้อย ค่าใช้จ่ายสูง ถือเป็นกิจกรรมที่มีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น จึงไม่ได้รับผลกระทบ
ตัวแปรที่ 2 ทุนจดทะเบียน (ขนาดกิจการ จากแบบสอบถามข้อ 3)	- กิจกรรมที่มีทุนจดทะเบียนน้อย มีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมากหากยกเลิกมาตรการชดเชย เนื่องจากเป็นกิจการขนาดเล็ก และมีความสามารถไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ยาก
ตัวแปรที่ 3 มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ (จากแบบสอบถามข้อ 15)	- กิจกรรมที่มีเงินชดเชยที่ได้รับน้อย มีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมาก เนื่องจากต้องคำนึงถึงค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชย และส่วนใหญ่เป็นกิจการที่พึ่งพามาตรการชดเชย และปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ยาก
ตัวแปรที่ 4 สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด (จากแบบสอบถามข้อ 8)	- กิจกรรมที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากหรือ พึ่งพิงมาตรการชดเชยมาก จะได้รับผลกระทบมาก
ตัวแปรที่ 5 สินค้า (จากแบบสอบถามข้อ 13)	- สินค้าที่มีมูลค่าเงินชดเชยที่ใช้มากและมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก เป็นสินค้าที่จะได้รับผลกระทบมาก

หมายเหตุ * เป็นข้อสมมติฐานเฉพาะแต่ละตัวแปร

3) ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเป็นส่วนสำคัญที่แสดงให้เห็นความต้องการของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละกลุ่ม ซึ่งเป็นส่วนที่จะช่วยในการวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางแก้ไขได้อย่างเหมาะสม

6.1.3 เกณฑ์การพิจารณาผลกระทบ

1) ผลกระทบจากการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย

การวิเคราะห์ผลกระทบในภาพรวมหากยกเลิกการให้เงินชดเชย โดยผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอย่างเดียวจะได้รับผลกระทบมาก ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย

และสามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ถือว่าไม่ได้รับผลกระทบ สำหรับผู้ส่งออกที่ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่น ผลกระทบจะแปรผกผันกับความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น นอกจากนี้ การพิจารณาขนาดของผลกระทบจะต้องพิจารณามูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย เช่นเดียวกับการดูผลกระทบในด้านผู้ส่งออกและสินค้า

กรณี	การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย	สรุปผลกระทบ				
1	ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอย่างเดียว	X	X	X	X	X
2	ใช้สิทธิมาตรการชดเชยและใช้สิทธิมาตรการอื่น					
	2.1 สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้	O	O	O	O	O
	2.2 ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้	X	▶			

2) ผลกระทบด้านผู้ส่งออก

ผู้ส่งออกที่ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ และมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยกว่าร้อยละ 80 ถือว่าได้รับผลกระทบน้อย เพราะพึ่งพามาตรการชดเชยน้อย สำหรับผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 เป็นกลุ่มที่พึ่งพามาตรการชดเชยมาก ถือว่าจะได้รับผลกระทบมาก ทั้งนี้ ผลกระทบจะขึ้นอยู่กับทุนจดทะเบียนและมูลค่าเงินชดเชย ซึ่งจะแปรผกผันกับผลกระทบ โดยผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (น้อยกว่า 50 ล้านบาท) แต่มีมูลค่าเงินชดเชยมาก (มากกว่า 1 ล้านบาท) เป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบน้อยโดยเปรียบเทียบ และผลกระทบจะเพิ่มขึ้นตามมูลค่าเงินชดเชยที่น้อยลง โดยกลุ่มผู้ส่งออกที่มีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับน้อย (น้อยกว่า 1 ล้านบาท) ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ประกอบการขนาดเล็กมีความสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้น้อย จะได้รับผลกระทบมาก

กรณี	ความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น	สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย	ทุนจดทะเบียน	มูลค่าเงินชดเชย	สรุปผลกระทบ				
1	ไม่ได้	< 80 %			X				
2	ไม่ได้	> 80 %	< 50 ล้านบาท	> 1 ล้านบาท	X	X			
3	ไม่ได้	> 80 %	< 50 ล้านบาท	1 แสน - 1 ลบ.	X	X	X		
4	ไม่ได้	> 80 %	< 50 ล้านบาท	< 1 ล้านบาท	X	X	X	X	

3) ผลกระทบด้านกลุ่มสินค้า

การวิเคราะห์ผลกระทบด้านกลุ่มสินค้าพิจารณาจากมูลค่าเงินชดเชยและสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยในกลุ่มสินค้านั้น ซึ่งผลกระทบแปรผันตามมูลค่าเงิน

ชดเชย และสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย โดยสินค้าที่มีมูลค่าเงินชดเชยน้อย และมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อย เป็นสินค้าที่พึงพามาตรการชดเชยน้อย จะได้รับผลกระทบน้อย ขณะที่สินค้าที่มีมูลค่าเงินชดเชยมาก และมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากจะได้รับผลกระทบมาก โดยให้น้ำหนักของสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยมากกว่า เนื่องจากมูลค่าเงินชดเชยที่มากหรือน้อยอาจมีผลจากอัตราเงินชดเชยหรือมูลค่าส่งออก ซึ่งการพิจารณาผลกระทบด้านกลุ่มสินค้าจะได้ภาพผลกระทบจากตัวสินค้าเป็นหลัก ดังนั้น การวิเคราะห์ผลกระทบจะต้องพิจารณาผลกระทบจากการใช้สิทธิประโยชน์ ด้านผู้ส่งออก และข้อมูลการใช้สิทธิประโยชน์ประกอบในการวิเคราะห์ ซึ่งคณะผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์โดยละเอียดในอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์ และสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งต่อไป

กรณี	สัดส่วนการส่งออก ที่ใช้สิทธิชดเชย	มูลค่าเงินชดเชย	สรุปผลกระทบ					
1	< 80 %	< 1 แสนบาท	X					
2	< 80 %	> 1 ล้านบาท	X	X				
3	> 80 %	< 1 แสนบาท	X	X	X			
4	> 80 %	> 1 ล้านบาท	X	X	X	X		

6.1.4 ผลการวิเคราะห์ในภาพรวม

1) กลุ่ม 1 : การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย

การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย

เป็นการอธิบายภาพรวมของกลุ่มผู้ส่งออกซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม ก. ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอย่างเดียว และกลุ่ม ข. ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยและมาตรการอื่น ดังนี้

กลุ่ม	ร้อยละ	สัดส่วนการส่งออก ที่ใช้สิทธิชดเชย	มูลค่าเงินชดเชย	ร้อยละความสามารถใน การใช้สิทธิมาตรการอื่น
ก.	63.70	100	1 – 5 แสนบาท (39.6%)	9.0 %
ข.	36.30	> 80 - < 100 (44.5%)	1 – 5 แสนบาท (31.0%)	31.3 %
รวม	100	-	1 – 5 แสนบาท (36.5%)	17.2 %

หมายเหตุ : ข้อมูลที่แสดงในตารางเป็นข้อมูลซึ่งเป็นตัวแทน (ส่วนใหญ่) ของแต่ละกลุ่ม

ตามสมมติฐานที่กำหนด กลุ่มที่จะได้รับผลกระทบมาก คือ กลุ่ม ก. ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอย่างเดียว มีสัดส่วนร้อยละ 63.70 ซึ่งมีสัดส่วนสูงกว่ากลุ่ม ข. ที่ใช้สิทธิชดเชย

ร่วมกับมาตรการอื่น อย่างไรก็ตาม กลุ่ม ข. ที่มีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นจะได้รับผลกระทบตามสัดส่วนการใช้สิทธิ และมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับจากข้อมูลพบว่า กลุ่ม ข. ส่วนใหญ่มีส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยสูงมาก คือ ร้อยละ 44.5 มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอยู่ระหว่างร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100 และส่วนใหญ่มีมูลค่าเงินชดเชยอยู่ในกลุ่มปานกลาง คือ ร้อยละ 31.0 มีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับมากกว่า 1 แสนถึง 5 แสนบาทต่อปี

ทั้งนี้เมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น พบว่า กลุ่ม ก. มีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อยกว่ากลุ่ม ข. คือ กลุ่ม ก. สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ร้อยละ 9.0 ซึ่งเป็นกลุ่มที่จะได้รับผลกระทบอย่างมาก โดยเหตุผลอันดับ 1 ที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นระบุว่าไม่เข้าตามหลักเกณฑ์การใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ ขณะที่กลุ่ม ข. มีความสามารถใช้สิทธิอื่นได้ ร้อยละ 31.3 สำหรับการใช้อื่นเหมือนกันทั้ง 2 กลุ่ม ได้แก่ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ (ร้อยละ 63.87) มาตรการส่งเสริมการลงทุน (ร้อยละ 25.21) และอื่นๆ (ร้อยละ 10.92) ตามลำดับ

สรุปการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย

การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย

ในภาพรวมสรุปได้ว่า กลุ่ม ก. ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอย่างเดียวและไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ จะเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมาก ขณะที่กลุ่ม ข. ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยและมาตรการอื่นจะมีความสามารถในการใช้สิทธิอื่นได้ดีกว่ากลุ่ม ก. จึงจะได้รับผลกระทบน้อยกว่า โดยเปรียบเทียบ โดยผลกระทบจะแปรผกผันกับมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับและสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ซึ่งผลที่ได้จากแบบสอบถามสรุปได้ว่า ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยสูง คือ มากกว่าร้อยละ 80 และมีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับอยู่ในกลุ่มปานกลางคือ 1 แสน – 5 แสนบาท ซึ่งสรุปได้ว่าเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบปานกลาง

สำหรับข้อเสนอแนะทั้ง 2 กลุ่ม มีข้อเสนอแนะเหมือนกัน คือ เห็นว่า ต้องการให้ภาครัฐมีมาตรการสนับสนุนการส่งออก และให้คงมาตรการชดเชยไว้ และหากจะยกเลิกมาตรการชดเชย ควรมีการศึกษาอย่างรอบคอบและประชาสัมพันธ์ให้ผู้ส่งออกทราบ โดยมาตรการส่งเสริมการส่งออกที่เสนอ ได้แก่ มาตรการชดเชย การลดอัตราภาษี (ภาษีเงินได้และภาษีศุลกากร) นอกจากนี้ กลุ่ม ก. เสนอให้มีการช่วยเหลือผู้ส่งออกโดยการให้บริการในลักษณะ One Stop Service และการ ผ่านพิธีการต่างๆ ขณะที่กลุ่ม ข. ต้องการให้รัฐช่วยเหลือในด้าน Logistics และลด/ยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ

2) กลุ่ม 2 : ผู้ส่งออก

การวิเคราะห์ผลกระทบต่อผู้ส่งออก แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่
ทุนจดทะเบียน มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ และสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยกับการใช้
สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

2.1) ทุนจดทะเบียน

การวิเคราะห์ผลกระทบกลุ่มผู้ส่งออกตามทุนจดทะเบียนเพื่อให้เห็น
ภาพขนาดของกิจการว่ามีผลกระทบแตกต่างกันอย่างไร แบ่งเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มขนาดเล็ก ทุนจดทะเบียน
มากกว่า 0 ถึง 50 ล้านบาท กลุ่มขนาดกลาง ทุนจดทะเบียนมากกว่า 50 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท และ
กลุ่มขนาดใหญ่ ทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท ดังนี้

กลุ่ม	ร้อยละ	สัดส่วนการส่งออก ที่ใช้สิทธิชดเชย* (ร้อยละ)	มูลค่าเงินชดเชย* (ร้อยละ)	ร้อยละความสามารถใน การใช้สิทธิมาตรการอื่น
เล็ก	67.4	> 80 - < 100 (85.2%)	1 – 5 แสนบาท (41.1%)	13.5
กลาง	10.8	> 80 - < 100 (69.8%)	1 – 5 แสนบาท (38.5%)	26.2
ใหญ่	21.8	> 80 - < 100 (61.5%)	1 – 10 ล้านบาท (32.1%)	25.6
รวม	100	> 80 - < 100 (78.3%)	1 – 5 แสนบาท (36.8%)	17.6

หมายเหตุ : * ข้อมูลที่แสดงในตารางเป็นข้อมูลซึ่งเป็นตัวแทน (ส่วนใหญ่) ของแต่ละกลุ่ม

ตามสมมติฐานที่กำหนด ผลกระทบจะแปรผกผันตามทุนจดทะเบียน
ซึ่งจากข้อมูล พบว่า กลุ่มขนาดเล็กจะมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากที่สุด (ร้อยละ
80 ถึงร้อยละ 100) คือ ร้อยละ 85.2 รองลงไป คือ กลุ่มขนาดกลาง ร้อยละ 69.8 และขนาดใหญ่
ร้อยละ 61.5 ตามลำดับ และกลุ่มขนาดเล็กเป็นกลุ่มที่มีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับอยู่ในกลุ่มปานกลาง คือ
ร้อยละ 41.1 มีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับมากกว่า 1 แสนถึง 5 แสนบาทต่อปี ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกับกลุ่ม
ขนาดกลาง ขณะที่กลุ่มขนาดใหญ่ มีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับอยู่ในกลุ่มค่อนข้างสูง คือ ร้อยละ 32.1 มี
มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับมากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาทต่อปี

เมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น กลุ่มที่จะ
ได้รับผลกระทบมาก คือ กลุ่มขนาดเล็ก เนื่องจากมีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นได้น้อย
ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 13.5 กลุ่มขนาดกลางมีร้อยละ 26.2 และขนาดใหญ่มีร้อยละ 25.6 ซึ่งสอดคล้องกับ
การตรวจสอบข้อมูลการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี ผู้ประกอบการขนาดใหญ่มีมูลค่าส่งออกมากจะมี
ความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ดีกว่าผู้ประกอบการที่มีทุนจดทะเบียนขนาดเล็กโดย
เปรียบเทียบ โดยผู้ประกอบการทั้ง 3 กลุ่ม ระบุเหตุผลที่ไม่ใช้สิทธิมาตรการอื่นเนื่องจากไม่เข้าตาม
หลักเกณฑ์มาตรการอื่น และส่วนใหญ่แสดงเหตุผลเป็นอันดับ 1 สำหรับสิทธิอื่นที่ใช้ได้ส่วนใหญ่

คือ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ (ร้อยละ 63.79) รองลงมา คือ BOI (ร้อยละ 25) และอื่นๆ (ร้อยละ 11.21) ตามลำดับ

ดังนั้น จากข้อมูลทุนจดทะเบียนสรุปได้ว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนขนาดเล็ก และได้รับผลกระทบมาก เนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับน้อย และความสามารถการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อยกว่ากลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนมากกว่าโดยเปรียบเทียบ

2.2) มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ

การวิเคราะห์ผลกระทบตามมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ ซึ่งแบ่งเป็น 8 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม 1 เงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท กลุ่ม 2 เงินชดเชยมากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท กลุ่ม 3 เงินชดเชยมากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท กลุ่ม 4 เงินชดเชยมากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท กลุ่ม 5 เงินชดเชยมากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท กลุ่ม 6 เงินชดเชยมากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท กลุ่ม 7 เงินชดเชยมากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท และกลุ่ม 8 เงินชดเชยมากกว่าหรือเท่ากับ 500 ล้านบาท มีรายละเอียดสรุปได้ ดังนี้

กลุ่ม	ร้อยละ	สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย* (ร้อยละ)	ร้อยละความสามารถ ในการใช้สิทธิมาตรการอื่น
1 (น้อย)	18.6	> 80 - < 100 (87%)	15.7
2 (น้อย)	9.0	> 80 - < 100 (80.7%)	5.8
3 (ปานกลาง)	36.7	> 80 - < 100 (81.7%)	15.7
4 (ปานกลาง)	12.2	> 80 - < 100 (88.5%)	20.8
5 (มาก)	18.3	> 80 - < 100 (64.1%)	23.1
6 (มาก)	4.5	> 80 - < 100 (55.2%)	27.6
7 (มาก)	0.6	> 80 - < 100 (50.0%)	0.0
8 (มาก)	0.2	> 40 - < 60 (100%)	0.0
รวม	100	> 80 - < 100 (78.6%)	17.2

หมายเหตุ : * ข้อมูลที่แสดงในตารางเป็นข้อมูลซึ่งเป็นตัวแทน (ส่วนใหญ่) ของแต่ละกลุ่ม

จากข้อมูลผู้ตอบแบบสอบถามจำแนกตามมูลค่าเงินชดเชย ส่วนใหญ่มีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับอยู่ในระดับปานกลาง (กลุ่ม 3) คือ มากกว่า 1 แสนบาทถึงน้อยกว่า 5 แสนบาทต่อปี ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 36.7 และเมื่อเปรียบเทียบกับสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก (ร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100) พบว่า กลุ่ม 3 มีสัดส่วนการส่งออกที่ขอใช้สิทธิชดเชยมากที่สุด คือ ร้อยละ 81.7 และมีแนวโน้มจะลดลงตามมูลค่าเงินชดเชยที่เพิ่มขึ้น คือ กลุ่ม 5 (ร้อยละ 64.1) กลุ่ม 6 (ร้อยละ 55.2) และกลุ่ม 7 (ร้อยละ 50.0) ยกเว้นในกลุ่มที่ 4 ซึ่งแสดงว่า กลุ่มที่ได้รับเงินชดเชยน้อยเป็นกลุ่มที่พึ่งพามาตรการชดเชยมากกว่า

ความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นมีแนวโน้มจะแปรผันตามมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ กล่าวคือ กลุ่มที่ได้รับเงินชดเชยน้อยจะมีความสามารถในการใช้สิทธิอื่นน้อย คือ กลุ่ม 2 มีความสามารถในการใช้สิทธิอื่น ร้อยละ 5.8 และเพิ่มขึ้นตามลำดับ คือ กลุ่ม 3 ร้อยละ 15.7 กลุ่ม 4 ร้อยละ 20.8 กลุ่ม 5 ร้อยละ 23.1 กลุ่ม 6 ร้อยละ 27.6 ยกเว้นในกลุ่ม 1 กลุ่ม 7 และกลุ่ม 8 โดยทั้ง 8 กลุ่ม ระบุเงื่อนไขที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ส่วนใหญ่ คือ ไม่เข้าตามเกณฑ์การใช้สิทธิมาตรการอื่น และระบุเหตุผลเป็นอันดับที่ 1 สำหรับสิทธิอื่นที่สามารถใช้ได้มากที่สุด คือ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ (ร้อยละ 64.46) รองลงมา คือ BOI (ร้อยละ 24.79) และอื่นๆ (ร้อยละ 10.75) ตามลำดับ

ดังนั้น สรุปได้ว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ได้รับเงินชดเชยปานกลาง และจะได้รับผลกระทบปานกลาง เนื่องจากการส่งออกที่ต้องพึ่งพามาตรการชดเชยในสัดส่วนสูง แต่มีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อยกว่ากลุ่มที่ได้รับเงินชดเชยมากกว่า โดยเปรียบเทียบ

2.3) สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยต่อการใช้สิทธิประโยชน์

ทั้งหมด

วิเคราะห์ผลกระทบจากกลุ่มผู้ส่งออกซึ่งจำแนกตามสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยต่อการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด แบ่งเป็น 5 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม 1 สัดส่วนมากกว่าร้อยละ 0 ถึงร้อยละ 20 กลุ่ม 2 สัดส่วนมากกว่าร้อยละ 20 ถึงร้อยละ 40 กลุ่ม 3 สัดส่วนมากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60 กลุ่ม 4 สัดส่วนมากกว่าร้อยละ 60 ถึงร้อยละ 80 และกลุ่ม 5 สัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100 สรุปได้ ดังนี้

กลุ่ม	ร้อยละ	มูลค่าเงินชดเชย* (ร้อยละ)	ร้อยละความสามารถ ในการใช้สิทธิมาตรการอื่น
1 (น้อย)	6.7	1 – 5 แสนบาท (35.7%)	40.0
2 (น้อย)	5.4	1 – 5 แสนบาท (41.2%)	38.7
3 (ปานกลาง)	4.6	1 – 10 ล้านบาท (41.4%)	39.3
4 (ปานกลาง)	4.8	1 – 10 ล้านบาท (43.3%)	42.9
5 (มาก)	78.6	1 – 5 แสนบาท (37.9%)	10.9
รวม	100	1 – 5 แสนบาท (36.5%)	17.2

หมายเหตุ : * ข้อมูลที่แสดงในตารางเป็นข้อมูลซึ่งเป็นตัวแทน (ส่วนใหญ่) ของแต่ละกลุ่ม

จากข้อมูลแบบสอบถาม ผู้ส่งออกส่วนใหญ่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก (ร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100) คิดเป็นร้อยละ 78.6 และมีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมาก โดยสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยแปรผันตามมูลค่าเงินชดเชย เนื่องจาก

เป็นการส่งออกที่พึ่งพามาตรการชดเชยมาก และเมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นพบว่า ผู้ส่งออกมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยสูงและมีความสามารถในการใช้สิทธิอื่นน้อย คือ ผู้ส่งออกในกลุ่มที่ 5 ซึ่งเป็นกลุ่มที่พึ่งพามาตรการชดเชยมาก มีความสามารถในการใช้สิทธิอื่นร้อยละ 10.9 ขณะที่กลุ่มที่ 1 ถึง กลุ่มที่ 4 มีความสามารถในการใช้สิทธิอื่นอยู่ระหว่างร้อยละ 38.7 ถึงร้อยละ 42.9 โดยเหตุผลที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ คือ ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น และส่วนใหญ่ระบุเป็นเหตุผลอันดับ 1 สำหรับสิทธิที่สามารถใช้ได้มากที่สุด คือ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ (ร้อยละ 46.91) รองลงมา คือ BOI (ร้อยละ 45.06) และอื่นๆ (ร้อยละ 8.03) ตามลำดับ ยกเว้นกลุ่ม 1 ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยที่มีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 20 ส่วนใหญ่จะใช้มาตรการ BOI คือ ร้อยละ 75.81 ของการใช้สิทธิทุกมาตรการ

ดังนั้น จากข้อมูลสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยสรุปได้ว่า ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยสูงและจะได้รับผลกระทบมาก เนื่องจากเป็นกลุ่มพึ่งพามาตรการชดเชยมากและมีความสามารถไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้น้อยกว่ากลุ่มที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยกว่า

สรุปกลุ่มผู้ส่งออก

กล่าวโดยสรุป เมื่อพิจารณากลุ่มผู้ส่งออกในภาพรวม พบว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนขนาดเล็ก (น้อยกว่า 50 ล้านบาท) ที่ได้รับเงินชดเชยในระดับปานกลาง (1 แสน - 5 แสนบาท) และเป็นผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยสูง (มากกว่าร้อยละ 80) ซึ่งสรุปได้ว่าเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมาก เนื่องจากเป็นกลุ่มที่พึ่งพามาตรการชดเชยสูงจากสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก แต่มีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อย

สำหรับข้อเสนอแนะในภาพรวม สรุปตามกลุ่มผู้ส่งออกได้ดังนี้

(1) กลุ่มผู้ส่งออกส่วนใหญ่ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนด้านการส่งออก และให้คงมาตรการชดเชยไว้

(2) ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนขนาดเล็กมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในด้าน Logistics การผ่านพิธีการที่รวดเร็ว การลดอัตราภาษี และขอให้ศึกษาข้อมูลจากต่างประเทศที่ใช้มาตรการชดเชย

(3) ผู้ส่งออกที่ได้รับเงินชดเชยน้อยขอให้ภาครัฐศึกษาผลกระทบหากยกเลิกมาตรการชดเชยโดยรอบคอบและประชาสัมพันธ์ให้ผู้ส่งออกทราบล่วงหน้า โดยมาตรการส่งเสริมการส่งออกที่เสนอ ได้แก่ มาตรการชดเชย การลดอัตราภาษี (ภาษีเงินได้และภาษีศุลกากร) เสนอให้สามารถนำบัตรภาษีไปชำระค่าใช้จ่ายต่างๆ ได้ เพื่อให้มีสภาพคล่องมากขึ้น และเปลี่ยนการใช้บัตรภาษีเป็นการทำบัญชีแสดงยอดแทน

(4) ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยสูง มีข้อเสนอที่แตกต่างจากกลุ่มอื่น คือ การขอให้ช่วยผู้ส่งออก SMEs และเร่งรัดการคืนภาษีรวมทั้งเงินชดเชยให้เร็วขึ้น เพิ่มอัตราเงินชดเชย และไม่กำหนดอายุของบัตรภาษี และเลื่อนเวลายกเลิกมาตรการชดเชย

3) กลุ่ม 3 : สินค้า

การวิเคราะห์ผลกระทบโดยดูจากสินค้า แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มสินค้าที่ขอรับเงินชดเชย มูลค่าเงินชดเชย และสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด โดยจะวิเคราะห์ตามประเภทพิกัด 2 หลัก และจะวิเคราะห์เชิงลึกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์ และสินค้ากึ่งสำเร็จรูป

3.1) กลุ่มสินค้าที่ขอรับเงินชดเชย

วิเคราะห์ความครอบคลุมของสินค้าและผลกระทบตามประเภทพิกัด 2 หลัก (ตอน) โดยใช้ข้อมูลจากแบบสอบถามของผู้ส่งออก พบว่า มีประเภทพิกัดที่ตอบแบบสอบถามที่ส่งออกและใช้สิทธิมาตรการชดเชยรวม 89 ตอน ครอบคลุมสินค้าประมาณร้อยละ 91.75 จากประเภทพิกัด 97 ตอน

กลุ่มพิกัดที่มีจำนวนสินค้าที่มีผู้ขอเงินชดเชยในปี 2550 มากที่สุด คือ กลุ่มสินค้าในตอนที่ 39 พลาสติก ร้อยละ 6.7 ของประเภทพิกัดทั้งหมด รองลงมา ได้แก่ ตอนที่ 73 เหล็ก ร้อยละ 4.9 ตอนที่ 84 เครื่องจักร ร้อยละ 4.6 ตอนที่ 40 ยาง ร้อยละ 3.6 และตอนที่ 48 กระดาษ และตอนที่ 85 อุปกรณ์ไฟฟ้า ร้อยละ 3.4 ตามลำดับ ประเภทพิกัดที่เหลือจะมีการส่งออกเฉลี่ยต่อประเภทพิกัดตั้งแต่ร้อยละ 0.24 ถึงร้อยละ 2.41 สรุปรายละเอียดดังนี้

ประเภทพิกัด 2 หลัก (ตอน)	ร้อยละของตอนทั้งหมด	ร้อยละเฉลี่ยต่อตอน
ตอนที่ 39 พลาสติก	6.7	6.7
ตอนที่ 73 เหล็ก	4.9	4.9
ตอนที่ 84 เครื่องจักร	4.6	4.6
ตอนที่ 40 ยาง	3.6	3.6
ตอนที่ 48 กระดาษ	3.4	3.4
ตอนที่ 85 อุปกรณ์ไฟฟ้า	3.4	3.4
ตอนที่ 94 87 44 20 21 34 83 70 รวม 8 ตอน	19.27	2.41
ตอนที่ 62 16 76 61 42 33 03 19 63 82 96 90 69 09 08 38 64 รวม 17 ตอน	26.48	1.56

ประเภทพิกัด 2 หลัก (ตอน)	ร้อยละของ ตอนทั้งหมด	ร้อยละ เฉลี่ยต่อตอน
ตอนที่ 07 68 49 56 95 17 52 55 54 74 22 32 65 72 11 30 71 58 12 28 35 25 36 รวม 23 ตอน	19.31	0.84
ตอนที่ 23 29 15 46 04 67 59 18 57 27 60 66 06 13 53 79 14 41 91 05 92 43 50 75 02 24 31 45 47 78 80 01 10 37 97 รวม 35 ตอน	8.38	0.24
รวม	100.00	3.17

3.2) มูลค่าเงินชดเชย

กลุ่มสินค้าตามประเภทพิกัด 2 หลัก แบ่งตามมูลค่าเงินชดเชยจำนวน 8 กลุ่ม ตั้งแต่มูลค่าเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท ซึ่งมีประเภทพิกัด 01 06 10 14 37 43 45 75 97 จนถึงมูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 500 ล้านบาทซึ่งมีประเภทพิกัด 39 84 85 87 สรุปรายละเอียดดังนี้

มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับต่อปี	ประเภทพิกัด 2 หลัก (ตอน)		ร้อยละของ มูลค่าเงินชดเชย
	จำนวน	ร้อยละ	
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	กลุ่ม 1 01 06 10 14 37 43 45 75 97	10.11	1.0
มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	กลุ่ม 2 02 05 24 57	4.49	0.7
มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	กลุ่ม 3 09 12 13 18 31 66 78 79 91	10.11	3.5
มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	กลุ่ม 4 07 36 46 80	4.49	2.2
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	กลุ่ม 5 08 11 15 17 22 25 35 38 49 50 53 59 65 67 68 74 76 82 92 96	22.47	17.0
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	กลุ่ม 6 04 19 20 21 28 30 32 33 34 41 42 44 47 56 58 60 62 63 64 69 70 71 72 83 90 95	29.21	33.9

มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับต่อปี	ประเภทพิกัด 2 หลัก (ตอน)		ร้อยละของ มูลค่าเงินชดเชย
	จำนวน	ร้อยละ	
มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	กลุ่ม 7 03 16 23 27 29 40 48 52 54 55 61 73 94	14.61	24.4
มากกว่า 500 ล้านบาท	กลุ่ม 8 39 84 85 87	4.49	17.3

เมื่อพิจารณากลุ่มสินค้ากับมูลค่าเงินชดเชยพบว่า จำนวนสินค้าส่วนใหญ่จะอยู่ใน กลุ่มมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับต่อปีมากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท สัดส่วนร้อยละ 33.9 ของมูลค่าเงินชดเชยทั้งหมด ซึ่งเป็นสินค้าในกลุ่มที่ 5 ได้แก่ ตอนที่ 04 19 20 21 28 30 32 33 34 41 42 44 47 56 58 60 62 63 64 69 70 71 72 83 90 และ 95 ถือว่าเป็นกลุ่มที่ได้รับเงินชดเชยค่อนข้างมาก และหากดูกลุ่มที่ได้รับเงินชดเชยที่มีมูลค่าตั้งแต่ 1 ล้านบาทขึ้นไป จะพบว่าครอบคลุมสินค้าร้อยละ 70.79 แต่ครอบคลุมมูลค่าเงินชดเชยถึงร้อยละ 92.6 ขณะที่กลุ่มที่ได้รับเงินชดเชยน้อยกว่า 1 ล้านบาท ซึ่งประกอบด้วยสินค้าตอนที่ 01 06 10 14 37 43 45 75 97 02 05 24 57 09 12 13 18 31 66 78 79 91 07 36 46 และ 80 รวม 26 ตอน คิดเป็นร้อยละ 29.21 แต่ครอบคลุมมูลค่าเงินชดเชยร้อยละ 7.4

เมื่อพิจารณาการใช้สิทธิตามประเภทกลุ่มสินค้า พบว่า กลุ่มที่ได้รับเงินชดเชยที่มีมูลค่าตั้งแต่ 1 ล้านบาทขึ้นไปมีส่วนการส่งออกที่ได้รับเงินชดเชยในสัดส่วนที่สูง คือ มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100 คิดเป็นร้อยละ 83.21 และสอดคล้องกับทุกกลุ่ม ส่วนที่เหลือร้อยละ 16.79 เป็นกลุ่มที่ส่งออกโดยใช้สิทธิชดเชยในสัดส่วนร้อยละ 0 ถึงร้อยละ 80 โดยเหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยในการวิเคราะห์จากกลุ่มสินค้า ได้แก่ ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น (ร้อยละ 30.6) ใช้วัตถุดิบในประเทศ (ร้อยละ 22.95) มีความสะดวกรวดเร็ว (ร้อยละ 20.05) มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น (ร้อยละ 14.29) ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น (ร้อยละ 10.18) และไม่ได้วางแผนการส่งออกล่วงหน้า (ร้อยละ 1.92) ตามลำดับ และเมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น พบว่า ร้อยละ 87.8 ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ มีเพียงร้อยละ 12.2 ที่ใช้มาตรการอื่นได้ ซึ่งสิทธิมาตรการอื่น ได้แก่ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ (ร้อยละ 67.07) รองลงมา คือ BOI (ร้อยละ 24.02) และอื่นๆ (ร้อยละ 8.91) ตามลำดับ สำหรับเหตุผลที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ได้แก่ ไม่เข้าหลักเกณฑ์ของมาตรการอื่น (ร้อยละ 71.47) ค่าใช้จ่ายสูง (ร้อยละ 12.95) ได้คืนภาษีน้อย (ร้อยละ 11.40) และอื่นๆ (ร้อยละ 4.17)

สรุปได้ว่า เมื่อพิจารณาตามมูลค่าการเงินชดเชยตามกลุ่มประเภทสินค้า สินค้าส่วนใหญ่เป็นสินค้าที่มีมูลค่าเงินชดเชยมากและมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยสูง แต่มีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อย ซึ่งสรุปได้ว่าจะได้รับผลกระทบมากเนื่องจากต้องพึ่งพามาตรการชดเชยมาก และมีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมากกว่ากลุ่มสินค้าที่มีมูลค่าเงินชดเชยน้อยโดยเปรียบเทียบ นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาสาเหตุการใช้สิทธิมาตรการชดเชยจากการใช้วัตถุดิบในประเทศ ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 22.95 สินค้ากลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมากเช่นเดียวกัน ดังนั้น หากจะยกเลิกให้เงินชดเชยสินค้าส่งออกที่ได้รับผลกระทบน้อยที่สุด สามารถเลือกได้จากกลุ่มสินค้าที่มีมูลค่าเงินชดเชยน้อย คือ น้อยกว่า 5 หมื่นบาท

3.3) สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยกับการใช้สิทธิประโยชน์

ทั้งหมด

กลุ่มสินค้าตามประเภทพืช 2 หลัก แบ่งตามกลุ่มสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด กลุ่มที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อย คือ น้อยกว่าร้อยละ 20 มีประเภทพืช 02 10 17 18 24 35 37 57 59 62 64 68 71 74 76 79 84 85 90 91 95 97 จนถึงกลุ่มประเภทพืช 2 หลักที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100 มีประเภทพืช 03 09 13 15 27 29 45 46 55 78 สรุปรายละเอียดดังนี้

สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย	ประเภทพืช 2 หลัก (ตอน)		ร้อยละของ สัดส่วนทั้งหมด
	จำนวน	ร้อยละ	
มากกว่าร้อยละ 0 ถึงร้อยละ 20	กลุ่ม 1 02 10 17 18 24 35 37 57 59 62 64 68 71 74 76 79 84 85 90 91 95 97	24.72	21.7
มากกว่าร้อยละ 20 ถึงร้อยละ 40	กลุ่ม 2 01 04 05 11 32 33 38 40 41 42 43 56 61 65 67 69 72 73 82 83 87 96	24.72	30.0
มากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60	กลุ่ม 3 07 16 19 20 21 22 23 30 31 34 39 50 53 54 58 63 70 75 80 94	22.47	29.2
มากกว่าร้อยละ 60 ถึงร้อยละ 80	กลุ่ม 4 06 08 12 14 25 28 36 44 47 48 49 52 60 66 92	16.85	13.0

สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย	ประเภทพืช 2 หลัก (ตอน)		ร้อยละของ สัดส่วนทั้งหมด
	จำนวน	ร้อยละ	
มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100	กลุ่ม 5 03 09 13 15 27 29 45 46 55 78	11.24	6.2

เมื่อพิจารณากลุ่มสินค้ากับการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด พบว่า อยู่ในกลุ่มสัดส่วนร้อยละ 0 ถึงร้อยละ 60 คิดเป็นร้อยละ 80.9 ของสัดส่วนทั้งหมด ซึ่งเป็นสินค้าในกลุ่มที่ 1 2 และ 3 ได้แก่ ตอนที่ 02 10 17 18 24 35 37 57 59 62 64 68 71 74 76 79 84 85 90 91 95 97 01 04 05 11 32 33 38 40 41 42 43 56 61 65 67 69 72 73 82 83 87 96 07 16 19 20 21 22 23 30 31 34 39 50 53 54 58 63 70 75 80 94 ครอบคลุมสินค้า 64 ตอน (ร้อยละ 80.9) ถือว่าเป็นกลุ่มใช้สิทธิชดเชยในกลุ่มปานกลาง และมีมูลค่าเงินชดเชยอยู่ในกลุ่มน้อยกว่า 5 หมื่นบาท และกลุ่ม 1 แสนถึง 5 แสนบาท โดยระบุเหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชย ได้แก่ ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น (ร้อยละ 30.72) ใช้วัตถุดิบในประเทศ (ร้อยละ 22.98) มีความสะดวกรวดเร็ว (ร้อยละ 20.24) มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น (ร้อยละ 14.01) ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น (ร้อยละ 10.30) และไม่ได้วางแผนการส่งออกล่วงหน้า (ร้อยละ 1.77) ตามลำดับ

ความสามารถในการใช้สิทธิอื่น เมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น พบว่า ร้อยละ 87.90 ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ มีเพียงร้อยละ 12.10 ที่ใช้มาตรการอื่นได้ ซึ่งสิทธิมาตรการอื่น ได้แก่ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ (ร้อยละ 66.05) รองลงมาคือ BOI (ร้อยละ 25.09) และอื่นๆ (ร้อยละ 8.86) ตามลำดับ สำหรับเหตุผลที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ได้แก่ ไม่เข้าหลักเกณฑ์ของมาตรการอื่น (ร้อยละ 70.95) ค่าใช้จ่ายสูง (ร้อยละ 12.79) ได้คืนภาษีน้อย (ร้อยละ 12.0) และอื่นๆ (ร้อยละ 4.25)

สรุปได้ว่า เมื่อพิจารณาตามสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยตามกลุ่มสินค้า พบว่า ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มสินค้าที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยถึงปานกลาง แสดงว่า พึ่งพามาตรการชดเชยไม่มาก จึงจะได้รับผลกระทบปานกลางเมื่อเทียบกับกลุ่มสินค้าที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก

สรุปกลุ่มสินค้า

กลุ่มสินค้าตามที่ได้ข้อมูลจากแบบสอบถาม พบว่า ข้อมูลส่วนใหญ่มีความแตกต่างกัน คือ เมื่อพิจารณาจากมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ สินค้าส่วนใหญ่จะมีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับมาก มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อย ซึ่งจะได้รับผลกระทบมาก ขณะที่เมื่อพิจารณาสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย พบว่า มูลค่าเงินชดเชยและสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอยู่ในระดับน้อยถึงปานกลาง ซึ่งได้รับผลกระทบระดับปานกลาง จึงสรุปได้ว่า ปัจจัยทั้งสองไม่สามารถอธิบายขนาดของผลกระทบได้อย่างชัดเจน ดังนั้น การพิจารณาผลกระทบจะ

พิจารณาจากความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น ซึ่งในภาพรวมของแต่ละกลุ่มได้ผลเช่นเดียวกัน คือ มีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อย จึงอาจสรุปได้ว่า เมื่อพิจารณาสินค้าในภาพรวม และความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น ถือว่าได้รับผลกระทบมาก และเมื่อพิจารณาเหตุผลที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยที่ระบุว่าเป็นการใช้วัตถุดิบในประเทศ ไม่เข้าหลักเกณฑ์ของมาตรการอื่น สินค้ากลุ่มนี้มีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมากเช่นเดียวกัน ดังนั้น การวิเคราะห์ผลกระทบจึงต้องพิจารณาประกอบกับกลุ่มผู้ส่งออก และความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นของผู้ส่งออกที่ส่งสินค้านั้นๆ

สำหรับข้อเสนอแนะในภาพรวมของกลุ่มสินค้า สรุปได้ว่า มาตรการชดเชยเป็นมาตรการที่ต้องการให้คงไว้ และขอให้รัฐสนับสนุนด้านการส่งออก การลดหรือยกเลิกอากรขาเข้าวัตถุดิบ ลดอัตราภาษี (ภาษีเงินได้และภาษีศุลกากร) และขอให้ศึกษามาตรการอื่นเพื่อช่วยเหลือการส่งออก เช่น ด้าน Logistics เพิ่มอัตราเงินชดเชยให้กับสินค้าเกษตรแปรรูป และศึกษาผลกระทบหากยกเลิกมาตรการชดเชยโดยรอบคอบและประชาสัมพันธ์ให้ผู้ส่งออกทราบล่วงหน้า

6.1.5 สรุปผลการวิเคราะห์ในภาพรวม

การพิจารณาผลกระทบจากปัจจัยต่างๆ ได้แก่ การใช้สิทธิมาตรการชดเชยหรือสิทธิมาตรการอื่น มูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย และจากสมมติฐานที่สรุปว่า ในภาพรวมผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอย่างเดียวและไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้จะได้รับผลกระทบมาก และผลกระทบจะแปรผกผันกับมูลค่าเงินชดเชยแต่แปรผันตามสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยและผู้ส่งออกที่มีทุน จดทะเบียนขนาดเล็กที่มีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อยเป็นกลุ่มผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบมาก และสินค้าที่มีมูลค่าเงินชดเชยมาก มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก มีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมาก ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ พบว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ทุกข้อ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

ในกลุ่มผู้ส่งออกเมื่อพิจารณาในด้านทุนจดทะเบียน และสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยสรุปได้ว่า ส่วนใหญ่เป็นผู้ส่งออกขนาดเล็ก มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก จึงได้รับผลกระทบมาก แต่เมื่อพิจารณามูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ ในภาพรวมมีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับในระดับปานกลาง มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก จึงได้รับผลกระทบในระดับปานกลาง ผลกระทบโดยรวมในด้านผู้ส่งออกจึงได้รับผลกระทบมาก ผลกระทบในมุมมองด้านสินค้าซึ่งพิจารณาจากความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นได้น้อย จึงได้รับผลกระทบมาก และเมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นในภาพรวม ผู้ส่งออกมีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อย จึงสรุปได้ว่าหากรัฐยกเลิกให้เงินชดเชยผู้ส่งออกส่วนใหญ่จะได้รับผลกระทบมาก

ดังนั้น หากพิจารณาถึงการดำเนินมาตรการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร ซึ่งจากการวิเคราะห์ในมุมมองด้านผู้ส่งออกซึ่งเป็นผู้ที่ได้รับผลกระทบมาก เป็นกลุ่มที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเพียงมาตรการเดียวและมีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นได้น้อย สามารถสรุปได้ว่า ประมาณร้อยละ 64 จะเป็นผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ และเมื่อพิจารณาความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น กลุ่มผู้ส่งออกในภาพรวม (ขนาดเล็ก) จะได้รับผลกระทบประมาณร้อยละ 78.97 ขณะที่ ในมุมมองของสินค้าจะได้รับผลกระทบประมาณร้อยละ 87.8 หรือผลกระทบในภาพรวมทั้งหมดเฉลี่ยประมาณร้อยละ 76.9 หรือประมาณ 3 ใน 4 จะได้รับผลกระทบหากยกเลิกมาตรการชดเชย หรือคิดเป็นผู้ส่งออกประมาณ 5,123 ราย

จากที่กล่าวไว้ในการวิเคราะห์กลุ่มสินค้าว่า ผลกระทบในกลุ่มสินค้าจะให้ภาพของสินค้ากับระดับการพึ่งพามาตรการชดเชย ดังนั้น หากภาครัฐมีนโยบายที่จะทยอยยกเลิกมาตรการชดเชยโดยการยกเลิกให้เงินชดเชยแก่สินค้าส่งออก สินค้ากลุ่มที่มีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับน้อย และมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยน้อย เป็นกลุ่มที่อาจยกเลิกได้ เนื่องจากได้รับผลกระทบน้อยโดยเปรียบเทียบจากกลุ่มสินค้าทั้งหมด ได้แก่ สินค้าในตอนที่ 10 37 97 01 43 75 06 14 ซึ่งเป็นสินค้าที่มีมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับน้อยและมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยกว่าร้อยละ 80 และสินค้าในตอนที่ 10 37 97 02 24 57 18 79 91 ซึ่งเป็นสินค้าที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยน้อย และมีมูลค่าเงินชดเชยน้อยกว่า 1 ล้านบาท ดังนี้

มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ	สัดส่วนชดเชย				
	มากกว่าร้อยละ 0 ถึงร้อยละ 20	มากกว่าร้อยละ 20 ถึงร้อยละ 40	มากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60	มากกว่าร้อยละ 60 ถึงร้อยละ 80	มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	10 37 97	01 43	75	06 14	45
มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	02 24 57	05			
มากกว่า 1 ถึง 5 แสนบาท	18 79 91		31	12 66	09 13 78
มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท			07 80	36	46
มากกว่า 1 ถึง 10 ล้านบาท	17 35 59 68 74 76	11 38 65 67 82 96	22 50 53	08 25 49 92	15
มากกว่า 10 ถึง 100 ล้านบาท	62 64 71 90 95	04 32 33 41 42 56 69 72 83	19 20 21 30 34 58 63 70	28 44 47 60	
มากกว่า 100 ถึง 500 ล้านบาท		40 61 73	16 23 54 94	48 52	03 27 29 55
มากกว่า 500 ล้านบาท	84 85	87	39		

ผลดังกล่าวเป็นการวิเคราะห์จากภาพรวม เพื่อให้เห็นภาพผลกระทบในระดับของอุตสาหกรรมและสินค้า ซึ่งผลที่ได้อาจจะเหมือนหรือสอดคล้องกับการวิเคราะห์ในภาพรวม คณะผู้วิจัยจะได้วิเคราะห์เชิงลึกเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ชัดเจนมากขึ้นในกลุ่มอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์ และสินค้ากึ่งແ່ຍັນແ່ຍັງ ในข้อ 6.2 ต่อไป

6.2 การวิเคราะห์กลุ่มอุตสาหกรรมและสินค้า : กรณีอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์ และสินค้ากึ่งແ່ຍັນແ່ຍັງ

คณะผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลและวิเคราะห์ในเชิงลึกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม อุตสาหกรรมยานยนต์ และสินค้ากึ่งແ່ຍັນແ່ຍັງ เพื่อดูผลกระทบ แนวทางแก้ไขผลกระทบที่จะเกิดขึ้นในระดับอุตสาหกรรมและระดับสินค้า ตามเงื่อนไขหลักเกณฑ์ และสมมติฐานจากการวิเคราะห์ภาพรวม ในช่วงแรก ประกอบกับการวิเคราะห์โครงสร้างของอุตสาหกรรม และสินค้าในบทที่ 4 และสถิติต่างๆ ซึ่งการวิเคราะห์กลุ่มอุตสาหกรรม 2 กลุ่ม และ 1 สินค้า สรุปการวิเคราะห์และผลกระทบได้ ดังนี้

6.2.1 การวิเคราะห์อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

การศึกษาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจะแบ่งการวิเคราะห์เป็น 2 ส่วน คือ ส่วนของผู้ส่งออก และส่วนของสินค้า ดังนี้

- **ผู้ส่งออก** เป็นการวิเคราะห์ผลกระทบต่อผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจากทุนจดทะเบียน มูลค่าเงินชดเชย และ สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด (ไม่รวมถึงมูลค่าส่งออกที่ไม่ใช้สิทธิประโยชน์)
- **สินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม** เป็นการวิเคราะห์ในแง่มูลค่าของผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ต่อการส่งออกสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ได้แก่ สินค้าในพิกัด 50 -63 จากมูลค่าเงินชดเชย และสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

1) การวิเคราะห์ตามมิติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

1.1) ขนาดธุรกิจของผู้ส่งออก (ทุนจดทะเบียน)

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม (ตารางที่ 6 – 3) สรุปได้ว่า
 1.1.1) กลุ่มผู้ส่งออกขนาดเล็ก (ทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท) เป็นกลุ่มที่มีการพึ่งพามาตรการชดเชยฯ สูง โดยมีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยฯ มากกว่าร้อยละ 80 -100 (ร้อยละ 80) แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ล้านบาท (ร้อยละ 54.4) ซึ่งการวิเคราะห์ในมิติของมูลค่าเงินชดเชยและสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยฯ ในช่วงต้น พบว่า ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มรายเล็กจะเป็นกลุ่มที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบ

รุนแรง หากมีการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ อีกทั้งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นอยู่ในระดับที่ต่ำเพียงร้อยละ 17.6 โดยสิทธิประโยชน์ที่จะเปลี่ยนไปใช้ได้ คือ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ BOI และเขตปลอดอากร ตามลำดับ สำหรับเหตุผลและข้อจำกัดของผู้ส่งออกรายเล็กที่ทำให้ตัดสินใจใช้มาตรการชดเชยฯ เนื่องจากใช้มาตรการหรือสิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้ เพราะไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของสิทธิประโยชน์อื่น และมีการใช้วัตถุดิบในประเทศ ตามลำดับ

1.1.2) กลุ่มผู้ส่งออกขนาดกลาง (ทุนจดทะเบียน 50 – 100 ล้านบาท) พบว่า เป็นกลุ่มที่มีการพึ่งพามาตรการชดเชยฯ สูงมากกว่ากลุ่มผู้ส่งออกขนาดเล็ก โดยมีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยฯ มากกว่าร้อยละ 80-100 (ร้อยละ 84.6) และส่วนมากเป็นผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท ดังนั้น จึงเป็นกลุ่มผู้ส่งออกที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ค่อนข้างรุนแรง โดยมีความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นเพียงร้อยละ 15.4 ซึ่งสิทธิประโยชน์อื่นที่คาดว่าจะสามารถเปลี่ยนไปใช้ได้ คือ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ และคลังสินค้าทัณฑ์บน สำหรับเหตุผลและข้อจำกัดของผู้ส่งออกรายเล็ก ที่ทำให้ตัดสินใจใช้มาตรการชดเชยฯ เนื่องจากใช้มาตรการหรือสิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้ เพราะไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของสิทธิประโยชน์อื่น และมีการใช้วัตถุดิบในประเทศ ตามลำดับ

ตารางที่ 6-3: ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงทุนจดทะเบียนต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด
ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชย (มติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)

ทุนจดทะเบียน	มูลค่าเงินชดเชย						สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด					ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ					
	น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 5 หมื่น บาท	มากกว่า 5 หมื่น บาทถึง 1 แสน บาท	มากกว่า 1 แสน บาทถึง 5 แสน บาท	มากกว่า 5 แสน บาทถึง 1 ล้านบาท	มากกว่า 1 ล้าน บาทถึง 10 ล้านบาท	มากกว่า 10 ล้าน บาทถึง 100 ล้านบาท	0%-20%	20%-40%	40%- 60%	60%-80%	80%-100%	ใช้ได้					ใช้ ไม่ได้
												สัดส่วน	สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (อันดับ)*				สัดส่วน
													BOI	19 ทวิ	คลังสิน ค้า	เขตปลอด อากร	
ต่ำกว่า 50 ล้าน บาท	54.4%	5.6%	26.7%	5.6%	7.8%	0%	7.8%	5.6%	2.2%	4.4%	80.0%	17.6%	2	1	ไม่ได้	3	82.4%
50 - 100 ล้าน บาท	53.8%	0%	30.8%	0%	15.4%	0%	15.4%	0%	0%	0%	84.6%	15.4%	ไม่ได้	1	2	ไม่ได้	84.6%
100 ล้านขึ้นไป	13.6%	0%	27.3%	18.2%	22.7%	18.2%	13.6%	9.1%	9.1%	9.1%	59.1%	22.7%	1	2	ไม่ได้	ไม่ได้	77.3%
รวมทั้งหมด	47.2%	4.0%	27.2%	7.2%	11.2%	3.2%	9.6%	5.6%	3.2%	4.8%	76.8%	18.3%					81.7%

ทุนจดทะเบียน	เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิชดเชย							เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้				
	ค่าใช้จ่ายต่ำกว่า วิธีการอื่น	สะดวก รวดเร็ว	ใช้มาตรการ อื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผน ส่งออกล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่า มาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบใน ประเทศ	อื่นๆ	ไม่เข้าเกณฑ์ของ มาตรการอื่น	ค่าใช้จ่ายสูง	ได้คืนภาษี น้อยมาก	อื่นๆ	
ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	9.1%	10.6%	42.4%	0%	12.1%	22.7%	3.0%	67.0%	22.3%	8.5%	2.1%	
50 - 100 ล้านบาท	0%	27.3%	36.4%	0%	9.1%	27.3%	0%	53.3%	20.0%	20.0%	6.7%	
100 ล้านบาทขึ้นไป	5.3%	5.3%	47.4%	5.3%	5.3%	31.6%	0%	60.9%	21.7%	13.0%	4.4%	
รวมทั้งหมด	7.3%	11.5%	42.7%	1.0%	10.4%	25.0%	2.1%	64.4%	22.0%	10.6%	3.0%	

ที่มา : ประมวลผลจากแบบสอบถาม (ผู้ตอบแบบสอบถาม = ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ จำนวน 132 คน)

หมายเหตุ : * ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่น ได้มีเพียง BOI การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ คลังสินค้าทัณฑ์บน และเขตปลอดอากรเท่านั้น

1.1.3) กลุ่มผู้ส่งออกขนาดใหญ่ (ทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท) พบว่า เป็นกลุ่มที่มีการพึ่งพามาตรการชดเชยฯ น้อยกว่ากลุ่มผู้ส่งออกอื่นๆ โดยมีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยฯ มากกว่าร้อยละ 80-100 เพียงร้อยละ 59.1 และส่วนมากเป็นผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 1 แสนบาทขึ้นไป มีความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นมากที่สุด คือ ร้อยละ 22.7

ดังนั้น โดยเปรียบเทียบแล้ว กลุ่มผู้ส่งออกขนาดใหญ่จะได้รับผลกระทบน้อยกว่ากลุ่มผู้ส่งออกที่มีขนาดกลางและเล็กซึ่งมีลักษณะข้อมูลโครงสร้างมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ และความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นใกล้เคียงกัน โดยผู้ส่งออกขนาดใหญ่จะมีความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น เช่น BOI และการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ มากกว่า สำหรับเหตุผลและข้อจำกัดที่ทำให้ใช้มาตรการชดเชยฯ จะเหมือนกับผู้ส่งออกลุ่มอื่นๆ

1.2) มูลค่าเงินที่ขอชดเชยฯ

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามจำนวน 132 ราย เฉพาะในส่วนของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีการใช้สิทธิชดเชยฯ (ตารางที่ 6-4) โดยแบ่งกลุ่มตามมูลค่าเงินชดเชยฯ 6 กลุ่ม ได้ผลสรุป ดังนี้

1.2.1) ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท เป็นกลุ่มที่ใช้สิทธิชดเชยฯ มากกว่าสิทธิประโยชน์อื่นถึงร้อยละ 87.3 ซึ่งเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชยฯ เนื่องจากไม่สามารถไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น มีความสะดวกรวดเร็ว มีการใช้วัตถุดิบในประเทศ ค่าใช้จ่ายต่ำกว่ามาตรการอื่นและไม่ได้ มีการวางแผนส่งออกล่วงหน้า ตามลำดับ โดยผู้ส่งออกลุ่มนี้มีศักยภาพในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นอยู่ในระดับต่ำเพียงร้อยละ 6.7 โดยสิทธิประโยชน์ที่สามารถเปลี่ยนไปใช้ได้ คือ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ BOI และเขตปลอดอากร ขณะที่อีกร้อยละ 93.3 เป็นผู้ส่งออกที่ไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของสิทธิประโยชน์อื่น ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิประโยชน์อื่นสูงกว่า ได้คืนภาษีในจำนวนที่น้อย และอื่นๆ ตามลำดับ

1.2.2) ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท เป็นกลุ่มที่มีการใช้มาตรการชดเชยฯ ร้อยละ 80 โดยมีเหตุผลในการใช้มาตรการชดเชยฯ เนื่องจากมีการใช้วัตถุดิบในประเทศ มีค่าใช้จ่ายต่ำกว่ามาตรการอื่น และมีความสะดวกรวดเร็ว โดยผู้ส่งออกในกลุ่มนี้ไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้

1.2.3) ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท เป็นกลุ่มที่มีการใช้มาตรการชดเชยฯ ต่ำกว่า 2 กลุ่มแรก โดยมีสัดส่วนร้อยละ 66.7 โดยมีเหตุผลในการใช้มาตรการชดเชยฯ เนื่องจากมีการใช้วัตถุดิบในประเทศไม่สามารถใช้มาตรการอื่น ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ค่าใช้ต่ำกว่ามาตรการอื่น และมีความสะดวกรวดเร็ว ตามลำดับ ผู้ส่งออกลุ่มนี้มีศักยภาพในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น

มากกว่า 2 กลุ่มแรก คือ ร้อยละ 26.5 สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่น คือ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ BOI และคลังสินค้าทัณฑ์บน ส่วนผู้ส่งออกอีกร้อยละ 73.5 ที่ไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของสิทธิประโยชน์อื่น ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิประโยชน์อื่นสูงกว่า ได้คืนภาษีในจำนวนที่น้อยมาก และอื่นๆ

1.2.4) ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท เป็นกลุ่มที่มีการใช้มาตรการชดเชย ร้อยละ 80 โดยมีเหตุผลในการใช้มาตรการชดเชย เนื่องจากมีการใช้วัตถุดิบในประเทศ ไม่สามารถใช้มาตรการอื่น ค่าใช้จ่ายต่ำกว่ามาตรการอื่น มีความสะดวกรวดเร็ว และได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ตามลำดับ ผู้ส่งออกกลุ่มนี้มีศักยภาพในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นมากกว่า 3 กลุ่มแรก คือ ร้อยละ 30 โดยสามารถเปลี่ยนไปใช้การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ และ BOI ส่วนผู้ส่งออกอีกร้อยละ 70 ไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของสิทธิประโยชน์อื่น และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิประโยชน์อื่นสูงกว่า

1.2.5) ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท เป็นกลุ่มที่มีการใช้มาตรการชดเชย ร้อยละ 64.3 โดยมีเหตุผลในการใช้มาตรการชดเชย เนื่องจากไม่สามารถใช้มาตรการอื่น มีการใช้วัตถุดิบในประเทศ ค่าใช้จ่ายต่ำกว่ามาตรการอื่น มีความสะดวกรวดเร็ว และได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ตามลำดับ ผู้ส่งออกกลุ่มนี้มีศักยภาพในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นมากกว่า 4 กลุ่มแรก คือ ร้อยละ 42.9 โดยสามารถเปลี่ยนไปใช้ BOI และการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ส่วนผู้ส่งออกอีกร้อยละ 57.1 ไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของสิทธิประโยชน์อื่น

1.2.6) ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 10 ล้านถึง 100 ล้านบาท เป็นกลุ่มที่มีการใช้มาตรการชดเชย ร้อยละ 75 โดยมีเหตุผลในการใช้มาตรการชดเชย เนื่องจากไม่สามารถใช้มาตรการอื่น มีการใช้วัตถุดิบในประเทศ มีความสะดวกรวดเร็ว ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ค่าใช้จ่ายต่ำกว่ามาตรการอื่น และไม่ได้วางแผนการส่งออกล่วงหน้า ตามลำดับ ผู้ส่งออกกลุ่มนี้มีศักยภาพในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นร้อยละ 25 โดยสามารถเปลี่ยนไปใช้การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ส่วนผู้ส่งออกอีกร้อยละ 75 ไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของสิทธิประโยชน์อื่น และค่าใช้จ่าย ที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิประโยชน์อื่นสูงกว่า

โดยสรุปหากพิจารณาผลกระทบต่อผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม โดยวิเคราะห์จากมูลค่าเงินชดเชย พบว่า มูลค่าเงินชดเชยมีแนวโน้มที่จะแปรผันตรงกับความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น ยกเว้นในกลุ่มมูลค่าเงินชดเชย 5 หมื่นบาท - 1 แสนบาท และมูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 10 ล้านบาท และผู้ส่งออกโดยรวมจะใช้สิทธิมาตรการชดเชย มากกว่าสิทธิประโยชน์อื่น หรือคิดเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 78 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิเคราะห์ในภาพรวม กล่าวคือ ผู้ส่งออกอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท และ

5 หมื่นบาท - 1 แสนบาท จะเป็นผู้ส่งออกที่จะได้รับผลกระทบมากที่สุด เนื่องจากมีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อยที่สุด เพียงร้อยละ 6.7 และไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ตามลำดับ

อย่างไรก็ตาม เมื่อศึกษาสถิติส่งออกของกรมศุลกากร ปี 2550 (ตารางที่ 6-5) พบว่า ผู้ส่งออก สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ใช้สิทธิชดเชยฯ กระจุกตัวอยู่ในกลุ่มที่มีมูลค่าเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาทมากที่สุด โดยมีจำนวน 1,007 ราย คิดเป็นมูลค่าเงินชดเชยรวม 9,282,299 บาท ซึ่งน้อยที่สุด จากจำนวนผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ใช้สิทธิชดเชย 1,689 ราย ขณะที่กลุ่มผู้ส่งออกที่มีมูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท มีจำนวนเพียง 18 ราย แต่เป็นกลุ่มที่มีมูลค่าเงินชดเชยมากที่สุด คือ จำนวน 493,090,375 บาท ดังนั้น หากยกเลิกให้เงินชดเชยผู้ส่งออกผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท และ 5 หมื่นบาท - 1 แสนบาท จำนวน 1,156 ราย (นับซ้ำ) จะได้รับผลกระทบมาก หรือคิดเป็นร้อยละ 68.44 ของการส่งออกของผู้ส่งออกทั้งหมด

ตารางที่ 6-4: ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงมูลค่าเงินชดเชยต่อสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชย (มติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)

มูลค่าเงินชดเชย	สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด					ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ									
	0%-20%	20%-40%	40%- 60%	60%-80%	80%-100%	ใช้ได้					ใช้ไม่ได้				
						สัดส่วน	สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (อันดับ)*				สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้			
							BOI	19 ทวิ	คลังสินค้า	เขตปลอดอากร		ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น	ค่าใช้จ่ายสูง	ได้ถิ่นกำเนิดน้อยมาก	อื่นๆ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	7.9%	0%	1.6%	3.2%	87.3%	6.7%	2	1	ไม่ได้	2	93.3%	69.3%	16.0%	13.3%	1.3%
มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	0%	20.0%	0%	0%	80.0%	0%	n.a.	n.a.	n.a.	n.a.	100%	62.5%	25.0%	12.5%	0%
มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	19.4%	5.6%	5.6%	2.8%	66.7%	26.5%	2	1	2	ไม่ได้	73.5%	60.0%	30.0%	3.3%	6.7%
มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	0%	20.0%	0%	0%	80.0%	30.0%	2	1	ไม่ได้	ไม่ได้	70.0%	77.8%	22.2%	0%	0%
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	0%	14.3%	0%	21.4%	64.3%	42.9%	1	2	ไม่ได้	ไม่ได้	57.1%	58.3%	25.0%	8.3%	8.3%
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	0%	0%	25.0%	0%	75.0%	25.0%	ไม่ได้	1	ไม่ได้	ไม่ได้	75.0%	33.3%	33.3%	33.3%	0%
รวมทั้งหมด	9.1%	5.3%	3.0%	4.5%	78.0%	18.1%					81.9%	65.0%	21.4%	10.7%	2.9%

มูลค่าเงินชดเชย	เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิชดเชย						
	ค่าใช้จ่ายต่ำกว่า วิธีการอื่น	สะดวกรวดเร็ว	ใช้มาตรการอื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผนส่งออก ล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่า มาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบในประเทศ	อื่นๆ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	6.1%	12.2%	57.1%	2.0%	12.2%	10.2%	0%
มากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท	33.3%	33.3%	0%	0%	0%	33.3%	0%
มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท	3.7%	3.7%	37.0%	0%	7.4%	40.7%	7.4%
มากกว่า 5 แสนบาท ถึง 1 ล้านบาท	12.5%	12.5%	12.5%	0%	12.5%	50.0%	0%
มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท	16.7%	8.3%	33.3%	0%	8.3%	33.3%	0%
มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท	0%	33.3%	66.7%	0%	0%	0%	0%
รวมทั้งหมด	7.8%	10.8%	44.1	1.0%	9.8%	24.5%	2.0%

ที่มา : ประมวลผลจากแบบสอบถาม (ผู้ตอบแบบสอบถาม = ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ จำนวน 132 คน)

หมายเหตุ : * ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้มีเพียง BOI การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ คลังสินค้าทัณฑ์บน และเขตปลอดอากรเท่านั้น

ตารางที่ 6-5: มูลค่าเงินชดเชยของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มรายปีผลิตภัณฑ์ 2 ตอน ปี 2550

ตอนที่	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท			มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท			มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท			มากกว่า 5 แสนบาท ถึง 1 ล้านบาท			มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท			มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท			รวม	
	มูลค่าชดเชย (บาท)	สัดส่วน (%)	จำนวนราย	มูลค่าชดเชย (บาท)	สัดส่วน (%)	จำนวนราย	มูลค่าชดเชย (บาท)	สัดส่วน (%)	จำนวนราย	มูลค่าชดเชย (บาท)	สัดส่วน (%)	จำนวนราย	มูลค่าชดเชย (บาท)	สัดส่วน (%)	จำนวนราย	มูลค่าชดเชย (บาท)	สัดส่วน (%)	จำนวนราย	มูลค่าชดเชย (บาท)	จำนวนราย
50	64,626	6.25	11	50,241	4.9	1	257,300	24.9	1	661,822	64	1	0	0	0	0	0	0	1,033,989	14
51	1,824	0	3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	21,326,412	100	1	21,328,236	4
52	563,871	0.6	67	998,943	1	13	4,076,587	4.1	20	5,790,201	5.8	8	58,126,664	57.8	15	30,979,780	30.8	2	100,536,045	125
53	136,935	6.1	12	0	0	0	841,852	37.4	4	1,270,791	56.5	2	0	0	0	0	0	0	2,249,579	18
54	608,750	0.4	76	860,543	0.5	12	4,202,964	2.5	15	2,877,573	1.7	4	34,193,836	20.6	11	123,406,866	74.3	6	166,150,532	124
55	496,833	0.1	56	424,694	0.1	6	6,631,508	1.7	25	4,635,749	1.2	7	62,891,873	16.5	20	305,462,205	80.3	8	380,542,861	122
56	511,097	3.3	80	551,155	3.5	7	3,549,016	22.6	15	2,466,756	15.7	3	8,638,916	55	5	0	0	0	15,716,939	110
57	90,377	100	29	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	90,377	29
58	383,479	2.5	75	517,381	3.4	7	4,295,697	28.2	19	3,693,522	24.2	5	6,359,720	41.7	5	0	0	0	15,249,799	111
59	204,287	6.3	41	132,853	4.1	2	1,078,319	33.4	6	0	0	0	1,811,033	56.1	1	0	0	0	3,226,492	50
60	213,656	1	36	480,015	2.3	6	2,196,415	10.5	8	2,688,926	12.8	4	15,384,444	73.4	5	0	0	0	20,963,456	59
61	2,213,821	1.4	157	3,020,031	1.9	39	28,210,600	17.9	113	24,429,760	15.5	35	88,151,616	55.8	36	11,915,113	7.5	1	157,940,941	381
62	2,632,088	6.1	204	3,439,106	7.9	48	12,764,434	29.4	61	12,183,225	28.1	18	12,371,019	28.5	9	0	0	0	43,389,872	340
63	1,160,654	3.6	160	617,791	1.9	8	5,049,950	15.7	22	6,176,711	19.2	8	19,162,008	59.6	4	0	0	0	32,167,114	202
รวม	9,282,299	1	1,007	11,092,753	1.2	149	73,154,641	7.6	309	66,875,036	7	95	307,091,128	32	111	493,090,375	51.3	18	960,586,233	1,689

ที่มา: ฐานข้อมูลสถิติส่งออกของกรมศุลกากร ปี 2550

หมายเหตุ * สัดส่วนมูลค่าเงินชดเชยต่อมูลค่าเงินชดเชยรวมทั้งหมดของปีค่านั้นๆ (ร้อยละ)

** ไม่มีบริษัทที่ขอเงินชดเชยเกิน 100 ล้านบาทในแต่ละตอน

*** บริษัทหรือผู้ส่งออก 1 ราย อาจมีการขอเงินชดเชยในหลายปีผลิตภัณฑ์ ซึ่งในที่นี้จะคิดมูลค่าเงินชดเชยและจำนวนรายในแต่ละปีผลิตภัณฑ์ ซึ่งข้อมูลจะมีการนับซ้ำ เพื่อให้เห็นพฤติกรรมของผู้ส่งออกในแต่ละปีผลิตภัณฑ์

1.3) สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิ

ประโยชน์ทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูลผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ได้จากแบบสอบถามในมิติของสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด (ตารางที่ 6-6) โดยแบ่งวิเคราะห์เป็น 2 กลุ่ม สรุปผลได้ดังนี้

1.3.1) กลุ่มที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย ร้อยละ 0-40 มีเหตุผลในการใช้มาตรการชดเชย เนื่องจากใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นหลัก รองลงมา คือ ไม่สามารถใช้มาตรการอื่น และมีความสะดวกรวดเร็ว ตามลำดับ โดยผู้ส่งออกในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่มีมูลค่าเงินชดเชย 1-5 แสนบาท (ร้อยละ 28.6 และร้อยละ 58.3) และน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท (ร้อยละ 41.7) อย่างไรก็ตาม ผู้ส่งออกกลุ่มนี้มีความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นอยู่ในระดับที่ค่อนข้างสูง คือ ร้อยละ 45.5 และร้อยละ 42.9 โดยสามารถเปลี่ยนไปใช้การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ BOI และคลังสินค้าทัณฑ์บน ส่วนผู้ส่งออกที่ไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของสิทธิประโยชน์อื่น และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิประโยชน์อื่นสูงกว่า ดังนั้น ผู้ส่งออกกลุ่มนี้จะได้รับผลกระทบไม่มาก

1.3.2) กลุ่มที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย มากกว่าร้อยละ 40 ขึ้นไป พบว่า กลุ่มผู้ส่งออกมีมูลค่าที่ขอรับเงินชดเชยค่อนข้างกระจายตัวตั้งแต่ต่ำกว่า 1 แสนบาท จนถึงมากกว่า 1 ล้านบาท สำหรับความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นของกลุ่มผู้ส่งออกในกลุ่มนี้ จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย กล่าวคือ หากผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย สูง (มีการใช้มาตรการชดเชย มากกว่าสิทธิประโยชน์อื่น) จะมีความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นต่ำ โดยผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย อยู่ในระดับร้อยละ 40-80 จะมีความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นมากกว่าร้อยละ 75.0 และร้อยละ 66.7 ขณะที่ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย มากกว่าร้อยละ 80 จะมีความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้เพียงร้อยละ 8.1 เท่านั้น สำหรับเหตุผลและข้อจำกัดที่ทำให้ต้องใช้มาตรการชดเชย และไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น คือ ไม่เข้าข่ายหลักเกณฑ์เงื่อนไขของมาตรการอื่น และมีการใช้วัตถุดิบในประเทศ ส่วนสิทธิประโยชน์อื่นที่สามารถเปลี่ยนไปใช้ ได้แก่ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ BOI และเขตปลอดอากร ซึ่งจะสรุปได้ว่าสัดส่วนการใช้สิทธิจะแปรผกผันกับความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่น

ตารางที่ 6-6: ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ต่อมูลค่าเงินชดเชย
ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชย (มติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)

สัดส่วนมูลค่า ส่งออกที่ใช้สิทธิ ชดเชยต่อมูลค่า ส่งออกที่ใช้สิทธิ ประโยชน์ทั้งหมด							ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ								
	น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 5 หมื่น บาท	มากกว่า 5 หมื่น บาทถึง 1 แสน	มากกว่า 1 แสน บาทถึง 5 แสน	มากกว่า 5 แสน บาทถึง 1 ล้าน	มากกว่า 1 ล้าน บาทถึง 10 ล้าน	มากกว่า 10 ล้าน บาท	ใช้ได้					ใช้ไม่ได้			
							สัดส่วน	สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (อันดับ) *				สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้		
								BOI	19 ทวิ	คลังสินค้า	เขตปลอด อากร		ไม่เข้าเกณฑ์ ของมาตรการ อื่น	ค่าใช้จ่าย สูง	ได้คืนภาษี น้อยมาก
0% - 20%	41.7%	0%	58.3%	0%	0%	0%	45.5%	ไม่ได้	1	2	ไม่ได้	54.5%	75.0%	12.5%	0%
21% - 40%	0%	14.3%	28.6%	28.6%	28.6%	0%	42.9%	1	2	ไม่ได้	ไม่ได้	57.1%	60.0%	20.0%	0%
41% - 60%	25.0%	0%	50.0%	0%	0%	25.0%	75.0%	ไม่ได้	1	ไม่ได้	ไม่ได้	25.0%	0%	100%	0%
61% - 80%	33.3%	0%	16.7%	0%	50.0%	0%	66.7%	1	2	ไม่ได้	ไม่ได้	33.3%	66.7%	0%	33.3%
81% - 100%	53.4%	3.9%	23.3%	7.8%	8.7%	2.9%	8.1%	2	1	ไม่ได้	3	91.9%	65.0%	22.0%	11.4%
รวม	47.7%	3.8%	27.3%	7.6%	10.6%	3.0%	18.1%					81.9%	65.0%	21.4%	10.7%

สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้ สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิชดเชย						
	ค่าใช้จ่ายต่ำกว่า วิธีการอื่น	สะดวกรวดเร็ว	ใช้มาตรการอื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผนส่งออก ล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่า มาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบใน ประเทศ	อื่นๆ
0% - 20%	0%	11.1%	33.3%	0%	0%	44.4%	11.1%
21% - 40%	0%	16.7%	16.7%	0%	0%	66.7%	0%
41% - 60%	0%	66.7%	33.3%	0%	0%	0%	0%
61% - 80%	16.7%	0%	33.3%	0%	16.7%	33.3%	0%
81% - 100%	9.0%	9.0%	48.7%	1.3%	11.5%	19.2%	1.3%
รวม	7.8%	10.8%	44.1%	1.0%	9.8%	24.5%	2.0%

ที่มา : ประมวลผลจากแบบสอบถาม

หมายเหตุ : * ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้มีเพียง BOI การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ และคลังสินค้าทัณฑ์บนเท่านั้น

ดังนั้น เมื่อพิจารณาจากสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย กลุ่มที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 40 และโดยเฉพาะกลุ่มที่มีสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 จะได้รับผลกระทบมากกว่ากลุ่มที่มีสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 40 เนื่องจากต้องพึ่งพามาตรการชดเชยมาก และมีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นได้น้อยกว่าโดยเปรียบเทียบ และเมื่อพิจารณาสถิติการส่งออกของกรมศุลกากร ปี 2550 พบว่า กลุ่มผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมดมากกว่าร้อยละ 40 ขึ้นไป มีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 85.5 หรือคิดเป็นประมาณ 1,435 ราย (นับซ้ำ)

สรุปผลการวิเคราะห์ในมิติของผู้ส่งออก

สรุปผลกระทบต่อผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในภาพรวม ซึ่งส่วนมากเป็นผู้ส่งออกที่มีการใช้สิทธิชดเชย มากกว่าสิทธิประโยชน์อื่น โดยร้อยละ 85.5 เป็นผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย อยู่ในระดับร้อยละ 40-100 ซึ่งในจำนวนนี้เป็นผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย ที่อยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 80 - 100) ถึงร้อยละ 78 และเป็นผู้ส่งออกที่มีมูลค่าเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาทมากที่สุด คือ ร้อยละ 36.7 โดยกลุ่มที่จะได้รับผลกระทบหากมีการยกเลิกการให้เงินชดเชย ได้แก่ กลุ่มผู้ส่งออกอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท และมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 และเป็นผู้ส่งออกที่มีเงินทุนจดทะเบียนน้อยกว่า 50 ล้านบาท เนื่องจากมีความสามารถในการใช้สิทธิมาตรการอื่นน้อย และต้องพึ่งพามาตรการชดเชยมาก

2) การวิเคราะห์ตามมิติของสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

2.1) มูลค่าขอรับเงินชดเชย (ตารางที่ 6-7)

2.1.1) กลุ่มสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าเงินชดเชยอยู่ในกลุ่มมากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท ได้แก่สินค้าในพิกัด 57 (พรมและสิ่งทอปูพื้นอื่นๆ) มีมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย 100,077,905 บาท จากมูลค่าส่งออกทั้งหมด 5,311,015,575 บาท หรือคิดเป็นร้อยละ 2 ของมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ขณะที่อีกร้อยละ 92.6 ของมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด เป็นสินค้าส่งออกที่ใช้สิทธิ BOI และมาตรา 19 ทวิ ตามลำดับ โดยมีมูลค่าขอรับเงินชดเชย 90,377 บาท

2.1.2) กลุ่มสินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท ได้แก่ (1) สินค้าในพิกัด 59 (ผ้าสิ่งทอที่อาบซึม เคลือบ หุ้ม หรืออัดเป็นชั้น ของทำด้วยสิ่งทอชนิดที่เหมาะสมสำหรับใช้ในอุตสาหกรรม) มีมูลค่าส่งออก 5,191,515,545 บาท คิดเป็นมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย 332,550,398 บาท หรือร้อยละ 6.65 ของมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ขณะที่อีกร้อยละ 65.3 ของมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด เป็นสินค้าส่งออกที่ใช้สิทธิ BOI และมาตรา 19 ทวิ ตามลำดับ โดยมีมูลค่าเงินชดเชย 3,226,492 บาท (2)

สินค้าในพิกัด 53 (เส้นใยสิ่งทอจากพืชอื่นๆ ด้ายกระดาด และผ้าทอจากด้ายกระดาด) มีมูลค่าส่งออก 496,758,259 บาท คิดเป็น มูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย 191,998,907 บาท หรือร้อยละ 50.5 ของมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ขณะที่อีกร้อยละ 47.5 ของมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด เป็นสินค้าส่งออกที่ใช้สิทธิ BOI โดยมีมูลค่าเงินชดเชย 2,249,579 บาท และ (3) พิกัด 50 (ไหม) มีมูลค่าส่งออก 881,709,893 บาท คิดเป็นมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย 447,552,625 บาท หรือร้อยละ 56.1 ของมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ขณะที่อีกร้อยละ 40.08 ของมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด เป็นสินค้าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรา 19 ทวิ โดยมีมูลค่าเงินชดเชย 1,033,989 บาท

2.1.3) สินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีมูลค่าเงินชดเชย มากกว่า 10 ล้านถึง 500 ล้านบาท ได้แก่ สินค้าในพิกัด 55 (เส้นใยเส้นประดิษฐ์) มีมูลค่าเงินชดเชย จำนวน 380,542,861 บาท พิกัด 54 (เส้นใยยาวประดิษฐ์) มีมูลค่าเงินชดเชย 166,150,532 บาท พิกัด 61 (เครื่องแต่งกายและของที่ใส่ประกอบกับเครื่องแต่งกาย ถักแบบนิตหรือแบบโครเชต์) มีมูลค่าเงินชดเชย 157,940,941 บาท พิกัด 52 (ฝ้าย) มีมูลค่าเงินชดเชย 100,536,045 บาท พิกัด 62 (เครื่องแต่งกายและของที่ใส่ประกอบกับเครื่องแต่งกายที่ไม่ได้ถักแบบนิตหรือแบบโครเชต์) มีมูลค่าเงินชดเชย 43,389,872 บาท พิกัด 63 (ของทำด้วยสิ่งทอที่จัดทำแล้วอื่นๆ ของเป็นชุด เสื้อผ้าที่ใช้แล้ว และของที่ใช้แล้วทำด้วยสิ่งทอ ผ้าชีวีว) มีมูลค่าเงินชดเชย 32,167,114 บาท พิกัด 51 (ขนแกะ ขนสัตว์ ด้ายขนม้า และผ้าทอ) มีมูลค่าเงินชดเชย 21,328,236 บาท พิกัด 60 (ผ้าถักแบบนิตหรือโครเชต์) มีมูลค่าเงินชดเชย 20,963,456 บาท พิกัด 56 (แวคคิง สักหลาด และผ้าไม่ทอด้วยชนิดพิเศษฯ) มีมูลค่าเงินชดเชย 15,716,939 บาท พิกัด 58 (ผ้าทอชนิดพิเศษ ผ้าทอที่ทำปูแบบทพด์ ผ้าลูกไม้ เทเพสตรี ผ้าที่ใช้ตกแต่ง และผ้าปัก) มีมูลค่าเงินชดเชย 15,249,799 บาท โดยสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมดจะกระจายตัวไม่มีรูปแบบที่ชัดเจนเมื่อเทียบกับกลุ่มสินค้าที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชย น้อยกว่า 10 ล้านบาท

ดังนั้น เมื่อพิจารณาในกลุ่มสินค้าจากมูลค่าขอรับเงินชดเชย สรุปได้ว่า สินค้าในกลุ่มที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชย 5 หมื่น ถึง 1 แสนบาท และน้อยกว่า 10 ล้านบาท ได้แก่ พิกัด 57 50 53 และ 59 มูลค่าชดเชยจะแปรผันตามสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ซึ่งหากพิจารณาเฉพาะมูลค่าขอรับเงินชดเชย พบว่า พิกัดที่ 57 พรหมและสิ่งทอปูพื้นอื่นๆ จะเป็นสินค้าที่มีผลกระทบน้อยที่สุด เนื่องจากเป็นสินค้าที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อย และมีสัดส่วนในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อย ขณะที่กลุ่มที่มีมูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 10 - 500 ล้านบาท ได้แก่ พิกัด 51 52 54 55 56 58 60 61 62 และ 63 ซึ่งมีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมาก แต่ไม่สามารถสรุปรูปแบบความสัมพันธ์กับสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยได้

ผู้วิจัยจึงได้ตรวจสอบข้อมูลการใช้สิทธิประโยชน์ของผู้ส่งออก พบว่า ส่วนใหญ่ผู้ส่งออกในกลุ่มสินค้านี้มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยต่ำกว่า 5 หมื่นบาท และใช้สิทธิชดเชย

มากกว่าสิทธิประโยชน์อื่นๆ (ร้อยละ 66.7 – 84.2) โดยผู้ส่งออกแต่ละกลุ่มมีจำนวนอยู่ระหว่าง 14 – 50 ราย และระบุว่าไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ แต่เมื่อตรวจสอบจากสถิติการส่งออกปี 2550 พบว่ามีผู้ส่งออก 3 – 17 ราย หรือคิดเป็นประมาณร้อยละ 16 – 34 สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่น ได้แก่ BOI การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ และการใช้สิทธิมากกว่า 1 มาตรการ โดยมูลค่าขอรับเงินชดเชยจะแปรผันตามความสามารถในการใช้สิทธิอื่น ผู้ส่งออกสินค้าในกลุ่มที่มีมูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 10 – 500 ล้านบาทจะได้รับผลกระทบน้อยกว่ากลุ่มที่มีมูลค่าเงินชดเชยน้อยกว่า 10 ล้านบาท

ตารางที่ 6-7 : ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงมูลค่าเงินชดเชย (มิติของสินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม) ต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชย ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชย (มิติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)

ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม* สินค้าส่งออกสิ่งทอและ เครื่องนุ่งห่ม (พิกัด 50-63)**		มูลค่าเงินชดเชย						สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้ สิทธิประโยชน์ทั้งหมด				
		น้อยกว่า หรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	มากกว่า 10 ล้านบาท	0%-20%	20%-40%	40%- 60%	60%-80%	80%-100%
มูลค่าเงิน ชดเชย	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%
	มากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท	100.0%	0%	0%	0%	0%	0%	33.3%	0%	0%	0%	66.7%
	มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%
	มากกว่า 5 แสนบาท ถึง 1 ล้านบาท	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%	0%
	มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท	78.9%	0%	16%	5%	0%	0%	15.8%	0%	0%	0%	84.2%
	มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท	80.3%	6.8%	9.8%	3.0%	0%	0%	9.8%	3.0%	3.0%	1.5%	82.6%
	มากกว่า 100 ล้านบาท ถึง 500 ล้านบาท	45.9%	5.4%	28.8%	6.3%	10.8%	2.7%	10.8%	3.6%	5.4%	3.6%	76.6%
	รวม	66.8%	5.5%	17.7%	4.4%	4.4%	1.1%	11.4%	3.0%	3.7%	2.2%	79.7%

ที่มา : * ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ข้อมูลจากแบบสอบถาม

** สินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (พิกัด 50 – 63) ข้อมูลจากสถิติการส่งออกของกรมศุลกากร ปี 2550

หมายเหตุ : สินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีการขอรับเงินชดเชยในปี 2550 มีเพียง 4 กลุ่ม คือ

1. มูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท
2. มูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท
3. มูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท
4. มูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 100 ล้านบาท ถึง 500 ล้านบาท

ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม		ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ										เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิชดเชย						
		ใช้ได้					ใช้ไม่ได้					ค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น	สะดวก รวดเร็ว	ใช้มาตรการอื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผนล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบในประเทศ	อื่นๆ
		สัดส่วน	สิทธิประโยชน์ที่ใช้ได้ (อันดับ)				สัดส่วน	เหตุผลที่ไม่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้										
			BOI	19ทวิ	คลังสินค้า	เขตปลอดอากร		ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น	ค่าใช้จ่ายสูง	ได้คืนภาษีน้อยมาก	อื่นๆ							
สินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (พิกัด 50-63)																		
	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100%	69.2%	15.4%	7.7%	7.7%	0%	0%	71.4%	0%	0%	28.6%	0%
	มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100%	73.9%	8.7%	4.3%	13.0 %	5.9%	0%	41.2%	0%	0%	47.1%	5.9%
	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	21.3%	2	1	3	3	78.7%	68.9%	18.9%	8.3%	3.8%	6.4%	8.5%	44.7%	1.1%	7.4%	30.9%	1.1%
	มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	24.3%	2	1	3	ไม่ได้	75.7%	63.1%	25.2%	7.2%	4.5%	6.1%	15.9%	37.8%	0%	9.8%	28.0%	2.4%
รวม		20.4%					79.6%	67.0%	20.4%	7.5%	5.0%	6.0%	10.5%	42.5%	0.5%	7.5%	31.0%	2.0%

2.2) สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิ

ประโยชน์ทั้งหมด

การวิเคราะห์ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยต่อสินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในด้านสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด (ตารางที่ 6 - 8 และตารางที่ 6 - 9) จะแบ่งกลุ่มการวิเคราะห์เป็น 2 กลุ่ม ดังนี้

2.2.1) สินค้าที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมดอยู่ในระดับตั้งแต่ร้อยละ 0 ถึงน้อยกว่า 40 (ร้อยละ 0 - 40) ซึ่งครอบคลุมสินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มจำนวน 5 พิกัด ได้แก่ สินค้าในพิกัด 57 (พรมและสิ่งทอปูพื้นอื่นๆ) พิกัด 59 (ผ้าทอที่อาบซึม เคลือบ หุ้มหรืออัดเป็นชั้น ของทำด้วยสิ่งทอชนิดที่เหมาะสมสำหรับใช้ในอุตสาหกรรม) พิกัด 61- 62 (เครื่องแต่งกาย) และพิกัด 56 (แว่นตาดำ) ซึ่งเป็นกลุ่มสินค้าที่ส่วนใหญ่มีการใช้สิทธิประโยชน์อื่นๆ คือ BOI และมาตรา 19 ทวิ มากกว่า ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มสินค้าที่พึ่งพามาตรการชดเชยไม่มาก

2.2.2) สินค้าที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมดอยู่ในระดับตั้งแต่ปานกลางถึงสูงมาก (ร้อยละ 40 ขึ้นไป) พบว่าสินค้าส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มมีการใช้มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรอยู่ในระดับตั้งแต่ปานกลางถึงสูงมาก (ร้อยละ 40 ขึ้นไป) คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 51.3 ดังนั้น หากมีการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะส่งผลกระทบต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มถึงร้อยละ 85.5 (เป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบในระดับปานกลาง - มากที่สุด) ซึ่งครอบคลุมกลุ่มสินค้าจำนวน 9 พิกัด โดยเมื่อพิจารณาสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย สินค้าส่งออกที่ได้รับผลกระทบระดับมากที่สุด ได้แก่ สินค้าในพิกัด 51 (ขนแกะ ขนสัตว์ ด้ายขนม้า และผ้าทอ)⁷ และพิกัด 55 (เส้นใยเส้นประดิษฐ์) เป็นกลุ่มที่จะได้รับผลกระทบมากที่สุด รองลงมา ได้แก่ พิกัด 60 (ผ้าถักแบบนิตหรือโครเชต์) และพิกัด 52 (ฝ้าย) ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสินค้าในอุตสาหกรรมต้นน้ำ และส่วนที่เหลือได้แก่ สินค้าในพิกัด 54 53 63 50 และ 58 เป็นสินค้าที่ได้รับผลกระทบน้อยที่สุดในกลุ่มนี้

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาข้อมูลด้านผู้ส่งออกประกอบ พบว่าผู้ส่งออกสินค้าในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ เป็นผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท (ร้อยละ 56.1 - 78.0) ยกเว้นในกลุ่มสินค้าที่มีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 จะเป็นกลุ่มผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยมากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 100 ล้านบาท โดยผู้ส่งออกทั้งหมดมีการใช้สิทธิชดเชยมากกว่าร้อยละ 70 และมีความสามารถในการใช้สิทธิอื่นตั้งแต่ร้อยละ 15 - 31

⁷ สินค้าในพิกัด 51 (ขนแกะ ขนสัตว์ ด้ายขนม้า และผ้าทอ) เป็นกลุ่มสินค้าส่งออกที่ขอชดเชยที่มีจำนวนผู้ยื่นขอรับเงินชดเชยในปี 2550 เพียง 5 ราย โดยผู้ส่งออกที่ยื่นขอรับเงินชดเชยสูงสุดคิดเป็นเงินจำนวน 21,326,411.53 บาท คิดเป็นร้อยละ 99.99 ของเงินชดเชยทั้งหมดของสินค้าพิกัดดังกล่าว

จึงเห็นได้ว่าผู้ส่งออกสินค้าในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ส่งออกรายเล็ก และพึ่งพามาตรการชดเชยมาก และมีความสามารถในการใช้สิทธิอื่น

ดังนั้น เมื่อพิจารณาในกลุ่มสินค้าจากสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย สรุปได้ว่า สินค้าที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อย คือ น้อยกว่าร้อยละ 40 ได้แก่ พิกัด 57 59 61 62 และ 56 ซึ่งพึ่งพาการใช้สิทธิมาตรการชดเชยไม่มาก จะได้รับผลกระทบ น้อยกว่ากลุ่มสินค้าที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่า คือ มากกว่าร้อยละ 40 ได้แก่ พิกัด 54 53 63 50 58 52 60 55 และ 51 โดยหากพิจารณาผู้ที่ได้รับผลกระทบจากสินค้าในประเภท พิกัดดังกล่าว 9 พิกัด ซึ่งเป็นผู้ส่งออกใช้สิทธิมาตรการชดเชยจำนวน 779 ราย (นับซ้ำ) คิดเป็นร้อยละ 46.12 ของจำนวนผู้ส่งออกทั้งหมด 1,689 ราย (นับซ้ำ)

สรุปผลการวิเคราะห์ในมิติของสินค้า

ผลจากการวิเคราะห์สินค้าในกลุ่มสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มในภาพรวม พบว่า สินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มส่วนมากมีการใช้สิทธิชดเชยมากกว่าสิทธิประโยชน์อื่น โดยร้อยละ 51.3 เป็นสินค้ามีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ ทั้งหมดอยู่ในระดับปานกลาง – มากที่สุด (ร้อยละ 40 – 100) ซึ่งในจำนวนนี้เป็นสินค้าที่มีสัดส่วนมูลค่า ส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยฯ ที่อยู่ในระดับมากที่สุด (ร้อยละ 80 – 100) เพียงร้อยละ 8.5 นอกจากนี้ สินค้า ส่งออกส่วนใหญ่ร้อยละ 89.70 เป็นสินค้าส่งออกที่มีมูลค่าเงินชดเชยมากกว่า 10 ล้านบาทขึ้นไป โดย ร้อยละ 48.70 เป็นสินค้าส่งออกที่มีมูลค่าเงินชดเชย 10 - 100 ล้านบาท และอีกร้อยละ 41 เป็นสินค้าที่มี มูลค่าเงินชดเชย 100-500 ล้านบาท สำหรับสินค้าที่มีมูลค่าเงินชดเชยสูงที่สุด คือ สินค้าในพิกัด 55 (เส้นใยสั้นประดิษฐ์) มีมูลค่าเงินชดเชยจำนวน 380.5 ล้านบาทในปี 2550

ตารางที่ 6-8 : ระดับผลกระทบหากมีการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าสิ่งทอและ เครื่องนุ่งห่ม : วิเคราะห์จากสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ ทั้งหมด

ชั้น	สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้ สิทธิชดเชยต่อมูลค่า ส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ ทั้งหมด	ระดับ ผลกระทบ หากมีการ ยกเลิกชดเชย	พิกัดสินค้า (สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิ ชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิ ประโยชน์ทั้งหมด) *	น้ำหนักของระดับผลกระทบ สำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่ม	
				สินค้า	ผู้ส่งออก**
1	0% - 20%	น้อยที่สุด	พิกัด 57 (1.97%) พิกัด 59 (6.65%) พิกัด 62 (17.13%)	24%	9.1%
2	21% - 40%	น้อย	พิกัด 56 (20.37%) พิกัด 61	24.7%	5.3%

ชั้น	สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	ระดับผลกระทบหากมีการยกเลิกชดเชย	พิกัดสินค้า (สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด) *	น้ำหนักของระดับผลกระทบสำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม	
				สินค้า	ผู้ส่งออก**
			(34.84%)		
3	41% -60%	ปานกลาง	พิกัด 54 (50.24%) พิกัด 53 (50.50%) พิกัด 63 (54.21%) พิกัด 50 (56.06%) พิกัด 58 (57.56%)	31.4%	3.0%
4	61% - 80%	มาก	พิกัด 52 (63.01%) พิกัด 60 (73.85%)	11.4%	4.5%
5	81% - 100%	มากที่สุด	พิกัด 55 (81.04%) พิกัด 51 (83.50%)	8.5%	78.0%

ที่มา : * คำนวณจากสถิติมูลค่าส่งออก ปี 2550 (ฐานข้อมูลของกรมศุลกากร) โดยสำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

** คำนวณจากข้อมูลแบบสอบถาม “แบบสอบถามโครงการวิจัยเรื่อง ผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรแนวทางแก้ไขปัญหา และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก”

ตารางที่ 6-9 : ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด (มติของสินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม) ต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิชดเชย (มติของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม)

ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม		มูลค่าเงินชดเชย						สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด				
		น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	มากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท	มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท	มากกว่า 5 แสนบาท ถึง 1 ล้านบาท	มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท	มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท	0%-20%	20%-40%	40%- 60%	60%-80%	80%-100%
สินค้าส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (พิกัด 50-63)	สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์	0% – 20%	75.4%	9.2%	12.3%	3.1%	0%	20.0%	0%	3.1%	1.5%	75.4%
		20% – 40%	64.2%	6.0%	16.4%	4.5%	9.0%	13.4%	6.0%	1.5%	6.0%	73.1%
		40% – 60%	78.8%	1.2%	12.9%	4.7%	2.4%	4.7%	3.5%	3.5%	1.2%	87.1%
		60% – 80%	51.6%	6.5%	32.3%	6.5%	3.2%	6.5%	3.2%	6.5%	0%	83.9%
		80% – 100%	26.1%	8.7%	34.8%	4.3%	13.0%	13.0%	0%	8.7%	0%	78.3%
	รวม		66.8%	5.5%	17.7%	4.4%	4.4%	11.4%	3.0%	3.7%	2.2%	79.7%

ผู้ส่งออกสิ่งทอ และเครื่องนุ่งห่ม สินค้าส่งออกสิ่งทอและ เครื่องนุ่งห่ม (พิกัด 50-63)		ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ										เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิชดเชย						
		ใช้ได้					ใช้ไม่ได้					ค่าใช้จ่าย ต่ำกว่า วิธีอื่น	สะดวก รวดเร็ว	ใช้ มาตร การอื่น ไม่ได้	ไม่ได้ วางแผน ส่งออก ล่วงหน้า	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น	ใช้ วัตถุดิบ ใน ประเทศ	อื่นๆ
		สัดส่วน	สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (อันดับ)				สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้										
			BOI	19ทวิ	คลัง สินค้า	เขตปลอด อากร		ไม่เข้าเกณฑ์ ของ มาตรการอื่น	ค่าใช้ จ่ายสูง	ได้คืน ภาษีน้อย มาก	อื่นๆ							
สัดส่วนมูลค่า ส่งออกที่ใช้ สิทธิชดเชยต่อ มูลค่าส่งออกที่ ใช้สิทธิ ประโยชน์ ทั้งหมด	0% – 20%	17.7%	2	1	ไม่ได้	ไม่ได้	82.3%	69.7%	18.2%	6.1%	6.1%	6.1%	6.1%	42.9%	0%	4.1%	38.8%	2.0%
	20% – 40%	22.7%	2	1	ไม่ได้	ไม่ได้	77.3%	61.6%	23.3%	12.3%	2.7%	9.6%	3.8%	36.5%	0%	13.5%	36.5%	0%
	40% – 60%	15.0%	2	1	3	3	85.0%	71.4%	17.6%	5.5%	5.5%	6.5%	9.7%	45.2%	1.6%	4.8%	30.6%	1.6%
	60% – 80%	31.0%	2	1	2	ไม่ได้	69.0%	66.7%	20.8%	4.2%	8.3%	0%	30.4%	43.5%	0%	8.7%	13.0%	4.3%
	80% – 100%	26.1%	ไม่ได้	1	2	ไม่ได้	73.9%	60.0%	28.0%	8.0%	4.0%	0%	21.4%	50.0%	0%	7.1%	14.3%	7.1%
	รวม	20.4%					79.6%	67.0%	20.4%	7.5%	5.0%	6.0%	10.5%	42.5%	0.5%	7.5%	31.0%	2.0%

3) สรุปผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ และข้อเสนอแนะ

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า อุตสาหกรรมส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มทั้งในด้านผู้ส่งออก หรือสินค้าส่งออกมีสัดส่วนการใช้สิทธิชดเชยฯ มากกว่าสิทธิประโยชน์อื่น ดังนั้นจึงเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมส่งออกที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ โดยผลกระทบจะแตกต่างกันจากมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด และขนาดของธุรกิจ ซึ่งแต่ละกลุ่มมีเหตุผล ข้อจำกัด และข้อเสนอที่จะลดผลกระทบที่ต่างกัน ซึ่งผลจากการวิเคราะห์ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรต่อผู้ส่งออกและสินค้าในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มทั้งในมิติด้านมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด และทุนจดทะเบียนในข้างต้น พบว่า ปัจจัยที่กำหนดระดับความรุนแรงของผลกระทบ คือ ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น ดังนั้น จึงสามารถสรุปความรุนแรงของผลกระทบต่อผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ซึ่งประกอบด้วย อุตสาหกรรมเส้นใย อุตสาหกรรมเส้นด้าย อุตสาหกรรมผ้าผืน และอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ (ตารางที่ 6- 10) ได้ดังนี้

ตารางที่ 6-10 : สรุปผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชยต่อผู้ส่งออกอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม

หน่วย : ร้อยละ

กลุ่มที่วิเคราะห์	ไม่ได้รับผลกระทบ	ได้รับผลกระทบ	
1. กลุ่มผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย			
• เส้นใย ¹	18.18	81.82	
• เส้นด้าย	30.43	69.57	
• ผ้าผืน ²	22.22	77.78	
• เครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ	22.58	77.42	
รวม	23.31	76.69	
กลุ่มที่วิเคราะห์	กลุ่มที่ 1 ผลกระทบน้อย		กลุ่มที่ 2 ผลกระทบมาก
2. กลุ่มผู้ส่งออกเฉพาะที่ได้รับผลกระทบ			
• เส้นใย	11.11		88.89
• เส้นด้าย	18.75		81.25
• ผ้าผืน	17.86		82.14
• เครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ	12.50		87.50
รวม	14.40		85.60

กลุ่มที่วิเคราะห์			กลุ่มที่ 2 มีผลกระทบมาก		
			กลุ่มที่ 2.1	กลุ่มที่ 2.2	กลุ่มที่ 2.3
			ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
3. กลุ่มผู้ส่งออกเฉพาะที่ได้รับผลกระทบมาก					
• เส้นใย			62.50	37.50	0.00
• เส้นด้าย			76.92	7.69	15.38
• ผ้าผืน			39.13	17.39	43.48
• เครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ			23.81	17.46	58.73
รวม			36.45	17.76	45.79
กลุ่มที่วิเคราะห์	ไม่ได้รับผลกระทบ	กลุ่มที่ 1 ผลกระทบน้อย	กลุ่มที่ 2 มีผลกระทบมาก		
			กลุ่มที่ 2.1	กลุ่มที่ 2.2	กลุ่มที่ 2.3
			ระดับน้อย	ระดับปานกลาง	ระดับมาก
4. สรุปผลกระทบทุกระดับที่มีต่อผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย					
• เส้นใย			18.18	9.09	45.45
• เส้นด้าย			30.43	13.04	43.48
• ผ้าผืน			22.22	13.89	25.00
• เครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ			22.58	9.68	16.13
รวม			23.31	11.04	23.93
				11.66	30.06

ที่มา : รวบรวมและประมวลผลจากแบบสอบถามฯ โดยข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์มาจากผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งเป็น

ผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยฯ ในกลุ่มสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (ประเภทพิกัด 50 – 63) จำนวน 132 ราย

หมายเหตุ : 1. อุตสาหกรรมเส้นใยจะครอบคลุมถึงวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตที่ในการผลิตที่จัดอยู่ในพิกัด 50 – 63

2. อุตสาหกรรมผ้าผืนจะครอบคลุมถึงผ้าผืนที่ต้องนำไปใช้ในกระบวนการผลิตขั้นต่อไปเพื่อเป็นเครื่องนุ่งห่มและสิ่งทอสำเร็จรูปอื่นๆ

3.1) กลุ่มผู้ส่งออกที่ไม่ได้รับผลกระทบ ซึ่งเป็นผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 23.31 ของผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด โดยอุตสาหกรรมเส้นด้ายเป็นกลุ่มที่มีสัดส่วนผู้ส่งออกที่มีความสามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 30.43 ซึ่งมีสัดส่วนที่สูงกว่าสัดส่วนของทั้งอุตสาหกรรมสิ่งทอฯ รองลงมา ได้แก่ ผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ ร้อยละ 22.58 ผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมผ้าผืน ร้อยละ 22.22 และผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมเส้นใย ร้อยละ 18.18 ตามลำดับ

3.2) กลุ่มผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ ได้แก่ ผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ไม่สามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 76.69 ของผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด โดยสามารถแบ่งกลุ่มความรุนแรงของกระทบ ได้ดังนี้

3.2.1) กลุ่มผู้ส่งออกที่ได้รับกระทบน้อย ได้แก่ ผู้ส่งออกที่มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ และมีการใช้สิทธิประโยชน์อื่นด้วย ดังนั้น จึงเป็นกลุ่มที่มีโอกาสหรือศักยภาพที่จะสามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ ได้แก่ ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่ำกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 11.04 ของผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 14.40 ของผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ โดยผู้ส่งออกที่มีโอกาสหรือมีศักยภาพที่จะเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ส่วนมากอยู่ในอุตสาหกรรมเส้นด้ายคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 18.75 ของผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ และอุตสาหกรรมผ้าผืนคิดเป็นร้อยละ 17.86 ของผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ ตามลำดับ ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีสัดส่วนสูงกว่าสัดส่วนของทั้งอุตสาหกรรมสิ่งทอฯ

3.2.2) กลุ่มผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบมาก ได้แก่ ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ มากกว่าร้อยละ 80 /หรือมีการใช้สิทธิประโยชน์อื่นเพียงเล็กน้อย โดยจะพิจารณาจากผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมดมากกว่าร้อยละ 80 เนื่องจากเป็นกลุ่มผู้ส่งออกที่เปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ยากหรือไม่ได้เลย ซึ่งจากข้อมูลผู้ส่งออกที่ได้จากแบบสอบถามและจากสถิติส่งออกของกรมศุลกากร พบว่า มีผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่จะได้รับผลกระทบมากจากการยกเลิกมาตรการชดเชยประมาณร้อยละ 65.65 ของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ขอรับเงินชดเชย หรือคิดเป็นร้อยละ 85.60 ของผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ ทั้งนี้ สามารถแบ่งระดับความรุนแรงของผลกระทบมาก เป็น 3 ระดับ ดังนี้

(1) ระดับน้อย ได้แก่ (1) ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยมาก (ตั้งแต่ 1 ล้านบาทขึ้นไป) หรือ (2) ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 ล้านบาทขึ้นไป คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 23.93 ของผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ขอรับเงินชดเชย หรือร้อยละ 36.45 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด โดยในกลุ่มผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบมากในระดับน้อยส่วนมากจะเป็นผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมเส้นใย (ร้อยละ 62.50 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด) และอุตสาหกรรมเส้นด้าย (ร้อยละ 76.92 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด) ขณะที่ผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมผ้าผืน และอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ ที่ได้รับผลกระทบมากในระดับที่น้อยมีร้อยละ 39.13 และร้อยละ 23.81 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ ตามลำดับ

(2) ระดับปานกลาง ได้แก่ ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยปานกลาง (ตั้งแต่ 1 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท) ซึ่งมีสัดส่วนร้อยละ 11.66 ของผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 17.76 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด โดยในกลุ่มของผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบมากในระดับปานกลางส่วนใหญ่อยู่ในอุตสาหกรรมเส้นใย (ร้อยละ 37.50 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด) ในขณะที่

อุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ อุตสาหกรรมผ้าผืน และอุตสาหกรรมเส้นด้าย ที่ได้รับผลกระทบมากในระดับปานกลางมีร้อยละ 17.46 ร้อยละ 17.39 และร้อยละ 7.69 ของจำนวน ผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมดตามลำดับ

(3) **ระดับมาก** ได้แก่ ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (ต่ำกว่า 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อย (ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 แสนบาท) ซึ่งมีสัดส่วนสูงสุดที่สุด คือ ร้อยละ 30.06 ของผู้ส่งออกในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด หรือคิดเป็นร้อยละ 45.79 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด โดยในกลุ่มของผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบมากในระดับที่มากส่วนใหญ่อยู่ในอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่ม สิ่งทอสำเร็จรูป และอื่นๆ (ร้อยละ 58.73 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด) อุตสาหกรรมผ้าผืน (ร้อยละ 43.48 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด) และอุตสาหกรรมเส้นด้าย (ร้อยละ 15.38 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบทั้งหมด) ตามลำดับ ขณะที่อุตสาหกรรมเส้นใยไม่มีผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบในระดับที่มากเลย

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้น หากพิจารณาโดยนำสถิติการขอรับเงินชดเชยของกรมศุลกากร ปี 2550 ที่มีผู้ขอรับเงินชดเชยสินค้าในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ที่มีจำนวนทั้งสิ้น 852 ราย (ไม่นับซ้ำ) จะพบว่า ผู้ส่งออกสินค้าสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่ปัจจุบันใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ร้อยละ 76.69 จะได้รับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ (จำนวน 653 ราย) โดยในจำนวนนี้เป็นผู้ส่งออกที่คาดว่าจะได้รับผลกระทบมากถึงร้อยละ 85.60 ของจำนวนผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ (จำนวน 559 ราย) จำแนกเป็นระดับน้อย จำนวน 204 ราย ระดับปานกลาง จำนวน 99 ราย และระดับมาก จำนวน 256 ราย อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาระดับความรุนแรงของผลกระทบต่ออุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม พบว่า ระดับความรุนแรงมีความสัมพันธ์กับสัดส่วนการใช้วัตถุดิบในประเทศและวัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศด้วย ดังจะเห็นได้จากโครงสร้างของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มตามที่กล่าวมาแล้วในบทที่ 4 พบว่า อุตสาหกรรมด้นน้ำ - กลางน้ำ ได้แก่ อุตสาหกรรมเส้นใยและอุตสาหกรรมเส้นด้าย (ปั่นด้าย) มีการพึ่งพาวัตถุดิบนำเข้าจากต่างประเทศในสัดส่วนที่สูง ขณะเดียวกันผลิตภัณฑ์ที่ได้จากการผลิตส่วนมากจะจำหน่ายให้กับอุตสาหกรรมต่อเนื่องในประเทศมากกว่าส่งออกไปต่างประเทศ ดังนั้น แม้ว่าอุตสาหกรรมดังกล่าวจะได้รับผลกระทบมากจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ แต่ความรุนแรงจัดอยู่ในระดับที่น้อย เนื่องจากเป็นกลุ่มที่น่าจะสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ ขณะที่อุตสาหกรรมกลางน้ำ - ปลายน้ำ ได้แก่ อุตสาหกรรมผ้าผืน และอุตสาหกรรมเครื่องนุ่งห่มและสิ่งทอสำเร็จรูป เป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่องที่ใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นหลัก ดังนั้น จึงเป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่จะได้รับผลกระทบมากในระดับที่สูง เนื่องจากความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นเป็นไปได้ยากกว่า โดยเฉพาะหากวัตถุดิบที่ใช้ในการผลิตเป็น

วัตถุดิบในประเทศที่มีการซื้อต่อกันมาหลายทอดและมีต้นทุนภาระภาษีศุลกากรแฝงอยู่ ทำให้ยากที่จะพิสูจน์และไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของสิทธิประโยชน์อื่น

ดังนั้นสรุปได้ว่า การยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะมีผลกระทบต่อผู้ส่งออกและสินค้าส่งออกของอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม จึงจำเป็นที่ภาครัฐจะต้องหามาตรการเพื่อรองรับและแก้ไขผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ซึ่งในการศึกษานี้ได้มีการสำรวจและประมวลสรุปข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไขผลกระทบในอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม ดังนี้

4) ข้อเสนอแนะจากแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์ข้อเสนอแนะทางแก้ไขปัญหาลผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรจากผู้ส่งออกสินค้าประเภทสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (จากแบบสอบถาม) สรุปได้ดังนี้

4.1) ข้อเสนอเกี่ยวกับมาตรการชดเชยฯ แบ่งกลุ่มได้ดังนี้

4.1.1) ไม่ควรยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร แต่หากมีการยกเลิกควรให้ระยะเวลาแก่ผู้ส่งออกในการปรับตัวอย่างน้อย 3 ปีขึ้นไป รวมทั้งควรพิจารณายกเลิกมาตรการชดเชยให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น

4.1.2) ควรปรับปรุงมาตรการชดเชยฯ เช่น ปรับปรุงอัตราและขั้นตอนการคืนอากรของมาตรการชดเชยฯ ปรับปรุงบัตรภาษีให้สามารถนำไปชำระค่าใช้จ่ายต่างๆ

4.2) ควรปรับปรุงมาตรการอื่นๆ นอกจากสิทธิประโยชน์ทางด้านภาษี เช่น มาตรการส่งเสริมการส่งออก การปรับปรุงข้อมูลเกี่ยวกับการส่งออกให้ครบถ้วนและเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้ง่าย การส่งเสริมการแสดงสินค้าในต่างประเทศ การพัฒนาระบบ Logistics อย่างจริงจัง

4.3) ปรับปรุงพิธีการศุลกากร ได้แก่ การลดขั้นตอนการทำงาน และการลดภาระด้านเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการส่งออกของหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง

4.4) ปรับปรุงระเบียบปฏิบัติของสิทธิประโยชน์อื่นๆ เช่น การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิให้มีความสะดวกและไม่ซับซ้อน

4.5) ควรเน้นประชาสัมพันธ์ข้อมูลเกี่ยวกับมาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออกให้มากขึ้น

4.6) อื่นๆ เช่น ลดภาษีเงินได้นิติบุคคล ลดหรือยกเว้นภาษีนำเข้าวัตถุดิบทั้งหมด

5) สรุปและข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญห

เนื่องจากอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มไทยเป็นอุตสาหกรรมที่มีขั้นตอนการผลิตครบวงจรตั้งแต่ต้นน้ำจนถึงปลายน้ำ ซึ่งมีสัดส่วนการใช้วัตถุดิบเป็นต้นทุนการผลิตมากกว่าร้อยละ 50 ไม่ว่าจะเป็นวัตถุดิบในประเทศและนำเข้าจากต่างประเทศ โดยกลุ่มอุตสาหกรรมต้นน้ำและกลางน้ำ ได้แก่ เส้นใย และการปั่นด้าย เป็นกลุ่มอุตสาหกรรมที่มีการพึ่งพาวัตถุดิบนำเข้าจาก

ต่างประเทศในสัดส่วนที่สูงมาก ขณะที่อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มอื่นๆ มีการพึ่งพาวัตถุดิบในประเทศมากกว่า ซึ่งแสดงว่า กลุ่มอุตสาหกรรมกลางน้ำและปลายน้ำมีการพึ่งพาวัตถุดิบในประเทศซึ่งมีภาระภาษีอากรขาเข้าแฝงอยู่ แต่เนื่องจากผู้ประกอบการในบางกลุ่มอุตสาหกรรมมีเป็นจำนวนมากทำให้ยากต่อการตรวจสอบว่า วัตถุดิบในประเทศที่ใช้ในการผลิตมีภาระภาษีอากรขาเข้าแฝงอยู่หรือไม่ หากมีการซื้อขายต่อกันมาหลายทอด ดังนั้น หากภาครัฐมีการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ทำให้กลุ่มผู้ประกอบการส่งออกที่มีการใช้วัตถุดิบในประเทศที่มีภาระภาษีอากรขาเข้าแฝงอยู่ได้รับผลกระทบ ซึ่งระดับของผลกระทบจะขึ้นอยู่กับความสามารถในการเชื่อมโยงผู้ที่เกี่ยวข้องในการซื้อขายวัตถุดิบ การผลิตตั้งแต่ขั้นตอนการนำเข้า การจำหน่าย และการส่งออก โดยหากเป็นผู้ส่งออกที่ซื้อวัตถุดิบในประเทศจากผู้นำเข้าโดยตรง ก็จะทำให้ผู้ส่งออกรวมกลุ่มดังกล่าวได้รับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ไม่มากนัก เนื่องจากสามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ แต่หากเป็นผู้ส่งออกที่มีการซื้อวัตถุดิบในประเทศจากผู้นำเข้าหลายทอด จนอาจไม่สามารถตรวจสอบและมีหลักฐานยืนยันว่า เป็นวัตถุดิบที่มีภาระภาษีอากรขาเข้าแฝงอยู่จริงๆ ที่มีอยู่จริง จะทำให้ผู้ส่งออกรวมกลุ่มนี้ได้รับผลกระทบมากจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของมาตรการสิทธิประโยชน์อื่น ซึ่งจากข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามฯ พบว่า ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มร้อยละ 81.9 ไม่สามารถไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ โดยมีสาเหตุสำคัญมาจากการไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของมาตรการสิทธิประโยชน์อื่นและมีการใช้วัตถุดิบในประเทศ ดังนั้น หากมีการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ภาครัฐควรมีมาตรการรองรับเพื่อแก้ไขปัญหาลักษณะที่จะเกิดขึ้นกับผู้ส่งออกรวมกลุ่มดังกล่าว ดังนี้

5.1) มาตรการสิทธิประโยชน์ทางภาษี โดยภาครัฐควรมีการปรับปรุงมาตรการสิทธิประโยชน์ที่มีอยู่ในปัจจุบันให้มีหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่เอื้ออำนวยและรองรับสำหรับผู้ส่งออกที่มีข้อจำกัดไม่สามารถไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น โดยมาตรการสำคัญที่เหมาะสมและควรแก้ไขปรับปรุง ได้แก่ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ เนื่องจากเป็นสิทธิประโยชน์ที่มีวัตถุประสงค์และหลักการในการให้สิทธิประโยชน์ที่ใกล้เคียงกับมาตรการชดเชยฯ เพียงแต่การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ เป็นการคืนภาระภาษีอากรขาเข้าให้กับผู้นำเข้าวัตถุดิบ โดยผ่านผู้ส่งออกลินค้าสำเร็จรูปและโอนสิทธิการคืนอากรไปยังผู้นำเข้าวัตถุดิบ ขณะที่มาตรการชดเชยฯ เป็นคืนอากรที่แฝงอยู่ในวัตถุดิบการผลิตให้กับผู้ส่งออก นอกจากนี้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม พบว่า ผู้ส่งออกสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่มที่มีการใช้สิทธิชดเชยฯ ทุกกลุ่มมีความสามารถเปลี่ยนไปใช้การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ (กรณีที่เป็นผู้ส่งออกที่มีความสามารถเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น)

5.1.1) ควรมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย หลักเกณฑ์เงื่อนไข และกฎระเบียบปฏิบัติ ให้สามารถรองรับผู้ส่งออกที่มีปัญหาในการเชื่อมโยงที่เกี่ยวข้องในการซื้อขายวัตถุดิบการผลิตตั้งแต่นำเข้าจนถึงผลิตเพื่อส่งออก โดยมี 2 แนวทางดังนี้

(1) แนวทางที่ 1 ปรับปรุงมาตรา 19 ทวิ เพื่อรองรับเฉพาะกลุ่มผู้ส่งออกที่ไม่สามารถไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ โดยกำหนดคุณสมบัติ

ของผู้ส่งออกกลุ่มดังกล่าว และอัตราการคืนอากรเป็นการเฉพาะ ซึ่งเป็นอัตราเฉลี่ย รวมทั้งแก้ไขกฎหมายให้สามารถคืนอากรครอบคลุมถึงผู้ส่งออก (จากเดิมที่กำหนดให้แก่ผู้นำเข้า)

(2) แนวทางที่ 2 ปรับปรุงมาตรา 19 ทวิ โดยแก้ไขกฎหมายให้คืนอากรให้กับผู้ส่งออก พร้อมทั้งกำหนดอัตราคืนอากร (ตามสูตรการคำนวณที่กำหนด) แต่หากผู้ส่งออกรายใดเห็นว่า ภาระภาษีอากรขาเข้าที่ได้คืนต่ำกว่าความจริง ให้สามารถยื่นหลักฐานและสูตรการผลิตเพื่อยืนยันได้เช่นเดิม

5.1.2) **ความเหมาะสมด้านระยะเวลา** การยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ควรคำนึงถึงความเหมาะสมของสถานการณ์เศรษฐกิจของประเทศ ความพร้อมที่จะใช้มาตรา 19 ทวิ และควรให้ระยะเวลาในการปรับตัวแก่ผู้ส่งออก

5.1.3) **ปัญหาอุปสรรคที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอน ระเบียบวิธีปฏิบัติ**
ระยะเวลาการคืนอากร และระบบเอกสาร ขณะนี้แม้ว่ากรมศุลกากรได้มีการปรับปรุงโดยมีการลดขั้นตอนความยุ่งยากและความล่าช้าในการคืนอากร รวมทั้งมีการใช้ระบบ Paperless และระบบค้าประกันลอย แต่อย่างไรก็ตาม คงต้องศึกษาเพิ่มเติมว่า ยังคงมีปัญหาอุปสรรคด้านใดที่ควรแก้ไขปรับปรุงเพิ่มเติมหรือไม่ อย่างไร

5.2) **มาตรการส่งเสริมการส่งออกที่ไม่ใช่ภาษี** เช่น การปรับปรุงฐานข้อมูลด้านการส่งออกให้ครบถ้วนและให้สามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลได้ง่าย การหาแหล่งตลาดส่งออกใหม่ๆ การส่งเสริมการแสดงสินค้าในต่างประเทศ และการพัฒนาระบบ Logistics อย่างจริงจัง

6.2.2 การวิเคราะห์อุตสาหกรรมยานยนต์

ในอุตสาหกรรมยานยนต์ประกอบด้วยผู้ประกอบการและผู้ผลิตชิ้นส่วนยานยนต์หลายระดับหลายขนาดมากกว่า 2,000 ราย ตลอดสายห่วงโซ่อุปทาน ส่วนใหญ่ต่างทำการผลิตสินค้าเพื่อสนับสนุนการส่งออกทั้งสิ้น ดังนั้น ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมยานยนต์จึงมีการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการส่งเสริมส่งออกในระดับสูง ในเบื้องต้น หากพิจารณาสัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ในภาพรวมของอุตสาหกรรม โดยพิจารณาจากข้อมูลสถิติกรมศุลกากรในปี 2550 พบว่า สินค้ากลุ่มยานยนต์และชิ้นส่วนมีมูลค่าการส่งออกทั้งหมด 631,235.15 ล้านบาท สามารถจำแนกเป็นการส่งออกโดยใช้สิทธิประโยชน์มาตรการส่งเสริมการส่งออก 507,814.55 ล้านบาท หรือคิดเป็นสัดส่วนถึงร้อยละ 80.45 ส่วนที่เหลือเป็นการส่งออกโดยไม่ใช้สิทธิประโยชน์ในสัดส่วนร้อยละ 19.55 (ดังแสดงในตารางที่ 6-11) อย่างไรก็ตาม เมื่อจำแนกการใช้สิทธิตามกลุ่มสินค้ายานยนต์และกลุ่มสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ พบข้อสังเกตว่า ทั้ง 2 กลุ่มมีลักษณะการใช้สิทธิประโยชน์ที่แตกต่างกัน โดยการส่งออกกลุ่มสินค้ายานยนต์ใช้สิทธิประโยชน์มาตรการชดเชยฯ คลังสินค้าทัณฑ์บน BOI และมาตรา 19 ทวิ รวมกัน เป็นส่วนน้อยเพียงร้อยละ 19.41 แตกต่างจากภาพรวมของอุตสาหกรรมยานยนต์ ในทางกลับกันกลุ่มชิ้นส่วนยานยนต์มีการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการชดเชยฯ คลังสินค้าทัณฑ์บน BOI และมาตรา 19 ทวิ รวมกันแล้วเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 73.76 โดยในจำนวนนี้เป็นการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ถึงร้อยละ 39.56 ซึ่งสอดคล้องกับภาพรวมของอุตสาหกรรม

ตารางที่ 6-11 : มูลค่าการส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ที่ใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออก
มาตรการต่างๆ ปี 2550

	ยานยนต์		ชิ้นส่วนยานยนต์		รวม	
	มูลค่าส่งออก (ล้านบาท)	%	มูลค่าส่งออก (ล้านบาท)	%	มูลค่าส่งออก (ล้านบาท)	%
มูลค่าการส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนทั้งหมด	332,034.15		299,201.00		631,235.15	
มูลค่าการส่งออกเฉพาะที่ใช้สิทธิประโยชน์	228,751.61	68.89	279,062.94	93.27	507,814.55	80.45
มูลค่าการส่งออกจำแนกตามสิทธิประโยชน์						
มาตรการชดเชยฯ	12,004.53	5.25	110,400.47	39.56	122,405.00	24.10
คลังสินค้าทัณฑ์บน	17,230.86	7.53	1,282.26	0.46	18,513.12	3.65
BOI	11,054.28	4.83	70,445.80	25.24	81,500.09	16.05
มาตรา 19 ทวิ	4,118.72	1.80	23,701.52	8.49	27,820.24	5.48
อื่นๆ	184,343.22	80.59	73,232.89	26.24	257,567.11	50.72

ที่มา : รวบรวมจากสถิติมูลค่าส่งออก ปี 2550 (ฐานข้อมูลของกรมศุลกากร)

หมายเหตุ : อื่นๆ ได้แก่ สิทธิประโยชน์ในเขตปลอดอากร เขตอุตสาหกรรมส่งออก นิคมอุตสาหกรรม และรวมถึงกรณีการยื่นใบขนสินค้าขาออก 1 ใบสำหรับสินค้าหลายพิกัด โดยแต่ละพิกัดใช้สิทธิประโยชน์แตกต่างกันหลายมาตรการ ซึ่งมีข้อจำกัดในการจัดทำฐานข้อมูล ทำให้ไม่สามารถแสดงสถิติการใช้สิทธิประโยชน์แต่ละมาตรการดังกล่าวออกจากกันได้

ดังนั้น การวิเคราะห์ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ สำหรับอุตสาหกรรมยานยนต์นี้ จึงจะได้วิเคราะห์ถึงรายละเอียดของกลุ่มผู้ส่งออกสินค้าทั้งสินค้ายานยนต์ และสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ ควบคู่กันไป เนื่องจากพฤติกรรมการใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออกของสินค้าทั้ง 2 กลุ่มดังกล่าวอาจมีลักษณะแตกต่างกัน ทั้งนี้ จะได้วิเคราะห์สถานะการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการชดเชยฯ ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นใน 2 มิติ คือ มิติของผู้ส่งออก และมิติของสินค้าส่งออก

1) การวิเคราะห์ตามมิติผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์

การวิเคราะห์ตามมิติผู้ส่งออก จะเป็นไปในแนวทางเดียวกับของ

อุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม โดยเป็นการวิเคราะห์ถึงปัจจัยทุนจดทะเบียน มูลค่าการขอรับเงินชดเชย และสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เทียบกับสิทธิประโยชน์ทุกมาตรการ โดยจะได้นำปัจจัยดังกล่าวมาใช้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกกลุ่มผู้ส่งออก กล่าวคือ จำแนกผู้ส่งออกตามระดับของทุนจดทะเบียน (เป็น 3 ระดับ) มูลค่าการขอรับเงินชดเชย (เป็น 8 ระดับ) และสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (เป็น 5 ระดับ) หลังจากจำแนกกลุ่มผู้ส่งออกได้แล้ว จึงจะวิเคราะห์ลักษณะพฤติกรรมในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ของผู้ส่งออกต่อไป ทั้งนี้ จะใช้มูลค่าการขอรับเงินชดเชยจากฐานสถิติการจ่ายเงินชดเชยของกรมศุลกากร ข้อมูลสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ

เทียบกับสิทธิประโยชน์อื่นจากฐานข้อมูลการส่งออกของกรมศุลกากร เพื่อให้มีผลการวิเคราะห์ที่สามารถอ้างอิงเปรียบเทียบได้กับสถิติการส่งออกและจำนวนเงินที่ผู้ส่งออกขอชดเชยจริงในปี 2550 นอกเหนือจากนั้น เป็นการใช้ฐานข้อมูลจากผู้ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น

สินค้า	มูลค่าขอรับเงินชดเชย (ระดับ)	จำนวนราย		สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (ระดับ)	จำนวนราย	
		สถิติ	แบบสอบถาม		สถิติ	แบบสอบถาม
สินค้านานยนต์	1	33	6	1	10	1
	2	11	3	2	0	0
	3	30	6	3	1	0
	4	15	2	4	0	0
	5	24	2	5	104	21
	6	6	3			
	7	0	0			
	8	0	0			
	รวม	119	22		115*	22
สินค้าชิ้นส่วนยานยนต์	1	323	64	1	46	10
	2	48	7	2	23	7
	3	150	23	3	16	3
	4	58	10	4	15	0
	5	93	20	5	519	94
	6	27	6			
	7	7	3			
	8	1	1			
	รวม	707	134		619*	114*

หมายเหตุ: 1. *สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ยานยนต์ไม่มีข้อมูลสถิติการใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น 88 ราย และชิ้นส่วน 4 ราย และไม่สามารถหาสัดส่วนของผู้ตอบแบบสอบถามชิ้นส่วนยานยนต์ 20 ราย การประมวลผลใช้จำนวนที่ผู้ตอบแบบสอบถาม 114 ราย

2. มูลค่าเงินชดเชยจำแนกเป็น 8 ระดับ สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ จำแนกเป็น 5 ระดับ

ที่มา: กรมศุลกากร และแบบสอบถาม

จัดทำโดย นักวิจัย

1.1) วิเคราะห์โดยจำแนกผู้ส่งออกตามทุนจดทะเบียน

จากผู้ตอบแบบสอบถามของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนที่สามารถนำมาวิเคราะห์ผลได้ 20 ราย และ 104 ราย ตามลำดับ พบว่า มีกลุ่มผู้ส่งออกยานยนต์ที่มีขนาด

ทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท อยู่ที่ร้อยละ 45 และทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป ร้อยละ 55 โดยไม่มีกลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนอยู่ระหว่าง 50-100 ล้านบาท สำหรับผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท สูงถึงร้อยละ 54.81 ทุนจดทะเบียน 50-100 ล้านบาท ร้อยละ 14.42 และทุนจดทะเบียนสูงกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป ร้อยละ 30.77 ซึ่งจากการวิเคราะห์ระดับทุนจดทะเบียนของผู้ตอบแบบสอบถาม (ตารางที่ 16-12) พบว่า

1.1.1) มูลค่าการขอรับเงินชดเชย

ในกลุ่มผู้ส่งออกยานยนต์ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ส่วนใหญ่ขอรับเงินชดเชย ปีละ 1 - 5 แสนบาท ร้อยละ 44.4 รองลงมาขอรับเงินชดเชยต่ำกว่า 5 หมื่นบาท ร้อยละ 33.3 และทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 100 ล้านบาท ส่วนใหญ่ขอรับเงินชดเชยต่ำกว่า 5 หมื่นบาท และปีละ 1 - 5 แสนบาท ในอัตราส่วนเท่ากันร้อยละ 36.4 สำหรับชิ้นส่วนยานยนต์ ผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์มากกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 53.8) ขอรับเงินชดเชยเป็นมูลค่าต่ำกว่า 5 หมื่นบาท (เช่น แหนบรถยนต์ ชุดสายไฟจุดระเบิด ชุดสายไฟรถยนต์ กระจกรถยนต์ ไคสตาร์ท ส่วนประกอบเครื่องยนต์) ซึ่งเป็นผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ร้อยละ 56.1 ทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท ร้อยละ 60.0 และทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 100 ล้านบาท ร้อยละ 46.9 รองลงมาขอรับเงินชดเชยอยู่ในช่วง 1 แสนถึง 5 แสนบาท ร้อยละ 24 (เช่น ชุดสายไฟรถยนต์ เบาะนั่ง ชิ้นส่วนอื่นๆ) ซึ่งเป็นผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ร้อยละ 26.3 ทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท ร้อยละ 20.0 และทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 100 ล้านบาท ร้อยละ 21.9 ทั้งนี้ เป็นที่น่าสังเกตว่า จากการตอบแบบสอบถาม ไม่มีผู้ส่งออกยานยนต์ที่ขอรับเงินชดเชยเกินกว่า 100 ล้านบาท ในขณะที่มีผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์เพียง 1 ราย ที่ขอรับเงินชดเชยเป็นมูลค่าเกินกว่า 100 ล้านบาท แต่ไม่เกิน 500 ล้านบาท

1.1.2) สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ

ผู้ส่งออกยานยนต์เกือบทั้งสิ้น (ร้อยละ 95) มีสัดส่วนการส่งออก โดยใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ มากกว่าร้อยละ 80 (สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ส่งเสริมการส่งออกทั้งหมด) โดยกลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ตอบว่าไม่มีการใช้สิทธิมาตรการอื่นใดในการส่งออกนอกจากมาตรการชดเชยฯ ส่วนกลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนสูงกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป มีการใช้มาตรการอื่นๆ อยู่บ้างประมาณร้อยละ 9.1 สำหรับผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์นั้น ผู้ส่งออกส่วนใหญ่ (ร้อยละ 78.8) มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ มากกว่าร้อยละ 80 ซึ่งจะเห็นได้ว่า ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท เป็นกลุ่มที่มีการพึ่งพามาตรการชดเชยฯ เป็นหลัก (ร้อยละ 93 ของจำนวนรายที่ตอบแบบสอบถาม) ได้ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ซึ่งเมื่อเทียบกับกลุ่มผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีทุนจดทะเบียนระดับมากกว่า 50 ล้านบาท พบว่า ผู้ส่งออกกลุ่มนี้มีการพึ่งพามาตรการชดเชยฯ ลดลง โดยแม้ว่ากว่าครึ่งหนึ่งของผู้ส่งออก (ร้อยละ 59-66) ยังคงใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนมากกว่า

ร้อยละ 80 สำหรับกลุ่มผู้ส่งออกที่มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ รองลงมา (ร้อยละ 20-25) มีการส่งออกโดยพึ่งพามาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนต่ำกว่าร้อยละ 20 ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ในมิติของทุนจดทะเบียน ผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ขนาดใหญ่ (ทุนจดทะเบียนสูงกว่า) มีความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่นๆ สูงกว่าผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ขนาดเล็กและขนาดย่อม (ทุนจดทะเบียนต่ำกว่า)

1.1.3) ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่น

ผู้ส่งออกยานยนต์ทั้งหมด ตอบว่า หากมีการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่นๆ ได้ ด้วยเหตุผลหลักคือ ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น ร้อยละ 81.8 ในขณะที่ผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ส่วนหนึ่ง (ร้อยละ 7.2) สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ ในจำนวนนี้ กลุ่มผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ขนาดใหญ่ (ทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท) มีความสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้มากที่สุด ถึงร้อยละ 17.9 โดยสามารถใช้สิทธิมาตรการ 19 ทวิ และ BOI ในขณะที่ ผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ขนาดเล็กกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้สิทธิอื่นได้น้อยลงตามลำดับ คือ ทุนจดทะเบียน 50-100 ล้านบาท มีผู้ใช้สิทธิอื่นได้ร้อยละ 7.1 โดยปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิคลังสินค้าทัณฑ์บน และกลุ่มที่ทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท มีผู้ใช้สิทธิอื่นได้เพียงร้อยละ 1.8 โดยเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการ 19 ทวิ ทั้งนี้ สาเหตุหลักที่ผู้ส่งออก ส่วนใหญ่ไม่สามารถไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าเกณฑ์ที่จะขอรับสิทธิประโยชน์ตามมาตรการอื่นได้ ร้อยละ 64.5

ตารางที่ 6-12 : ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงทุนจดทะเบียนต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์
ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มิติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)

ยานยนต์

ทุนจดทะเบียน	มูลค่าเงินชดเชย				สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด		ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ						เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ			
							ใช้ได้	ใช้ไม่ได้								
								สัดส่วน	สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้						
	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 100 ล้านบาท	มากกว่า 100 ล้านบาท	0%-20%	80%-100%	ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น			ค่าใช้จ่ายสูง	ได้คืนภาษีน้อยมาก	อื่นๆ	ค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น	ใช้มาตรการอื่นไม่ได้	ใช้วัตถุดิบในประเทศ	อื่นๆ
	ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	33.3%	11.1%	44.4%	11.1%	0.0%	100.0%	0.0%	100.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	25.0%	20.0%	40.0%
100 ล้านบาทขึ้นไป	36.4%	9.1%	36.4%	18.2%	9.1%	90.9%	0.0%	100.0%	62.5%	6.3%	18.8%	12.5%	0.0%	50.0%	50.0%	0.0%
รวมทั้งหมด	35.0%	10.0%	40.0%	15.0%	5.0%	95.0%	0.0%	100.0%	81.8%	4.5%	13.6%	0.0%	16.7%	40.0%	46.7%	6.7%

ชิ้นส่วน

ทุนจดทะเบียน	มูลค่าเงินชดเชย							สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด					ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ									
													ใช้ได้				ใช้ไม่ได้					
													สัดส่วน	สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (อันดับ)*				สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้			
	BOI	มาตรการ 19ทวิ	คลังสินค้าทัณฑ์บน	อื่นๆ	ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น	ค่าใช้จ่ายสูง	ได้คืนภาษีน้อยมาก	อื่นๆ														
ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	56.1%	3.5%	26.3%	8.8%	5.3%	0.0%	0.0%	3.5%	1.8%	1.8%	0.0%	93.0%	1.8%	ไม่ได้	1	ไม่ได้	ไม่ได้	98.2%	70.0%	15.7%	10.0%	4.3%
50 - 100 ล้านบาท	60.0%	0.0%	20.0%	13.3%	6.7%	0.0%	0.0%	20.0%	6.7%	6.7%	0.0%	66.7%	7.1%	ไม่ได้	ไม่ได้	1	ไม่ได้	92.9%	40.0%	30.0%	30.0%	0.0%
100 ล้านบาทขึ้นไป	46.9%	0.0%	21.9%	3.1%	12.5%	12.5%	3.1%	25.0%	9.4%	3.1%	3.1%	59.4%	17.9%	2	1	ไม่ได้	2	82.1%	67.7%	3.2%	12.9%	16.1%
รวมทั้งหมด	53.8%	1.9%	24.0%	7.7%	7.7%	3.8%	1.0%	12.5%	4.8%	2.9%	1.0%	78.8%	7.2%	2	1	2	2	92.8%	64.5%	14.9%	14.0%	6.6%

ชั้นส่วน (ต่อ)

ทุนจดทะเบียน	เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการลดหย่อน					
	ค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น	สะดวกรวดเร็ว	ใช้มาตรการอื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผนส่งออกล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบในประเทศ
ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	14.3%	4.7%	55.8%	2.3%	9.3%	20.9%
50 - 100 ล้านบาท	25.0%	0.0%	80.0%	0.0%	0.0%	10.0%
100 ล้านบาทขึ้นไป	8.3%	4.0%	44.0%	0.0%	12.0%	36.0%
รวมทั้งหมด	13.5%	3.8%	55.1%	1.3%	9.0%	24.4%

จากการวิเคราะห์ในมิติทุนจดทะเบียนแล้ว พบว่า ทุนจดทะเบียนระดับต่างๆ กันของผู้ส่งออก (ผู้ส่งออกขนาดเล็ก-ขนาดใหญ่) ทั้งผู้ส่งออกลำขนยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ ไม่ได้บ่งบอกจำนวนมูลค่าเงินชดเชยมาก-น้อยที่ผู้ส่งออกหนึ่งๆ จะได้รับ โดยมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับน่าจะขึ้นกับความสามารถในการส่งออกและมูลค่าสินค้าที่ส่งออกมากกว่า โดยในสินค้ายานยนต์จะได้รับเงินชดเชยในอัตราที่สูงกว่าชิ้นส่วนยานยนต์ แต่หากพิจารณามูลค่าการขอรับเงินชดเชยแล้ว ชิ้นส่วนยานยนต์จะมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่ายานยนต์ เนื่องจากการส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์มูลค่ามากกว่า อย่างไรก็ตาม ขนาดทุนจดทะเบียนน่าจะมีความสัมพันธ์กับสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ และความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่น โดยผู้ส่งออกขนาดเล็กที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เป็นหลัก มากกว่าการใช้สิทธิประโยชน์ส่งเสริม การส่งออกอื่นๆ เนื่องจากมาตรการชดเชยฯ ไม่มีเงื่อนไขกำหนดยุ่งยาก เช่นเดียวกับมาตรการอื่น เช่น ข้อกำหนดเกี่ยวกับที่ตั้งสถานประกอบการและค่าธรรมเนียมรายปีของการใช้สิทธิ (คลังสินค้าทัณฑ์บน/เขตปลอดอากร/นิคมอุตสาหกรรม) การให้ตั้งสายการผลิตใหม่เพื่อขอรับสิทธิประโยชน์ (BOI) ทำให้ค่าใช้จ่ายในการใช้สิทธิต่ำกว่ามาตรการอื่น จึงเหมาะสมกับผู้ส่งออกที่มีขนาดเล็กและเงินทุนต่ำมากกว่า

1.2) วิเคราะห์โดยจำแนกผู้ส่งออกตามมูลค่าการขอรับเงินชดเชย

มีผู้ตอบแบบสอบถามที่สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ผู้ส่งออกลำขนยนต์ตามมูลค่าการขอรับเงินชดเชย 22 ราย แบ่งเป็น ผู้ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท (ร้อยละ 40.91) มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท (ร้อยละ 9.09) มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท (ร้อยละ 36.36) และมากกว่า 100 ล้านบาท (ร้อยละ 13.64) สำหรับกลุ่มผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ 114 ราย แบ่งเป็น ผู้ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาทมากที่สุด (ร้อยละ 54.39) มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท (ร้อยละ 1.75) มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท (ร้อยละ 23.68) มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท (ร้อยละ 7.89) มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท (ร้อยละ 7.89) มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท (ร้อยละ 3.51) และมากกว่า 100 ล้านบาท (ร้อยละ 0.88) จากการวิเคราะห์ระดับมูลค่าการขอรับเงินชดเชยของตอบแบบสอบถาม (ตารางที่ 16-13) พบว่า

1.2.1) ทุนจดทะเบียน

ผู้ส่งออกลำขนยนต์ ณ ระดับมูลค่าเงินชดเชยต่างๆ กัน ร้อยละ 45.0 มีทุนจดทะเบียนอยู่ในช่วงน้อยกว่า 50 ล้านบาท และอีกร้อยละ 55.0 มีทุนจดทะเบียนเกินกว่า 100 ล้านบาท โดยกลุ่มผู้ส่งออกลำขนยนต์ที่ขอรับเงินชดเชยในช่วง 10-100 ล้านบาท ส่วนมากเป็นผู้ประกอบการที่มีทุนจดทะเบียนเกินกว่า 100 ล้านบาท (ร้อยละ 66.7) สำหรับผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ ร้อยละ 54.81 มีทุนจดทะเบียนอยู่ในช่วงน้อยกว่า 50 ล้านบาท ร้อยละ 14.42 มีทุนจดทะเบียนอยู่ในช่วง 50-100 ล้านบาท และอีกร้อยละ 36.77 มีทุนจดทะเบียนเกินกว่า 100 ล้านบาท กลุ่มใหญ่ที่สุดมีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50

ล้านบาท โดยเมื่อพิจารณารายละเอียด จะพบว่า จำแนกได้เป็นกลุ่มที่ขอรับเงินชดเชยไม่เกิน 1 ล้านบาท ซึ่งกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 57.14-100) มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท และกลุ่มที่ขอรับเงินชดเชยมากกว่า 1 ล้านบาทขึ้นไป ซึ่งส่วนมาก (ร้อยละ 50-100) มีทุนจดทะเบียนเกินกว่า 100 ล้านบาท ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยน้อยส่วนมากเป็นผู้ประกอบการขนาดเล็ก และผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยมากส่วนมากเป็นผู้ประกอบการขนาดใหญ่

1.2.2) สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ

ผู้ส่งออกลำดับต้นใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เป็นสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ทั้งสิ้น ยกเว้นกลุ่มที่ขอรับเงินชดเชยเป็นมูลค่าในช่วง 1-5 แสนบาท ใช้สิทธิประโยชน์อื่นร่วมด้วย คือ ร้อยละ 12.5 ของผู้ส่งออกในกลุ่มนี้ ที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นร่วมด้วยในสัดส่วนสูงกว่าร้อยละ 80 (ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนต่ำกว่าร้อยละ 20) และสำหรับผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์พบว่าผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยเป็นมูลค่าต่ำกว่า 10 ล้านบาท ส่วนมาก (ร้อยละ 70-100) มีการพึ่งพามาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย 10-100 ล้านบาท ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนร้อยละ 20-40 เป็นหลัก และผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย 100-500 ล้านบาท ทั้งหมดใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนร้อยละ 60-80 ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า ในกรณีของผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ ผู้ขอรับเงินชดเชยเป็นมูลค่าน้อยมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนสูงกว่า และผู้ขอรับเงินชดเชยมากมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนต่ำกว่า

1.2.3) ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่น

จากแบบสอบถาม ผู้ส่งออกลำดับต้นไม่สามารถจะปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้เลย โดยกลุ่มผู้ขอรับเงินชดเชยตั้งแต่ 5 หมื่นบาท – 100 ล้านบาท มีเหตุผลหลักที่ใช้สิทธิอื่นไม่ได้ คือ ไม่เข้าหลักเกณฑ์ของมาตรการอื่น (ร้อยละ 66.7-100) และผู้ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท มีเหตุผลหลัก คือ ค่าใช้จ่ายสูง ได้คืนภาษีน้อยมาก ในขณะที่ผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ในแต่ละช่วงของมูลค่าเงินชดเชยที่ขอรับมีผู้สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ตั้งแต่ร้อยละ 0 – 50 โดยกลุ่มผู้ส่งออกที่สามารถปรับเปลี่ยนการใช้สิทธิประโยชน์ได้มากถึงร้อยละ 50 ได้แก่ ผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยเป็นมูลค่าค่อนข้างสูง (10-100 ล้านบาท) โดยสามารถใช้สิทธิ BOI แทน นอกจากนั้น กลุ่มอื่นๆ ที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ ต่างคาดว่าจะสามารถใช้สิทธิมาตรการ 19 ทวิ เป็นหลัก อย่างไรก็ตาม ไม่พบว่าผู้ส่งออกที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยมากหรือน้อย จะมีทิศทางสัมพันธ์ต่อความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่นได้มากหรือน้อยแต่อย่างใด

ตารางที่ 6-13 : ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงมูลค่าเงินชดเชยต่อสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด
ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)

ยานยนต์

มูลค่าเงินชดเชย	ทุนจดทะเบียน		สัดส่วนมูลค่าส่งออก ที่ใช้สิทธิมาตรการ ชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้ สิทธิประโยชน์ทั้งหมด		ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการ ชดเชยฯ						เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ			
					ใช้ได้	ใช้ไม่ได้								
						สัดส่วน	สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้						
	ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	100 ล้านบาท ขึ้นไป	0%- 20%	80%- 100%	ไม่เข้าเกณฑ์ ของ มาตรการอื่น			ค่าใช้จ่าย สูง	ได้คืน ภาษีน้อย มาก	อื่นๆ	ค่าใช้จ่าย ต่ำกว่าวิธี อื่น	ใช้ มาตรการ อื่นไม่ได้	ใช้วัตถุดิบ ใน ประเทศ	อื่นๆ
	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ล้านบาท	42.8%	57.14%	0.0%	100.0%	0.0%	100.0%	16.7%	33.3%	33.3%	16.7%	14.3%	28.6%	57.1%
มากกว่า 5 ล้านบาทถึง 1 แสนบาท	50.0%	50.0%	0.0%	100.0%	0.0%	100.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%				
มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	50.0%	50.0%	12.5%	87.5%	0.0%	100.0%	80.0%	0.0%	20.0%	0.0%	14.3%	57.1%	28.6%	0.0%
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	33.3%	66.7%	0.0%	100.0%	0.0%	100.0%	66.7%	0.0%	0.0%	33.3%	0.0%	33.3%	33.3%	33.3%
รวมทั้งรวม	45.0%	55.0%	4.5%	95.5%	0.0%	100.0%	76.9%	3.8%	11.5%	7.7%	11.8%	41.2%	41.2%	5.9%

๒๒๒

มูลค่าเงินชดเชย	ทุนจดทะเบียน			สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อ มูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด					ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ					
									ใช้ได้				ใช้ไม่ได้	
	ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	50 - 100 ล้านบาท	100 ล้านบาท ขึ้นไป	สัดส่วน	สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (อันดับ)*				สัดส่วน					
					BOI	มาตรา 19ทวิ	คลังสินค้า ทัณฑ์บน	อื่นๆ						
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	57.14%	16.07%	26.79%	8.1%	0.0%	3.2%	0.0%	88.7%	1.8%	ไม่ได้	1	ไม่ได้	ไม่ได้	98.2%
มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%
มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	60.0%	12.0%	28.0%	22.2%	7.4%	0.0%	0.0%	70.4%	7.7%	ไม่ได้	1	1	ไม่ได้	92.3%
มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	62.5%	25.0%	12.5%	11.1%	0.0%	0.0%	0.0%	88.9%	11.1%	ไม่ได้	1	ไม่ได้	ไม่ได้	88.9%
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	37.5%	12.5%	50.0%	11.1%	11.1%	0.0%	0.0%	77.8%	12.5%	ไม่ได้	1	ไม่ได้	ไม่ได้	87.5%
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	50.0%	25.0%	0.0%	25.0%	50.0%	1	ไม่ได้	ไม่ได้	1	50.0%
มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%
รวมทั้งรวม	54.81%	14.42%	30.77%	11.4%	4.4%	2.6%	0.9%	80.7%	6.5%	2	1	2	2	93.5%

ชั้นส่วน (ต่อ)

มูลค่าเงินชดเชย	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้				เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ					
	ไม่เข้าเกณฑ์ของ มาตรการอื่น	ค่าใช้จ่ายสูง	ได้คืนภาษี น้อยมาก	อื่นๆ	ค่าใช้จ่ายต่ำ กว่าวิธีอื่น	สะดวก รวดเร็ว	ใช้มาตรการ อื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผน ส่งออกล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่า มาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบ ในประเทศ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	66.7%	14.7%	14.7%	4.0%	11.8%	0.0%	63.0%	2.2%	8.7%	21.7%
มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%
มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	63.6%	12.1%	9.1%	15.2%	8.3%	9.5%	57.1%	0.0%	4.8%	23.8%
มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	66.7%	22.2%	11.1%	0.0%	0.0%	0.0%	20.0%	0.0%	0.0%	80.0%
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	77.8%	11.1%	11.1%	0.0%	20.0%	12.5%	62.5%	0.0%	12.5%	0.0%
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	33.3%	33.3%	33.3%	0.0%	0.0%	33.3%	33.3%	0.0%	33.3%	0.0%
มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	50.0%	0.0%	0.0%	50.0%		0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
รวมทั้งหมด	66.2%	14.3%	12.8%	6.8%	12.2%	4.7%	56.5%	1.2%	8.2%	23.5%

จากการวิเคราะห์ในมิติมูลค่าการขอรับเงินชดเชยของผู้ส่งออก ยานยนต์และชิ้นส่วนข้างต้น จะเห็นได้ว่า มูลค่าการขอรับเงินชดเชยของผู้ส่งออกอาจสัมพันธ์กับขนาดทุนจดทะเบียนอยู่บ้าง โดยผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยมากมีแนวโน้มจะเป็นผู้ส่งออกขนาดใหญ่ที่มีทุนจดทะเบียนสูง ซึ่งมีเหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชย เนื่องจากสะดวกรวดเร็ว ค่าใช้จ่ายต่ำ และได้รับคืนภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ขณะที่ผู้ขอรับเงินชดเชยน้อยมีแนวโน้มจะเป็นผู้ส่งออกขนาดเล็กที่มีทุนจดทะเบียนต่ำ ใช้สิทธิมาตรการชดเชย เนื่องจากใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นหลัก และไม่เข้าเงื่อนไขมาตรการอื่น อย่างไรก็ตาม มูลค่าการขอรับเงินชดเชยไม่สามารถใช้อธิบายผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชย ที่มีต่อผู้ส่งออกในเชิงสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย และความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่น โดยผู้ส่งออกยานยนต์มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วนสูงที่สุดเสมอไม่ว่าจะมีการขอรับเงินชดเชยในช่วงมูลค่าใดก็ตาม ส่วนผู้ส่งออกชิ้นส่วนนั้น จะได้รับเงินชดเชยเป็นมูลค่าสูงหรือไม่ น่าจะขึ้นกับปริมาณหรือมูลค่าการส่งออกสินค้าของผู้ส่งออก (ศักยภาพของผู้ส่งออก) หรือส่งออกสินค้าที่มีอัตราชดเชยสูงเป็นหลัก ส่วนปัจจัยที่ทำให้ผู้ส่งออกสามารถจะปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้หรือไม่ ขึ้นกับปัจจัยหลักอื่นๆ เช่น ค่าใช้จ่ายในการขอรับสิทธิประโยชน์มาตรการอื่น และความคุ้มค่าเทียบกับเม็ดเงินภาษีที่จะได้รับคืน/ยกเว้น เป็นต้น โดยไม่ได้แปรผันตามมูลค่าเงินชดเชยที่ผู้ส่งออกได้รับเช่นกัน

1.3) วิเคราะห์โดยจำแนกผู้ส่งออกตามสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย เทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

จากผู้ตอบแบบสอบถาม ที่สามารถนำมาใช้วิเคราะห์ผู้ส่งออกยานยนต์ตามสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย 22 ราย แบ่งเป็นผู้ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วนร้อยละ 0-20 (ร้อยละ 4.55) และในสัดส่วนร้อยละ 80-100 (ร้อยละ 94.55) และผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ 114 ราย แบ่งเป็น ผู้ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วนร้อยละ 0-20 (ร้อยละ 11.4) ในสัดส่วนร้อยละ 20-40 (ร้อยละ 4.39) ในสัดส่วนร้อยละ 40-60 (ร้อยละ 2.63) ในสัดส่วนร้อยละ 60-80 (ร้อยละ 0.88) และในสัดส่วนร้อยละ 80-100 (ร้อยละ 80.7) จากการวิเคราะห์สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ตารางที่ 16-14) พบว่า

1.3.1) ทุนจดทะเบียน

ผู้ส่งออกยานยนต์ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วนต่ำกว่าร้อยละ 20 ต่างมีทุนจดทะเบียนเกินกว่า 100 ล้านบาททั้งสิ้น และผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วนสูงกว่าร้อยละ 80 จำแนกออกได้เป็นสองกลุ่ม โดยผู้ส่งออกร้อยละ 47.37 มีทุนจดทะเบียนน้อยกว่า 50 ล้านบาท และอีกร้อยละ 52.63 มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท สำหรับผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 40 และร้อยละ 60-80 มักมีทุนจดทะเบียนเกินกว่า 100 ล้านบาท (ร้อยละ 60-100) สำหรับผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิ

มาตรการชดเชย ร้อยละ 40-60 ผู้ส่งออกมีทุนจดทะเบียนทุกระดับในอัตราเท่า ๆ กัน และผู้ใช้สิทธิ มาตรการชดเชย ในสัดส่วนสูงกว่าร้อยละ 80 ส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียนน้อยกว่า 50 ล้านบาท (ร้อยละ 64.6 ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วนต่ำมีแนวโน้มที่จะเป็น ผู้ส่งออกขนาดใหญ่ที่มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท ในทางตรงกันข้าม ผู้ส่งออกที่ขอชดเชย ในสัดส่วนสูงๆ มีแนวโน้มจะเป็นผู้ส่งออกขนาดเล็กที่มีทุนจดทะเบียนต่ำ อย่างไรก็ตาม แนวโน้ม ดังกล่าวปรากฏชัดเจนในกลุ่มผู้ส่งออกยานยนต์มากกว่ากลุ่มผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์

1.3.2) มูลค่าเงินชดเชย

ผู้ส่งออกยานยนต์ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วนที่ ต่ำ คือ ต่ำกว่าร้อยละ 20 มีการขอรับเงินชดเชยในช่วงมูลค่า 1-5 แสนบาททั้งสิ้น แต่ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิ มาตรการชดเชย ในสัดส่วนเกินกว่าร้อยละ 80 กลับมีการขอรับเงินชดเชยในช่วงมูลค่าเงินชดเชยน้อย กว่า 5 หมื่นบาทเป็นหลัก คิดเป็นร้อยละ 42.9 และช่วง 1-5 แสนบาท คิดเป็นร้อยละ 33.3 ตามลำดับ ในขณะที่ในกลุ่มของผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ณ สัดส่วนต่างๆ กัน มีการขอรับเงินชดเชยในช่วงมูลค่าต่างๆ ทั้งน้อยและมากกระจายกันไป โดยผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้ สิทธิมาตรการชดเชยร้อยละ 40-60 และสัดส่วนร้อยละ 80-100 ส่วนใหญ่มีการขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท ร้อยละ 66.7 และร้อยละ 59.8 ตามลำดับ ทั้งนี้ ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ร้อยละ 60-80 ขอรับเงินชดเชยมากกว่า 100-500 ล้านบาททั้งสิ้น ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่า สัดส่วนการใช้ สิทธิมาตรการชดเชย ไม่มีความสัมพันธ์กับมูลค่าการขอรับเงินชดเชย เนื่องจากผู้ส่งออกที่ขอรับเงิน ชดเชยในสัดส่วนที่มากมีการขอรับเงินชดเชยต่ำ และผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น ด้วยบางกลุ่มกลับเป็นผู้ที่ขอรับเงินชดเชยอยู่ในระดับที่สูง (100-500 ล้านบาท)

1.3.3) ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่น

ผู้ส่งออกยานยนต์ไม่ว่าจะใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วน มากหรือน้อย ต่างไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่นๆ ได้ เนื่องจากไม่เข้าเกณฑ์ ของสิทธิประโยชน์มาตรการอื่นเป็นสำคัญ สำหรับผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์นั้น ผู้ที่มีการใช้สิทธิ มาตรการชดเชย ในสัดส่วนร้อยละ 20-40 (ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ก่อนข้างน้อย) กว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ 60) สามารถจะปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้หากมีการยกเลิกมาตรการชดเชย นอกจากนี้ ยังมีกลุ่มผู้ส่งออกที่มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วนร้อยละ 80-100 อีกจำนวนหนึ่ง (ร้อยละ 4.7) สามารถจะปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้เช่นกัน โดยสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรา 19 ทวิ BOI และคลังสินค้าทัณฑ์บนฯ สำหรับผู้ส่งออกที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่นเป็นหลัก

ตารางที่ 6-14 : ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ต่อมูลค่าเงินชดเชย
ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มิติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)

ยานยนต์

สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิ มาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออก ที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	ทุนจดทะเบียน		มูลค่าเงินชดเชย				ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ					
							ใช้ได้	ใช้ไม่ได้				
							สัดส่วน	สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้			
	ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	100 ล้านบาท ขึ้นไป	น้อยกว่า หรือ เท่ากับ 5 หมื่นบาท	มากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสน บาท	มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสน บาท	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้าน บาท			ไม่เข้าเกณฑ์ ของมาตรการ อื่น	ค่าใช้จ่าย สูง	ได้คืนภาษี น้อยมาก	อื่นๆ
มากกว่าร้อยละ 0 ถึงร้อยละ 20	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	100.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%
มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100	47.37%	52.63%	42.9%	9.5%	33.3%	14.3%	0.0%	100.0%	76.0%	4.0%	12.0%	8.0%
รวมทั้งหมด	45.0%	55.0%	40.9%	9.1%	36.4%	13.6%	0.0%	100.0%	76.9%	3.8%	11.5%	7.7%

ชั้นส่วน

สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้มาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	ทุนจดทะเบียน			มูลค่าเงินชดเชย							ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ					
											ใช้ได้				ใช้ไม่ได้	
	ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	50 - 100 ล้านบาท	100 ล้านบาทขึ้นไป	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	สัดส่วน	สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (อันดับ)*				สัดส่วน
												BOI	มาตรา19 ทวิ	คลังสินค้าทัณฑ์บน	อื่นๆ	
0%-20%	15.4%	23.1%	61.5%	38.5%	0.0%	46.2%	7.7%	7.7%	0.0%	0.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%
20%-40%	20%	20.0%	60.0%	0.0%	0.0%	40.0%	0.0%	20.0%	40.0%	0.0%	60.0%	ไม่ได้	1	1	1	40.0%
40%-60%	33.3%	33.3%	33.3%	66.7%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	33.3%	0.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%
60%-80%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%
80%-100%	64.6%	12.2%	23.2%	59.8%	2.2%	20.7%	8.7%	7.6%	1.1%	0.0%	4.7%	2	1	ไม่ได้	ไม่ได้	95.3%
รวมทั้งหมด	54.8%	14.4%	30.8%	54.4%	1.8%	23.7%	7.9%	7.9%	3.5%	0.9%	6.5%	2	1	2	2	93.5%

ชิ้นส่วน (ต่อ)

สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการ ชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิ ประโยชน์ทั้งหมด	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้				เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ					
	ไม่เข้าเกณฑ์ของ มาตรการอื่น	ค่าใช้จ่าย สูง	ได้คืนภาษี น้อยมาก	อื่นๆ	ค่าใช้จ่ายต่ำ กว่าวิธีอื่น	สะดวก รวดเร็ว	ใช้มาตรการ อื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผน ส่งออกล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่า มาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบ ในประเทศ
0%-20%	78.6%	0.0%	7.1%	14.3%	0.0%	0.0%	53.8%	0.0%	0.0%	46.2%
20%-40%	33.3%	33.3%	33.3%	0.0%	66.7%	0.0%	0.0%	0.0%	33.3%	0.0%
40%-60%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%
60%-80%	50.0%	0.0%	0.0%	50.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
80%-100%	64.9%	16.2%	13.5%	5.4%	4.6%	6.2%	58.5%	1.5%	9.2%	20.0%
รวมทั้งรวม	66.2%	14.3%	12.8%	6.8%	5.9%	4.7%	56.5%	1.2%	8.2%	23.5%

จากการวิเคราะห์ในมิติสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมดพบว่า ผู้ส่งออกที่พึ่งพามาตรการชดเชยฯ ในระดับสูงๆ มีแนวโน้มจะเป็นผู้ส่งออกขนาดเล็กที่มีทุนจดทะเบียนน้อย ซึ่งเหตุที่ผู้ส่งออกขนาดเล็กจำเป็นต้องใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เป็นหลัก เนื่องจากมีข้อจำกัดที่ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์จากมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ และส่วนมากในวัฏศุนย์ในประเทศซึ่งจะใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ได้เพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม สำหรับมูลค่าการขอรับเงินชดเชยของผู้ส่งออกทั้งกลุ่มยานยนต์และกลุ่มชิ้นส่วนยานยนต์ เนื่องจากมีการกระจาย ไม่แปรผันตามสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ แต่อย่างใด เช่นเดียวกับความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่น จึงไม่สามารถนำมาอธิบายผลกระทบต่อผู้ส่งออกได้ดีนัก ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนที่มากหรือน้อย อาจจะขึ้นอยู่กับมูลค่าส่งออก หรือลักษณะการใช้วัฏศุนย์ เพราะหากในการส่งออกแต่ละครั้งผู้ส่งออกจะต้องคำนึงผลประโยชน์ที่จะได้รับเป็นหลัก นอกจากนี้ หากพิจารณาจากสัดส่วนแล้ว ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิที่ต่ำก็อาจจะปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ เนื่องจากปัจจุบันก็ใช้สิทธิประโยชน์อื่นควบคู่กันอยู่แล้ว

สรุปผลการวิเคราะห์ในมิติของผู้ส่งออก ผู้ส่งออกขนาดเล็กที่มีทุน

จดทะเบียนต่ำกว่ามีแนวโน้มที่จะใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ มากกว่าการใช้สิทธิประโยชน์ส่งเสริมการส่งออกอื่นๆ เนื่องจากมาตรการชดเชยฯ ไม่มีเงื่อนไขกำหนดยุ่งยาก ค่าใช้จ่ายในการใช้สิทธิต่ำกว่ามาตรการอื่น

การขอรับเงินชดเชยของผู้ส่งออกอาจสัมพันธ์กับขนาดทุนจดทะเบียนอยู่บ้าง โดยผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยมากมีแนวโน้มจะเป็นผู้ส่งออกขนาดใหญ่ที่มีทุนจดทะเบียนสูง ขณะที่ผู้ขอรับเงินชดเชยน้อยมีแนวโน้มจะเป็นผู้ส่งออกขนาดเล็กที่มีทุนจดทะเบียนต่ำ อย่างไรก็ตาม มูลค่าการขอรับเงินชดเชยไม่สามารถใช้อธิบายผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ที่จะมีต่อผู้ส่งออกในเชิงสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ และความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่น โดยผู้ส่งออกยานยนต์มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนสูงที่สุดเสมอไม่ว่าจะมีการขอรับเงินชดเชยในช่วงมูลค่าใดก็ตาม ส่วนผู้ส่งออกชิ้นส่วนจะได้รับเงินชดเชยเป็นมูลค่าสูงหรือไม่ น่าจะขึ้นกับปริมาณหรือมูลค่าการส่งออกสินค้าของผู้ส่งออก (ศักยภาพของผู้ส่งออก) หรือส่งออกสินค้าที่มีอัตราชดเชยสูงเป็นหลัก ส่วนปัจจัยที่ทำให้ผู้ส่งออกสามารถจะปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้หรือไม่ ขึ้นกับปัจจัยหลักอื่นๆ เช่น ค่าใช้จ่ายในการขอรับสิทธิประโยชน์มาตรการอื่น และความคุ้มค่าเทียบกับเม็ดเงินภาษีที่จะได้รับคืน/ยกเว้น เป็นต้น โดยไม่ได้แปรผันตามมูลค่าเงินชดเชยที่ผู้ส่งออกได้รับเช่นกัน

ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในระดับสูงๆ มีแนวโน้มจะเป็นผู้ส่งออกขนาดเล็กที่มีทุนจดทะเบียนน้อย ซึ่งเหตุที่ผู้ส่งออกขนาดเล็กจำเป็นต้องใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เป็นหลัก เนื่องจากมีข้อจำกัดที่ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์จากมาตรการส่งเสริม

การส่งออกอื่นได้ เช่น ใช้วัตถุดิบในประเทศทั้งหมด ซึ่งจะใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ได้เพียงอย่างเดียว สำหรับมูลค่าการขอรับเงินชดเชยของผู้ส่งออกมีการกระจาย ไม่แปรผันตามสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เช่นเดียวกับความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่น โดยผู้ส่งออกจะใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนที่มากหรือน้อย อาจจะขึ้นอยู่กับมูลค่าส่งออก หรือลักษณะการใช้วัตถุดิบ เพราะหากในการส่งออกแต่ละครั้งผู้ส่งออกจะต้องคำนึงผลประโยชน์ที่จะได้รับเป็นหลัก นอกจากนี้ หากพิจารณาจากสัดส่วนแล้ว ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิที่ต่ำก็จะปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ เนื่องจากปัจจุบันได้ใช้สิทธิประโยชน์อื่นควบคู่กันอยู่แล้ว

ดังนั้น หากยกเลิกมาตรการชดเชยฯ โดยการกำหนดคุณสมบัติของผู้ส่งออก โดยจะต้องไม่ใช่สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น ผู้ส่งออกสินค้ายานยนต์และชิ้นส่วนจะกระทบ น้อยมาก เพราะผู้ส่งออกส่วนใหญ่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ยกเว้นผู้ส่งออกที่มีมูลค่าการขอรับเงิน ชดเชยสูงจะมีการใช้สิทธิอื่นด้วย ซึ่งผู้ส่งออกในกลุ่มนี้น่าจะมีศักยภาพปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการ อื่นได้ แต่หากจะยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ทั้งระบบ ผู้ส่งออกสินค้ายานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์จะ ได้รับผลกระทบมาก เนื่องจากมีผู้ส่งออกส่วนใหญ่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยในสัดส่วนที่มาก และมีทุน จดทะเบียนต่ำ (กิจการขนาดเล็ก) ซึ่งอาจไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ แต่ผลกระทบในสินค้า ยานยนต์จะน้อยกว่าสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ เนื่องจากสินค้ายานยนต์ผู้ส่งออกส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการ ที่มีทุนจดทะเบียนสูง โดยผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียนต่ำ

2) การวิเคราะห์ตามมิติสินค้าส่งออก

การวิเคราะห์ตามมิติสินค้าส่งออกเป็นการวิเคราะห์ถึงปัจจัยมูลค่า การขอรับเงินชดเชย และสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เทียบกับสิทธิประโยชน์ และนำมาใช้ เป็นเกณฑ์ในการจำแนกกลุ่มของสินค้าที่มีการส่งออก กล่าวคือ จำแนกสินค้ายานยนต์ และสินค้า ชิ้นส่วนยานยนต์ที่ส่งออกตามระดับของมูลค่าการขอรับเงินชดเชย เป็น 8 ระดับ และสัดส่วนการใช้ สิทธิมาตรการชดเชยฯ เป็น 5 ระดับ หลังจากจำแนกกลุ่มสินค้าส่งออกดังกล่าวได้แล้ว จึงจะได้วิเคราะห์ ลักษณะพฤติกรรมในด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ของผู้ส่งออกที่ ทำการส่งออกสินค้านั้นๆ ซึ่งจากสถิติการจ่ายเงินชดเชย กรมศุลกากร ปี 2550 สินค้ายานยนต์ และ สินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ มีการขอรับเงินชดเชย และสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ สรุปได้ดังนี้

ประเภทสินค้า	พิกัด	มูลค่าขอรับ เงินชดเชย (ระดับ)	สัดส่วนการใช้สิทธิ (ระดับ)	สถิติขอรับเงิน ชดเชย (ราย)	ผู้ตอบ แบบสอบถาม (ราย)
สินค้ายานยนต์	8701	5	4	10	1
	8702	3	1	2	-
	8703	6	1	22	5
	8704	7	1	41	7
	8705	-	-	-	-
	8709	4	2	7	-
	8710	5	5	3	-
	8711	6	4	31	9
	8712	5	1	13	5
	8713	1	1	1	-
	8715	5	4	1	-
	8716	6	5	19	2
รวม				150	29
ชิ้นส่วนยานยนต์	4011	6	1	70	15
	7009	5	4	98	23
	7320	5	3	87	27
	8407	7	4	16	7
	8408	7	3	23	5
	8409	7	3	92	25
	8502	3	1	9	5
	8506	4	1	18	2
	8511	7	2	53	16
	8536	6	1	236	26
	8539	6	4	70	16
	8544	5	1	82	22
	8547	2	1	8	2
	8706	1	1	1	1
	8707	5	5	11	3
	8708	8	3	217	37
	8714	7	4	105	19

ประเภทสินค้า	พิกัด	มูลค่าขอรับ เงินชดเชย (ระดับ)	สัดส่วนการใช้สิทธิ (ระดับ)	สถิติขอรับเงิน ชดเชย (ราย)	ผู้ตอบ แบบสอบถาม (ราย)
	9401	6	3	222	38
รวม				1,418	289

หมายเหตุ: จำนวนรายมีนับซ้ำ เนื่องจากผู้ส่งออกแต่ละรายได้ขอรับเงินชดเชยหลายสินค้า

ที่มา: กรมศุลกากร และแบบสอบถาม

2.1) วิเคราะห์โดยจำแนกสินค้าส่งออกตามมูลค่าการขอรับเงินชดเชย

จากสถิติการขอรับเงินชดเชย และแบบสอบถามสินค้านานยนต์ที่

ส่งออกมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยใน 3 ระดับ จาก 8 ระดับ คือ ระดับ 5 มูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 1-10 ล้านบาท (รถแทรกเตอร์ และรถจักรยาน) ระดับ 6 มูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 10-100 ล้านบาท (รถยนต์นั่ง รถจักรยานยนต์ และรถพ่วง) และระดับ 7 มูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 100-500 ล้านบาท (รถกระบะและรถบรรทุก) โดยผู้ส่งออกขอรับเงินชดเชยสินค้านานยนต์ในระดับ 6 มากที่สุด (ร้อยละ 48.0) และสินค้าในกลุ่มนี้มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ร้อยละ 0-20 และมากกว่า ร้อยละ 60-100 สำหรับชิ้นส่วนยานยนต์ที่ส่งออก มีการขอรับเงินชดเชยทั้ง 8 ระดับ โดยขอรับเงินชดเชยตั้งแต่มูลค่าน้อยกว่า 5 หมื่นบาท ถึงเกินกว่า 500 ล้านบาท ผู้ส่งออกสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ส่วนมากจะขอรับเงินชดเชยในระดับ 6 มูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 10-100 ล้านบาท มากที่สุด (ร้อยละ 42.17) และสินค้าในกลุ่มนี้มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ร้อยละ 0-20 และมากกว่า ร้อยละ 40-80 ซึ่งจากการวิเคราะห์ (ตารางที่ 16-15) พบว่า

2.1.1) สินค้ายานยนต์ที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 1-10 ล้านบาท (รถแทรกเตอร์ และรถจักรยาน) โดยผู้ส่งออกสินค้าในกลุ่มนี้ขอรับเงินชดเชยเป็นมูลค่าน้อยกว่า 5 หมื่นบาทมากที่สุด ร้อยละ 66.7 ส่วนที่เหลือขอรับเงินชดเชยมูลค่า 5 หมื่นบาท-1 แสนบาท และ 1-5 แสนบาท ในสัดส่วนร้อยละ 16.7 และขอรับเงินชดเชยสูงสุดไม่เกิน 5 แสนบาท สำหรับสินค้านานยนต์ที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชย 10-100 ล้านบาท (รถยนต์นั่ง รถจักรยานยนต์ และรถพ่วง) ผู้ส่งออกสินค้าในกลุ่มนี้ขอรับเงินชดเชย 1-5 แสนบาท ร้อยละ 43.8 รองลงมา ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท ร้อยละ 37.5 และขอรับเงินชดเชยสูงสุด 10-100 ล้านบาท ร้อยละ 12.5 และสินค้านานยนต์ที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชย 100-500 ล้านบาท ผู้ส่งออกสินค้าในกลุ่มนี้จะขอรับเงินชดเชยทุกระดับไม่แตกต่างกัน ร้อยละ 14.3 แต่จะขอรับเงินชดเชย 5 หมื่นบาท-1 แสนบาท มากที่สุด ร้อยละ 28.6 สำหรับยานยนต์ต่างๆ รายการ ผู้ส่งออกทำการส่งออกโดยใช้สิทธิมาตรการชดเชย ในสัดส่วนที่สูงมาก คือร้อยละ 80-100 เป็นหลัก และไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นๆ ได้เลย เนื่องจากไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น

2.1.2) สินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยในระดับไม่ถึง 5 แสนบาท ผู้ส่งออกสินค้ากลุ่มนี้ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท ทั้งสิ้น สำหรับสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยมากกว่า 5 แสนบาท ผู้ส่งออกสินค้ากลุ่มนี้ส่วนใหญ่ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท ร้อยละ 44.4-80.0 โดยสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีการขอรับเงินชดเชย 100-500 ล้านบาท ผู้ส่งออกกลุ่มนี้มีการขอรับเงินชดเชยทุกระดับ สูงสุดขอรับเงินชดเชยระดับ 100-500 ล้านบาท เป็นการกระจุกตัวในชิ้นส่วนรายการที่ขอรับเงินชดเชยมากในช่วง 1-100 ล้านบาท ร้อยละ 4.2 นอกจากนี้ ชิ้นส่วนยานยนต์ต่างๆ รายการ ต่างมีผู้ส่งออกที่ส่งออกโดยใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนที่สูงมาก คือ ร้อยละ 80-100 อีกด้วย โดยสินค้ากลุ่มที่มีระดับมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท และ 5 แสนบาท-1 ล้านบาท ผู้ส่งออกสินค้ากลุ่มนี้จะขอรับเงินชดเชยเพียงอย่างเดียว สำหรับความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นนั้น ผู้ส่งออกมีความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นสำหรับชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีมูลค่ารับเงินชดเชยสูงกว่า 1 ล้านบาท โดยร้อยละ 2.8-13.9 ของผู้ส่งออกสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้มาตรา 19 ทวิ BOI และคลังสินค้าทัณฑ์บนฯ ส่วนผู้ส่งออกที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้เนื่องจากไม่เข้าเกณฑ์มาตรการอื่นเป็นสำคัญ

ตารางที่ 6-15 : ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงมูลค่าเงินชดเชย (มิติของสินค้าส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน) ต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มิติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)

ยานยนต์

มูลค่าเงินชดเชย (สินค้า)	มูลค่าเงินชดเชย (ผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม)						สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิ มาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ ใช้สิทธิประโยชน์ ทั้งหมด		ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น นอกจากมาตรการชดเชยฯ						เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชย			
									ใช้ได้	ใช้ไม่ได้								
										สัดส่วน	สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้						
												ไม่เข้า เกณฑ์ของ มาตรการ อื่น	ค่า ใช้จ่าย สูง	ได้คืน ภาษีน้อย มาก	อื่นๆ	ค่าใ้จ่าย ต่ำกว่า วิธีอื่น	ใช้ มาตรการ อื่นไม่ได้	ใช้ วัตถุดิบ ใน ประเทศ
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	66.7%	16.7%	16.7%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	100.0%	83.3%	0.0%	16.7%	0.0%	0.0%	66.7%	33.3%	0.0%
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	37.5%	0.0%	43.8%	0.0%	6.3%	12.5%	6.3%	93.8%	0.0%	100.0%	84.2%	0.0%	5.3%	10.5%	14.3%	57.1%	28.6%	0.0%
มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	14.3%	28.6%	14.3%	14.3%	14.3%	14.3%	14.3%	85.7%	0.0%	100.0%	71.4%	14.3%	14.3%	0.0%	0.0%	20.0%	60.0%	20.0%
รวมทั้งหมด	37.9%	10.3%	31.0%	3.4%	6.9%	10.3%	6.9%	93.1%	0.0%	100.0%	81.3%	3.1%	9.4%	6.3%	8.0%	52.0%	36.0%	4.0%

ชิ้นส่วน

มูลค่าเงินชดเชย (สินค้า)	มูลค่าเงินชดเชย (ผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม)							สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการ ชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ ทั้งหมด					ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ								
													ใช้ได้				ใช้ไม่ได้				
													สัดส่วน	สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (อันดับ)*				สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้		
														BOI	มาตรา 19 ทวิ	คลังสินค้า ทัณฑ์บน	อื่นๆ		ไม่เข้าเกณฑ์ของ มาตรการอื่น	ค่าใช้จ่าย สูง	ได้คืนภาษี น้อยมาก
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%	100.0%	0.0%	0.0%
มากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	50.0%	0.0%	50.0%	0.0%	0.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%	66.7%	33.3%	0.0%
มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	20.0%	0.0%	0.0%	0.0%	80.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%	62.5%	25.0%	12.5%
มากกว่า 5 แสนบาท ถึง 1 ล้านบาท	50.0%	50.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%	50.0%	25.0%	25.0%
มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท	80.0%	1.3%	9.3%	4.0%	5.3%	0.0%	0.0%	14.7%	1.3%	0.0%	2.7%	81.3%	4.2%	ไม่ได้	1	2	ไม่ได้	95.8%	67.4%	13.0%	19.6%
มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท	60.0%	3.2%	20.0%	7.4%	8.4%	1.1%	0.0%	8.4%	4.2%	2.1%	0.0%	85.3%	4.5%	ไม่ได้	1	2	ไม่ได้	95.5%	64.6%	19.5%	15.9%
มากกว่า 100 ล้านบาท ถึง 500 ล้านบาท	44.4%	9.7%	12.5%	4.2%	13.9%	11.1%	4.2%	15.3%	5.6%	8.3%	4.2%	66.7%	2.8%	1	1	ไม่ได้	ไม่ได้	97.2%	67.4%	14.6%	18.0%
มากกว่า 500 ล้านบาท	24.3%	2.7%	21.6%	8.1%	27.0%	10.8%	5.4%	10.8%	8.1%	0.0%	0.0%	81.1%	13.9%	1	1	ไม่ได้	2	86.1%	75.7%	10.8%	13.5%
รวมทั้งหมด	57.8%	4.5%	14.9%	5.5%	11.1%	4.5%	1.7%	12.5%	4.2%	3.1%	1.7%	78.5%	5.0%	2	1	3	4	95.0%	67.1%	15.9%	17.0%

ชั้นส่วน (ต่อ)

มูลค่าเงินชดเชย (สินค้า)	เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ						
	ค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น	สะดวกรวดเร็ว	ใช้มาตรการอื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผนส่งออกล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบในประเทศ	อื่นๆ
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%
มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	0.0%	0.0%	60.0%	0.0%	0.0%	40.0%	0.0%
มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	100.0%	0.0%	33.3%	0.0%	0.0%	33.3%	0.0%
มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	0.0%	0.0%	97.8%	0.0%	2.2%	0.0%	0.0%
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	15.0%	2.9%	68.1%	0.0%	8.7%	14.5%	1.4%
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	21.9%	4.2%	55.6%	1.4%	2.8%	26.4%	0.0%
มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	11.8%	5.0%	42.5%	0.0%	20.0%	27.5%	0.0%
มากกว่า 500 ล้านบาท	0.0%	37.5%	0.0%	6.3%	18.8%	31.3%	6.3%
รวมทั้งหมด	15.1%	5.2%	60.7%	0.8%	7.9%	19.4%	0.8%

จากการวิเคราะห์สินค้าในกลุ่มของยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ในมิติของมูลค่าการขอรับเงินชดเชย พบว่า สินค้าที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยไม่ว่าระดับใด จะมีการใช้สิทธิมาตรการอื่นร่วมด้วย โดยในภาพรวมของสินค้ายานยนต์ที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยระดับสูงสุดก็มีการใช้สิทธิมาตรการอื่นด้วยถึงร้อยละ 80 สำหรับสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์มีการใช้สิทธิมาตรการอื่นด้วยร้อยละ 40 แต่หากพิจารณาในมิติของผู้ส่งออกสินค้าในกลุ่มนี้ จะพบว่า ผู้ส่งออกส่วนใหญ่ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในระดับมาก ร้อยละ 80-100 และส่วนใหญ่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์มาตรการอื่น ดังนั้นหากจะยกเลิกมาตรการชดเชยฯ โดยการกำหนดมูลค่าการขอรับเงินชดเชยของสินค้าที่มีการส่งออกน้อย เช่น ที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยต่ำกว่า 1 แสนบาทต่อปี สินค้ายานยนต์ก็จะไม่ได้รับผลกระทบ เพราะมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 1 ล้านบาท แต่สินค้าชิ้นส่วนยานยนต์จะได้รับผลกระทบ เพราะมีสินค้าจะจัดอยู่ในกลุ่มของชิ้นส่วนยานยนต์บางรายการมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 1 แสนบาท และผู้ส่งออกสินค้าในกลุ่มนี้ทั้งหมดขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท รวมทั้งก็ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้

2.2) วิเคราะห์โดยจำแนกสินค้าส่งออกตามสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

จากสถิติการขอรับเงินชดเชย และแบบสอบถามสินค้ายานยนต์ที่ส่งออกมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ 3 ระดับ จาก 5 ระดับ คือ ระดับ 1 สัดส่วนการใช้สิทธิร้อยละ 0-20 ระดับ 4 สัดส่วนการใช้สิทธิมากกว่าร้อยละ 60-80 และระดับ 5 สัดส่วนการใช้สิทธิมากกว่าร้อยละ 80-100 โดยมีสัดส่วนการใช้สิทธิในระดับ 1 มากที่สุด และสินค้าในกลุ่มนี้มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยระดับมากกว่า 1-500 ล้านบาท สำหรับชิ้นส่วนยานยนต์ที่ส่งออก มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ 5 ระดับ โดยมีสัดส่วนการใช้สิทธิระดับ 1 มากที่สุด และสินค้าในกลุ่มนี้มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยระดับน้อยกว่า 5 หมื่นบาท-500 ล้านบาท ซึ่งจากการวิเคราะห์ (ตารางที่ 16-16) พบว่า

2.2.1) สินค้ายานยนต์ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ น้อยกว่า ร้อยละ 20 ผู้ส่งออกในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท ร้อยละ 41.2 และกระจายในทุกระดับ และขอรับเงินชดเชยสูงสุดระดับ 10-100 ล้านบาท ร้อยละ 5.9 สำหรับสินค้ายานยนต์ที่มีสัดส่วนการขอรับเงินชดเชย ร้อยละ 60-80 ผู้ส่งออกในกลุ่มนี้จะมีขอรับเงินชดเชยใน 3 ช่วงมูลค่า คือ น้อยกว่า 5 หมื่นบาท 1-5 แสนบาท และ 10-100 ล้านบาท ในสัดส่วนร้อยละ 30.0 50.0 และ 20.0 ตามลำดับ และสินค้าที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ร้อยละ 80-100 ผู้ส่งออกในกลุ่มนี้จะมีขอรับเงินชดเชยใน 2 ช่วงมูลค่า คือ น้อยกว่า 5 หมื่นบาท และ 1-5 แสนบาท ในสัดส่วนที่เท่ากัน เมื่อพิจารณาด้านผู้ส่งออกในสินค้ายานยนต์ทุกระดับสัดส่วน ผู้ส่งออกสินค้ายานยนต์ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ มากกว่าร้อยละ 60 ผู้ส่งออกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ อย่างเดียว สำหรับสินค้ายานยนต์ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ น้อยกว่าร้อยละ 20 ผู้ส่งออกในกลุ่มนี้

ร้อยละ 11.8 ยังมีการใช้สิทธิอื่น สำหรับผู้ส่งออกยานยนต์ทุกระดับสัดส่วนไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น

2.2.2) สินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการ
 ชดเชยฯ น้อยกว่าร้อยละ 80 ผู้ส่งออกในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท ร้อยละ
 49.2-72.6 และกระจายในทุกระดับ ยกเว้นสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการ
 ชดเชยฯ ร้อยละ 80-100 ผู้ส่งออกในกลุ่มนี้จะขอรับเงินชดเชยมูลค่าไม่น้อยกว่า 5 หมื่นบาท ทั้งสิ้น และ
 ในกลุ่มสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีสัดส่วนร้อยละ 40-60 และสัดส่วนร้อยละ 60-80 ผู้ส่งออกในกลุ่มนี้
 จะมีการขอรับเงินชดเชยสูงที่สุดมากกว่า 100-500 ล้านบาท ร้อยละ 2.3 และ 3.1 และสินค้าชิ้นส่วน
 ยานยนต์ทุกระดับสัดส่วน ผู้ส่งออกส่วนใหญ่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ มากกว่าร้อยละ 80-100
 ในสัดส่วนร้อยละ 62.5-81.1 โดยสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ
 ร้อยละ 80-100 ผู้ส่งออกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เพียงอย่างเดียว สำหรับความสามารถใน
 การปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นนั้น สินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ทุกระดับสัดส่วน ผู้ส่งออกส่วนมาก
 ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ มีสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการ
 ชดเชยฯ ร้อยละ 0-20 สัดส่วนร้อยละ 40-60 และสัดส่วนร้อยละ 60-80 สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิ
 อื่นได้บ้าง ร้อยละ 1.4 7.3 และ 6.3 ตามลำดับ โดยสิทธิประโยชน์ที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้ได้ ได้แก่
 มาตรการ 19 ทวิ BOI และคลังสินค้าทัณฑ์บนฯ ตามลำดับ และสำหรับผู้ส่งออกที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่น
 ได้ เพราะไม่เข้าเกณฑ์มาตรการอื่น ได้คืนภาษีน้อย และมีค่าใช้จ่ายสูงกว่า

ตารางที่ 6-16 : ตารางสรุปผลการวิเคราะห์ในเชิงสัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด (มิติของสินค้าส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน) ต่อมูลค่าเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์อื่น และเหตุผลในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ (มิติของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วน)

ยานยนต์

สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	มูลค่าเงินชดเชย (ผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม)						สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด		ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ						เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ									
									ใช้ได้										ใช้ไม่ได้					
																			เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นไม่ได้					
	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	0%-20%	80%-100%	สัดส่วน	สัดส่วน	ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น	ค่าใช้จ่ายสูง	ได้คืนภาษีน้อยมาก	อื่นๆ	ค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น	ใช้มาตรการอื่นไม่ได้	ใช้วัตถุดิบในประเทศ	อื่นๆ						
0%-20%	41.2%	17.6%	17.6%	5.9%	11.8%	5.9%	11.8%	88.2%	0.0%	100.0%	87.5%	6.3%	6.3%	0.0%	6.7%	46.7%	40.0%	6.7%						
60%-80%	30.0%	0.0%	50.0%	0.0%	0.0%	20.0%	0.0%	100.0%	0.0%	100.0%	83.3%	0.0%	8.3%	8.3%	12.5%	62.5%	25.0%	0.0%						
80%-100%	50.0%	0.0%	50.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	100.0%	50.0%	0.0%	25.0%	25.0%	0.0%	50.0%	50.0%	0.0%						
รวมทั้งหมด	37.9%	10.3%	31.0%	3.4%	6.9%	10.3%	6.9%	93.1%	0.0%	100.0%	81.3%	3.1%	9.4%	6.3%	8.0%	52.0%	36.0%	4.0%						

ชั้นส่วน

สัดส่วน มูลค่า ส่งออกที่ ใช้สิทธิ มาตรการ ชดเชยฯ ต่อมูลค่า ส่งออก ที่ใช้สิทธิ ประโยชน์ ทั้งหมด	มูลค่าเงินชดเชย (ผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม)							สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการ ชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิ ประโยชน์ทั้งหมด					ความสามารถในการเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นนอกจากมาตรการชดเชยฯ								
													ใช้ได้				ใช้ไม่ได้				
													สัดส่วน	สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้ (อันดับ)*				สัดส่วน	เหตุผลที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่น ไม่ได้		
														BOI	มาตรา 19ทวิ	คลังสิน ค้า ทัณฑ์ บน	อื่นๆ		ไม่เข้า เกณฑ์ ของ มาตร การ อื่น	ค่า ใช้จ่าย สูง	ได้คืน ภาวีน้อย มาก
น้อยกว่า 5 หมื่น บาท หรือ เท่ากับ 5 หมื่น บาท	มากกว่า 5 หมื่น บาทถึง 1 แสน บาท	มากกว่า 1 แสน บาทถึง 5 แสน บาท	มากกว่า 5 แสน บาทถึง 1 ล้าน บาท	มากกว่า 1 ล้าน บาทถึง 10 ล้าน บาท	มากกว่า 10 ล้าน บาทถึง 100 ล้าน บาท	มากกว่า 100 ล้าน บาทถึง 500 ล้าน บาท	0%- 20%	20%- 40%	40%- 60%	60%- 80%	80%- 100%										
0%-20%	72.6%	2.7%	9.6%	2.7%	11.0%	1.4%	0.0%	15.1%	2.7%	4.1%	0.0%	78.1%	1.4%	ไม่ได้	1	ไม่ได้	ไม่ได้	98.6%	63.5%	18.8%	17.7%
20%-40%	62.5%	0.0%	6.3%	6.3%	12.5%	12.5%	0.0%	25.0%	12.5%	0.0%	0.0%	62.5%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%	59.1%	18.2%	22.7%
40%-60%	49.2%	3.0%	19.7%	7.6%	12.1%	6.1%	2.3%	9.8%	5.3%	1.5%	2.3%	81.1%	7.3%	2	1	3	3	92.7%	70.3%	14.2%	15.5%
60%-80%	55.4%	10.8%	13.8%	4.6%	9.2%	3.1%	3.1%	12.3%	1.5%	6.2%	3.1%	76.9%	6.3%	2	1	2	ไม่ได้	93.8%	66.7%	15.4%	17.9%
80%- 100%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	ไม่ได้	100.0%	100.0%	0.0%	0.0%
รวม ทั้งหมด	57.8%	4.5%	14.9%	5.5%	11.1%	4.5%	1.7%	12.5%	4.2%	3.1%	1.7%	78.5%	5.0%	2	1	3	4	95.0%	67.1%	15.9%	17.0%

ชั้นส่วน (ต่อ)

สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิ มาตรการชดเชยฯ ต่อมูลค่าส่งออกที่ ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ						
	ค่าใช้จ่าย ต่ำกว่าวิธีอื่น	สะดวกรวดเร็ว	ใช้มาตรการ อื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผน ส่งออกล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่า มาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบใน ประเทศ	อื่นๆ
0%-20%	6.1%	1.5%	63.6%	0.0%	7.6%	21.2%	0.0%
20%-40%	0.0%	7.1%	71.4%	0.0%	7.1%	14.3%	0.0%
40%-60%	5.4%	8.0%	58.0%	1.8%	9.8%	16.1%	0.9%
60%-80%	5.3%	3.5%	61.4%	0.0%	5.3%	22.8%	1.8%
80%-100%	0.0%	0.0%	33.3%	0.0%	0.0%	66.7%	0.0%
รวมทั้งหมด	5.2%	5.2%	60.7%	0.8%	7.9%	19.4%	0.8%

จากการวิเคราะห์สินค้าในกลุ่มของยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ในมิติของสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ พบว่า สินค้าที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิไม่ว่าระดับใด จะมีการใช้สิทธิอื่นร่วมด้วยไม่ว่าจะมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยระดับใด โดยในภาพรวมของสินค้ายานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ จากสถิติการขอรับเงินชดเชยจะมีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการอื่นด้วยถึงร้อยละ 80 หรือใช้สิทธิมาตรการชดเชยเพียงอย่างเดียว แต่หากพิจารณาในมิติของผู้ส่งออกจากแบบสอบถามสินค้าในกลุ่มนี้ จะพบว่า ส่วนใหญ่กลุ่มผู้ส่งออกที่มีการขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในระดับที่มาก ร้อยละ 80-100 โดยสินค้าบางระดับสัดส่วนผู้ส่งออกมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ ผู้ส่งออกส่วนใหญ่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์มาตรการอื่น ดังนั้น หากจะยกเลิกมาตรการชดเชยฯ โดยการกำหนดสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ของสินค้า ก็จะมีผลกระทบต่อผู้ส่งออกในสินค้านั้น ๆ เนื่องจากทุกระดับสัดส่วนผู้ส่งออกก็ยังมี การขอรับเงินชดเชย หรือมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เพียงอย่างเดียว และไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้

สรุปผลการวิเคราะห์ในมิติของสินค้า สินค้าที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยไม่ว่าระดับใด จะมีกลุ่มผู้ส่งออกที่มีการขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในระดับที่มาก ร้อยละ 80-100 หรือมีการใช้สิทธิมาตรการอื่นร่วมด้วยถึงร้อยละ 80 แต่อย่างไรก็ดี ผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม ไม่ว่ากลุ่มที่มีระดับมูลค่าขอรับเงินชดเชยในสินค้านั้นระดับใด ก็ต่างตอบว่าไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์มาตรการอื่น สำหรับสินค้าที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิไม่ว่าระดับใด จะมีกลุ่มผู้ส่งออกที่มีการขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท ผู้ส่งออกมีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในระดับที่มาก ร้อยละ 80-100 โดยสินค้าบางระดับสัดส่วนผู้ส่งออกมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ ผู้ส่งออกส่วนใหญ่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ เนื่องจากไม่เข้าหลักเกณฑ์มาตรการอื่น

ดังนั้น หากจะยกเลิกมาตรการชดเชยฯ โดยการกำหนดมูลค่าการขอรับเงินชดเชยของสินค้า สินค้ายานยนต์อาจไม่ได้รับผลกระทบ เพราะมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 1 ล้านบาท สำหรับสินค้าชิ้นส่วนยานยนต์จะได้รับผลกระทบ เพราะมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยตั้งแต่ต่ำกว่า 5 หมื่นบาท และผู้ส่งออกส่วนใหญ่ก็ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้ หรือหากกำหนดยกเลิกมาตรการชดเชย โดยการกำหนดสินค้าที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิไม่ว่าระดับใด จะมีกลุ่มผู้ส่งออกที่มีการขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า 5 หมื่นบาท หรือยกเลิกมาตรการชดเชยฯ โดยการกำหนดมูลค่าของสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ของสินค้า ก็จะมีผลกระทบต่อผู้ส่งออกในสินค้านั้น ๆ เนื่องจากทุกระดับสัดส่วนผู้ส่งออกก็ยังมี การขอรับเงินชดเชย และไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้

3) สรุปผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ

จากการศึกษากลุ่มผู้ส่งออกสินค้ายานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ที่ผ่านมาพบว่า ผู้ส่งออกยานยนต์ และผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ ต่างมีลักษณะพฤติกรรมในการใช้สิทธิประโยชน์ และมูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับแตกต่างกัน และแม้แต่ภายในกลุ่มของผู้ส่งออกยานยนต์ หรือในกลุ่มของผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ก็ตาม ต่างมีลักษณะพฤติกรรมดังกล่าวแตกต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับปัจจัยหลากหลาย เช่น ทุนจดทะเบียน ความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่นๆ และความจำเป็นที่ต้องเลือกใช้มาตรการ (การใช้วัตถุดิบในประเทศ ต้องการได้คืนภาษีจำนวนมาก ความต้องการบริการที่สะดวก รวดเร็ว และประหยัด) เป็นต้น ดังนั้น ในการจัดกลุ่มผู้ส่งออกที่จะได้รับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ออกเป็นกลุ่มๆ เพื่อหาแนวทางการแก้ไขปัญหา ที่เหมาะสมกับผู้ส่งออกแต่ละกลุ่ม จึงจำเป็นต้องกำหนดหลักเกณฑ์จากปัจจัยหลายๆ ส่วน ประกอบกัน โดยไม่สามารถเลือกใช้เพียงปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งได้

การพิจารณาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะพิจารณาที่ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นของผู้ส่งออกเป็นหลักก่อน โดยมีสมมติฐานว่า ผู้ส่งออกทุกรายที่ไม่มีความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น ถือว่าเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชยโดยตรง และผู้ที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ ถือเป็นผู้ที่ไม่ได้รับผลกระทบแต่อย่างใด นอกจากนี้ จะได้มีการจำแนกระดับความรุนแรงของผลกระทบต่อผู้ส่งออก โดยพิจารณาจากขนาดทุนจดทะเบียน (ขนาดกิจการ) และมูลค่าการขอรับเงินชดเชยเป็นอันดับต่อไป ดังต่อไปนี้

3.1) ยานยนต์

จากผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อมูลของผู้ส่งออกยานยนต์ที่ตอบประเด็นคำถามครบถ้วนและสามารถนำมาวิเคราะห์ต่อได้จำนวน 17 ราย สามารถวิเคราะห์ผลกระทบได้ ดังแสดงในตารางที่ 6- 17

ตารางที่ 6- 17 : สรุปผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ต่อผู้ส่งออกยานยนต์

รายละเอียด	ไม่ กระทบ	มีผลกระทบ				รวม
ร้อยละของการจำแนกผู้ขอรับ เงินชดเชย	-	100.00				100.00
		กลุ่ม 1 กระทบน้อย	กลุ่ม 2 กระทบมาก			
ร้อยละของผู้ที่มีผลกระทบ		11.76	88.24			100.00
			ระดับ มาก	ระดับ ปานกลาง	ระดับ น้อย	
ร้อยละของระดับกลุ่มที่กระทบมาก			46.67	6.67	46.67	100.00
ร้อยละของผู้ขอรับเงินชดเชย ทั้งหมด	-	11.76	41.18	5.88	41.18	100.00

ที่มา : แบบสอบถาม

3.1.1) ไม่มีกลุ่มผู้ส่งออกที่ไม่ได้รับผลกระทบ เนื่องจากไม่มีผู้ส่งออกยานยนต์ที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้เลย

3.1.2) ผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ ร้อยละ 100.00 ของผู้ส่งออกยานยนต์ที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด (ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้) ทั้งนี้ สามารถจำแนกผู้ได้รับผลกระทบได้อีกเป็น 2 กลุ่ม

(1) กลุ่มที่ 1 ได้รับผลกระทบน้อย คิดเป็นร้อยละ 11.76 เป็นกลุ่มผู้ส่งออกยานยนต์ที่ใช้สิทธิประโยชน์ชดเชยและสิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นๆ ด้วย แต่มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 80 เทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

(2) กลุ่มที่ 2 ได้รับผลกระทบมาก คือ ร้อยละ 88.24 ของผู้ได้รับผลกระทบ แจ้งว่าใช้สิทธิประโยชน์ชดเชยในสัดส่วนในช่วงตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป ซึ่งสามารถจำแนกระดับความรุนแรงของผลกระทบได้อีก 3 กลุ่ม

(2.1) ระดับมาก คือ ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (ต่ำกว่าหรือ เท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยน้อย (ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 46.67 ของกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบมาก

(2.2) ระดับปานกลาง คือ ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (ต่ำกว่า หรือเท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยปานกลาง (ตั้งแต่ 1 ล้านบาทถึง 1 ล้านบาท) คิดเป็นส่วนน้อย คือ ร้อยละ 6.67 ของกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบมาก

(2.3) ระดับน้อย คือ ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (ต่ำกว่าหรือ เท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยมาก (ตั้งแต่ 1 ล้านบาทขึ้นไป) หรือมี

ทุนจดทะเบียนปานกลางหรือมาก (มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 ล้านบาท ถึงมากกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป) มีร้อยละเท่าๆ กับกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบในระดับมาก คือ 46.67

หากพิจารณาผลกระทบในภาพรวมของสินค้ายานยนต์หายกเลิกมาตรการชดเชยฯ โดยนำสถิติการขอรับเงินชดเชยของกรมศุลกากร ปี 2550 ที่มีผู้ขอรับเงินชดเชยสินค้ายานยนต์ทั้งหมด 119 ราย ซึ่งสรุปได้ว่า ผู้ส่งออกสินค้ายานยนต์ได้รับผลกระทบทั้งหมด โดยผู้ส่งออกได้รับผลกระทบน้อย ร้อยละ 11.76 (จำนวน 14 ราย) ได้รับผลกระทบมากระดับมาก ร้อยละ 41.18 (จำนวน 49 ราย) ได้รับผลกระทบมากระดับปานกลาง ร้อยละ 5.88 (จำนวน 7 ราย) และได้รับผลกระทบมากระดับน้อย ร้อยละ 41.18 (จำนวน 49 ราย)

3.2) ชิ้นส่วนยานยนต์

จากผู้ตอบแบบสอบถาม มีข้อมูลของผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ที่ตอบประเด็นคำถามครบถ้วนและสามารถนำมาวิเคราะห์ต่อได้จำนวน 89 ราย สามารถวิเคราะห์ผลกระทบได้ดังแสดงในตารางที่ 6-18

ตารางที่ 6- 18 : สรุปผลกระทบของการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ต่อผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์

รายละเอียด	ไม่ กระทบ	มีผลกระทบ				รวม
ร้อยละของการจำแนกผู้ขอรับเงินชดเชย	14.61	85.39				100.00
		กลุ่ม 1 กระทบน้อย	กลุ่ม 2 กระทบมาก			
ร้อยละของผู้ที่มีผลกระทบ		21.05	78.95			100.00
			ระดับ มาก	ระดับ ปานกลาง	ระดับ น้อย	
ร้อยละของระดับกลุ่มที่กระทบมาก			35.00	30.00	35.00	100.00
ร้อยละของผู้ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด	14.61	17.98	23.60	20.22	23.60	100.00

ที่มา : แบบสอบถาม

3.2.1) ผู้ส่งออกที่ไม่ได้รับผลกระทบ คิดเป็นร้อยละ 14.61 ของผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด เนื่องจากสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้

3.2.2) ผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบ ร้อยละ 85.39 ของผู้ส่งออก
ขึ้นส่วนยานยนต์ที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด (ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้) ทั้งนี้
สามารถจำแนกผู้ได้รับผลกระทบได้อีกเป็น 2 กลุ่ม

(1) กลุ่มที่ 1 ได้รับผลกระทบน้อย ร้อยละ 21.05 ของผู้ได้รับ
ผลกระทบ คือ ผู้ส่งออกที่ปัจจุบันมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ และมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น
ด้วย ได้แก่ ผู้ส่งออกขึ้นส่วนยานยนต์ที่มีมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนต่ำกว่าร้อยละ
80 ของมูลค่าการส่งออกขึ้นส่วนยานยนต์ที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

(2) กลุ่มที่ 2 ได้รับผลกระทบมาก ร้อยละ 78.95 ของผู้ได้รับ
ผลกระทบ คือ ผู้ส่งออกที่ปัจจุบันมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เพียงอย่างเดียว หรือใช้สิทธิมาตรการ
ชดเชยฯ และสิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ผู้ส่งออกขึ้นส่วนยานยนต์ที่มี
มูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ ในสัดส่วนตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป ของมูลค่าการส่งออก
ขึ้นส่วนยานยนต์ที่ใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ซึ่งสามารถจำแนกระดับความรุนแรงของผลกระทบได้อีก
3 กลุ่ม

(2.1) ระดับมาก คือ ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย
(ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยน้อย (ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 แสนบาท)
คิดเป็นร้อยละ 35 ของผู้ได้รับผลกระทบมาก

(2.2) ระดับปานกลาง คือ ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียน
น้อย (ต่ำกว่า หรือเท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยปานกลาง (ตั้งแต่ 1 แสนบาทถึง
1 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 30 ของผู้ได้รับผลกระทบมาก

(2.3) ระดับน้อย คือ ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย
(ต่ำกว่าหรือ เท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยมาก (ตั้งแต่ 1 ล้านบาทขึ้นไป) หรือมี
ทุนจดทะเบียนปานกลางหรือมาก (มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 ล้านบาท ถึงมากกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป)
ร้อยละ 35 ของผู้ได้รับผลกระทบมาก

หากพิจารณาผลกระทบในภาพรวมของสินค้าขึ้นส่วนยานยนต์หาก
ยกเลิกมาตรการชดเชยฯ โดยนำสถิติการขอรับเงินชดเชยของกรมศุลกากร ปี 2550 ที่มีผู้ขอรับเงิน
ชดเชยสินค้าขึ้นส่วนยานยนต์ทั้งหมด 707 ราย ซึ่งสรุปได้ว่า ผู้ส่งออกสินค้าขึ้นส่วนยานยนต์ไม่ได้รับ
ผลกระทบร้อยละ 14.61 (จำนวน 103 ราย) และได้รับผลกระทบน้อย ร้อยละ 17.98 (จำนวน 127 ราย)
ได้รับผลกระทบมากระดับมาก ร้อยละ 23.60 (จำนวน 167 ราย) ได้รับผลกระทบมากระดับปานกลาง
ร้อยละ 20.22 (จำนวน 143 ราย) และได้รับผลกระทบมากระดับน้อย ร้อยละ 23.60 (จำนวน 167 ราย)

4) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

4.1) ข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์แบบสอบถาม ผู้ส่งออกสินค้ากลุ่มยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ ได้มีการเสนอแนะอย่างชัดเจนว่า ไม่เห็นควรให้ยกเลิกมาตรการชดเชยฯ แต่ผู้ส่งออกส่วนใหญ่ ไม่ได้แสดงเหตุผลเพิ่มเติม เพียงระบุว่าต้องการให้รัฐบาลมีมาตรการเพื่อสนับสนุนการส่งออกต่อไป นอกจากนี้ ในมุมมองของผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ในภาพรวม มาตรการชดเชยฯ ถือเป็นมาตรการส่งเสริมการส่งออกที่สะดวก รวดเร็ว ได้รับคืนภาษีมากกว่ามาตรการอื่น และทำให้ผู้ประกอบการทั้งรายเล็กและรายใหญ่ได้รับประโยชน์อย่างทั่วถึง โดยผู้ส่งออกได้ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์ ดังนี้

4.1.1) การปรับปรุงมาตรการชดเชยฯ ในปัจจุบันให้มีประสิทธิภาพ

(1) เปลี่ยนวิธีการใช้บัตรภาษีเป็นการใช้เช็คเงินสด หรือทำบัญชีแสดงยอดคล้ายสมุดบัญชีของธนาคารแทน เพื่อลดภาระด้านเอกสาร การควบคุม และตรวจสอบบัตรภาษี และลดความเสี่ยงจากการสูญเสียและการสูญหายของบัตรภาษี

(2) พัฒนาเข้าสู่ระบบ Paperless เพื่อลดเอกสารประกอบการขอชดเชยในปัจจุบันให้ลดน้อยลง และพัฒนาการคืนภาษีผ่านธนาคาร เช่นเดียวกับแนวทางของกรมสรรพากร

4.1.2) แนวทางการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ

(1) จำเป็นต้องศึกษาผลกระทบให้ชัดเจน เนื่องจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันของผู้ส่งออก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาวะเศรษฐกิจปัจจุบัน ซึ่งผู้ประกอบการไม่สามารถรับภาระต้นทุนต่างๆ ได้ และผู้ประกอบการส่วนใหญ่ไม่มีมาตรการอื่นที่ใช้ทดแทนได้

(2) ต้องศึกษามาตรการรองรับที่จะมาทดแทนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอย่างน้อยควรพิจารณาให้ผู้ส่งออกได้รับคืนภาษีเท่าเดิมหรือมากกว่าเพื่อรักษาขีดความสามารถในการแข่งขันของผู้ส่งออกและของประเทศ

(3) หากรัฐจำเป็นต้องยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ควรทำการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง ทั้งด้านกำหนดเวลาและมาตรการรองรับสำหรับผู้ส่งออก

4.1.3) มาตรการรองรับและสิทธิประโยชน์อื่น

(1) ลดปริมาณเอกสารและข้อมูลที่ใช้ในการพิจารณาการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอื่นๆ ให้น้อยลง

(2) ปรับปรุงประสิทธิภาพของเจ้าหน้าที่กรมศุลกากรในการพิจารณาขอคืนภาษีหรือชำระภาษีเพิ่มเติม

(3) ลดขั้นตอนและปรับปรุงขั้นตอนการประสานงานและพิธีการที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงพาณิชย์ และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ให้ง่าย สะดวก รวดเร็วมากยิ่งขึ้น

(4) ปรับปรุงมาตรการของกรมศุลกากรเพื่อส่งเสริมการค้าในจีน ลาว และในภูมิภาคเพื่อให้ขยายการส่งออกไปยังประเทศดังกล่าวได้มากขึ้น

(5) ให้การสนับสนุนด้านการเงิน เช่น แหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำแก่ผู้ส่งออก

4.2) แนวทางแก้ไข

จากการวิเคราะห์สถิติศุลกากรในรอบของการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ แสดงให้เห็นว่าอุตสาหกรรมยานยนต์ ทั้งส่วนของการส่งออกยานยนต์ และการส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ มีการพึ่งพามาตรการชดเชยฯ อย่างชัดเจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในมิติของสัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์เทียบกับมาตรการอื่น ส่วนในมิติของตัวเงิน แม้ว่าในภาพรวมจะมีการขอรับเงินชดเชยแต่ละปีในสัดส่วนสูงมากและในปี 2550 มากเกือบร้อยละ 40 ของเงินชดเชยสำหรับสินค้าส่งออกทุกภาคของไทย แต่เมื่อพิจารณาในรายละเอียด จะพบว่า การส่งออกส่วนใหญ่ขอรับเงินชดเชยอยู่ในระดับต่ำกว่า 100,000 บาท จึงตั้งข้อสังเกตได้ว่า การขอรับเงินชดเชยในมูลค่าสูงๆ เป็นพิเศษ กระจุกตัวอยู่กับกลุ่มผู้ส่งออกน้อยราย

การที่ผู้ส่งออกใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ มาก เนื่องจากโครงสร้างการผลิตในอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ส่วนใหญ่ อาศัยวัตถุดิบภายในประเทศเป็นหลัก โดยมีผู้ผลิตขั้นต้นน้ำในระดับ Tier 1 - Tier 3 เกี่ยวข้อง เป็นจำนวนมาก วัตถุดิบต่างๆ จึงส่งต่อมาเป็นทอดๆ ยกแก่การเชื่อมโยงไปยังต้นทางการนำเข้า เว้นแต่จะเป็นผู้ส่งออกยานยนต์หรือชิ้นส่วนยานยนต์รายใหญ่ที่มีการนำเข้าชิ้นส่วนจากต่างประเทศมาผลิตและประกอบเอง ซึ่งส่วนมากจะเป็นการนำเข้าชิ้นส่วนโดยอาศัยสิทธิพิเศษตามกรอบ FTAs ต่างๆ เพื่อให้ได้อัตราอากรขาเข้าต่ำและสามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ ซึ่งไม่นับรวมอยู่ในส่วนของการใช้สิทธิประโยชน์เพื่อส่งเสริมการส่งออก 6 มาตรการ นอกจากนี้ วัตถุดิบที่ใช้ยังมีความหลากหลายและมีจำนวนมากสำหรับการผลิตและประกอบเป็นผลิตภัณฑ์ ดังนั้น สิทธิประโยชน์ชดเชยค่าภาษีอากรจึงเป็นมาตรการที่สะดวกรวดเร็วที่สุดเนื่องจากมีการกำหนดอัตราเงินชดเชยไว้ให้อยู่แล้ว และไม่จำเป็นต้องเตรียมแผนการส่งออกที่ยุ่งยากลำบาก

จากการวิเคราะห์ผลกระทบต่อผู้ส่งออกจากแบบสอบถามที่กล่าวมาแล้วข้างต้น กล่าวได้ว่า ผู้ส่งออกยานยนต์และชิ้นส่วนต่างพึ่งพามาตรการชดเชยฯ สูง โดยผู้ส่งออกยานยนต์เป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบในวงกว้างกว่า เนื่องจากได้รับผลกระทบทุกราย ในขณะที่ผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์บางรายสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นๆทดแทนมาตรการชดเชยฯ ได้อย่างไรก็ตาม ทั้งผู้ส่งออกยานยนต์ และชิ้นส่วนยานยนต์ที่ได้รับผลกระทบ จะตกอยู่ในกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมากเป็นหลัก เนื่องจากส่วนใหญ่มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ อยู่ในสัดส่วนสูงเมื่อเปรียบเทียบกับสิทธิประโยชน์ส่งเสริมการส่งออกอื่นๆ และมีระดับของผลกระทบมากขึ้นอยู่กับมูลค่าการขอรับเงินชดเชยและทุนจดทะเบียน โดยกลุ่มผู้ส่งออกยานยนต์มีการกระจุกตัวของผลกระทบในระดับมากและน้อย ในขณะที่ผู้ส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ได้รับผลกระทบกระจายไปในทุกระดับ

ตั้งแต่ น้อย ปานกลาง และมาก ซึ่งเกิดจากความหลากหลายของผลิตภัณฑ์ทำให้ขนาดการลงทุนผลิต และมูลค่าการส่งออกขึ้นส่วนยานยนต์กระจายตัวอยู่ในทุกระดับ อย่างไรก็ตาม ผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบมากในระดับน้อยทั้งส่วนของยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์นั้น ส่วนมากได้รับผลกระทบ น้อย เนื่องจากมีทุนจดทะเบียนสูงเกินกว่า 1 ล้านบาท ที่มีความสามารถเชิงธุรกิจและการเงินที่จะ ปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นๆ ได้มาก นอกจากนี้ มีผู้ส่งออกหลายรายทำการส่งออกทั้งยานยนต์ และชิ้นส่วนยานยนต์ ซึ่งในแต่ละรายเอง มีระดับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ในระดับ แตกต่างกันสำหรับการส่งออกสินค้า 2 กลุ่ม เช่น สำหรับการส่งออกยานยนต์ ได้รับผลกระทบในระดับ น้อยส่วนการส่งออกชิ้นส่วนยานยนต์ได้รับผลกระทบในระดับที่มากกว่า เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม หากภาครัฐจะมีการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ต้อง พิจารณามาตรการรองรับให้สอดคล้องกับกลุ่มผู้ได้รับผลกระทบที่แตกต่างกันดังกล่าว โดยเฉพาะ อย่างยิ่ง ผู้ส่งออกส่วนที่มีความพร้อมที่จะใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่นทดแทนได้น้อย เนื่องจาก ปัจจุบันมุ่งเน้นใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ เป็นหลัก ผู้ส่งออกเหล่านี้อาจต้องพบกับการแบกรับต้นทุน ภาษีที่เพิ่มขึ้น ได้รับความสะดวกรวดเร็วลดน้อยลง อย่างไรก็ตาม รัฐบาลพิจารณาปรับปรุงสิทธิ ประโยชน์มาตรการอื่นที่ผู้ส่งออกสามารถจะปรับเปลี่ยนไปใช้ได้ เช่น มาตรา 19 ทวิ เพื่อให้จูงใจมาก ขึ้น ทั้งในด้านการอำนวยความสะดวก การประหยัดต้นทุนค่าดำเนินการในการขอรับสิทธิ รวมทั้ง แก้ไขปัญหาอุปสรรคและหลักเกณฑ์เพื่อให้ผู้ส่งออกเข้าถึงและเข้าข่ายตามหลักเกณฑ์ ที่จะขอใช้ สิทธิประโยชน์อื่นๆ ได้ ก็จะเป็นการลดผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ที่มีต่อผู้ส่งออก ในกลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ได้ต่อไป

6.2.3 การวิเคราะห์สินค้ากึ่งແ່ຍັນແ່ແຈ້ງ

สินค้ากึ่งແ່ຍັນແ່ແຈ້ງเป็นสินค้าที่ประเทศไทยส่งออกมากเป็นอันดับ 1 ของ โลก และเป็นสินค้าที่พึ่งพาวัตถุดิบในประเทศเป็นส่วนใหญ่ จึงเป็นที่น่าสนใจว่าสินค้านี้หากมีการ ยกเลิกการให้เงินชดเชยจะมีผลกระทบเพียงใด ซึ่งจากการศึกษาจากสถิติกรมศุลกากรในปี 2550 จะ พบว่า สินค้ากึ่งແ່ຍັນແ່ແຈ້ງซึ่งจัดอยู่ในประเภทพิกัด 0306.13.00 และ 1605.20.99 มีมูลค่าการส่งออก ทั้งสิ้น 37,283.32 และ 31,588.46 ล้านบาท โดยเป็นการส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์มาตรการส่งเสริม การส่งออก 35,141.11 และ 31,009.50 ล้านบาท หรือคิดเป็นร้อยละ 94.25 และ 98.17 ตามลำดับ ซึ่ง หากจำแนกสิทธิประโยชน์ที่ผู้ส่งออกใช้ พบว่า ใช้สิทธิประโยชน์มาตรการชดเชยค่าภาษีอากรร้อยละ 98.29 และ 94.85 สำหรับการวิเคราะห์เพื่อศึกษาผลกระทบและหาแนวทางแก้ไขปัญหานั้นอาจได้รับ ผลกระทบของสินค้ากลุ่มดังกล่าว จะรวมทั้ง 2 ประเภทพิกัดอยู่ในกลุ่มของสินค้ากึ่งແ່ຍັນແ່ແຈ້ງ เนื่องจากผู้ส่งออกส่วนใหญ่จะส่งออกสินค้าทั้ง 2 ประเภทพิกัด นอกจากนี้มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชย ใกล้เคียงกัน ดังแสดงในตารางที่ 6-19

ตารางที่ 6-19: มูลค่าการส่งออกกุ้งแช่เย็นแช่แข็งที่ใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออกมาตรการต่างๆ

หน่วย : ล้านบาท

	กุ้งแช่เย็นแช่แข็ง				รวม	
	มูลค่าส่งออก 0306.13.00	%	มูลค่าส่งออก 1605.20.99	%	มูลค่าส่งออก	%
มูลค่าการส่งออกทั้งหมด	37,283.32		31,588.46		68,871.78	
มูลค่าการส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์	35,141.11	94.25	31,009.50	98.17	66,150.61	96.05
มูลค่าการส่งออกจำแนกตามสิทธิประโยชน์		100		100		100
มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร	34,540.04	98.29	29,411.44	94.84	63,951.48	96.67
คลังสินค้าทัณฑ์บน	-	-	-	-	-	-
BOI	0.01		117.34	0.38	117.35	0.18
19 ทวิ	267.25	0.76	609.59	1.97	876.84	1.33
อื่นๆ	333.81	0.95	871.13	2.81	1,204.94	1.82

ที่มา : รวบรวมจากสถิติมูลค่าส่งออก ปี 2550 (ฐานข้อมูลของกรมศุลกากร)

หมายเหตุ : อื่นๆ ได้แก่ สิทธิประโยชน์ในเขตปลอดอากร เขตอุตสาหกรรมส่งออก นิคมอุตสาหกรรม และรวมถึงกรณีการขึ้นใบขนสินค้าขาออก 1 ใบสำหรับสินค้าหลายพิกัด โดยแต่ละพิกัดใช้สิทธิประโยชน์แตกต่างกันหลายมาตรการ ซึ่งมีข้อจำกัดในการจัดทำฐานข้อมูล ทำให้ไม่สามารถแสดงสถิติการใช้สิทธิประโยชน์แต่ละมาตรการดังกล่าวออกจากกันได้

จากตารางดังกล่าวจะเห็นว่า สินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง และสินค้าสัตว์น้ำจำพวกครัสเตเชียมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรมากที่สุด ซึ่งตามสถิติการจ่ายเงินชดเชยกรมศุลกากร ปี 2550 พบว่า กรมศุลกากร ได้มีการจ่ายเงินชดเชยให้แก่ผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งตามประเภทพิกัด 0306.13.00 และ 1605.20.99 เป็นมูลค่า 139.36 ล้านบาท โดยจ่ายเงินชดเชยให้แก่ผู้ส่งออกจำนวน 134 ราย สำหรับมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นที่ผู้ส่งออกใช้ คือ มาตรการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ เป็นต้น

การวิเคราะห์ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร และแนวทางแก้ไขสำหรับสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งนั้น คณะผู้วิจัยได้จัดส่งแบบสอบถามให้ผู้ส่งออกทุกรายที่อยู่ในกลุ่มสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง เพื่อให้ผู้ส่งออกได้มีโอกาสรายงานนโยบายของการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร พร้อมทั้งสามารถที่จะได้แสดงความคิดเห็น หรือเสนอแนวทางแก้ไขในการดำเนินนโยบายของคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรต่อไป สำหรับในการวิจัยจะใช้แบบสอบถามที่ผู้ส่งออกตอบกลับมาเป็นกลุ่มตัวแทนของผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย ซึ่งจากผลการออกแบบสอบถาม มีผู้ส่งออกตอบแบบสอบถามจำนวน 22 ราย คิดเป็นร้อยละ

16.42 ของผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยสินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็ง สำหรับการวิเคราะห์เพื่อศึกษาผลกระทบ เพื่อหาแนวทางแก้ไขในภาพรวม และกลุ่มอุตสาหกรรมจะวิเคราะห์ในมุมมอง 2 มิติ คือ **มิติแรก** พิจารณาจากผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย โดยพิจารณาภาพรวมของผู้ส่งออก ในด้านขนาดของผู้ประกอบการ มูลค่าการขอรับเงินชดเชย สัดส่วนมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย และความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น และ**มิติที่สอง** พิจารณาจากสินค้าส่งออก โดยพิจารณาจากมูลค่าขอรับเงินชดเชยของสินค้า สัดส่วนที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย และความสามารถของผู้ส่งออกสินค้าที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิส่งเสริมการส่งออกอื่น สำหรับในกรณีของสินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็ง ได้ศึกษารายละเอียดลงลึกในตัวสินค้าแล้ว โดยสินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็งตามประเภทพิกัด 0306.13.00 มีมูลค่าขอรับเงินชดเชย 73.66 ล้านบาท และประเภทพิกัด 16.20.99 มีมูลค่าขอรับเงินชดเชย 65.76 ล้านบาท จัดอยู่ในกลุ่มสินค้าที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท (กลุ่มที่ 6) และเมื่อรวมวิเคราะห์เป็นกลุ่มสินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็งโดยรวมทั้ง 2 ประเภทพิกัด ซึ่งมีมูลค่าขอรับเงินชดเชยรวม 139.12 ล้านบาท จัดอยู่ในกลุ่มสินค้าที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท (กลุ่มที่ 7) ในการวิเคราะห์จะได้ผลลัพธ์เหมือนกับภาพรวมของสินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็ง ดังแสดงในตารางที่ 6 – 9

ในการศึกษาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร และแนวทางแก้ไข จะศึกษาในภาพรวมของสินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็ง ตามประเภทพิกัด 0306.13.00 และ 1605.20.99 เนื่องจากเป็นสินค้าที่มีการส่งออกมากที่สุด มูลค่าเงินชดเชย 139.12 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 82.52 ของกลุ่มสินค้าตามประเภทพิกัด 4 หลัก คือ ประเภทพิกัด 0306 และ 1605 มูลค่าเงินชดเชย 168.59 ล้านบาท ซึ่งเมื่อวิเคราะห์แบบสอบถามของผู้ส่งออกสินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็ง สามารถสรุปในภาพรวมสรุปได้ดังนี้รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 6-20

ตารางที่ 6-20 : สรุปภาพรวมของผู้ส่งออกสินค้ากึ่งแช่เย็นแช่แข็งจากแบบสอบถาม

รายการ	การจำแนกรายละเอียด	สัดส่วนร้อยละ
1. ทุนจดทะเบียน	ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	59.1
	50 - 100 ล้านบาท	22.7
	100 ล้านบาทขึ้นไป	18.2
	รวม	100.0
2. มูลค่าการขอรับเงินชดเชย	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	59.1
	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	13.6
	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	4.5
	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	18.2
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	4.5
	รวม	100.0

รายการ	การจำแนกรายละเอียด	สัดส่วนร้อยละ
3. สัดส่วนการใช้สิทธิขดเชย เทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ ทั้งหมด	มากกว่าร้อยละ 0 ถึงร้อยละ 20	4.5
	มากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60	13.6
	มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100	81.8
	รวม	100.0
4. การปรับเปลี่ยนไปใช้ มาตรการอื่น	ใช้ได้	14.3
	ใช้ไม่ได้	85.7
	รวม	100.0
5. มาตรการอื่นที่ใช้ได้	มาตรการคืนอากรมาตรา 19 ทวิ	25.0
	มาตรการส่งเสริมการลงทุน	25.0
	เขตปลอดอากร	50.0
	รวม	100.0
6. เหตุผลที่ไม่สามารถใช้ มาตรการอื่น	ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น	94.7
	ได้คืนภาษีน้อย	5.3
	รวม	100.0
7. เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิ มาตรการขดเชย	ค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น	8.47
	สะดวกรวดเร็ว	18.64
	ใช้มาตรการอื่นไม่ได้	30.51
	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น	11.86
	ใช้วัตถุดิบในประเทศ	28.81
	อื่นๆ	1.69
	รวม	100.0

ที่มา : จากการประมวลผลจากแบบสอบถาม

จากตารางดังกล่าวจะเห็นว่า ผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งที่ตอบแบบสอบถาม เมื่อได้มีการประมวลผลแล้ว สรุปภาพรวมได้ดังนี้

- **ทุนจดทะเบียน** ผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ร้อยละ 59.09 ส่วนอีกร้อยละ 40.91 มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 ล้านบาทขึ้นไป

- **มูลค่าการขอรับเงินขดเชย** ผู้ส่งออกมีการขอรับเงินขดเชยมูลค่าปีละน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาทมากที่สุด ร้อยละ 59.1 รองลงมามีมูลค่าขอรับเงินขดเชยมากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท ร้อยละ 18.2

- **สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการขดเชย** ผู้ส่งออกมีการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการส่งเสริมการส่งออก ในมาตรการขดเชยมากกว่าร้อยละ 80 มากที่สุด ร้อยละ 81.8

- ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปในสิทธิประโยชน์อื่น ส่วนใหญ่ไม่มีความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น ร้อยละ 85.7 และสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้เพียงร้อยละ 14.3

- มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นที่สามารถใช้ได้ ได้แก่ เขตปลอดอากร มาตรการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ และมาตรการส่งเสริมการลงทุน

- เหตุผลของผู้ส่งออกที่ไม่สามารถใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น ได้แก่ ไม่เข้าเกณฑ์ของมาตรการอื่น ได้คืนภาษีน้อย

- เหตุผลที่ใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย ได้แก่ ใช้มาตรการอื่นไม่ได้ใช้วัตถุดิบในประเทศ

- ข้อเสนอแนะ ผู้ส่งออกมีข้อเสนอแนะที่จะให้ภาครัฐดำเนินการ ได้แก่ สนับสนุนด้านการส่งออก ไม่ควรยกเลิกมาตรการชดเชย และหามาตรการรองรับ

1) การศึกษาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร

ในการศึกษาจะวิเคราะห์ลงในรายละเอียดของผู้ส่งออกในแต่ละกลุ่ม เพื่อให้ได้ทราบถึงกลุ่มของผู้ส่งออกที่จะได้รับผลกระทบ และความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น ทั้งในแง่ของระดับของทุนจดทะเบียน มูลค่าการขอรับเงินชดเชย และสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย เพื่อหาแนวทางแก้ไขให้ตรงกับสภาพที่แท้จริงของผู้ส่งออก

1.1) วิเคราะห์โดยจำแนกผู้ส่งออกตามทุนจดทะเบียน

มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร เป็นที่เข้าใจกันว่าเป็นมาตรการที่รองรับสำหรับผู้ส่งออกขนาดเล็ก เพราะผู้ประกอบการขนาดเล็กไม่สามารถใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ ในการศึกษาจึงได้การจำแนกขนาดของผู้ส่งออก โดยการศึกษาถึงทุนจดทะเบียนของผู้ส่งออก ซึ่งจะสามารถแสดงถึงขนาดของธุรกิจได้ระดับหนึ่ง โดยผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามในสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง จำแนกเป็นผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท สัดส่วนร้อยละ 59.09 ทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 – 100 ล้านบาท สัดส่วนร้อยละ 22.73 และทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท สัดส่วนร้อยละ 18.18 ของผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 22 ราย ซึ่งจากการศึกษาถึงมูลค่าการขอรับเงินชดเชย สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย และความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นของผู้ประกอบการแต่ละระดับ พบว่า รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 6 – 10

1.1.1) มูลค่าการขอรับเงินชดเชย

ผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยปีละน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท โดยกลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท ร้อยละ 75.0 ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท และสูงสุดไม่เกิน 1 แสนบาท รองลงมาเป็นกลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 – 100 ล้านบาท ร้อยละ 60.0 ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่า

หรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท และสูงสุด 10 ล้านบาท กลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ร้อยละ 53.8 ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท และสูงสุดไม่เกิน 1 ล้านบาท ซึ่งจะเห็นว่า ผู้ที่มีทุนจดทะเบียนมากไม่จำเป็นต้องขอรับเงินชดเชยมูลค่ามาก หรือผู้ที่มีทุนจดทะเบียนน้อยขอรับเงินชดเชยมูลค่าน้อยเสมอไป เนื่องจากผู้ที่มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 – 100 ล้านบาท ขอรับเงินชดเชยสูงสุดถึง 10 ล้านบาท ในขณะที่ผู้ที่มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท ขอรับเงินชดเชยสูงสุดไม่เกิน 1 แสนบาท ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ระดับทุนจดทะเบียนหรือขนาดของผู้ประกอบการไม่ได้มีผลกับมูลค่าการขอรับเงินชดเชย ซึ่งการส่งออกมูลค่ามากหรือน้อยอาจขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ประกอบการมากกว่า และมูลค่าการขอรับเงินชดเชยอาจขึ้นอยู่กับอัตราเงินชดเชยของสินค้านั้น ๆ

1.1.2) สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย

ผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง ส่วนใหญ่มีสัดส่วนการใช้

สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 โดยกลุ่มผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 คิดเป็นร้อยละ 100 รองลงมา เป็นผู้ส่งออกรวมที่มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 – 100 ล้านบาท ใช้สิทธิชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 คิดเป็นร้อยละ 80.0 และอีกร้อยละ 20 มีการใช้สิทธิชดเชยมากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60 และกลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ใช้สิทธิชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 คิดเป็นร้อยละ 76.9 และอีกร้อยละ 23.1 มีการใช้สิทธิชดเชยน้อยกว่าร้อยละ 20 ถึงร้อยละ 60 ซึ่งจะเห็นว่า ผู้ที่มีทุนจดทะเบียนน้อยก็สามารถที่จะใช้สิทธิอื่นได้อยู่แล้ว ทั้ง ๆ ที่ผู้ที่มีทุนจดทะเบียนมากได้ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเพียงอย่างเดียว ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ระดับทุนจดทะเบียนหรือขนาดของผู้ประกอบการไม่มีผลต่อความสามารถในการเลือกใช้สิทธิประโยชน์ โดยข้อเท็จจริงจากผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามแสดงให้เห็นว่า ผู้ประกอบการขนาดเล็กมีความสามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้มากกว่าผู้ประกอบการขนาดใหญ่

1.1.3) ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่น

ผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง ส่วนใหญ่ไม่สามารถ

ปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ โดยกลุ่มผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนมากกว่า 100 ล้านบาท ร้อยละ 100.0 ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ รองลงมา เป็นผู้ส่งออกรวมที่มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ร้อยละ 84.6 ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ ส่วนอีกร้อยละ 15.4 สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ และกลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 – 100 ล้านบาท ร้อยละ 80.0 ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ ส่วนอีกร้อยละ 20 สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ ซึ่งจะเห็นว่า ผู้ที่มีทุนจดทะเบียนมากไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ ทั้งที่ผู้ที่มีทุนจดทะเบียนน้อยกลับสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า ทุนจดทะเบียนไม่ได้มีผลต่อการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น ผู้ประกอบการขนาดใหญ่ก็ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้ อาจจะด้วยปัจจัยอื่นที่ทำให้ปรับเปลี่ยนไม่ได้มากกว่าขนาดของผู้ประกอบการ

ตารางที่ 6-21: แสดงมูลค่าขอรับเงินชดเชย สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย และความสามารถในการใช้สิทธิอื่น จำแนกตามขนาดของทุนจดทะเบียน

รายการ	การจำแนกรายละเอียด	ทุนจดทะเบียน		
		ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	50 - 100 ล้านบาท	100 ล้านบาท ขึ้นไป
1. มูลค่าการขอรับเงินชดเชย	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	53.8%	60.0%	75.0%
	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	15.4%	0.0%	25.0%
	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	7.7%	0.0%	0.0%
	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	23.1%	20.0%	0.0%
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	0.0%	20.0%	0.0%
	รวม	100.0%	100.0%	100.0%
2. สัดส่วนการใช้สิทธิชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 20	7.7%	0.0%	0.0%
	มากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60	15.4%	20.0%	0.0%
	มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100	76.9%	80.0%	100.0%
	รวม	100.0%	100.0%	100.0%
3. การปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่น	ใช้ได้	15.4%	20.0%	0.0%
	ใช้ไม่ได้	84.6%	80.0%	100.0%
	รวม	100.0%	100.0%	100.0%

ที่มา : จากการประมวลผลจากแบบสอบถาม

จากข้อมูลตารางที่ 6-21 จะเห็นว่า มูลค่าการขอรับเงินชดเชย และ สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง ไม่ได้ผันแปรไปตามขนาดของทุนจดทะเบียน โดยผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยมูลค่าน้อย หรือใช้สิทธิมาตรการชดเชยในสัดส่วนที่มาก หรือไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น ไม่ได้เฉพาะผู้ประกอบการขนาดเล็กเท่านั้น ในกรณีของกุ้งแช่เย็นแช่แข็งผู้ประกอบการขนาดใหญ่กลับเป็นผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย อย่างเดียว และไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ ซึ่งการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมูลค่ามากหรือน้อยน่าจะขึ้นอยู่กับความสามารถในการส่งออกสินค้านั้น ๆ สำหรับการเลือกใช้สิทธิจะขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้ส่งออกเฉพาะราย และมูลค่าภาระภาษีที่จะได้คืน นอกจากนี้ การปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น อาจขึ้นอยู่กับลักษณะการผลิตและการใช้วัตถุดิบของผู้ผลิตสินค้าส่งออก กรณีสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งมีการใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นหลัก โดยส่วนใหญ่ซื้อผ่านผู้เพาะเลี้ยงกุ้งภายในประเทศ และผู้เพาะเลี้ยงกุ้งไม่มีศักยภาพในการใช้สิทธิอื่นที่จะโอนให้ผู้ส่งออก แต่หากผู้ส่งออกเริ่มต้นการผลิตจากการเพาะเลี้ยงกุ้ง ก็อาจจะสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริม

การส่งออกอื่นได้ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชยไม่สามารถวัดด้วยขนาดของผู้ประกอบการ หากจะพิจารณาผลกระทบโดยรวมแล้วผู้ประกอบการทุกขนาดที่ไม่มีความสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ เป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย คิดเป็นร้อยละ 85.7 ของผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย สำหรับผู้ส่งออกที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ ร้อยละ 14.3 จะเป็นผู้ที่ไม่ได้รับผลกระทบ

1.2) วิเคราะห์โดยจำแนกผู้ส่งออกตามมูลค่าการขอรับเงินชดเชย

จากข้อสมมติฐานที่ว่า การยกเลิกการให้เงินชดเชยอาจจะกระทบผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมาก และไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้ ซึ่งหากพิจารณาจากสถิติการจ่ายเงินชดเชย ปี 2550 สินค้ากึ่งแข่งขันแข่งขัน มีผู้ส่งออกในสินค้านี้ตั้งแต่มูลค่าขอรับเงินชดเชย 3.4 บาท จนถึง 11.82 ล้านบาท ซึ่งในการศึกษาได้จัดจำแนกกลุ่มผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยตามมูลค่าการขอรับเงินชดเชย เป็น 5 กลุ่ม โดยเริ่มต้นตั้งแต่ระดับต่ำกว่า 5 หมื่นบาท จนถึงระดับ 10 ล้านบาท เพื่อให้สามารถทราบได้ถึงผลกระทบที่ผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยแต่ละกลุ่มได้รับจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย สำหรับการวิเคราะห์โดยใช้ตัวแทนของกลุ่มผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยดังกล่าว จะได้จำแนกกลุ่มผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามตามมูลค่าเงินชดเชยเช่นเดียวกัน ดังแสดงรายละเอียดตามตารางที่ 6-21 สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 6-22: การจำแนกกลุ่มผู้ขอรับเงินชดเชยจากสถิติการจ่ายเงินชดเชย และผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามตามมูลค่าขอรับเงินชดเชย

จำแนกกลุ่มผู้ขอรับเงินชดเชยตามมูลค่าขอรับเงินชดเชย	จำนวนผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย (ราย) *	จำนวนผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม (ราย) **
น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	73	13
มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	3	3
มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	12	1
มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	11	4
มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	34	1
มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	1	-

ที่มา : * สถิติกรมศุลกากร ปี 2550

** แบบสอบถาม

ในการศึกษาได้การจำแนกขนาดผู้ส่งออกตามระดับมูลค่าการขอรับเงินชดเชยดังแสดงไว้ในตารางที่ 6-22 โดยใช้ผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม ในการวิเคราะห์จะศึกษาว่าผู้ส่งออกที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยในแต่ละกลุ่มมีขนาดธุรกิจขนาดใด มีส่วนในการใช้สิทธิมาตรการชดเชยอย่างไร และมีความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่ ทั้งนี้ ผู้ส่งออก

ที่ตอบแบบสอบถามในสินค้ากึ่งแข็งกึ่งอ่อน จำแนกเป็นผู้ส่งออกที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท สัดส่วนร้อยละ 59.09 มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท สัดส่วนร้อยละ 13.64 มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท สัดส่วนร้อยละ 4.55 มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท สัดส่วนร้อยละ 18.18 มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท สัดส่วนร้อยละ 4.55 ของผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 22 ราย ซึ่งจากการศึกษาถึงทุนจดทะเบียน สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยและความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นของผู้ประกอบการแต่ละระดับมูลค่าการขอรับเงินชดเชย พบว่า รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 6 – 12

1.2.1) ทุนจดทะเบียน

ผู้ส่งออกส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียนน้อยกว่า 50 ล้านบาท โดยผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนปีละน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่อย่างน้อย 50 ล้านบาทจนถึงมากกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป ในขณะที่ผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยปีละมากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท และผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยปีละมากกว่า 5 แสนบาท มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่อย่างน้อย 50 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท ซึ่งจะเห็นว่าผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยมูลค่าน้อยมีทุนจดทะเบียนตั้งแต่อย่างน้อยจนถึงมีทุนจดทะเบียนมาก แต่ผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยมากมีทุนจดทะเบียนน้อย ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า มูลค่าการขอรับเงินชดเชยของผู้ส่งออกไม่ได้แสดงให้เห็นถึงขนาดของผู้ประกอบการได้ เพราะผู้ส่งออกอาจขอรับเงินชดเชยหลายสินค้า แต่ขอรับเงินชดเชยสินค้ากึ่งแข็งกึ่งอ่อนมีมูลค่าน้อย หรืออาจมีการใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นด้วย จึงทำให้มูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อย

1.2.2) สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย

ผู้ส่งออกสินค้ากึ่งแข็งกึ่งอ่อนที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 5 หมื่นบาทขึ้นไป มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100 ทั้งหมด สำหรับผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชย น้อยกว่า 5 หมื่นบาท มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100 เพียงร้อยละ 69.2 และมีสัดส่วนการใช้สิทธิต่ำกว่าร้อยละ 80 จำนวนร้อยละ 30.8 ซึ่งจะเห็นว่า ผู้ที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากมีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก ผู้ที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยมีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยโดยอาจมีการใช้สิทธิอื่นด้วย ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า มูลค่าขอรับเงินชดเชยมีความสัมพันธ์กับสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยเพียงอย่างเดียว ซึ่งจะมีผลกระทบเมื่อยกเลิกการให้เงินชดเชย สำหรับผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยอาจจะเลือกใช้สิทธิอื่นด้วยจะได้รับผลกระทบเฉพาะในส่วนที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย และไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้

1.2.3) ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่น

ผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง ที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท และมากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ สำหรับผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท สามารถปรับเปลี่ยนได้ทั้งหมด และผู้ส่งออกมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท และมากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท สามารถปรับเปลี่ยนได้ร้อยละ 8.8 และ ร้อยละ 25 ซึ่งจะเห็นว่า ความสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับค่าขอรับเงินชดเชยมูลค่าน้อยหรือมาก ผู้ส่งออกมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยก็สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมากหรือน้อยไม่ได้มีผลต่อการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น ผู้ส่งออกที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้จะได้รับผลกระทบ ซึ่งการที่ผู้ส่งออกไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้ อาจจะด้วยปัจจัยอื่น เช่น ค่าใช้จ่ายในการขอคืนภาระภาษี หรือ มูลค่าภาระภาษีที่ได้รับคืน หรือผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยในสินค้านี้น้อยที่อาจไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายในการยื่นคำขอใช้สิทธิมาตรการอื่น

ตารางที่ 6-23 : แสดงทุนจดทะเบียน สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย และความสามารถในการใช้สิทธิอื่น จำแนกตามมูลค่าการขอรับเงินชดเชย

รายการ	การจำแนกรายละเอียด	มูลค่าการขอรับเงินชดเชย				
		น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท
1. ทุนจดทะเบียน	ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	53.8%	66.7%	100.0%	75.0%	0.0%
	50 - 100 ล้านบาท	23.1%	0.0%	0.0%	25.0%	100.0%
	100 ล้านบาทขึ้นไป	23.1%	33.3%	0.0%	0.0%	0.0%
	Total	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
2. สัดส่วนการใช้สิทธิชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 20	7.7%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%
	มากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60	23.1%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%
	มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100	69.2%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
	รวม	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

รายการ	การจำแนก รายละเอียด	มูลค่าการขอรับเงินชดเชย				
		น้อยกว่า หรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท
3. การปรับเปลี่ยนไปใช้ มาตรการอื่น	ใช้ได้	8.3%	0.0%	100.0%	25.0%	0.0%
	ใช้ไม่ได้	91.7%	100.0%	0.0%	75.0%	100.0%
	รวม	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%

ที่มา : จากการประมวลผลจากแบบสอบถาม

จากข้อมูลตารางที่ 6-23 จะเห็นว่า ทุนจดทะเบียน และสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยผู้ส่งออกสินค้ากึ่งเข้มข้นเข้มแข็ง ไม่ได้ผันแปรไปตามขนาดของมูลค่าการขอรับเงินทุนชดเชย โดยผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย หรือใช้สิทธิมาตรการชดเชยในสัดส่วนที่มาก หรือไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น ไม่ได้เฉพาะผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยเท่านั้น ผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมาก กลับไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ทั้งหมด ซึ่งจะเป็นผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบมาก โดยในกรณีผู้ส่งออกกึ่งเข้มข้นเข้มแข็งที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยน้อย จากการตรวจสอบจากสถิติการจ่ายเงินชดเชยปี 2550 ผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยสินค้ากึ่งเข้มข้นเข้มแข็งมูลค่าน้อย ได้มีการขอรับเงินชดเชยในสินค้าอื่นด้วย จึงมีสัดส่วนที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยกว่าผู้ที่มีการขอรับเงินชดเชยมาก ผู้ส่งออกบางรายจึงสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ สำหรับผู้ส่งออกที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยมาก มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก แต่ส่งออกสินค้าชนิดเดียว และมีการใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นหลัก จึงไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชยไม่สามารถวัดด้วยขนาดของมูลค่าขอรับเงินชดเชย หากจะพิจารณาผลกระทบโดยรวมแล้วผู้ประกอบการทุกขนาดที่ไม่มี
ความสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้เป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย

1.3) วิเคราะห์โดยจำแนกผู้ส่งออกตามสัดส่วนการใช้สิทธิชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

จากข้อสมมติฐานที่ว่า การยกเลิกการให้เงินชดเชยอาจจะกระทบผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยในสัดส่วนที่มาก และไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้ ซึ่งหากพิจารณาจากสถิติการจ่ายเงินชดเชย ปี 2550 สินค้ากึ่งเข้มข้นเข้มแข็ง มีผู้ส่งออกใช้สิทธิประโยชน์มาตรการส่งเสริมการส่งออกหลายมาตรการ โดยผู้ส่งออกมากกว่าร้อยละ 90 ใช้มาตรการชดเชย นอกนั้นจะใช้มาตรการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ มาตรการส่งเสริมการลงทุน หรือใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกมากกว่า 1 มาตรการ ซึ่งในการศึกษาได้จัดจำแนกกลุ่มผู้ส่งออกที่ขอรับ

เงินชดเชยตามสัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์ตามมาตรการส่งเสริมการส่งออก โดยใช้มาตรการชดเชยเป็นหลักในการวิเคราะห์ เนื่องจากการวิจัยมุ่งเน้นผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย โดยจำแนกสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย เป็น 5 กลุ่ม โดยเริ่มต้นตั้งแต่ระดับน้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 20 ระดับมากกว่าร้อยละ 20 ถึง ร้อยละ 40 ระดับมากกว่าร้อยละ 40 ถึง ร้อยละ 60 ระดับมากกว่าร้อยละ 60 ถึง ร้อยละ 80 และระดับมากกว่าร้อยละ 80.5 สำหรับการวิเคราะห์โดยใช้ตัวแทนของกลุ่มผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยดังกล่าว จะได้จำแนกกลุ่มผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามตามสัดส่วนที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย ดังแสดงรายละเอียดตามตารางที่ 6 – 13 สรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 6-24: การจำแนกกลุ่มผู้ขอรับเงินชดเชยจากสถิติการจ่ายเงินชดเชยและผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามตามสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

จำแนกกลุ่มผู้ขอรับเงินชดเชยตามสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด	จำนวนผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชย (ราย) *	จำนวนผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม (ราย) **
น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 20	5	1
มากกว่าร้อยละ 20 ถึงร้อยละ 40	1	-
มากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60	3	3
มากกว่าร้อยละ 60 ถึงร้อยละ 80	2	-
มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100	79	18

ที่มา : * สถิติกรมศุลกากร ปี 2550

** แบบสอบถาม

ในการศึกษาได้การจำแนกขนาดผู้ส่งออกตามระดับสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด ดังแสดงไว้ในตารางที่ 6-24 โดยใช้ผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม ในการวิเคราะห์จะศึกษาว่า ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยในแต่ละกลุ่มมีขนาดธุรกิจขนาดใด มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยระดับใด และมีความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่ ทั้งนี้ ผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามในสินค้ากึ่งเข้มข้นเข้มแข็ง จำแนกเป็นผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย จะไม่ครบทุกกลุ่มของระดับสัดส่วนเนื่องจากผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยในสินค้ากึ่งเข้มข้นเข้มแข็งมีน้อยราย ผู้ตอบแบบสอบถามในกลุ่มของสัดส่วนน้อยกว่าร้อยละ 20 สัดส่วนร้อยละ 4.5 สัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60 สัดส่วนร้อยละ 13.7 และมากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100 สัดส่วนร้อยละ 81.8 ของผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถามจำนวน 22 ราย ซึ่งจากการศึกษาถึงทุนจดทะเบียน มูลค่าขอรับเงินชดเชย และความสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นของผู้ประกอบการแต่ละระดับสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย พบว่า รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 6 – 14

1.3.1) ทุนจดทะเบียน

ผู้ส่งออกสินค้ากึ่งแข่งขันกึ่งที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 20 มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท ในขณะที่ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60 มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาทจนถึง 100 ล้านบาท และสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100 มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาทจนถึงมากกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป ซึ่งจะเห็นว่า ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยมีทุนจดทะเบียนน้อย และผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากมีทุนจดทะเบียนมาก ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยหรือมากส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการขนาดเล็ก หากจะพิจารณาว่าผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยแสดงว่ามีการใช้สิทธิอื่นด้วย ผู้ประกอบการขนาดใหญ่ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยอย่างเดียวก็น่าจะได้ได้รับผลกระทบ

1.3.2) มูลค่าการขอรับเงินชดเชย

ผู้ส่งออกสินค้ากึ่งแข่งขันกึ่งที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท ถึง 10 ล้านบาท ส่วนผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยกว่าร้อยละ 60 ขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท ซึ่งจะเห็นว่า ผู้ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากจะขอรับเงินชดเชยทั้งมูลค่าน้อยจนถึงมูลค่ามาก และการที่ขอรับเงินชดเชยมูลค่าน้อย อาจเป็นเพราะได้ใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นด้วย ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ระดับของสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมีผลกับมูลค่าการขอรับเงินชดเชย ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก มีการขอรับเงินชดเชยมาก จะได้รับผลกระทบมากกว่าผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อย เพราะผู้ส่งออกอาจใช้สิทธิอื่นด้วย

1.3.3) ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่น

ผู้ส่งออกสินค้ากึ่งแข่งขันกึ่งที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60 สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ ร้อยละ 33.3 และที่มีสัดส่วนมากกว่าร้อยละ 80 สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ ร้อยละ 11.8 ในขณะที่ผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยกว่าร้อยละ 20 ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ ซึ่งจะเห็นว่า ความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น ไม่มีความสัมพันธ์กับสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย เนื่องจากผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้มากกว่าผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อย ทั้งที่โดยข้อเท็จจริงแล้วผู้ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยน่าจะปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผู้ส่งออกทุกรายไม่ว่าจะมีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยหรือมากจะได้รับผลกระทบ หากไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้

ตารางที่ 6-25: แสดงทุนจดทะเบียน มูลค่าขอรับเงินชดเชย และความสามารถในการใช้สิทธิอื่น จำแนกตามสัดส่วนการใช้สิทธิชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

รายการ	การจำแนกรายละเอียด	สัดส่วนการใช้สิทธิชดเชยเทียบกับการใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด		
		น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 20	มากกว่าร้อยละ 40 ถึงร้อยละ 60	มากกว่าร้อยละ 80 ถึงร้อยละ 100
1. ทุนจดทะเบียน	ต่ำกว่า 50 ล้านบาท	100.0%	66.7%	55.6%
	50 - 100 ล้านบาท	0.0%	33.3%	22.2%
	100 ล้านบาทขึ้นไป	0.0%	0.0%	22.2%
	รวม	100.0%	100.0%	100.0%
2. มูลค่าการขอรับเงินชดเชย	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	100.0%	100.0%	50.0%
	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	0.0%	0.0%	16.7%
	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	0.0%	0.0%	5.6%
	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	0.0%	0.0%	22.2%
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	0.0%	0.0%	5.6%
	รวม	100.0%	100.0%	100.0%
3. การปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่น	ใช้ได้	0.0%	33.3%	11.8%
	ใช้ไม่ได้	100.0%	66.7%	88.2%
	รวม	100.0%	100.0%	100.0%

ที่มา : จากการประมวลผลจากแบบสอบถาม

จากข้อมูลตารางที่ 6-25 จะเห็นว่า ทุนจดทะเบียน มูลค่าการขอรับเงินชดเชย และการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นของผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง ไม่ได้ผันแปรไปตามขนาดของสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย โดยในกรณีผู้ส่งออกกุ้งแช่เย็นแช่แข็งที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยเป็นผู้ประกอบการขนาดเล็ก และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยน้อย ซึ่งจะได้รับผลกระทบมากกว่าผู้ส่งออกที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยมาก และเป็นผู้ประกอบการขนาดใหญ่ เนื่องจากไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ ทั้งที่ผู้ที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยน่าจะ

ปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้มากกว่า ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชยไม่สามารถวัดด้วยขนาดสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชย ผู้ส่งออกทุกรายที่ไม่มีความสามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้เป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการยกเลิกการให้เงินชดเชย สำหรับผู้ส่งออกที่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ จะเป็นผู้ที่ไม่ได้รับผลกระทบ

2) สรุปผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชย

จากการศึกษารายละเอียดของผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยจากแบบสอบถาม ในภาพรวมแล้วสามารถสรุปได้ว่า สินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง เป็นสินค้าที่มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยปีละมากกว่า 60 ล้านบาท ผู้ส่งออกส่วนใหญ่มีทุนจดทะเบียนน้อยกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท มีการขอรับเงินชดเชยตั้งแต่ปีละน้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 ล้านบาท มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยมากกว่าร้อยละ 80 จึงจัดเป็นสินค้าที่ได้รับผลกระทบมากหากยกเลิกมาตรการชดเชย (โดยใช้หลักเกณฑ์ว่า มีผู้ส่งออกได้รับผลกระทบ เนื่องจากไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ ตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไป ถือว่าได้รับผลกระทบมาก)

ในการพิจารณาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชย จะพิจารณาจากความสามารถในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นของผู้ส่งออกในกลุ่มดังกล่าวข้างต้น ผู้ส่งออกที่ปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ จะไม่ได้รับผลกระทบ หากไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้ ผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งก็จะได้รับผลกระทบ ซึ่งจากการศึกษาวิเคราะห์แล้ว รายละเอียดดังแสดงในตารางที่ 6 – 15 สรุปได้ว่า

2.1) **ไม่ได้รับผลกระทบร้อยละ 13.6** ของผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด (สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นได้)

2.2) **ได้รับผลกระทบร้อยละ 86.4** ของผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด (ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นได้) ซึ่งจำแนกผู้ส่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.2.1) **กลุ่มที่ 1 ได้รับผลกระทบน้อย** ร้อยละ 15.8 ของผู้ได้รับผลกระทบ คือ ผู้ส่งออกที่ปัจจุบันมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยและใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นด้วย ได้แก่ ผู้ส่งออกที่มีมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยต่ำกว่าร้อยละ 80 ของมูลค่าการส่งออกใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด

2.2.2) **กลุ่มที่ 2 ได้รับผลกระทบมาก** ร้อยละ 84.2 ของผู้ได้รับผลกระทบ คือ ผู้ส่งออกที่ปัจจุบันมีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยเพียงอย่างเดียว หรือใช้สิทธิมาตรการชดเชยและใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นเพียงเล็กน้อย ได้แก่ ผู้ส่งออกที่มีมูลค่าส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยตั้งแต่ร้อยละ 80 ขึ้นไปของมูลค่าการส่งออกใช้สิทธิประโยชน์ทั้งหมด และจำแนกกลุ่มที่ 2 ที่ได้รับผลกระทบมาก ออกเป็น 3 ระดับ ได้ดังนี้

(1) **ระดับมาก** คือ ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยน้อย (ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 1 แสนบาท) คิดเป็นร้อยละ 50.0 ของผู้ได้รับผลกระทบมาก เพราะอาจจะไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายในการใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น หรืออาจไม่มีกำลังที่จะนำเข้าวัตถุดิบ

(2) **ระดับปานกลาง** คือ ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่า หรือเท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยปานกลาง (ตั้งแต่ 1 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท) คิดเป็นร้อยละ 12.5 ของผู้ได้รับผลกระทบมาก เพราะอาจจะคุ้มกับค่าใช้จ่ายในการใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น แต่พอที่จะมีกำลังในการนำเข้าวัตถุดิบ

(3) **ระดับน้อย** คือ ผู้ส่งออกที่มีทุนจดทะเบียนน้อย (มีทุนจดทะเบียนต่ำกว่าหรือเท่ากับ 50 ล้านบาท) และมีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยมาก (ตั้งแต่ 1 ล้านบาทขึ้นไป) หรือมีทุนจดทะเบียนปานกลางหรือมาก (มีทุนจดทะเบียนตั้งแต่ 50 ล้านบาท ถึงมากกว่า 100 ล้านบาทขึ้นไป) ร้อยละ 37.5 ของผู้ได้รับผลกระทบมาก เพราะคุ้มกับค่าใช้จ่ายในการใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น และมีกำลังที่จะนำเข้าวัตถุดิบเอง

ตารางที่ 6-26: ผลการวิเคราะห์ผลกระทบของผู้ส่งออกจากการยกเลิกมาตรการชดเชย

หน่วย : ร้อยละ

รายละเอียด	ไม่กระทบ	มีผลกระทบ				รวม
ร้อยละของการจำแนกผู้ขอรับเงินชดเชย	13.6	86.4				100.0
		กลุ่ม 1 กระทบน้อย	กลุ่ม 2 กระทบมาก			
ร้อยละของผู้ที่มีผลกระทบ		15.8	84.2			100.0
			ระดับ มาก	ระดับปาน กลาง	ระดับ น้อย	
ร้อยละของระดับกลุ่มที่กระทบมาก			50.0	12.5	37.5	100.0
ร้อยละของผู้ขอรับเงินชดเชยทั้งหมด	13.6	13.6	36.4	9.1	27.3	100.0

ที่มา : แบบสอบถาม

จากตารางที่ 6-26 หากพิจารณาผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยในกลุ่มของผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยสินค้ากึ่งแข่งขันแข่งขัน ซึ่งตามสถิติการจ่ายเงินชดเชย ปี 2550 ของกรมศุลกากร มีผู้ขอรับเงินชดเชยจำนวน 134 ราย เมื่อพิจารณาจำนวนผู้ขอรับเงินชดเชยโดยใช้สัดส่วนร้อยละของผู้ขอรับเงินทั้งหมด จะพบว่า ผู้ส่งออกที่ไม่ได้รับผลกระทบมีจำนวน 18 ราย ได้รับ

ผลกระทบ 116 ราย จำแนกเป็นกลุ่มกระทบน้อย 18 ราย กลุ่มกระทบมาก 98 ราย จำแนกเป็นระดับมาก 49 ราย ระดับปานกลาง 12 ราย และระดับน้อย 37 ราย

สำหรับสาเหตุที่ผู้ส่งออกที่เลือกใช้มาตรการชดเชย เนื่องจาก ใช้มาตรการอื่นไม่ได้ ใช้วัตถุดิบในประเทศ สะดวก รวดเร็ว ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น และค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น ด้วยเหตุผลของผู้ส่งออกดังกล่าว หากพิจารณาในรายละเอียดของสินค้าแล้ว สินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งเป็นสินค้าที่ต้องพึ่งพาวัตถุดิบในประเทศเป็นหลัก คือ กุ้งเพาะเลี้ยงภายในประเทศ และผู้ผลิตวัตถุดิบในประเทศไม่มีความสามารถในการใช้สิทธิอื่นที่จะโอนสิทธิให้ผู้ผลิตส่งออก เพราะวัตถุดิบที่ใช้ในการเพาะเลี้ยงกุ้งส่วนใหญ่เป็นอาหารสัตว์ ซึ่งต้องซื้อจากผู้นำเข้า นอกจากนี้อัตราเงินชดเชยสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งที่เพาะเลี้ยงภายในประเทศ เช่น กุ้งกุลาดำ ปัจจุบันได้คำนวณอัตราเงินชดเชยโดยย้อนภาระภาษีให้ถึงการเพาะเลี้ยงกุ้งภายในประเทศ ทำให้มีอัตราเงินชดเชยสูงกว่าการผลิตด้วยกุ้งนำเข้าจากต่างประเทศ จึงเป็นสิ่งที่สนใจให้ผู้ส่งออกใช้สิทธิขอรับเงินชดเชย อีกทั้งต้นทุนในการขอรับเงินชดเชยต่ำ สะดวก และไม่ยุ่งยากที่จะต้องทำการพิสูจน์การนำเข้าวัตถุดิบและส่งออกสินค้าสำเร็จรูป

หากยกเลิกมาตรการชดเชย มาตรการที่ผู้ส่งออกสามารถจะใช้ได้ ได้แก่ มาตรการกีดกันอากรตามมาตรา 19 ทวิ และมาตรการส่งเสริมการลงทุน ซึ่งเมื่อพิจารณาในรายละเอียดของผู้ตอบแบบสอบถาม โดยตรวจสอบจากสถิติการจ่ายเงินชดเชย ปี 2550 ของกรมศุลกากร จะพบว่า ผู้ส่งออกส่วนใหญ่ไม่ได้เป็นผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งเพียงอย่างเดียว มีการส่งออกสินค้าอื่นด้วยการที่ตอบว่าสามารถใช้มาตรการดังกล่าวได้อาจจะหมายถึงการส่งออกสินค้าโดยรวม สำหรับในสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งไม่น่าจะใช้มาตรการอื่นได้ในปัจจุบัน นอกจากนี้ มีผู้ส่งออกที่ซื้อสินค้ามาส่งออก ไม่ได้ผลิตเอง

3) ข้อเสนอแนะและแนวทางแก้ไข

ผลจากการวิเคราะห์ผลกระทบหากมีการยกเลิกมาตรการชดเชย พบว่า ผู้ส่งออกจะได้รับผลกระทบอย่างมาก เพราะไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ ด้วยเหตุผล ไม่เข้าหลักเกณฑ์การมาตรการอื่น และใช้วัตถุดิบในประเทศเป็นหลัก โดยผู้ส่งออกส่วนใหญ่เป็นผู้ประกอบการขนาดเล็ก มีมูลค่าการขอรับเงินชดเชยน้อย และมีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยเป็นหลัก ซึ่งผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งที่ตอบแบบสอบถามได้ให้ข้อเสนอแนะเพื่อเป็นแนวทางแก้ไขหากมีการยกเลิกมาตรการชดเชย ดังนี้

3.1) ข้อเสนอแนะ

3.1.1) ข้อเสนอแนะของผู้ส่งออกที่ตอบแบบสอบถาม เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาลดผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยสินค้ากึ่งแข็งแข็ง สรุปได้ดังนี้

(1) ข้อเสนอเกี่ยวกับมาตรการชดเชยฯ แบ่งกลุ่มได้ดังนี้

(1.1) ไม่ควรยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร เพราะจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้ประกอบการหันไปนำเข้าวัตถุดิบเพิ่มขึ้น แต่หากมีการยกเลิกควรให้ระยะเวลาแก่ผู้ส่งออกในการปรับตัวอย่างน้อย 4 ปีขึ้นไป

(1.2) ควรพิจารณามาตรการอื่นๆ มารองรับให้กับผู้ส่งออกหากมีการยกเลิกการชดเชย ให้การช่วยเหลือในรูปแบบอื่นสำหรับสินค้าที่ส่งออกที่ไม่สามารถขอสิทธิอย่างอื่นได้ ให้ใช้มาตรการชดเชยเหมือนเดิม หรือมีแบบชดเชยอื่นรองรับ คือนอกรูปแบบใหม่มาแทนชดเชยแบบเดิมที่เหมาะสมกับธุรกิจซื้อขายไป และธุรกิจที่ใช้วัตถุดิบในประเทศผลิตเพื่อส่งออก

(2) ควรปรับปรุงมาตรการอื่นๆ นอกจากสิทธิประโยชน์ทางด้านภาษี เช่น การพัฒนาระบบ Logistics อย่างจริงจัง ปรับลดค่าผ่านทางและยกเลิกค่าธรรมเนียมใบขนสินค้า

(3) ปรับปรุงระเบียบปฏิบัติของสิทธิประโยชน์อื่นๆ เช่น ขยายขอบเขตของ BOI ให้ครอบคลุมสินค้าเก่าและใหม่ (ลดหลักเกณฑ์)

(4) อื่นๆ เช่น ลดภาษีเงินได้นิติบุคคล ลดหรือยกเว้นภาษีนำเข้าควรจะใช้มาตรการลดภาษีเงินได้นิติบุคคลตามอัตราส่วนการส่งออก ทำสนธิสัญญาลดอัตราภาษีนำเข้าให้เท่าเทียมกัน เร่งรัดจ่ายเงินภาษีมูลค่าเพิ่มคืน ลดอัตราภาษีมูลค่าเพิ่ม

3.1.2) จากการศึกษาผลกระทบของผู้ส่งออกสินค้ากึ่งแข็งแข็งแล้ว จะเห็นว่า หากมีการยกเลิกมาตรการชดเชยผู้ส่งออกจะได้รับผลกระทบมาก เนื่องจากผู้ส่งออกไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นได้ เพราะไม่เข้าหลักเกณฑ์มาตรการอื่น และมีการใช้วัตถุดิบในประเทศ อีกทั้งผู้ส่งออกบางรายเป็นธุรกิจซื้อขายไป และผู้ตอบแบบสอบถามก็ไม่เห็นด้วยกับการยกเลิกการให้เงินชดเชย แต่หากยกเลิกมาตรการชดเชยก็อยากให้หามาตรการอื่นมารองรับ โดยผู้ส่งออกเสนอให้มีมาตรการค่านอกรตามมาตรา 19 ทวิในรูปแบบใหม่ที่มาทดแทนมาตรการชดเชย และต้องการให้ยกเลิกการเก็บค่าธรรมเนียมใบขนสินค้า ทั้งนี้ ผู้ตอบแบบสอบถามยังต้องการเวลาปรับตัวไม่น้อยกว่า 4 ปี ดังนั้น หากมีการยกเลิกมาตรการชดเชย ควรจะดำเนินการระยะ ๆ เพื่อให้ผู้ส่งออกมีเวลาปรับตัว ประกอบกับภาครัฐจะได้หามาตรการอื่นมารองรับมาตรการชดเชย

สำหรับนโยบายการยกเลิกการให้เงินชดเชยของคณะกรรมการพิจารณาชดเชยฯ โดยการทยอยยกเลิก ที่จะดำเนินการระยะต่อไป คือ กำหนดสิทธิของผู้มีสิทธิได้รับ

เงินชดเชยจะต้องไม่มีความสามารถใช้สิทธิอื่น เมื่อพิจารณาสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งจะเห็นว่า จะมีผู้กระทบจากมาตรการนี้ คือ ผู้ส่งออกที่ปัจจุบันใช้สิทธิมาตรการชดเชยน้อยกว่าร้อยละ 80 ซึ่งมีจำนวนเพียงร้อยละ 18.1 ของผู้ส่งออกเท่านั้น แต่หากให้ผู้ส่งออกเลือกที่จะใช้สิทธิมาตรการใดก็สามารถจะลดผลกระทบได้ เช่น หากเลือกมาตรการชดเชย ก็ต้องไม่ใช้สิทธิมาตรการอื่น แต่หากจะปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่นก็ต้องยกเลิกการใช้สิทธิมาตรการชดเชยก่อน อย่างไรก็ตาม ผู้ส่งออกที่มีการส่งออกสินค้าหลายชนิดอาจจะเป็นปัญหาในการเลือกใช้สิทธิ เพราะความสามารถในการใช้สิทธิแต่ละสินค้าไม่เท่ากัน ซึ่งการแก้ปัญหาที่ดีที่สุด หากให้เลือกใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกได้ ก็ควรให้เลือกเป็นสินค้า คือ หากสินค้าใดเลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชย ก็ไม่สามารถไปใช้สิทธิอื่นได้ แต่ถ้าเป็นสินค้าอื่นก็สามารถเลือกใช้สิทธิอื่นได้ ดังนั้น การดำเนินนโยบายที่จะกำหนดสิทธิผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อผู้ส่งออกกุ้งแช่เย็นแช่แข็งน้อยมาก เพราะผู้ส่งออกปัจจุบันเลือกใช้สิทธิมาตรการชดเชยอยู่แล้ว

3.2) แนวทางแก้ไข

จากข้อเสนอแนะของผู้ส่งออกและผลการวิเคราะห์ของผู้วิจัย จะเห็นว่า ปัญหาหลักคือ ผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิอื่นไม่ได้ เนื่องจาก มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นให้สิทธิประโยชน์กับผู้นำเข้า ยกเว้นมาตรการชดเชยเพียงมาตรการเดียวที่ให้กับผู้ส่งออก และสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็งเป็นสินค้าที่ต้องพึ่งพาวัตถุดิบในประเทศเป็นหลัก และผู้ผลิตวัตถุดิบในประเทศก็ไม่มีศักยภาพในการนำเข้าวัตถุดิบจึงไม่สามารถที่จะใช้สิทธิอื่นโอนให้ผู้ผลิตสินค้าส่งออกได้ ดังนั้น หากจะลดผลกระทบต่อผู้ส่งออกสินค้ากุ้งแช่เย็นแช่แข็ง โดยให้ไปใช้สิทธิประโยชน์อื่น จำเป็นต้องดำเนินการ ดังนี้

3.2.1) ปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นให้ผู้ส่งออกสามารถใช้ได้ ซึ่งผู้ส่งออกได้เสนอให้ปรับปรุงมาตรการขอลดอากรตามมาตรา 19 ทวิ ให้เหมือนกับมาตรการชดเชย สิ่งแรกที่จะต้องดำเนินการ คือ ปรับปรุงมาตรการขอลดอากรตามมาตรา 19 ทวิ ให้ครอบคลุมถึงการคืนอากรให้ผู้ส่งออกด้วย โดยกำหนดอัตราเช่นเดียวกับมาตรการชดเชยที่ให้ผู้ส่งออกเป็นการทั่วไป

3.2.2) ยกเลิกหรือลดการเก็บค่าธรรมเนียมการจัดทำใบขนสินค้า เพื่อให้ผู้ส่งออกมีต้นทุนในการยื่นคำขอ เพื่อเป็นการส่งเสริมการส่งออก

3.2.3) ลดขั้นตอน ระเบียบวิธีปฏิบัติ ระยะเวลา และระบบเอกสารในการยื่นคำขอ เพื่อให้มีความสะดวกรวดเร็วขึ้น โดยอาจจะต้องศึกษาในรายละเอียดการให้สิทธิประโยชน์ทั้งระบบที่เป็นปัญหาอุปสรรคในการส่งออก รวมทั้งปัจจุบันการให้สิทธิประโยชน์มีกฎหมายหลายฉบับ และหลายหน่วยงานที่รับผิดชอบ แต่ด้านพิธีการในการนำเข้า-ส่งออกสินค้าอยู่ที่กรมศุลกากร ผู้ปฏิบัติและผู้ออกกฎหมายเป็นคนละหน่วยงาน ทำให้ผู้ปฏิบัติมีความระมัดระวังในการให้สิทธิประโยชน์ ระเบียบกฎเกณฑ์จึงทำให้มีขั้นตอนมาก เพื่อป้องกันการทุจริตในการให้สิทธิ

ประโยชน์ แต่ก็จะเป็นปัญหากับผู้ส่งออก ดังนั้น ควรรวมสิทธิประโยชน์ต่างๆ อยู่ในหน่วยงานเดียวกัน หรือรวมไว้ในกฎหมายฉบับเดียวกัน แต่จำแนกเป็นหมวด ๆ เช่น หมวดชดเชยค่าภาษีอากร หมวดคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ หมวดส่งเสริมการลงทุน หมวดคลังสินค้าทัณฑ์บน หมวดเขตปลอดอากร หมวดเขตประกอบการเสรี เป็นต้น

3.2.4) การยกเลิกมาตรการชดเชยควรทำเป็นขั้นตอน เพื่อให้ผู้ส่งออก รวมทั้งภาครัฐได้มีการปรับตัว เพราะการที่ลดสิทธิและทำให้ผู้ส่งออกเสียประโยชน์ต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ส่งออกได้ทราบอย่างทั่วถึง รวมทั้งต้องประชาสัมพันธ์ถึงสิทธิประโยชน์อื่นๆ ที่มีอยู่เพื่อให้ผู้ส่งออกได้ทราบและตัดสินใจได้ เนื่องจากผู้ส่งออกยังไม่ทราบว่า จะใช้สิทธิประโยชน์ใด เพราะไม่ทราบหลักเกณฑ์การใช้สิทธิประโยชน์อื่น

บทที่ 7

สรุปและข้อเสนอแนะ

จากการวิเคราะห์ผลกระทบในบทที่ 6 ซึ่งทำให้ได้ข้อสรุปกลุ่มผู้ส่งออกที่จะได้รับผลกระทบหากยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากรในภาพรวมของการส่งออกทั้งหมด ซึ่งได้วิเคราะห์ในประเด็นการใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีสำหรับผู้ที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชย กลุ่มผู้ส่งออก และกลุ่มสินค้าในภาพรวม และในระดับอุตสาหกรรมและระดับสินค้า ซึ่งคณะผู้วิจัยจะได้สรุปผล และเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหา และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออกที่จะได้รับผลกระทบ

7.1 สรุป

ผลกระทบต่อผู้ส่งออกเมื่อพิจารณาในภาพรวม ถือว่าได้รับผลกระทบมาก โดยกลุ่มผู้ส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเพียงอย่างเดียว กลุ่มผู้ส่งออกขนาดเล็กและมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก และกลุ่มสินค้าที่พึ่งพามาตรการชดเชยมากและมีความสามารถไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้น้อย เป็นกลุ่มที่จะได้รับผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยมากกว่ากลุ่มอื่น คณะผู้วิจัยจึงจะสรุปผลกระทบ เหตุผลสำคัญซึ่งสะท้อนข้อจำกัดของผู้ที่รับผลกระทบ ข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการ และแนวทางแก้ไข ดังนี้

7.1.1 กลุ่มที่ได้รับผลกระทบมาก

1) ผู้ส่งออกขนาดเล็ก มีกำไรและความสามารถในการแข่งขันน้อย หากยกเลิกให้เงินชดเชยจะทำให้ต้นทุนสูงขึ้น กำไรลดลง ซึ่งสะท้อนได้จากกลุ่มที่มีทุนจดทะเบียนน้อยและส่วนใหญ่เป็นทุนจดทะเบียนไทย และมีข้อจำกัดในการไปใช้สิทธิอื่น ดังนั้นการยกเลิกให้เงินชดเชยในกลุ่มนี้จะทำให้ได้รับผลกระทบมาก

2) ผู้ส่งออกที่ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่น เหตุผลส่วนนี้จะอธิบายผู้ส่งออกที่ได้รับผลกระทบชัดเจน เนื่องจากหากยกเลิกมาตรการชดเชย และผู้ส่งออกหรือสินค้าที่ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอื่นหรือใช้สิทธิอื่นได้น้อยจะได้รับผลกระทบมาก ซึ่งส่วนใหญ่เป็นกลุ่มที่ใช้วัตถุดิบในประเทศมากเมื่อเทียบกับกลุ่มที่สามารถใช้สิทธิอื่นได้

7.1.2 กลุ่มที่ได้รับผลกระทบแต่มีความสามารถในการปรับตัว

1) ผู้ส่งออกที่ได้รับเงินชดเชยมูลค่าสูง และมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยเทียบกับสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิประโยชน์อื่นสูง กิจกรรมทั้ง 2 กลุ่มนี้ จะได้รับผลกระทบรวดเร็ว เนื่องจากพึ่งพาการใช้สิทธิประโยชน์จากมาตรการชดเชยและได้รับเงินชดเชยสูง อย่างไรก็ตาม กิจกรรมที่ได้รับเงินชดเชยสูงส่วนใหญ่เป็นกิจกรรมที่มีความสามารถไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้

แต่ต้องให้ระยะเวลาในการวางแผนในการบริหารการใช้สิทธิประโยชน์ต่างๆ และเวลาปรับตัว ซึ่งในระยะยาวผลกระทบดังกล่าวจะน้อยลง แต่สำหรับผู้ส่งออกที่มีมูลค่าได้รับเงินชดเชยน้อยจะได้รับผลกระทบมากกว่า ถึงแม้ว่ามูลค่าที่ขอรับค่าเงินชดเชยไม่สูง แต่มีความสามารถในการปรับตัวน้อยกว่ากิจการที่ได้รับเงินชดเชยมากกว่า อย่างไรก็ตาม ในระยะยาวผลกระทบดังกล่าวจะลดลงเช่นกัน เนื่องจากอัตราเงินชดเชยมีแนวโน้มที่จะลดลงตามโครงสร้างอากรขาเข้าที่ลดลง ทำให้มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับอาจไม่คุ้มกับต้นทุนที่จะขอรับเงินชดเชย

2) กลุ่มสินค้าที่ได้รับเงินชดเชยสูง และมีสัดส่วนการส่งออกที่ใช้สิทธิมาตรการชดเชยมาก ซึ่งมีแนวโน้มที่จะได้รับผลกระทบมาก แต่ผลกระทบดังกล่าวจะขึ้นอยู่กับความสามารถในการใช้สิทธิประโยชน์มาตรการอื่นผู้ส่งออก โครงสร้างของต้นทุนการผลิต ซึ่งในระยะยาวหากอัตราเงินชดเชยลดลงและผู้ส่งออกไปใช้มาตรการอื่น ก็จะทำให้ได้รับผลกระทบลดลง

7.2 สรุปข้อเสนอแนะของผู้ประกอบการ

ในภาพรวมผู้ประกอบการยังคงต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนด้านการส่งออกในด้านต่างๆ สรุปได้ใน 3 ด้านตามลำดับดังนี้

7.2.1 มาตรการด้านภาษีอากร โดยขอให้ลดอัตราภาษีอากร เช่น ลดภาษีเงินได้ ลดหรือยกเว้นอากรขาเข้าวัตถุดิบ อำนวยความสะดวกในการผ่านพิธีการศุลกากรและการคืนภาษีอากร

7.2.2 มาตรการสนับสนุนต่างๆ เช่น ด้านการตลาด ด้านการเงิน ด้าน Logistics และการให้บริการในลักษณะ One Stop Service

7.2.3 มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร เกือบทั้งหมดต้องการให้คงมาตรการชดเชยไว้ แต่ไม่ได้มีข้อเสนอเกี่ยวกับการปฏิบัติในการขอรับเงินชดเชย มีข้อเสนอเกี่ยวกับการใช้บัตรภาษีที่เสนอให้ออกในรูปแบบเช็คเงินสด ไม่กำหนดอายุ และให้สามารถใช้ชำระค่าสาธารณูปโภคต่างๆ ได้ สำหรับการที่จะยกเลิกให้เงินชดเชยในมาตรการนี้ ขอให้ศึกษาผลกระทบอย่างรอบคอบ ศึกษาประสบการณ์จากต่างประเทศ และให้ประชาสัมพันธ์ให้ผู้ส่งออกทราบล่วงหน้า

7.3 แนวทางแก้ไข

7.3.1 มาตรการด้านภาษีอากร ในส่วนของโครงสร้างภาษีจะต้องมีการวางระบบโครงสร้างภาษีที่สอดคล้องกับภาวะเศรษฐกิจ การค้า และการลงทุน ในส่วนการปฏิบัติต่างๆ เช่น การผ่านพิธีการศุลกากร การคืนภาษีอากรให้กับผู้ส่งออกต้องมีความโปร่งใส เพิ่มการทำงานให้มีประสิทธิภาพ และนำเทคโนโลยีมาใช้ ซึ่งเมื่อพิจารณาในภาพรวมโครงสร้างภาษีได้มีการพัฒนาเป็นลำดับ เพื่อให้เอื้อต่อภาคธุรกิจต่างๆ เช่น โครงสร้างอากรขาเข้าที่มีการกำหนดให้เป็นไปตามโครงสร้างการผลิต และการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรในการส่งเสริมการส่งออกผ่านมาตรการต่างๆ เป็นต้น

7.3.2 **มาตรการสนับสนุนด้านต่างๆ** หน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องได้ให้ความสำคัญต่อภาคการส่งออก โดยมีมาตรการต่างๆ เช่น ด้านการเงินผ่านทางสถาบันการเงินเฉพาะกิจของรัฐ EXIM Bank ด้านการตลาดผ่านทูตพาณิชย์ และการให้บริการร่วมกันแบบ One Stop Service ของกรมส่งเสริมการส่งออก ซึ่งการให้บริการต่างๆ เหล่านี้ กลุ่มผู้ประกอบการรายเล็กจะไม่สามารถใช้บริการได้เต็มที่หรือไม่ทราบข้อมูลข่าวสาร จึงควรต้องเพิ่มการประชาสัมพันธ์และขยายการให้บริการให้มากขึ้น

7.3.3 **มาตรการชดเชยค่าภาษีอากร** ซึ่งมีนโยบายที่จะทยอยยกเลิกการให้เงินชดเชย โดยได้มีการกำหนดสินค้าที่ไม่ให้เงินชดเชยในขั้นตอนแรกแล้ว สำหรับข้อเสนอในเรื่องบัตรภาษีในการแก้ไขจะต้องแก้กฎหมายและใช้เวลา คณะผู้วิจัยจึงได้ศึกษาแนวทางการคืนอากรในลักษณะการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ⁴ แต่จะเป็นการให้คืนกับผู้ส่งออกตามอัตราที่กำหนด ซึ่งจะได้กล่าวรายละเอียดในข้อเสนอแนะ

7.4 ข้อเสนอแนะ

7.4.1 การทยอยยกเลิกให้เงินชดเชยเพื่อให้ได้รับผลกระทบน้อยควรเริ่มจากกลุ่มผู้ส่งออกที่มีความสามารถใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกมาตรการอื่นก่อน ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการปรับตัวมากที่สุด โดยการดำเนินนโยบายให้ผู้ส่งออกเลือกที่จะใช้สิทธิมาตรการชดเชยหรือใช้สิทธิจากมาตรการอื่น

7.4.2 กลุ่มที่ได้รับผลกระทบน้อยกลุ่มอื่นๆ ถึงแม้ว่าจะได้รับผลกระทบไม่มากแต่ในปัจจุบันที่สถานการณ์ที่เศรษฐกิจทั่วโลกมีปัญหา และภาคการส่งออกของไทยมีปัญหาอย่างมาก ผลกระทบไม่มาก แต่จะมีผลกระทบต่อความสามารถในการส่งออก ดังนั้น จึงต้องเตรียมมาตรการในการรองรับให้ชัดเจน และกำหนดระยะเวลาเพื่อให้ผู้ประกอบการกลุ่มนี้ปรับตัว

7.4.3 สำหรับกลุ่มที่ได้รับผลกระทบมาก ภาครัฐควรมีมาตรการรองรับที่ชัดเจน โดยเฉพาะกลุ่มผู้ส่งออกรายย่อย โดยคณะผู้วิจัยได้ศึกษาการให้คืนอากรในลักษณะการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ซึ่งคล้ายกับการคืนอากรในประเทศเกาหลีใต้⁵ ซึ่งจะได้อธิบายแนวคิดและการคำนวณเปรียบเทียบใน 2 กลุ่มอุตสาหกรรม และสินค้ากึ่งแข่งขันกึ่งแข่งขัน ดังนี้ (ดูแผนภาพที่ 7-1ประกอบ)

1) การกำหนดอัตรา

กำหนดเป็นร้อยละของราคาส่งออก เพื่อให้ผู้ส่งออกสามารถขอคืนอากรได้โดยไม่ต้องแสดงใบขนสินค้าขาเข้าและใบขนสินค้าขาออกมาตัดบัญชี และไม่ต้องมีการยื่นสูตรการผลิต

⁴ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ เป็นการยกเว้นตามพระราชบัญญัติศุลกากร พ.ศ. 2469 ดังนี้ “ของที่ส่งออกไปยังเมืองต่างประเทศหรือส่งไปเป็นของใช้สิ้นเปลืองในเรือเดินทางไปยังเมืองต่างประเทศ ถ้าพิสูจน์เป็นที่พอใจอธิบดีหรือผู้ที่อธิบดีมอบหมาย ว่า ได้ผลิต หรือผสม หรือประกอบหรือบรรจุด้วยของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักร ให้คืนเงินอากรขาเข้าสำหรับของดังกล่าวที่ได้เรียกเก็บไว้แล้วให้แก่ผู้นำของเข้า ...”

⁵ http://www.korea.net/korea/attach/C/06/01_2001.pdf

เนื่องจาก ผู้ส่งออกที่อาจจะไม่มีความสามารถเพียงพอในการนำเข้าวัตถุดิบ หรือไม่มีอำนาจต่อรองกับ ผู้นำเข้าวัตถุดิบ หรือ ไม่สามารถที่จะให้ผู้นำเข้าโอนการใช้สิทธินำเข้า โดยเฉพาะที่มีการโอนหลายทอด

2) การคำนวณอัตรา

2.1) คำนวณจากสูตรมาตรฐาน ของสินค้าที่กรมศุลกากรกำหนด โดยการนำราคาต่อหน่วยของวัตถุดิบที่นำเข้า คูณด้วยปริมาณที่ใช้ คำนวณภาระภาษีตามอัตราอากรขาเข้า ที่กำหนด คิดเป็นภาระภาษีรวม หาดด้วย ราคาส่งออกต่อหน่วย คิดเป็นร้อยละ

2.2) กรณีที่ไม่มีสูตรมาตรฐาน คำนวณจากสถิติการใช้สิทธิคืนอากรของ สินค้า นั้น ๆ โดยเก็บจากสถิติมูลค่าการนำเข้าวัตถุดิบที่ใช้ผลิตสินค้านั้นทั้งปี หาดด้วย สถิติมูลค่าการ ส่งออกสินค้าสำเร็จรูปทั้งปี คิดเป็นร้อยละ (กรณีนี้ กรมศุลกากรจะต้องให้มีการสำแดงการนำเข้าไปชน สินค้าที่มีการขอคืนตามมาตรา 19 ทวิ และการส่งออกสินค้าตามมาตรา 19 ทวิ เพื่อใช้เป็นฐานการคำนวณ อัตรา)

อนึ่ง สำหรับผู้ส่งออกที่ยังคงใช้สิทธิการคืนอากรตามวิธีเดิมก็สามารถทำได้

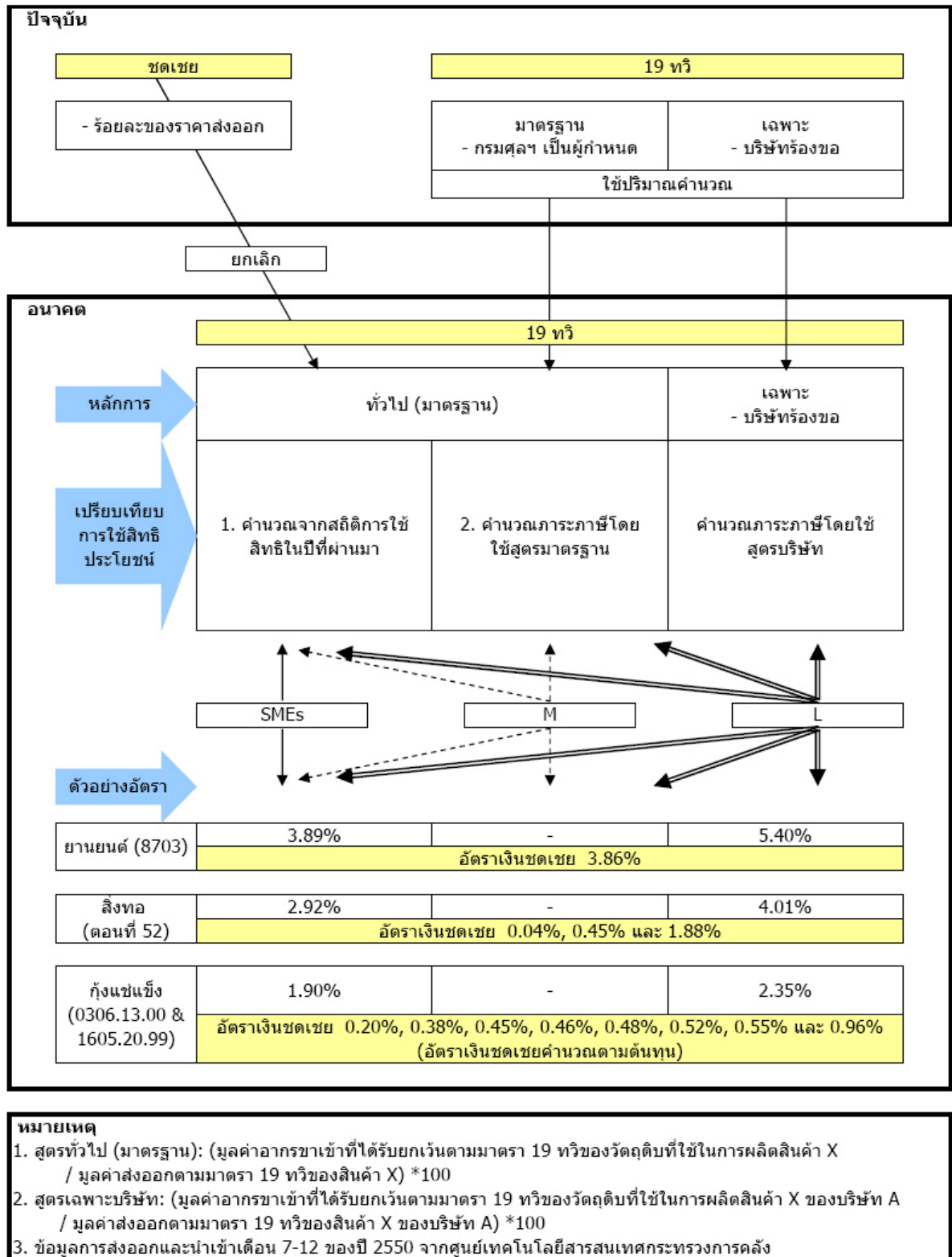
3) ผู้ใช้สิทธิ

ผู้ที่ขอใช้สิทธิคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ กรณีที่เป็นผู้ส่งออก จะต้องทำใบ ขนขาออกที่แจ้งความจำนงค์แต่ต้นว่า จะขอใช้สิทธิคืนอากรตามอัตราทั่วไป ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้มีการใช้สิทธิ ซ้ำซ้อน

4) การดำเนินการตามแนวคิดดังกล่าว

การดำเนินการตามแนวคิดดังกล่าวจะต้องแก้กฎหมายศุลกากรมาตรา 19 ทวิ โดยเพิ่มให้มีการคืนอากรให้แก่ผู้ส่งออกด้วย พร้อมทั้งระเบียบปฏิบัติต้องเอื้อต่อการส่งออกทั้งในขั้นตอน พิธีการ พร้อมทั้งค่าใช้จ่ายที่เป็นต้นทุนของผู้ส่งออก

แผนภาพที่ 7-1 : แนวคิดการคืนอากรในลักษณะการคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ

จากแผนภาพที่ 7-1 จะเห็นว่า อัตราเงินชดเชยที่จ่ายอยู่ในปัจจุบันทั้ง 2 อุตสาหกรรม และ 1 สินค้ามีอัตราเงินชดเชยต่ำกว่าอัตราคีนอากรทั่วไป และกรณีที่ผู้ส่งออกจะขออัตราการคีนอากรในอัตราเฉพาะรายก็จะได้คีนในอัตรามากกว่า สำหรับผู้ส่งออกที่เป็นธุรกิจขนาดเล็กและขนาดกลางสามารถขอคีนอากรได้ในอัตราทั่วไป และผู้ส่งออกที่เป็นธุรกิจขนาดใหญ่สามารถเลือกที่จะขอคีนอากรได้ทั้งอัตราทั่วไปหรือเฉพาะราย (คีนอากรระบบเดิม) โดยหากต้องการได้รับเงินคีนอากรในอัตราที่สูงและสอดคล้องกับภาระภาษีที่แท้จริงผู้ส่งออกจะต้องยื่นสูตรการผลิตเพื่อขอคีนอากรระบบเดิม

7.4.4 หากดำเนินการตามแนวคิดดังกล่าว จะสามารถยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ได้ เพราะผู้ส่งออกทุกรายสามารถจะไปใช้สิทธิคีนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ได้ แต่เนื่องจากการดำเนินการดังกล่าวจะต้องแก้ไขกฎหมาย ซึ่งต้องใช้ระยะเวลา และภาคเอกชนจะต้องปรับตัวในการปรับเปลี่ยนไปใช้สิทธิมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น ซึ่งการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ มีแนวทางการดำเนินการได้ 2 ระยะ คือ ระยะสั้น (1-2 ปี) และระยะยาว (3-5 ปี) ดังนี้

1) ระยะสั้น

1.1) การยกเลิกมาตรการชดเชยควรทำเป็นขั้นตอน เพื่อให้ผู้ส่งออก รวมทั้งภาครัฐได้มีการปรับตัว เพราะการที่ลดสิทธิและทำให้ผู้ส่งออกเสียประโยชน์ต้องมีการประชาสัมพันธ์ให้ผู้ส่งออกได้ทราบอย่างทั่วถึง รวมทั้งต้องประชาสัมพันธ์ถึงสิทธิประโยชน์อื่นๆ ที่มีอยู่เพื่อให้ผู้ส่งออกได้ทราบและตัดสินใจได้ เนื่องจากผู้ส่งออกยังไม่ทราบว่าจะใช้สิทธิประโยชน์ใด เพราะไม่ทราบหลักเกณฑ์การใช้สิทธิประโยชน์อื่นในระหว่างนี้

1.2) กำหนดสิทธิผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย โดยให้ผู้ส่งออกที่ขอรับเงินชดเชยจะต้องไม่ใช่สิทธิประโยชน์อื่นในสินค้านั้น ๆ เลย เนื่องจากจะเห็นได้จากผู้ตอบแบบสอบถามที่มีสัดส่วนการใช้สิทธิมาตรการชดเชยฯ น้อยกว่าร้อยละ 80 ซึ่งผู้ส่งออกเหล่านี้จะปรับตัวไปใช้สิทธิอื่นได้ หากกำหนดสิทธิของผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย ทำให้ในระยะต่อไปจะเหลือผู้ส่งออกที่ประสงค์ขอรับเงินชดเชยที่แท้จริง ไม่ใช้อย่างเช่นในปัจจุบัน หากมาตรการใดได้คีนภาษีมากกว่าก็จะเลือกมาตรการนั้น ซึ่งจะเห็นได้จากผู้ตอบแบบสอบถามที่ตอบว่ามาตรการชดเชยฯ ได้คีนภาษีมากกว่า

1.3) ยกเลิกสินค้าที่มีมูลค่าขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าปีละ 5 หมื่นบาท และมีการใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยน้อยกว่าร้อยละ 80 ตามที่ได้กล่าวไว้แล้วในการสรุปผลการวิเคราะห์ในภาพรวม บทที่ 6 ซึ่งจำแนกสินค้าเป็น 8 ตอน คิดเป็นพิภค 8 หลัก จำนวน 211 ประเภทพิภค และในจำนวนดังกล่าวเป็นสินค้าที่มีอัตราศูนย์หรือไม่มีการขอรับเงินชดเชยใน 3 ปีที่ผ่านมา จำนวน 130 ประเภทพิภค ซึ่งคณะกรรมการฯ ได้มีประกาศยกเลิกแล้วตามประกาศที่ ๑3/2550 จึงเหลือพิภคที่ไม่ได้ยกเลิกจำนวน 81 ประเภทพิภค มีการขอรับเงินชดเชยตั้งแต่ 1 – 30,000 บาทต่อปี ซึ่งมูลค่าเงินชดเชยดังกล่าวไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายในการดำเนินการทั้งของภาครัฐและเอกชน ประกอบกับสินค้าในกลุ่มนี้มีการใช้สิทธิมาตรการชดเชยควบคู่กับการใช้สิทธิมาตรการอื่น

1.4) ยกเลิกหรือลดการเก็บค่าธรรมเนียมการจัดทำใบขนสินค้า เพื่อให้ผู้ส่งออกมีต้นทุนในการยื่นคำขอ เพื่อเป็นการส่งเสริมการส่งออก

1.5) ลดขั้นตอน ระเบียบวิธีปฏิบัติ ระยะเวลา และระบบเอกสาร ในการยื่นคำขอ เพื่อให้มีความสะดวกรวดเร็วขึ้น โดยอาจจะต้องศึกษาในรายละเอียดการให้สิทธิประโยชน์ทั้งระบบที่เป็นปัญหาอุปสรรคในการส่งออก

2) ระยะเวลา

2.1) ปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นให้ผู้ส่งออกสามารถใช้ได้ ซึ่งผู้ส่งออกได้เสนอให้ปรับปรุงมาตรการขอลิขสิทธิ์อากรตามมาตรา 19 ทวิ ให้เหมือนกับมาตรการชดเชยสิ่งแรกที่จะต้องดำเนินการ คือ ปรับปรุงมาตรการขอลิขสิทธิ์อากรตามมาตรา 19 ทวิ ให้ครอบคลุมถึงการคืนอากรให้ผู้ส่งออกด้วย โดยกำหนดอัตราเช่นเดียวกับมาตรการชดเชยที่ให้ผู้ส่งออกเป็นการทั่วไป

2.2) รวมกฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการให้สิทธิประโยชน์ เนื่องจากปัจจุบันมีกฎหมายหลายฉบับ และหลายหน่วยงานที่รับผิดชอบ แต่ด้านพิธีการในการนำเข้า-ส่งออกสินค้าอยู่ที่กรมศุลกากร ผู้ปฏิบัติและผู้ออกกฎหมายเป็นคนละหน่วยงาน ทำให้ผู้ปฏิบัติมีความระมัดระวังในการให้สิทธิประโยชน์ ระเบียบกฎหมายจึงทำให้มีขั้นตอนมาก เพื่อป้องกันการทุจริตจึงเป็นปัญหา กับผู้ส่งออก ดังนั้น ควรรวมสิทธิประโยชน์ต่างๆ อยู่ในหน่วยงานเดียวกัน หรือรวมไว้ในกฎหมายฉบับเดียวกัน แต่จำแนกเป็นหมวด ๆ เช่น หมวดชดเชยค่าภาษีอากร หมวดคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ หมวดส่งเสริมการลงทุน หมวดคลังสินค้าทัณฑ์บน หมวดเขตปลอดอากร หมวดเขตประกอบการเสรี เป็นต้น

2.3) จัดตั้งหน่วยงานส่งเสริมการส่งออกและการลงทุนขึ้นใหม่ เพื่อทำหน้าที่ด้านการให้สิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ทั้งด้านการส่งเสริมการส่งออกและการลงทุน ด้านกฎหมายต่าง ๆ และเป็นผู้ปฏิบัติ เพื่อการให้สิทธิประโยชน์ไม่ซ้ำซ้อน และลดขั้นตอนพร้อมทั้งเป็นการเอื้ออำนวยต่อผู้ส่งออกไม่ต้องผ่านหลายหน่วยงาน และต้องเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินการสูง

ในการดำเนินการตามข้อเสนอแนะดังกล่าว โดยให้ผู้ส่งออกปรับเปลี่ยนไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่น หากพิจารณาโดยรวมทั้งด้านผู้ส่งออก และภาครัฐแล้ว ทั้ง 2 ด้าน จะไม่ได้รับผลกระทบ กล่าวคือ **ด้านผู้ส่งออก** จะมีภาระต้นทุน (Cost) ในการจัดการเท่าเดิม เพราะใช้หลักฐานใบขนสินค้าขาออกเหมือนเดิม แต่จะได้รับการคืนอากรเพิ่มขึ้น (Benefit) เนื่องจาก ภาระภาษีที่ได้รับคืนจะตรงตามความเป็นจริงมากขึ้น จากการกำหนดจากสูตรการผลิต หรือกำหนดจากสถิติการนำเข้าวัตถุดิบมาผลิตสินค้าส่งออก ดังตัวอย่างตัวอย่างของสินค้าน้ำมันที่กล่าวในแผนภาพที่ 7-1 ต้นทุนในการยื่นคำขอเท่ากัน แต่ภาระภาษีที่ได้คืนแตกต่างกัน มาตรการชดเชยจะได้คืนในอัตราร้อยละ 3.86 มาตรการคืนอากรระบบใหม่จะได้คืนอัตราร้อยละ 3.89 ซึ่งสูงกว่ามาตรการชดเชย สำหรับ**ด้านภาครัฐ** จะไม่ได้รับผลกระทบหรือเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย เนื่องจาก ต้นทุน (Cost) ในการบริหารจัดการเท่าเดิมหรือเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย เพราะต้นทุนในการกำหนดอัตราเงินชดเชยย้ายไปเป็นต้นทุนการกำหนดอัตราการคืนอากร และต้นทุนในการจ่ายเงินชดเชยย้ายไปเป็นต้นทุนการจ่ายคืนอากร แต่อาจจะมีส่วนที่เปลี่ยนแปลงในทางที่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ได้แก่ อัตราการคืนอากรไม่เท่ากัน ในบางสินค้าอาจได้สูงขึ้น

บางสินค้าอาจลดลง สำหรับผลที่ภาครัฐจะได้รับ (Benefit) คือ การบริหารจัดการให้ใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออกได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถควบคุมได้ ลดการทุจริตของผู้ส่งออก แต่อย่างไรก็ดี การยกเลิกมาตรการชดเชยและให้ผู้ส่งออกไปใช้มาตรการส่งเสริมการส่งออกอื่นถึงแม้จะแก้ไขปัญหาให้ผู้ส่งออกได้ และไม่เป็นการเพิ่มภาระให้แก่ภาครัฐก็ตาม แต่การปรับเปลี่ยนจะต้องปฏิบัติได้เป็นรูปธรรม ซึ่งต้องมีการวางแผนทั้งด้านนโยบายและการปฏิบัติให้รอบคอบ จึงควรมีการศึกษาในรายละเอียดต่อไป โดยมีการหารือร่วมกันทั้งภาครัฐและเอกชน

บรรณานุกรม

กระทรวงการคลัง. คู่มือการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ส่งสินค้าออกในทางภาษีอากร, 2522

กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย และสมาคมอุตสาหกรรมยานยนต์. โครงสร้างภาษีอากรกับการพัฒนาอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนยานยนต์ไทยในมุมมองภาคเอกชน : ปัจจุบันและอนาคต, เอกสารประกอบการเสวนา, มกราคม 2552

ณัฐยา มุติตาภรณ์, รายงานการศึกษาภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมกึ่งแปรรูป สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม, มีนาคม 2551

ดุสิต อนันตรักษ์. นโยบายอุตสาหกรรมยานยนต์ไทย: Detroit of Asia, เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง อนาคตอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนไทย :เมื่อไรกำแพงภาษี, 29 กันยายน 2551

ถาวร ชลัยเจียร. เส้นทางอุตสาหกรรมยานยนต์ไทยภายใต้วิกฤตเศรษฐกิจโลก, เอกสารประกอบการสัมมนา, 18 ธันวาคม 2551

ปิยะ สาชาติ. การศึกษาการให้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อการส่งเสริมการส่งออก, เอกสารผลงานวิชาการ สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, 2547

มานิต วิทยาเต็ม. สงครามการค้าระหว่างประเทศกับผลกระทบต่อความมั่นคงแห่งชาติ เอกสารวิจัยส่วนบุคคล วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2537

ราชกิจจานุเบกษา. อัตราเงินชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออก พฤษภาคม 2540. กรุงเทพฯ , 16 พฤษภาคม 2540

วราทิพย์ อากาหิ. นโยบายภาษียานยนต์ของไทยในอนาคต, เอกสารประกอบการสัมมนา เรื่อง อนาคตอุตสาหกรรมยานยนต์และชิ้นส่วนไทย :เมื่อไรกำแพงภาษี, 29 กันยายน 2551

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ . “การค้าสิ่งทอของประเทศไทย 2550”

www.thaitextile.org/th/textile_intel/document/thtidoc/2008/02_economics/021_stat/0211_stat_year/part3_08.pdf

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ . รายงานการศึกษาลับสมบูรณ์ โครงการจัดทำแผนแม่บทอุตสาหกรรมรายสาขา (สาขาส่งทอและเครื่องนุ่งห่ม) . กรุงเทพฯ, 2546

สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ. รายงานการศึกษาลับสมบูรณ์ ยุทธศาสตร์และแผนแม่บทเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขันสำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม (2550-2554) . สมุทรปราการ , 2551

สถาบันยานยนต์ . รายงานฉบับสมบูรณ์ โครงการจัดทำแผนแม่บทอุตสาหกรรมยานยนต์ พ.ศ. 2545 - 2549 , กันยายน 2545

สถาบันยานยนต์. สถิติยานยนต์ www.thaiauto.or.th, 2552

สมชัย ฤชุพันธุ์ และคณะ. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ โครงการปฏิรูปภาษีศุลกากร และมาตรการภาษีเพื่อการส่งออก, 2546

สถาบันอาหาร. อุตสาหกรรมไทย 2548 ศูนย์วิจัยระยะเพื่ออุตสาหกรรมอาหาร, <http://fic.nfi.or.th/th/home/default.asp>, 2548

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม. สรุปภาวะเศรษฐกิจอุตสาหกรรมปี 2551 และแนวโน้มปี 2552, http://www.oie.go.th/industrystatus1_th.asp, 2551

สำนักงานเศรษฐกิจอุตสาหกรรม. รายงานการศึกษาลับสมบูรณ์ โครงการพัฒนาฐานข้อมูลอุตสาหกรรมเชิงเปรียบเทียบเพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน (Competitive Benchmarking) สาขาอาหาร, 2548

ส่วนถิ่นและเขตชายอากร, สำนักสิทธิประโยชน์ทางภาษีอากร, กรมศุลกากร. รายงานผลการดำเนินงานประจำเดือน กันยายน 2550. กรุงเทพฯ, 2550

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, กระทรวงการคลัง. “การใช้สิทธิมาตรการชดเชยค่าภาษีอากร”
ผลงานวิจัย, 2544

สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง, กระทรวงการคลัง. คู่มือการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิต
ในราชอาณาจักร, กันยายน 2541

George T. Abed (1998). “Thailand: Improving the Structure and Performance of
the Revenue System”

Korea Customs Service (2001) “Drawback of Customs Duty”

http://www.korea.net/korea/attach/C/06/01_2001.pdf

ภาคผนวก ก การกำหนดอัตราเงินชดเชยและการยื่นขอรับเงินชดเชย

ภาคผนวก ข แบบสอบถามโครงการวิจัย เรื่อง ผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชย
ค่าภาษีอากร แนวทางแก้ไขปัญห และมาตรการรองรับอื่นๆ
สำหรับผู้ส่งออก

ภาคผนวก ค ตัวแปรข้อมูล รายการของข้อมูล และคำรหัสข้อมูลแบบสอบถาม

ภาคผนวก ง ผลการตรวจสอบข้อมูลแต่ละรายการ จำแนกตามปัญหาที่พบ
และการแก้ไขปัญหา

ภาคผนวก จ รายละเอียดการประมวลผลแบบสอบถาม

ภาคผนวก ฉ สรุปจำนวน Missing Data

ภาคผนวก ก

การกำหนดอัตราเงินชดเชยและการยื่นขอรับเงินชดเชย

การกำหนดอัตราเงินชดเชยและการยื่นขอรับเงินชดเชย

1. การกำหนดอัตราเงินชดเชย

การกำหนดอัตราเงินชดเชยในปัจจุบัน ได้มีการคำนวณภาระภาษี 2 ลักษณะ โดยใช้ฐานข้อมูล ดังนี้

- (1) ข้อมูลจากตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิต (Input - Output Table) ของประเทศไทย
- (2) ข้อมูลจากการสำรวจข้อมูลปฐมภูมิจากโรงงานในแต่ละอุตสาหกรรม ตามแบบสอบถามที่ผู้ผลิตกรอกต้นทุนการผลิต

2. หลักการคำนวณอัตราเงินชดเชย

(1) กรณีใช้ฐานข้อมูลจากตารางปัจจัยการผลิตและผลผลิตจะคำนวณภาระภาษีขึ้นให้เฉพาะอากรขาเข้าสำหรับปัจจัยการผลิตที่นำเข้าจากต่างประเทศ มีวิธีการคำนวณ ดังนี้

- **คำนวณอัตราอากรขาเข้าเฉลี่ยตามฮาร์โมนไนซ์**

- (1) หาอัตราอากรขาเข้าตามโครงสร้างปัจจุบันตามประเภทพิกัด 8 หลัก
- (2) หาอัตราอากรขาเข้าที่เก็บจริง ใช้สถิติการนำเข้า โดยนำอากรที่เก็บได้จริงหารด้วย มูลค่านำเข้าที่ต้องอากร

(3) เปรียบเทียบอัตราอากรขาเข้าตามโครงสร้าง (1) กับอัตราอากรที่เก็บจริง
(2) เลือกอัตราอากรที่ต่ำกว่า

(4) หาอัตราอากรขาเข้าเฉลี่ย โดยนำอัตราอากรตาม (3) คูณด้วย มูลค่านำเข้าที่ต้องอากร หารด้วย มูลค่านำเข้ารวม (มูลค่านำเข้าที่ต้องอากร บวก มูลค่านำเข้าไม่ต้องอากร ยกเว้นมูลค่านำเข้าตามมาตรา 19 ทวิ คลังสินค้าทัณฑ์บน ส่งเสริมการลงทุน)

- **คำนวณอัตราอากรเฉลี่ยตาม I/O**

(1) นำอัตราอากรเฉลี่ยตามฮาร์โมนไนซ์ตามข้อ 1 (4) มาแปลงประเภทพิกัดฮาร์โมนไนซ์เป็นรหัส I/O โดยใช้ตารางเทียบของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และตารางเทียบพิกัดเก่า-ใหม่ ของกรมศุลกากร (Correlation)

(2) หาอัตราอากรเฉลี่ยตาม I/O โดยนำอัตราอากรเฉลี่ยตามฮาร์โมนไนซ์ที่แปลงเป็นรหัส I/O แล้ว ตาม (1) มาเฉลี่ยถ่วงน้ำหนักด้วยมูลค่านำเข้ารวม

- **คำนวณอัตราเงินชดเชยตาม I/O**

(2)

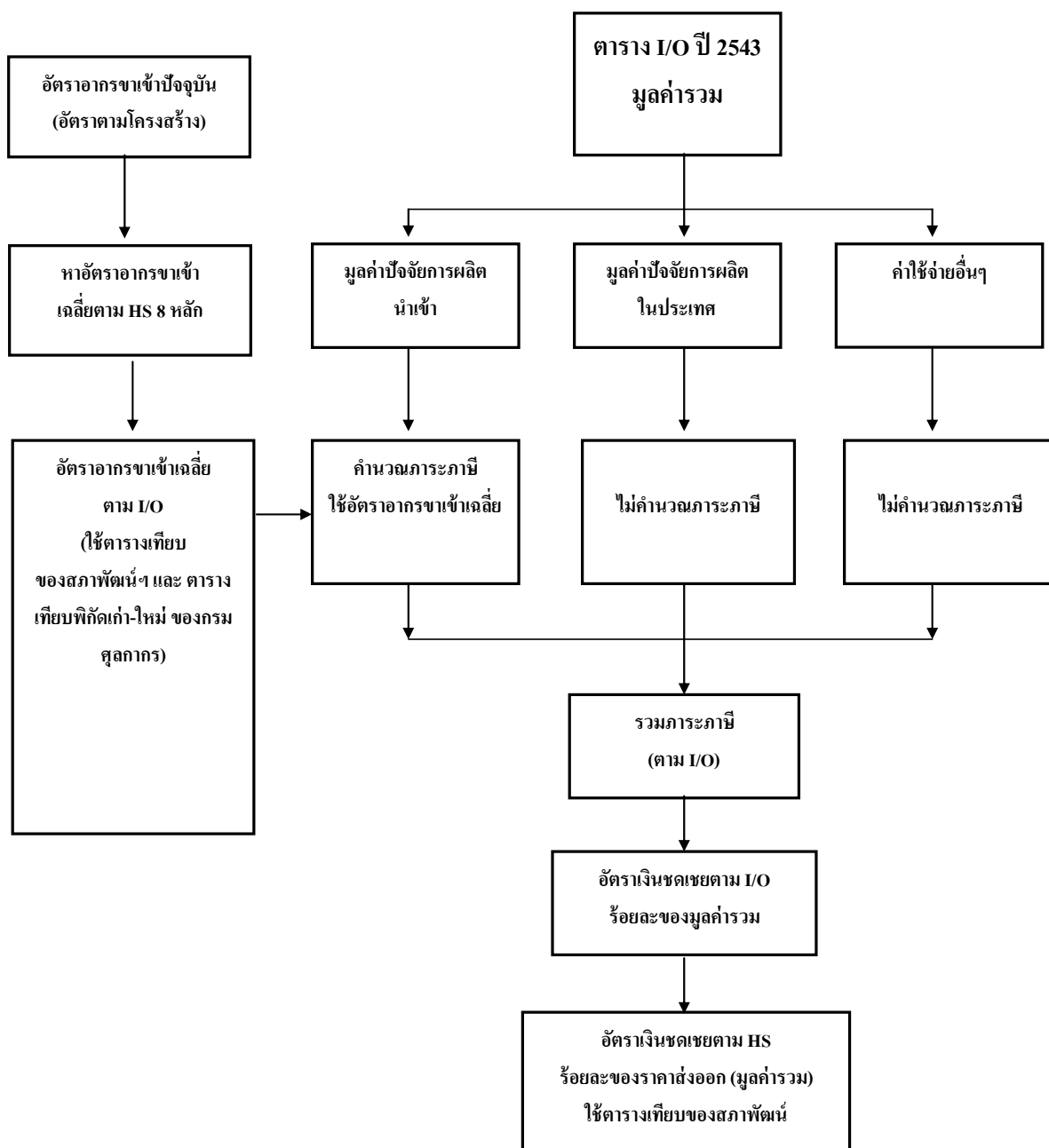
- (1) นำตาราง Input - Output ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มาเป็นฐานการคำนวณอัตราเงินชดเชย
- (2) นำอัตราอากรเฉลี่ยตาม I/O มาคิดภาระภาษีคืนให้สำหรับปัจจัยการผลิตที่นำเข้าจากต่างประเทศตามปัจจัยการผลิต (I/O) นั้น ๆ ตั้งแต่ I/O รหัส 001 - 136
- (3) รวมภาระภาษีทั้งหมด
- (4) ห้ออัตราเงินชดเชยเป็นร้อยละ โดยนำภาระภาษีทั้งหมด หาดด้วย มูลค่ารวมทั้งหมด (Total input) คูณด้วย 100

- **คำนวณอัตราเงินชดเชยตามฮาร์โมนไนซ์**

แปลงอัตราเงินชดเชยตาม I/O เป็นอัตราเงินชดเชยตามฮาร์โมนไนซ์ ร้อยละของราคาส่งออก โดยใช้ตารางเทียบของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และตารางเทียบพิกัดเก่า-ใหม่ ของกรมศุลกากร (Correlation)

วิธีคำนวณอัตราเงินชดเชยโดยใช้อัตรา I/O

เอกสารแนบ 1

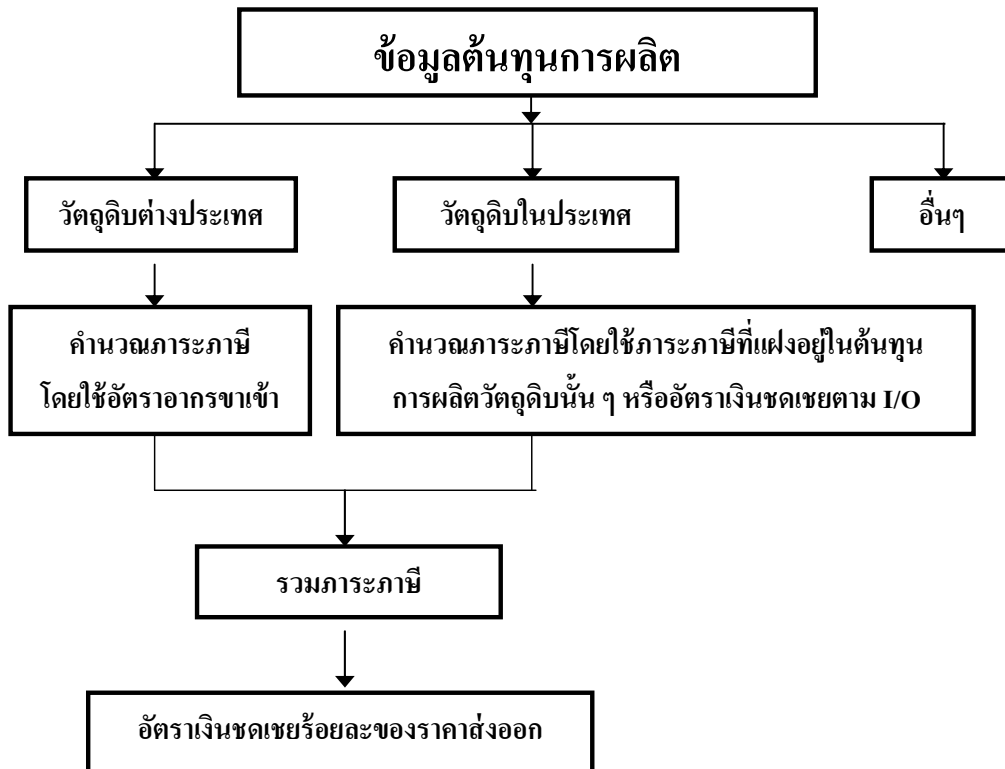
(2) กรณีใช้ข้อมูลต้นทุนการผลิตจากผู้ผลิต

(2.1) คำนวณภาระภาษีคืนให้สำหรับปัจจัยการผลิตเฉพาะวัตถุดิบ วัสดุ ประกอบและสารประกอบ ภาชนะบรรจุหีบห่อ

(2.2) ปัจจัยการผลิตนำเข้าจากต่างประเทศจะคิดอัตราอากรขาเข้า สำหรับ ปัจจัยการผลิตในประเทศคิดภาระภาษีที่แฝงอยู่ในการผลิตปัจจัยนั้นคืนให้ ทั้งนี้จะใช้อัตราเงินชดเชย ตามประกาศที่ใช้อยู่ในปัจจุบันคิดคืนให้ เว้นแต่มีข้อมูลเกี่ยวกับต้นทุนการผลิตของปัจจัยการผลิตนั้นก็ จะใช้ภาระภาษีที่คำนวณจากข้อมูลต้นทุนการผลิตคิดคืนให้

(2.3) เพื่อส่งเสริมให้ใช้ปัจจัยการผลิตในประเทศที่สามารถ ทดแทนกันได้ โดยปัจจัยการผลิตที่นำเข้าจากต่างประเทศหากมีผลิตภายในประเทศพิจารณาให้ใช้ของ ภายในประเทศ โดยดูสัดส่วนการนำเข้าและกำลังการผลิตภายในประเทศ

วิธีการคำนวณอัตราเงินชดเชย
โดยใช้ข้อมูลต้นทุนการผลิต

3. การดำเนินการในการทบทวนหรือปรับปรุงอัตราเงินชดเชย

จะดำเนินการในกรณีดังต่อไปนี้

- (1) มีการเปลี่ยนแปลงอัตราอากรขาเข้าครั้งสำคัญ
- (2) มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิต คือ เมื่อมีการจัดทำตาราง

ปัจจัยการผลิตและผลผลิตใหม่

- (3) ผู้ส่งออกหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องร้องขอ
- (4) มีปัญหาถูกโต้ตอบจากประเทศคู่ค้า
- (5) คณะกรรมการฯ มีนโยบายให้ทบทวน

4. การขอให้กำหนดหรือเปลี่ยนแปลงอัตราเงินชดเชย

ผู้ใดประสงค์จะให้มีการกำหนดอัตราเงินชดเชยให้ยื่นคำขอต่อคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ

ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ ได้กำหนดให้การยื่นคำขอ หมายถึง การยื่นคำขอต่อบุคคลหรือหน่วยงาน ดังนี้

- (1) ประธานคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ
- (2) เลขานุการคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ
- (3) กระทรวงการคลัง
- (4) หน่วยงานราชการสังกัดกระทรวงการคลัง

5. ผลการใช้บังคับของประกาศ

ในกรณีที่ผู้ร้องขอให้ปรับปรุงอัตราเงินชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับ

สินค้าที่คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ ได้ประกาศกำหนดอัตราเงินชดเชยไว้แล้ว จะไม่มีผลบังคับย้อนหลัง เว้นแต่สินค้าที่คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรฯ ยังไม่ได้กำหนดอัตราเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ จะประกาศให้มีผลบังคับใช้ย้อนหลังก็ได้แต่ไม่เกิน 6 เดือน นับจากวันยื่นคำขอ

6. ขั้นตอนและวิธีการในการดำเนินการกำหนดอัตราเงินชดเชย

- (1) เมื่อเลขานุการคณะกรรมการฯ ได้รับข้อร้องเรียนให้ดำเนินการส่ง

แบบสอบถามขอข้อมูลจากผู้ร้อง หรือผู้ผลิต หรือหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนอื่นภายใน 2 สัปดาห์ นับจากวันที่ได้รับหนังสือ และให้กำหนดเวลาให้ผู้กรอกแบบสอบถามตอบภายใน 1 เดือนนับจากวันออกหนังสือ

(2) เมื่อครบกำหนด 1 เดือนและไม่ได้รับหนังสือตอบ จะมีหนังสือทวงถามไปอีก 3 ครั้ง โดยมีระยะห่างกันประมาณครั้งละ 1 เดือน

(3) กรณีที่มีผู้ร้องเรียนมาแล้วไม่กรอกข้อมูลให้ครบถ้วน ได้แจ้งทวงถามไปแล้ว 3 ครั้ง และยังไม่ได้รับความร่วมมือจัดส่งข้อมูลให้ คณะกรรมการพิจารณาขอคำปรึกษาหารือฯ จะพิจารณายกเลิกคำขอนั้นๆ

(4) กรณีที่ขอความร่วมมือข้อมูลจากผู้ผลิตรายอื่นที่ไม่ใช่ผู้ร้องขอ เมื่อมีหนังสือทวงถามไป 3 ครั้งแล้วไม่ได้รับความร่วมมือ จะใช้ข้อมูลเท่าที่มีอยู่มาคำนวณอัตราเงินชดเชย

(5) เมื่อได้รับข้อมูลครบถ้วน ประมวลผลเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยนับจากวันที่ได้รับข้อมูลครบถ้วน ดังนี้

(5.1) กรณีมีรายการที่ขอปรับปรุงอัตราเงินชดเชยเพียงรายการเดียว
ดำเนินการเสร็จภายใน 1 เดือน

(5.2) กรณีมีรายการที่ขอปรับปรุงอัตราเงินชดเชยมากกว่า 1 รายการ แต่ไม่เกิน 10 รายการ ดำเนินการเสร็จภายใน 3 เดือน

(5.3) กรณีมีรายการที่ขอปรับปรุงอัตราเงินชดเชยครอบคลุมมากกว่า 10 รายการดำเนินการเสร็จภายใน 6 เดือน

(6) เมื่อคำนวณอัตราเงินชดเชยเสร็จเสนอคณะกรรมการพิจารณาขอคำปรึกษาหารือฯ พิจารณาในการประชุมครั้งถัดไปทันที

(7) ในกรณีที่คณะกรรมการพิจารณาขอคำปรึกษาหารือฯ เห็นว่าข้อมูลไม่เพียงพอ หรือมีข้อสงสัยจะดำเนินการตามแนวทางในข้อ (1) – (6)

(8) เมื่อคณะกรรมการพิจารณาขอคำปรึกษาหารือฯ มีมติอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วดำเนินการดังนี้

(8.1) กรณีมีมติให้เปลี่ยนแปลงอัตราเงินชดเชยดำเนินการ

(8.1.1) ยกร่างประกาศ เสร็จภายใน 1 เดือน เพื่อเสนอรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบ และประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(8.1.2) มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ พร้อมทั้งจัดส่งประกาศกำหนดอัตราเงินชดเชยคำปรึกษาหารือฯ ภายใน 2 สัปดาห์ นับจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(8.2) กรณีมีมติไม่ให้เปลี่ยนแปลงอัตราเงินชดเชยให้ฝ่ายเลขานุการฯ มีหนังสือแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องเรียนทราบภายใน 2 สัปดาห์

7. การขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร

ขั้นตอนการขอรับเงินชดเชย มี ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1 การขอรับสำเนาใบขนสินค้าขาออกฉบับม้วนน้ำเงินเพื่อนำไปจัดทำชุดคำขอชดเชยอากร

ระดับพิเศษ ภายใน 1 วันทำการ

ระดับดี ภายใน 3 วันทำการ

ระดับทั่วไป ภายใน 5 วันทำการ

ในการยื่นคำขอรับเงินชดเชยต้องมีเอกสารประกอบ ดังนี้

- (1) สำเนาใบขนขาออกฉบับม้วนน้ำเงิน พร้อมเอกสารประกอบ คือ อินวอยซ์, แบบ ธ.ศ. 1, แบบ กศก. 129
- (2) คำขอเงินชดเชยสำหรับสินค้าส่งออก (แบบ กศก. 20) ที่มีการกรอกรายละเอียดครบถ้วน พร้อมลายเซ็นผู้จัดการ-ตราประทับ และแบบ กศก. 20(ก)
- (3) สำเนาใบมอบอำนาจให้มาดำเนินการยื่นชุดคำขอ และรับบัตรภาษี
- (4) ใบทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่ม (ภ.พ. 20) หรือบัตรประจำตัวผู้เสียภาษี
- (5) คำร้องขอรับโอนสิทธิตามบัตรภาษี (กรณีโอนสิทธิ์)
- (6) ใบรับรองจากธนาคารพาณิชย์แจ้งเงินเข้าบัญชีจากการชำระค่าสินค้าส่งออก (Credit Note หรือ Credit Advice)
- (7) ใบกำกับภาษีซื้อสินค้า หรือ ใบอนุญาตประกอบกิจการโรงงาน (รง.4)

ขั้นตอนที่ 2 การตรวจรับชุดคำขอ ตรวจสอบความสมบูรณ์ของเอกสารในชุดคำขอ และการอนุมัติชุดคำขอ

ระดับพิเศษ ภายใน 10 วันทำการ

ระดับดี ภายใน 15 วันทำการ

ระดับทั่วไป ภายใน 20 วันทำการ

ขั้นตอนที่ 3 การออกบัตรภาษี (พิมพ์และจ่ายบัตรภาษี)

ระดับพิเศษ ภายใน 3 วันทำการ

ระดับดี ภายใน 5 วันทำการ

ระดับทั่วไป ภายใน 7 วันทำการ

**8. สินค้าที่คณะกรรมการพิจารณาขอชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตใน
ราชอาณาจักรกำหนดไม่ให้นำได้รับเงินชดเชย**

(1) ตามประกาศคณะกรรมการพิจารณาขอชดเชยค่าภาษีอากรฯ ที่ 1/2527

- ไม้สัก พุง ชิงชัน ประคู้ มะค่าโมง ขะเจ๊ะ(สาธร) มะเกลือ ที่ไม่
เหมาะสมนำไปแปรรูปเป็นอย่างอื่น

(2) ตามประกาศคณะกรรมการพิจารณาขอชดเชยค่าภาษีอากรฯ ที่ 1/2535

- ข้าวเจ้า ข้าวเหนียว ไม่ว่าจะเป็นข้าวเปลือกข้าวขาว ข้าวกล้อง ข้าวหนึ่ง
ข้าวอบแห้ง ปลายข้าวหรือรำ

- ข้าวฟ่าง ข้าวสาลี

- ข้าวโพด ไม่ว่าจะเป็นฝักหรือเมล็ด อบ บด ทำให้เป็นซีกหรือชิ้น แต่ไม่
รวมถึงแบ่งข้าวโพดหรือข้าวโพดที่ผ่านกรรมวิธีเพื่อทำเป็นอาหารนอกจากอาหาร
สัตว์ (ไม่รวมฝักข้าวโพดอ่อนที่เป็นฝัก)

- หนัสดั้วที่ยังไม่ได้ฟอก รวมทั้งเศษตัดและเศษ

- ยางของต้นยางตระกูลสิเวีย ไม่ว่าจะเป็นยางแผ่น ยางแท่ง เศษยาง ยาง
ก้อนน้ำยางหรือขี้ยางจากต้นยาง ยางปนดิน หรือปนเปลือกต้นยาง รวมทั้งยางในลักษณะอื่นซึ่งยังอยู่
ในสภาพวัตถุดิบ

- รังไหม เส้นไหมดิบที่ยังมิได้ดีเกลียว และเส้นด้ายที่ทำด้วยไหม ขี้ไหม
หรือเศษไหม

- ถั่วทุกชนิด ไม่ว่าจะเป็นกะเทาะเปลือก หรือทั้งเปลือก บด ทำให้เป็นซีกหรือชิ้น
รวมทั้งกากถั่ว แต่ไม่รวมถึง แบ่งถั่ว หรือถั่วที่ผ่านกรรมวิธีเพื่อทำเป็นอาหารสัตว์ (ไม่รวมถึงถั่วฝักยาวที่
เป็นฝัก)

- เมล็ดละหุ่ง

- ปอทุกชนิดรวมทั้งเศษปอ ไม่ว่าจะเป็นดิบหรือผ่านกรรมวิธีใดๆ แล้ว รวมทั้งปอ
ที่เป็นเส้นใย แต่ไม่รวมถึงปอที่ปั่นเป็นเส้นหรือวัตถุดิบอื่นจากปอ

- ครั่งดิบ ครั่งเม็ด

- มันสำปะหลัง ไม่ว่าจะเป็นหัว หรือจัดทำเป็น ผง แบ่ง เส้น ก้อน แท่ง ฝอย
ชิ้น เม็ด หรือจัดทำในลักษณะอื่น รวมทั้งกากมันสำปะหลัง

- น้ำตาลทราย น้ำตาลทรายดิบ หรือน้ำตาลดิบ

- กากน้ำตาล กากมะพร้าว

- ฝ้าย นุ่น จี๊ว จ้าว ไม่ว่าจะเป็นทั้งลูก กะเทาะเปลือกหรือแยกส่วนแล้ว รวมทั้ง
เมล็ด แต่ไม่รวมถึงปุยฝ้ายที่แยกเมล็ดออกแล้ว

- สัตว์ทุกชนิดที่มีไขสัตว์น้ำและสัตว์ปีกรวมทั้งวัตถุดิบที่ได้ จากสัตว์

- สัตว์น้ำที่มีชีวิต

- ทองคำ แพลทินัม ทองขาว เงิน นาก โลหะเจือของวัตถุดังกล่าว รวมทั้ง
สิ่งทำเทียมวัตถุหรือสินค้าดังกล่าวด้วย แต่ไม่รวมถึงสินค้าที่เป็นสิ่งที่ใช้
ประดับกายหรือประดับเครื่องแต่งกาย

(3) ตามประกาศคณะกรรมการพิจารณาซื้อขายค่าภาษีอากรฯ ที่ 3/2550 คณะกรรมการ
พิจารณาซื้อขายค่าภาษีอากรฯ กำหนดสินค้าที่ไม่ให้ได้รับเงินชดเชย จำนวน 1,837 ประเภทพิกัด ซึ่งเป็น
สินค้าที่มีอัตราเงินชดเชยอัตรา 0 และสินค้าที่ไม่มีการขอรับเงินชดเชยใน 3 ปีที่ผ่านมา

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามโครงการวิจัย

เรื่อง ผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร
แนวทางแก้ไขปัญห และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก

- **ร่าง** -

แบบสอบถามโครงการวิจัย

เรื่อง ผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร
แนวทางแก้ไขปัญหา และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยของสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง “เรื่อง ผลกระทบจากการยกเลิกให้เงินชดเชยค่าภาษีอากร แนวทางแก้ไขปัญหา และมาตรการรองรับอื่นๆ สำหรับผู้ส่งออก” ซึ่ง ข้อมูลที่ได้จะถูกเก็บเป็นความลับ และจะนำมาใช้ประโยชน์เฉพาะในการวิจัย และทางด้านวิชาการเท่านั้น ท่านกนกโชบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ในนามของคณะวิจัย จึงขอความร่วมมือจากท่านในการกรอกแบบสอบถามตามความเป็นจริง และขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามมา ณ โอกาสนี้

อนึ่ง เพื่ออำนวยความสะดวกในการตอบแบบสอบถาม คณะวิจัยได้นำแบบสอบถามลงใน website ของสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง www.fpo.go.th ซึ่งท่านสามารถตอบแบบสอบถามผ่าน website ได้

สถานที่ติดต่อ

ท่านกนกโชบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

ถนนพระราม 6 แขวงสามเสนใน เขตพญาไท 10400

ชื่อ โทรศัพท์ 02 273-9020 ต่อ

โทรสาร e-mail.....

ผู้ตอบแบบสอบถาม

ชื่อ.....ตำแหน่ง.....

โทรศัพท์.....โทรสาร.....e-mail.....

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. ชื่อกิจการ.....เปิดดำเนินการเมื่อ.....

2. ที่อยู่.....
.....โทรศัพท์.....โทรสาร.....

3. รูปแบบกิจการของท่าน

- ☐ 1) บริษัทมหาชน ☐ 2) บริษัทจำกัด ☐ 3) ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล
- ☐ 4) ห้างหุ้นส่วนจำกัด ☐ 5) กิจการร่วมค้า
- ☐ 6) อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)
(2)
(3)

4. กิจการมีทุนจดทะเบียนชำระแล้ว บาท

- ☐ 1) ทุนไทย %
- ☐ 2) ทุนต่างประเทศ (โปรดระบุ) ประเทศ %
ประเทศ %

5. กิจการของท่านมีพนักงาน Full Time จำนวน.....คน Part Time จำนวนคน

6. ลักษณะกิจการของท่าน (ตอบได้มากกว่า 1 รายการ และกรุณาระบุสัดส่วน)

- ☐ 1) ผลิตสินค้าเอง % ☐ 2) บรรจุ ผสม ประกอบ %
- ☐ 3) ซื้อมาขายไป % ☐ 4) รับจ้างผลิต %
- ☐ 5) อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) %
(2) %
(3) %

7. ปัจจัยที่ทำให้กิจการท่านมีความสามารถในการส่งออกได้ดี (โปรดระบุ 3 อันดับ ตามความสำคัญ)

- ☐ ราคาสินค้าแข่งขันได้ ☐ ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้
- ☐ ต้นทุนค่าแรงงานแข่งขันได้ ☐ อัตราแลกเปลี่ยนเหมาะสม
- ☐ ขายสินค้าที่ได้รับ GSP ☐ สิทธิประโยชน์ทางภาษี เช่น ชดเชย, 19ทวิ, BOI ฯ
- ☐ ข้อตกลง FTA (โปรดระบุ) ประเทศ
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)
 (2)
 (3)

8. สินค้าที่ผลิต ปริมาณการผลิต การใช้วัตถุดิบหลัก และการจำหน่ายสินค้า (ปี 2550)

สินค้าที่ผลิต	ปริมาณการผลิต ปี 2550 (หน่วย)	วัตถุดิบ		การจำหน่าย	
		นำเข้า	ในประเทศ	ต่างประเทศ (ระบุประเทศ)	ในประเทศ
1.		 %	 %	 %	 %
		1.	1.	1.	
		2.	2.	2.	
		3.	3.	3.	
		4.	4.	4.	
2.		 %	 %	 %	 %
		1.	1.	1.	
		2.	2.	2.	
		3.	3.	3.	
		4.	4.	4.	
3.		 %	 %	 %	 %
		1.	1.	1.	
		2.	2.	2.	
		3.	3.	3.	
		4.	4.	4.	

ส่วนที่ 2 การใช้สิทธิประโยชน์ในการส่งออก

9. การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษีอากรเพื่อส่งเสริมการส่งออกจากภาครัฐ (ปี 2550)

☐ ใช้สิทธิฯ โปรตระบุสัดส่วนการใช้สิทธิประโยชน์เทียบกับมูลค่าการส่งออกโดยประมาณ

สิทธิประโยชน์	สัดส่วน (%)	เหตุผลที่ใช้/ข้อคิดเห็น
1. การลดหย่อนค่าภาษีอากร **		☐ ค่าใช้จ่ายต่ำ ☐ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ☐ สะดวก รวดเร็ว ☐ ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) (2) (3)
2. BOI		☐ ค่าใช้จ่ายต่ำ ☐ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ☐ สะดวก รวดเร็ว ☐ ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) (2) (3)
3. การคืนอากร ตามมาตรา 19 ทวิ		☐ ค่าใช้จ่ายต่ำ ☐ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ☐ สะดวก รวดเร็ว ☐ ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) (2) (3)

สิทธิประโยชน์	สัดส่วน (%)	เหตุผลที่ใช้/ข้อคิดเห็น
4. คลังสินค้าทัณฑ์บน (โรงผลิตสินค้า)		☐ ค่าใช้จ่ายต่ำ ☐ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ☐ สะดวก รวดเร็ว ☐ ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) (2) (3)
5. เขตปลอดอากร		☐ ค่าใช้จ่ายต่ำ ☐ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ☐ สะดวก รวดเร็ว ☐ ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) (2) (3)
6. เขตประกอบการเสรี (EPZ เดิม)		☐ ค่าใช้จ่ายต่ำ ☐ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้ ☐ สะดวก รวดเร็ว ☐ ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) (2) (3)

☐ ไม่ได้ใช้สิทธิประโยชน์

- เนื่องจาก ☐ 1) ค่าใช้จ่ายสูงกว่าเงินที่ได้คืน ☐ 2) ไม่มีภาระภาษีที่จะคืน
☐ 3) ไม่ทราบข้อมูล ☐ 4) ใช้วัตถุดิบในประเทศส่วนใหญ่
☐ 5) อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)
(2)
(3)

**** กรณีตอบการใช้สิทธิประโยชน์เขตเขตค่าภาษีอากร ข้อ 1. กรุณาตอบในส่วนที่ 3 และ 4 ในหน้า 6 – หน้า 12**

**** ส่วนที่ 3 – 4 หน้า 6 – 12 ตอบเฉพาะผู้ที่ใช้สิทธิประโยชน์ลดหย่อนค่าภาษีอากร ****

ส่วนที่ 3 สิทธิประโยชน์มาตรการลดหย่อนค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออก

10. กิจการของท่านได้ยื่นขอรับเงินลดหย่อนค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออก ตั้งแต่ปี.....ถึงปี.....

11. ท่านยังใช้สิทธิขอรับเงินลดหย่อนอยู่หรือไม่

☐ ใช่

☐ ไม่ใช่ (โปรดระบุช่วงเวลา/ปีที่เริ่มไม่ใช่ พร้อมเหตุผล)) ตั้งแต่ปี

เนื่องจาก ☐ 1) เปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่น ☐ 2) ค่าใช้จ่ายสูง ☐ 3) ได้คืนภาระภาษีน้อย

☐ 4) อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)

(2)

(3)

12. เหตุผลในการเลือกใช้สิทธิขอรับเงินลดหย่อนค่าภาษีอากร (โปรดระบุ 3 อันดับ ตามความสำคัญ)

☐ ค่าใช้จ่ายการขอรับเงินลดหย่อนต่ำกว่ามาตรการอื่น

☐ การขอรับเงินลดหย่อนสะดวก รวดเร็ว

☐ ไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้

☐ ไม่ได้วางแผนส่งออกล่วงหน้า

☐ ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น

☐ ใช้วัตถุดิบในประเทศส่วนใหญ่

☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)

(2)

(3)

13. ท่านใช้สิทธิขอรับเงินลดหย่อนค่าภาษีอากรจากกรณี

☐ 1) ส่งออกสินค้า (ตามกฎหมายศุลกากร)

☐ 2) ขายสินค้าให้แก่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามโครงการเงินกู้หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ

☐ 3) ขายสินค้าให้แก่องค์การระหว่างประเทศ

14. ประเภทสินค้าส่งออกของกิจการท่านที่ได้รับเงินชดเชยค่าภาษีอากรมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ (ปี 2550)

- 1) ประเภทสินค้า.....ประเภทพิกัด.....
 2) ประเภทสินค้า.....ประเภทพิกัด.....
 3) ประเภทสินค้า.....ประเภทพิกัด.....

15. ท่านขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออกคิดเป็นมูลค่าส่งออก มูลค่าเงินชดเชย และการใช้บัตรภาษีชำระภาษีประมาณปีละ (ปี 2550)

มูลค่าการส่งออก	☐ < 1 ล้านบาท	☐ > 1 ล้านบาท – 5 ล้านบาท
(ที่ได้เงินชดเชยฯ)	☐ > 5 ล้านบาท – 10 ล้านบาท	☐ > 10 ล้านบาท – 50 ล้านบาท
	☐ > 50 ล้านบาท – 100 ล้านบาท	☐ > 100 ล้านบาท – 500 ล้านบาท
	☐ > 500 ล้านบาท – 1,000 ล้านบาท	☐ > 1,000 ล้านบาท

มูลค่าเงินชดเชย	☐ < 5 หมื่นบาท	☐ > 5 หมื่นบาท – 1 แสนบาท
	☐ > 1 แสนบาท – 5 แสนบาท	☐ > 5 แสนบาท – 1 ล้านบาท
	☐ > 1 ล้านบาท – 10 ล้านบาท	☐ > 10 ล้านบาท – 100 ล้านบาท
	☐ > 100 ล้านบาท – 500 ล้านบาท	☐ > 500 ล้านบาท

การใช้บัตรภาษีชำระภาษี	☐ < 5 หมื่นบาท	☐ > 5 หมื่นบาท – 1 แสนบาท
	☐ > 1 แสนบาท – 5 แสนบาท	☐ > 5 แสนบาท – 1 ล้านบาท
	☐ > 1 ล้านบาท – 10 ล้านบาท	☐ > 10 ล้านบาท – 100 ล้านบาท
	☐ > 100 ล้านบาท – 500 ล้านบาท	☐ > 500 ล้านบาท

16. ท่านได้รับเงินชดเชยฯ (ปี 2550) ทำให้กิจการท่าน

มีค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ประมาณปีละ

มีกำไรเพิ่มขึ้นประมาณปีละ

บาท
%

17. บัตรภาษีที่ได้รับ ท่านใช้บัตรภาษีเอง หรือโอนให้ผู้อื่น

- ☐ 1) ใช้เองไม่โอน ☐ 2) โอนให้ผู้อื่นบางส่วน ☐ 3) โอนให้ผู้อื่นทั้งหมด

18. กรณีโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น ท่านโอนให้แก่

- ☐ ธนาคาร ☐ เจ้าหนี้กิจการ ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ)

19. กรณีใช้บัตรภาษีชำระภาษีเอง ท่านนำบัตรภาษีไปชำระภาษีประเภทใด (ตอบได้มากกว่า 1 รายการ และ กรุณาระบุสัดส่วน)

- ☐ ภาษีเงินได้นิติบุคคล % ☐ ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา %
- ☐ ภาษีมูลค่าเพิ่ม % ☐ อกรขาเข้า %
- ☐ ภาษีสรรพสามิต %
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) %
- (2) %
- (3) %

20. ถ้าหากกำหนดคุณสมบัติของผู้มีสิทธิขอรับเงินชดเชยฯ ต้องเป็นผู้ที่ไม่ได้ใช้สิทธิมาตรการอื่น กิจการท่านจะ ได้รับผลกระทบหรือไม่

เพราะเหตุใด

- ☐ ไม่ได้รับผลกระทบ

เนื่องจาก ☐ 1. สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้

- ☐ 2. อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) %
- (2) %
- (3) %

- ☐ ได้รับผลกระทบ

เนื่องจาก ☐ 1. ไม่สามารถใช้สิทธิมาตรการอื่นได้

- ☐ 2. อื่นๆ (โปรดระบุ) (1) %
- (2) %
- (3) %

ส่วนที่ 4 ผลกระทบจากการยกเลิกมาตรการชดเชยค่าภาษีอากรสำหรับสินค้าส่งออก

21. ท่านทราบนโยบายที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยฯ หรือไม่ (ถ้าทราบ ทราบจากที่ใด)

- ☐ ทราบ จาก ☐ กรมศุลกากร ☐ สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง
- ☐ สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย ☐ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)
 (2)
 (3)

☐ ไม่ทราบ

22. ท่านคิดว่าการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะส่งผลกระทบต่อกิจการท่านหรือไม่ อย่างไร

(ตอบได้มากกว่า 1 รายการ และกรุณาเรียงตามลำดับความสำคัญ)

- ☐ มีผลกระทบ โดย
- ☐ ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้
 - ☐ ความสามารถในการส่งออกลดลง
 - ☐ ทางเลือกในการใช้สิทธิประโยชน์ลดลง
 - ☐ ต้นทุนของบริษัทเพิ่มขึ้น
 - ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)
 (2)
 (3)
- ☐ ไม่ได้รับผลกระทบ เนื่องจาก
- ☐ สามารถไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้
 - ☐ ได้คืนภาระภาษีน้อยมาก
 - ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)
 (2)
 (3)

23. หากรัฐยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ท่านสามารถใช้สิทธิประโยชน์ด้านใด (ระบุได้มากกว่า 1 มาตรการ)

□ ใช้สิทธิประโยชน์

- ☐ BOI ☐ การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ☐ คลังสินค้าทัณฑ์บน (โรงผลิตสินค้า)
- ☐ เขตปลอดอากร ☐ เขตประกอบการเสรี (EPZ เดิม)
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)
- (2)
- (3)

❑ ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ เนื่องจาก

- ☐ ไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของมาตรการอื่น
- ☐ ค่าใช้จ่ายสูง
- ☐ ได้คืนภาระภาษีน้อยมาก
- ☐ อื่นๆ (โปรดระบุ) (1)
(2)
(3)

24. หากท่านไม่สามารถเลือกใช้สิทธิประโยชน์ตามข้อ 23 ท่านต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนหรือไม่ อย่างไร

- ไม่ต้องการ เนื่องจาก
- (1)
- (2)
- (3)
- ต้องการ (โปรดระบุ)
- (1)
- (2)
- (3)

27. กรณีที่ท่านยังไม่ได้ปรับตัว ท่านต้องการระยะในการปรับตัวเท่าใด

☐ 1 ปี ☐ 2 ปี ☐ 3 ปี

28. ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

- (1)
- (2)
- (3)

- ขอขอบคุณที่สละเวลาตอบแบบสอบถาม -
สำนักนโยบายภาษี สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง

ภาคผนวก ค

ตัวแปรข้อมูล รายการของข้อมูล และค่ารหัสข้อมูลแบบสอบถาม

ตารางแสดงชื่อตัวแปรข้อมูล รายการของข้อมูล และค่ารหัสข้อมูลแบบสอบถาม

ข้อ	รายการของข้อมูล	ค่ารหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
1	ปี พ.ศ.เริ่มเปิดกิจการ	ตัวเลขปีพ.ศ.	q1	1. Mission Value (รหัส 9999) หมายถึง กรณีที่คำถามนั้นต้องตอบ แต่ผู้ตอบ ไม่ ตอบ หรือ ไม่ระบุ 2. กรณีคำตอบที่ไม่ถูกเลือก/ไม่ จำเป็นต้องตอบ จะเป็นข้อมูลที่ว่าง 3. รหัส 8888 กรณีตอบ แต่ไม่สมบูรณ์ เช่น ไม่ระบุชื่อประเทศ หรือ สัดส่วนร้อยละ ไม่เท่ากับ 100 หรือไม่ระบุสัดส่วน เป็นต้น
2	รูปแบบกิจการ		q2	
		1 = บริษัทมหาชน		
		2 = บริษัทจำกัด		
		3 = ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล		
		4 = ห้างหุ้นส่วนจำกัด		
		5 = กิจการร่วมค้า		
	กิจการอื่น ๆ	6 = อื่น ๆ	q2_other	
3	ทุนจดทะเบียน	ตัวเลขจำนวนเงิน (หน่วยบาท)	q3_cap	
	รหัสประเภททุนไทย	1 = ทุนไทยรหัส	q3_codeThai	
	สัดส่วนทุนไทย	ตัวเลข = ร้อยละ	q3_perCapth	
	รหัสประเภททุนต่างประเทศ 1	2 = ทุนต่างประเทศ	q3_codeFr1	
	ชื่อประเภททุนต่างประเทศ 1	ตัวอักษร = ชื่อประเทศ	q3_nameFr1	
	สัดส่วนทุนต่างประเทศ 1	ตัวเลข = ร้อยละ	q3_perCapfr1	
	รหัสประเภททุนต่างประเทศ 2	2 = ทุนต่างประเทศ	q3_codeFr2	
	ชื่อประเภททุนต่างประเทศ 2	ตัวอักษร = ชื่อประเทศ	q3_nameFr2	
	สัดส่วนทุนต่างประเทศ 2	ตัวเลข = ร้อยละ	q3_perCapfr2	
4	พนักงาน Fulltime	ตัวเลข = จำนวนพนักงาน Fulltime	q4_fulltime	
	พนักงาน Parttime	ตัวเลข = จำนวนพนักงาน Parttime	q4_parttime	
5	ลักษณะกิจการ			
		1 = ผลิตสินค้าเอง	q5_1	
		2 = บรรจุ ผสม ประกอบ	q5_2	
		3 = ซื้อมาขายไป	q5_3	
		4 = รับจ้างผลิต	q5_4	
		5 = อื่น ๆ	q5_5	
		ปลายเปิด 1	q5_5_Other1	
		ปลายเปิด 2	q5_5_Other2	

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
	สัดส่วน			
	1) ผลิตสินค้าเอง	ตัวเลข = ร้อยละ	q5_1_Per	
	2) บรรจุ ผสม ประกอบ	ตัวเลข = ร้อยละ	q5_2_Per	
	3) ซื้อมาขายไป	ตัวเลข = ร้อยละ	q5_3_Per	
	4) รับจ้างผลิต	ตัวเลข = ร้อยละ	q5_4_Per	
	5) อื่น ๆ	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q5_5_Other1_Per	
		ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q5_5_Other2_Per	
6	ระบบสินค้าที่ผลิต 3 อันดับแรก			
	1. สินค้าที่ 1	ตัวอักษร = ชื่อสินค้า	q6_prod_1	
	ปริมาณการผลิต	ตัวอักษร = ปริมาณการผลิต	q6_Vol_1	
	วัตถุดิบนำเข้า	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_1_Material_im_w	
	วัตถุดิบในประเทศ	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_1_Material_in_w	
	จำหน่ายต่างประเทศ	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_1_Distribute_ex_w	
	จำหน่ายในประเทศ	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_1_Distribute_in_w	
	2. สินค้าที่ 2	ตัวอักษร = ชื่อสินค้า	q6_prod_2	
	ปริมาณการผลิต	ตัวอักษร = ปริมาณการผลิต	q6_Vol_2	
	วัตถุดิบนำเข้า	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_2_Material_im_w	
	วัตถุดิบในประเทศ	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_2_Material_in_w	
	จำหน่ายต่างประเทศ	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_2_Distribute_ex_w	
	จำหน่ายในประเทศ	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_2_Distribute_in_w	
	3. สินค้าที่ 3	ตัวอักษร = ชื่อสินค้า	q6_prod_3	
	ปริมาณการผลิต	ตัวอักษร = ปริมาณการผลิต	q6_Vol_3	
	วัตถุดิบนำเข้า	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_3_Material_im_w	
	วัตถุดิบในประเทศ	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_3_Material_in_w	
	จำหน่ายต่างประเทศ	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_3_Distribute_ex_w	
	จำหน่ายในประเทศ	ตัวเลข = ร้อยละ	q6_3_Distribute_in_w	

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
7	ปัจจัยที่ทำให้กิจการมีความสามารถในการส่งออก ได้ดี			
		1 = ราคาสินค้าที่แข่งขันได้	q7_1	
		2 = ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้	q7_2	
		3 = ต้นทุนค่าแรงงานแข่งขันได้	q7_3	
		4 = อัตราแลกเปลี่ยนเหมาะสม	q7_4	
		5 = ขายสินค้าที่ได้รับ GSP	q7_5	
		6 = สิทธิประโยชน์ทางภาษี	q7_6	
		7 = ข้อตกลง FTA	q7_7	
		ประเทศ = ตัวอักษร	q7_7_FTA	
		8 = อื่น ๆ	q7_8	
		ปลายเปิด 1	q7_8_Other1	
		ปลายเปิด 2	q7_8_Other2	
8	การใช้สิทธิประโยชน์			
		1 = ใช้สิทธิ	q8_Code	
		2 = ไม่ใช้สิทธิ		
		กรณีไม่ใช้สิทธิ		
		1 = ค่าใช้จ่ายสูงกว่าเงินที่ได้คืน	q8_unused_1	
		2 = ไม่มีภาระภาษีที่จะคืน	q8_unused_2	
		3 = ไม่ทราบข้อมูล	q8_unused_3	
		4 = ใช้วัตถุดิบในประเทศส่วนใหญ่	q8_unused_4	
		5 = อื่น ๆ	q8_unused_5	
		ปลายเปิด 1	q8_unused_Other1	
		ปลายเปิด 2	q8_unused_Other2	
		กรณีใช้สิทธิ		
		1 = การขดเชยค่าภาษีอากร**	q8_code_Used_1	

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
		สัดส่วน	q8_Used_1	
		เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used1_1	
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used1_2	
	3) สะดวก รวดเร็ว	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used1_3	
	4) ได้คึกคักกระปรี้กระเปร่ามากกว่ามาตรการอื่น	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used1_4	
	5) อื่น ๆ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used1_5	
	ปลายเปิด 1	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used1_Other1	
	ปลายเปิด 2	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used1_Other2	
		2) BOI	q8_code_Used_2	
		สัดส่วน	q8_Used_2	
		เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used2_1	
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used2_2	
	3) สะดวก รวดเร็ว	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used2_3	
	4) ได้คึกคักกระปรี้กระเปร่ามากกว่ามาตรการอื่น	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used2_4	
	5) อื่น ๆ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used2_5	
	ปลายเปิด 1	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used2_Other1	
	ปลายเปิด 2	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used2_Other2	
		3) การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ	q8_code_Used_3	
		สัดส่วน	q8_Used_3	

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
		เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used3_1	
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used3_2	
	3) สะดวก รวดเร็ว	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used3_3	
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used3_4	
	5) อื่น ๆ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used3_5	
	ปลายเปิด 1	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used3_Other1	
	ปลายเปิด 2	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used3_Other2	
		4) คลังสินค้าทัณฑ์บน (โรงผลิตสินค้า)	q8_code_Used_4	
		สัดส่วน	q8_Used_4	
		เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used4_1	
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used4_2	
	3) สะดวก รวดเร็ว	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used4_3	
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used4_4	
	5) อื่น ๆ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used4_5	
	ปลายเปิด 1	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used4_Other1	
	ปลายเปิด 2	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used4_Other2	
		5) เขตปลอดอากร	q8_code_Used_5	
		สัดส่วน	q8_Used_5	
		เหตุผล		

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used5_1	
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used5_2	
	3) สะดวก รวดเร็ว	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used5_3	
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used5_4	
	5) อื่น ๆ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used5_5	
	ปลายเปิด 1	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used5_Other1	
	ปลายเปิด 2	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used5_Other2	
		6) เขตประกอบการเสรี	q8_code_Used_6	
		สัดส่วน	q8_Used_6	
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ	ตัวเลข = ร้อยละ		
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used6_1	
	3) สะดวก รวดเร็ว	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used6_2	
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used6_3	
	5) อื่น ๆ	ตัวเลข = ร้อยละ	q8_Reason_used6_4	
	ปลายเปิด 1	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used6_5	
	ปลายเปิด 2	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q8_Reason_used6_Other1	
		ปลายเปิด 2	q8_Reason_used6_Other2	
9	กิจการของท่านได้ยื่นขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ			
	ตั้งแต่ปี		q9_StartYear	
	ถึงปี		q9_EndYear	
10	ท่านยังใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยอยู่หรือไม่			
	ใช้สิทธิ		q10_Code	
	ไม่ใช้สิทธิ			

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
	ไม่ใช้สิทธิ ปีที่เริ่มไม่ใช้		q10_Year	
	เนื่องจาก		q10_Reason_1	
	1) เปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่น ได้แก่		q10_Reason_1_Measure	
	2) ค่าใช้จ่ายสูง		q10_Reason_2	
	3) ได้คืนภาระภาษีน้อย		q10_Reason_3	
	4) อื่น ๆ		q10_Reason_4	
	ปลายเปิด 1		q10_5_Other1	
	ปลายเปิด 2		q10_5_Other2	
11	เหตุผลในการเลือกใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยฯ			
		1) ค่าใช้จ่ายการขอรับเงินชดเชยต่ำๆ	q11_1	
		2) การขอรับเงินชดเชยสะดวก รวดเร็ว	q11_2	
		3) ไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้	q11_3	
		4) ไม่ได้วางแผนส่งออกล่วงหน้า	q11_4	
		5) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น	q11_5	
		6) ใช้วัตถุดิบในประเทศส่วนใหญ่	q11_6	
		7) อื่น ๆ	q11_7	
		ปลายเปิด 1	q11_7_Other1	
		ปลายเปิด 2	q11_7_Other2	
12	ท่านใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยฯ จากกรณี			
		1) ส่งออกสินค้า (ตามกม.ศุลกากร)	q12_1	
		2) ขายสินค้าให้แก่ส่วนราชการ	q12_2	
		3) ขายสินค้าให้แก่องค์การระหว่างปท.	q12_3	
13	ประเภทสินค้าส่งออกของกิจการฯ ที่ได้รับเงินชดเชยฯ 3 อันดับแรก			
	1) ประเภทสินค้า	ตัวอักษร = ประเภทสินค้า	q13prod1	
	ประเภทพิกัด	ตัวเลข = ประเภทพิกัด	q13tariff1	
	2) ประเภทสินค้า	ตัวอักษร = ประเภทสินค้า	q13prod2	

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
	ประเภทพิกัด	ตัวเลข = ประเภทพิกัด	q13tariff2	
	3) ประเภทสินค้า	ตัวอักษร = ประเภทสินค้า	q13prod3	
	ประเภทพิกัด	ตัวเลข = ประเภทพิกัด	q13tariff3	
14	มูลค่าการส่งออกที่ขอเงินชดเชยค่าภาษีอากร			
		1) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ล้านบาท	q14	
		2) มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 5 ล้านบาท		
		3) มากกว่า 5 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท		
		4) มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 50 ล้านบาท		
		5) มากกว่า 50 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท		
		6) มากกว่า 100 ล้านบาท ถึง 500 ล้านบาท		
		7) มากกว่า 500 ล้านบาท ถึง 1,000 ล้านบาท		
		8) มากกว่าหรือเท่ากับ 1,000 ล้านบาท		
		9) ไม่ตอบ		
15	มูลค่าเงินชดเชยค่าภาษีอากรที่ได้รับ			
		1) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	q15	
		2) มากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท		
		3) มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท		
		4) มากกว่า 5 แสนบาท ถึง 1 ล้านบาท		
		5) มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท		
		6) มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท		
		7) มากกว่า 100 ล้านบาท ถึง 500 ล้านบาท		
		8) มากกว่าหรือเท่ากับ 500 ล้านบาท		
		9) ไม่ตอบ		
16	มูลค่าการใช้บัตรภาษีอากร			
		1) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	q16	
		2) มากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท		
		3) มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท		
		4) มากกว่า 5 แสนบาท ถึง 1 ล้านบาท		
		5) มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท		

ข้อ	รายการของข้อมูล	ค่ารหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
		6) มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท		
		7) มากกว่า 100 ล้านบาท ถึง 500ล้านบาท		
		8) มากกว่าหรือเท่ากับ 500 ล้านบาท		
		9) ไม่ตอบ		
17	บัตรภาษีที่ได้รับ ท่านใช้บัตรภาษีเอง หรือโอนให้ผู้อื่น			
		1) ใช้เองไม่โอน	q17	
		2) โอนให้ผู้อื่นบางส่วน		
		3) โอนให้ผู้อื่นทั้งหมด		
18	กรณีโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น ท่านโอนให้แก่			
		1) ธนาคาร	q18	
		2) เจ้าหนี้กิจการ		
		3) อื่น ๆ		
		ระบุ กรณีโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น	q18_other	
19	กรณีใช้บัตรภาษีชำระภาษีเอง ท่านนำบัตรภาษีไปใช้ชำระภาษีใด			
		1) ภาษีเงินได้นิติบุคคล	q19_1	
		2) ภาษีสรรพสามิต	q19_2	
		3) ภาษีมูลค่าเพิ่ม	q19_3	
		4) ภาษีศุลกากร	q19_4	
		5) อื่น ๆ	q19_5	
		ปลายเปิด 1	q19_5_Other1	
		ปลายเปิด 2	q19_5_Other2	
	สัดส่วน			
	1) ภาษีเงินได้นิติบุคคล	ตัวเลข = ร้อยละ	q19_1 Per	
	2) ภาษีสรรพสามิต	ตัวเลข = ร้อยละ	q19_2 Per	
	3) ภาษีมูลค่าเพิ่ม	ตัวเลข = ร้อยละ	q19_3 Per	
	4) ภาษีศุลกากร	ตัวเลข = ร้อยละ	q19_4 Per	
	ปลายเปิด 1	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q19_5_Other1 Per	

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
	ปลายเปิด 2	ตัวเลขปลายเปิด = ร้อยละ	q19_5_Other2_Per	
20	ค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ประมาณ ปีละ	ตัวเลข (บาท)	q20	
21	ท่านทราบนโยบายที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยฯ หรือไม่	1 = ทราบ 2 = ไม่ทราบ	q21_Code	
		กรณีทราบ		
		1) กรมศุลกากร	q21_1	
		2) สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง	q21_2	
		3) สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย	q21_3	
		4) สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	q21_4	
		5) อื่น ๆ	q21_5	
		ปลายเปิด 1	q21_5_Other1	
		ปลายเปิด 2	q21_5_Other2	
		ปลายเปิด 3	q21_5_Other3	
22	ท่านคิดว่าการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะส่งผลกระทบต่อกิจการฯ	1 = มีผลกระทบ , 2 = ไม่มีผลกระทบ	q22_Code	
	1 มีผลกระทบ	1 = ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	q22_code1_1	
		2 = ความสามารถในการส่งออกลดลง	q22_code1_2	
		3 = ทางเลือกในการใช้สิทธิประโยชน์ลดลง	q22_code1_3	
		4 = ต้นทุนของบริษัทเพิ่มขึ้น	q22_code1_4	
		5 = อื่นๆ (โปรดระบุ)	q22_code1_5	
		ปลายเปิด 1	q22_code1_Other1	
		ปลายเปิด 2	q22_code1_Other2	
		ปลายเปิด 3	q22_code1_Other3	
	2 ไม่มีผลกระทบ	1 = สามารถไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้	q22_code2_1	
		2 = ได้คืนภาระภาษีน้อยมาก	q22_code2_2	
		3 = อื่นๆ (โปรดระบุ)	q22_code2_3	
		ปลายเปิด 1	q22_code2_Other1	
		ปลายเปิด 2	q22_code2_Other2	
		ปลายเปิด 3	q22_code2_Other3	

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
23	หากรัฐยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ท่านสามารถใช้สิทธิประโยชน์ด้านใด	1 = ใช้สิทธิประโยชน์ 2 = ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้	q23_Code	
	1 ใช้สิทธิประโยชน์	1) BOI	q23_code1_1	
		2) การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ	q23_code1_2	
		3) คลังสินค้าทัณฑ์บน (โรงผลิตสินค้า)	q23_code1_3	
		4) เขตปลอดอากร	q23_code1_4	
		5) เขตประกอบการเสรี (EPZ เดิม)	q23_code1_5	
		6) อื่นๆ (โปรดระบุ)	q23_code1_6	
		ปลายเปิด 1	q23_code1_Other1	
		ปลายเปิด 2	q23_code1_Other2	
		ปลายเปิด 3	q23_code1_Other3	
	2 ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ เหตุผล	1) ไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของมาตรการอื่น	q23_code2_1	
		2) ค่าใช้จ่ายสูง	q23_code2_2	
		3) ได้คืนภาระภาษีน้อยมาก	q23_code2_3	
		4) อื่นๆ (โปรดระบุ)	q23_code2_4	
		ปลายเปิด 1	q23_code2_Other1	
		ปลายเปิด 2	q23_code2_Other2	
		ปลายเปิด 3	q23_code2_Other3	
24	ท่านได้ปรับตัวเพื่อรองรับการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ แล้วหรือไม่	1 = ปรับตัวแล้ว 2 = ยังไม่ได้ปรับตัว	q24_Code	
	1 ปรับตัวแล้ว	1 = กำลังจะไปใช้มาตรการอื่น	q24_code1_1	
		ปลายเปิด 1	q24_1_Other1	
		ปลายเปิด 2	q24_1_Other2	
		ปลายเปิด 3	q24_1_Other3	

ข้อ	รายการของข้อมูล	คำรหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
		2 = ปรับไปใช้มาตรการอื่นแล้ว	q24_code1_2	
		ปลายเปิด 1	q24_2_Other1	
		ปลายเปิด 2	q24_2_Other2	
		ปลายเปิด 3	q24_2_Other3	
		3 = อื่น ๆ	q24_code1_3	
		ปลายเปิด 1	q24_3_Other1	
		ปลายเปิด 2	q24_3_Other2	
		ปลายเปิด 3	q24_3_Other3	
	2 ยังไม่ได้ปรับตัว	1) ไม่ทราบข้อมูล	q24_code2_1	
		2) ค่าใช้จ่ายสูง	q24_code2_2	
		3) ได้คืนภาระภาษีน้อย	q24_code2_3	
		4) มีความสามารถใช้มาตรการอื่นได้อยู่แล้ว	q24_code2_4	
		5) อื่น ๆ	q24_code2_5	
		ปลายเปิด 1	q24_code2_Other1	
		ปลายเปิด 2	q24_code2_Other2	
		ปลายเปิด 3	q24_code2_Other3	
25	กรณีที่ท่านยังไม่ได้ปรับตัวท่านต้องการระยะในการปรับตัวเท่าใด			
		1 ปี	q25_Code	
		2 ปี		
		3 ปี		
		อื่น ๆ	q25_other	
26	หากท่านไม่สามารถเลือกใช้สิทธิประโยชน์ตามข้อ 23 ท่านต้องการให้ภาครัฐสนับสนุน	1 = ไม่ต้องการ 2 = ต้องการ	q26_Code	
	1 ไม่ต้องการ เหตุผล	ปลายเปิด 1	q26_Other1	
		ปลายเปิด 2	q26_Other2	
		ปลายเปิด 3	q26_Other3	
	2 ต้องการ (โปรดระบุ)	ปลายเปิด 1		
		ปลายเปิด 2		

ข้อ	รายการของข้อมูล	ค่ารหัสข้อมูล	ชื่อตัวแปร	หมายเหตุ
		ปลายเปิด 3		
27	ท่านต้องการให้ปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการส่งออกเพื่อรองรับการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ไต่บ้าง อย่างไร	1 = ต้องการให้ปรับปรุง 2 = ไม่ต้องการให้ปรับปรุง	q27_Code	
	1 ต้องการให้ปรับปรุง	มาตรการ	q27_Measure_1	
		ปรับปรุงโดย		
		ปลายเปิด 1	q27_1_Improve_1	
		ปลายเปิด 2	q27_1_Improve_2	
		ปลายเปิด 3	q27_1_Improve_3	
		มาตรการ	q27_Measure_2	
		ปรับปรุงโดย		
		ปลายเปิด 1	q27_2_Improve_1	
		ปลายเปิด 2	q27_2_Improve_2	
		ปลายเปิด 3	q27_2_Improve_3	
	2 ไม่ต้องการให้ปรับปรุง			
28	ข้อเสนอแนะอื่น ๆ			
		ปลายเปิด 1	q28_recommen_1	
		ปลายเปิด 2	q28_recommen_2	
		ปลายเปิด 3	q28_recommen_3	

ภาคผนวก ง

ผลการตรวจสอบข้อมูลแต่ละรายการ จำแนกตามปัญหาที่พบ
และการแก้ไขปัญหา

ตารางแสดงผลการตรวจสอบข้อมูลแต่ละรายการ จำแนกตามปัญหาที่พบ และการแก้ไขปัญหา

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
1	ปี พ.ศ.เริ่มเปิดกิจการ	- ข้อมูลเป็นปี ค.ศ.	- ตรวจสอบจากแบบสอบถาม และแก้ไขเป็นปี พ.ศ.
2	รูปแบบกิจการ	- ไม่พบปัญหา	
	1) บริษัทมหาชน		
	2) บริษัทจำกัด		
	3) ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล		
	4) ห้างหุ้นส่วนจำกัด		
	5) กิจการร่วมค้า		
	6) อื่น ๆ		
3	ทุนจดทะเบียน	- ทุนจดทะเบียนหลักพันบาท	- ตรวจสอบและแก้ไขจากแบบสอบถาม
		- ขนาดความกว้างคอลัมน์ รับค่าสูงสุด 2,147,483,647 บาท	- ขยายความกว้างคอลัมน์ และแก้ไขข้อมูลจากแบบสอบถาม และข้อมูลจาก Online ผ่าน Internet
	ประเภททุน	- เลือกทุน แต่ไม่มีสัดส่วน	- ตรวจสอบกรณีเลือกทุนประเภทใดประเภทหนึ่ง ให้ใส่สัดส่วนเท่ากับ 100
		- สัดส่วนไม่เท่ากับ 100	- กำหนดรหัส "8888"
		- ทุนต่างประเทศ มีการบันทึกชื่อประเทศเดียวกัน แต่หลากหลายรูปแบบ เช่น สหรัฐอเมริกา, USA เป็นต้น	- แก้ไขชื่อประเทศให้อยู่ในรูปแบบเดียวกัน
4	พนักงาน Fulltime	- ไม่ตอบจำนวน พนง. หรือ	- ตรวจสอบยืนยันข้อมูลจากแบบสอบถาม
	พนักงาน Parttime	จำนวนพนักงาน Fulltime น้อยกว่า 10 คน	
5	ลักษณะกิจการ	- ไม่ระบุสัดส่วน	- ตรวจสอบจากแบบสอบถาม ถ้าเป็นลักษณะกิจการแบบเดียว ให้ใส่สัดส่วนเท่ากับ 100
	1) ผลิตสินค้าเอง		
	2) บรรจุ ผสม ประกอบ		- ถ้าเลือกหลายกิจการ สัดส่วนเท่ากับ 0 หรือค่าว่าง จะใส่รหัส "8888"
	3) ซื้อมาขายไป		
	4) รับจ้างผลิต		
	5) อื่น ๆ		
	สัดส่วน		
	1) ผลิตสินค้าเอง		
	2) บรรจุ ผสม ประกอบ		
	3) ซื้อมาขายไป		
	4) รับจ้างผลิต		
	5) อื่น ๆ		

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
6	ระบุสินค้าที่ผลิต 3 อันดับแรก	- ชื่อสินค้าปรากฏ -, ไม่ตอบ, ไม่มี, ไม่ระบุ	- ตรวจสอบจากแบบสอบถาม กรณีไม่ตอบ และล้างค่า "-", "ไม่มี" และ"ไม่ระบุ" เป็นว่าง
	1. สินค้าที่ 1		
	ปริมาณการผลิต	- ผลรวมสัดส่วนที่ไม่เท่ากับ 100 (ทั้ง 3 ชนิด)	- กำหนดรหัส "8888"
	วัตถุดิบนำเข้า		
	วัตถุดิบในประเทศ		
	จำหน่ายต่างประเทศ		
	จำหน่ายในประเทศ		
	2. สินค้าที่ 2		
	ปริมาณการผลิต		
	วัตถุดิบนำเข้า		
	วัตถุดิบในประเทศ		
	จำหน่ายต่างประเทศ		
	จำหน่ายในประเทศ		
	3. สินค้าที่ 3		
	ปริมาณการผลิต		
	วัตถุดิบนำเข้า		
	วัตถุดิบในประเทศ		
	จำหน่ายต่างประเทศ		
	จำหน่ายในประเทศ		
7	ปัจจัยที่ทำให้กิจการมีความสามารถในการส่งออก ได้ดี	- ปรากฏเครื่องหมาย / โดยไม่ได้ระบุตัวเลขลำดับความสำคัญ	- ใส่เลข 9 เพื่อแสดงว่าถูกเลือก แต่ มิได้ระบุตัวเลขลำดับความสำคัญ
	1) ราคาสินค้าที่แข่งขันได้		
	2) ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้		
	3) ต้นทุนค่าแรงงานแข่งขันได้	- ข้อย่อย 7) ข้อตกลง FTA พบ "ไม่ระบุ"	- ตรวจสอบและแก้ไขจากแบบสอบถาม
	4) อัตราแลกเปลี่ยนเหมาะสม	- ไม่ได้เลือกข้อย่อย 7) ข้อตกลง FTA แต่มีชื่อประเทศใน	- ตรวจสอบและแก้ไขจากแบบสอบถาม
	5) ขยายสินค้าที่ได้รับ GSP		
	6) สิทธิประโยชน์ทางภาษี		
	7) ข้อตกลง FTA ประเทศ.....		
	8) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
8	การใช้สิทธิประโยชน์	- ปรากฏข้อความ "ไม่ระบุสัดส่วน" "ไม่ระบุ"	- ตรวจสอบจากแบบสอบถาม
	ใช้สิทธิ		- แก้ไขโดยถ้าตอบสัดส่วน ไม่ได้ระบุเหตุผลให้ล่าง "ไม่ระบุ" ให้ว่าง
	ไม่ใช้สิทธิ		- สำหรับไม่ระบุสัดส่วนยังคงไว้ เพื่อเป็นเงื่อนไขในการกำหนดสัดส่วนให้เป็น "8888"
	ไม่ได้ใช้สิทธิ เนื่องจาก		
	1) ค่าใช้จ่ายสูงกว่าเงินที่ได้คืน		
	2) ไม่มีภาระภาษีที่จะคืน		
	3) ไม่ทราบข้อมูล		
	4) ใช้วัตถุดิบในประเทศส่วนใหญ่		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ใช้สิทธิ		
	1) การชดเชยค่าภาษีอากร**		
	สัดส่วน		
	เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ		
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		
	3) สะดวก รวดเร็ว		
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	2) BOI		
	สัดส่วน		
	เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ		
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		
	3) สะดวก รวดเร็ว		
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
	3) การคืนอาคารตามมาตรา 19 ทวิ		
	สัดส่วน		
	เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ		
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		
	3) สะดวก รวดเร็ว		
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	4) คลังสินค้าทัณฑ์บน (โรงผลิตสินค้า)		
	สัดส่วน		
	เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ		
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		
	3) สะดวก รวดเร็ว		
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	5) เขตปลอดอากร		
	สัดส่วน		
	เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ		
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		
	3) สะดวก รวดเร็ว		
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	6) เขตประกอบการเสรี		
	สัดส่วน		

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
	เหตุผล		
	1) ค่าใช้จ่ายต่ำ		
	2) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		
	3) สะดวก รวดเร็ว		
	4) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
9	กิจการของท่านได้ยื่นขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ	- ข้อมูลเป็นปี ค.ศ.	- ตรวจสอบจากแบบสอบถาม และแก้ไขเป็นปี พ.ศ.
	ตั้งแต่ปี		
	ถึงปี		
10	ท่านยังใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยอยู่หรือไม่		
	ใช้สิทธิ		
	ไม่ใช้สิทธิ		
	ไม่ใช้สิทธิ ปีที่เริ่มไม่ใช้	- ข้อมูลเป็นปี ค.ศ.	- ตรวจสอบจากแบบสอบถาม และแก้ไขเป็นปี พ.ศ.
	เนื่องจาก		
	1) เปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่น		
	ได้แก่		
	2) ค่าใช้จ่ายสูง		
	3) ได้คืนภาระภาษีน้อย		
	4) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
11	เหตุผลในการเลือกใช้สิทธิขอรับเงิน		
	1) ค่าใช้จ่ายการขอรับเงินชดเชยต่ำ	- ปรากฏเครื่องหมาย /	- ใส่เลข 9 เพื่อแสดงว่าถูกเลือก แต่

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
	2) การขอรับเงินชดเชยสะดวก รวดเร็ว		มิได้ระบุตัวเลขลำดับความสำคัญ
	3) ไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้	- ปลายเปิดปรากฏข้อความ "ไม่ระบุ"	
	4) ไม่ได้วางแผนส่งออกล่วงหน้า		
	5) ได้คืนการภาษีมากกว่ามาตรการอื่น		
	6) ใช้วัตถุดิบในประเทศส่วนใหญ่		
	7) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
12	ท่านใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยฯ จากกรณี	- ไม่พบปัญหา	
	1) ส่งออกสินค้า (ตามกม.ศุลกากร)		
	2) ขยายสินค้าให้แก่ส่วนราชการ		
	3) ขยายสินค้าให้แก่องค์การระหว่างปท.		
13	ประเภทสินค้าส่งออกของกิจการฯ ที่ได้รับเงินชดเชยฯ 3 อันดับแรก		
	1) ประเภทสินค้า	- ไม่ระบุรหัสประเภทสินค้า (ทั้ง 3 ข้อ)	- ใส่รหัส X และปล่อยว่าง (เพื่อตรวจสอบ)
	ประเภทพิกัด	- ชื่อประเภทสินค้า ปรากฏข้อความ "ไม่ตอบ ไม่มี	- อยู่ระหว่างการตรวจสอบ
	2) ประเภทสินค้า	"ไม่ระบุ" (ทั้ง 3 ข้อ)	
	ประเภทพิกัด		
	3) ประเภทสินค้า		
	ประเภทพิกัด		
14	มูลค่าการส่งออกที่ขอเงินชดเชยค่าภาษีอากร	- ไม่พบปัญหา	
	1) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ล้านบาท		
	2) มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 5 ล้านบาท		
	3) มากกว่า 5 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท		
	4) มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 50 ล้านบาท		
	5) มากกว่า 50 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท		
	6) มากกว่า 100 ล้านบาท ถึง 500 ล้านบาท		
	7) มากกว่า 500 ล้านบาท ถึง 1,000 ล้านบาท		
	8) มากกว่าหรือเท่ากับ 1,000 ล้านบาท		
	9) ไม่ตอบ		
15	มูลค่าเงินชดเชยค่าภาษีอากรที่ได้รับ	- ไม่พบปัญหา	
	1) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท		

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
	2) มากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท		
	3) มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท		
	4) มากกว่า 5 แสนบาท ถึง 1 ล้านบาท		
	5) มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท		
	6) มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท		
	7) มากกว่า 100 ล้านบาท ถึง 500 ล้านบาท		
	8) มากกว่าหรือเท่ากับ 500 ล้านบาท		
	9) ไม่ตอบ		
16	มูลค่าการใช้บัตรภาษีอากร	- ไม่พบปัญหา	
	1) น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท		
	2) มากกว่า 5 หมื่นบาท ถึง 1 แสนบาท		
	3) มากกว่า 1 แสนบาท ถึง 5 แสนบาท		
	4) มากกว่า 5 แสนบาท ถึง 1 ล้านบาท		
	5) มากกว่า 1 ล้านบาท ถึง 10 ล้านบาท		
	6) มากกว่า 10 ล้านบาท ถึง 100 ล้านบาท		
	7) มากกว่า 100 ล้านบาท ถึง 500 ล้านบาท		
	8) มากกว่าหรือเท่ากับ 500 ล้านบาท		
	9) ไม่ตอบ		
17	บัตรภาษีที่ได้รับ ท่านใช้บัตรภาษีเอง หรือโอนให้ผู้อื่น	- ไม่พบปัญหา	
	1) ใช้เองไม่โอน		
	2) โอนให้ผู้อื่นบางส่วน		
	3) โอนให้ผู้อื่นทั้งหมด		
18	กรณีโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น ท่านโอนให้แก่		
	1) ธนาคาร		
	2) เจ้าหนี้กิจการ		
	3) อื่น ๆ		
	ระบุ กรณีโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น	- ตรวจสอบ ไม่ตอบ , ไม่ระบุ	- อยู่ระหว่างการตรวจสอบ
19	กรณีใช้บัตรภาษีชำระภาษีเอง ท่านนำบัตรภาษีไปใช้ชำระภาษีใด		
	1) ภาษีเงินได้นิติบุคคล		

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
	2) ภาษีสรรพสามิต		
	3) ภาษีมูลค่าเพิ่ม		
	4) ภาษีศุลกากร		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1	- ตรวจสอบไม่ตอบ	- อยู่ระหว่างการตรวจสอบ
	ปลายเปิด 2	- ตรวจสอบ - , XXX และ ไม่ระบุ	- อยู่ระหว่างการตรวจสอบ
	สัดส่วน	- สัดส่วนไม่เท่ากับ 100	- อยู่ระหว่างการพิจารณา
	1) ภาษีเงินได้นิติบุคคล	- ตรวจสอบสัดส่วน 0	- ตรวจสอบจากแบบสอบถาม ถ้าตอบกรณีเดียวให้ใส่สัดส่วนเท่ากับ 100
	2) ภาษีสรรพสามิต		
	3) ภาษีมูลค่าเพิ่ม		
	4) ภาษีศุลกากร		
	ปลายเปิด 1		- ถ้าเลือกหลายกรณี สัดส่วนเท่ากับ 0 หรือค่าว่าง จะกำหนดรหัส "8888"
	ปลายเปิด 2		
20	ค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ประมาณ ปีละ	- ไม่พบปัญหา	
21	ท่านทราบนโยบายที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยฯ หรือไม่	- ไม่พบปัญหา	
	1 ทราบ		
	1) กรมศุลกากร		
	2) สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง		
	3) สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย		
	4) สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
	2 ไม่ทราบ		
22	ท่านคิดว่าการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ จะส่งผลกระทบต่อกิจการฯ	- ข้อมูลคำตอบ และเหตุผล อยู่ร่วมกัน ทำให้การแปลค่าข้อมูล SPSS ไม่ชัดเจน	- จำแนกข้อมูล และเหตุผลอย่างชัดเจน
	1 มีผลกระทบ เหตุผล		

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
	1) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		
	2) ความสามารถในการส่งออกลดลง		
	3) ทางเลือกในการใช้สิทธิประโยชน์ลดลง		
	4) ต้นทุนของบริษัทเพิ่มขึ้น		
	5) อื่นๆ (โปรดระบุ)		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
	2 ไม่มีผลกระทบ		
	1)สามารถไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้		
	2) ได้คืนภาระภาษีน้อยมาก		
	3) อื่นๆ (โปรดระบุ)		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
23	หากรัฐยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ท่านสามารถใช้สิทธิประโยชน์ด้านใด	- ข้อมูลคำตอบ และเหตุผล อยู่ร่วมกัน ทำให้การแปลค่าข้อมูล SPSS ไม่ชัดเจน	- จำแนกข้อมูล และเหตุผลอย่างชัดเจน
	1 ใช้สิทธิประโยชน์		
	1) BOI		
	2) การคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ		
	3) คลังสินค้าทัณฑ์บน (โรงผลิตสินค้า)		
	4) เขตปลอดอากร		
	5) เขตประกอบการเสรี (EPZ เดิม)		
	6) อื่นๆ (โปรดระบุ)		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
	2 ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้ เหตุผล		
	1) ไม่เข้าหลักเกณฑ์เงื่อนไขของมาตรการอื่น		
	2) ค่าใช้จ่ายสูง		

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
	3) ได้คืนภาระภาซีน้อยมาก		
	4) อื่นๆ (โปรดระบุ)		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
24	ท่านได้ปรับตัวเพื่อรองรับการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ แล้วหรือไม่	- ข้อมูลคำตอบ และเหตุผล อยู่ร่วมกัน ทำให้การแปลค่าข้อมูล SPSS ไม่ชัดเจน	- จำแนกข้อมูล และเหตุผลอย่างชัดเจน
	1 ปรับตัวแล้ว โดย		
	1) กำลังจะไปใช้มาตรการอื่น		
	ปลายเปิด 1	- ตรวจสอบกรณีตอบ "ไม่ระบุ" (ทั้ง 2 มาตรการ)	- ตรวจสอบแบบสอบถาม ถ้าไม่ตอบจะล้างค่า "ไม่ระบุ" เป็นว่าง
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
	2) ปรับไปใช้มาตรการอื่นแล้ว		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
	2) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
	2 ยังไม่ได้ปรับตัว (เหตุผล)		
	1) ไม่ทราบข้อมูล		
	2) ค่าใช้จ่ายสูง		
	3) ได้คืนภาระภาซีน้อย		
	4) มีความสามารถใช้มาตรการอื่นได้อยู่แล้ว		
	5) อื่น ๆ		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
25	กรณีที่ท่านยังไม่ได้ปรับตัวท่านต้องการระยะในการปรับตัวเท่าใด		
	1 ปี		
	2 ปี		

ข้อ	รายการ	ปัญหาที่พบ	การแก้ไขปัญหา
	3 ปี		
	อื่น ๆ		
26	หากท่านไม่สามารถเลือกใช้สิทธิประโยชน์ตามข้อ 23 ท่านต้องการให้ ภาครัฐสนับสนุน	- ข้อมูลคำตอบ และเหตุผล อยู่ร่วมกัน ทำให้การแปลค่า ข้อมูล SPSS ไม่ชัดเจน	- จำแนกข้อมูล และเหตุผลอย่างชัดเจน
	1 ไม่ต้องการ เหตุผล		
	ปลายเปิด 1	- ตรวจสอบกรณีตอบ "ไม่ระบุ"	- ตรวจสอบแบบสอบถาม ถ้าไม่ตอบ
	ปลายเปิด 2		จะล้างค่า "ไม่ระบุ" เป็นว่าง
	ปลายเปิด 3		
	2 ต้องการ (โปรดระบุ)		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
27	ท่านต้องการให้ปรับปรุงมาตรการส่งเสริมการส่งออกเพื่อรองรับการ ยกเลิกมาตรการขดเข้ฯ ไดบ้าง อย่างไร	- ตรวจสอบกรณีตอบ "ไม่ระบุ"	- ตรวจสอบแบบสอบถาม ถ้าไม่ตอบจะล้าง ค่า "ไม่ระบุ" เป็นว่าง
	1 ต้องการให้ปรับปรุง		
	มาตรการ		
	ปรับปรุงโดย		
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		
	2 ไม่ต้องการให้ปรับปรุง		
28	ข้อเสนอแนะอื่น ๆ	- ไม่พบปัญหา	
	ปลายเปิด 1		
	ปลายเปิด 2		
	ปลายเปิด 3		

ภาคผนวก จ

รายละเอียดการประมวลผลแบบสอบถาม

รายละเอียดการประมวลผลแบบสอบถาม

เป็นรายละเอียดการประมวลผลข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 14.0
ประมวลแบบสอบถาม 28 ข้อ รายละเอียดมีดังนี้

Summarize

ตารางข้อ 1 ข้อมูลปีที่เริ่มกิจการ

Case Processing Summary

	Cases					
	Included		Excluded		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
ปีที่เริ่มกิจการ * กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	723	94.5%	42	5.5%	765	100.0%

ข้อ 1 ปีที่เริ่มกิจการ

ปีที่เริ่มกิจการ

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
กลุ่ม 1	147	2490	2551	2538.93	9.925
กลุ่ม 2	576	2494	2551	2533.24	10.789
Total	723	2490	2551	2534.40	10.857

Crosstabs

ตารางข้อ 2 รูปแบบกิจการ

Case Processing Summary

	Cases					
	Valid		Missing		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * รูปแบบกิจการ	762	99.6%	3	.4%	765	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * รูปแบบกิจการ Crosstabulation

			รูปแบบกิจการ					Total
			บริษัท มหาชน	บริษัทจำกัด	ห้างหุ้นส่วน สามัญนิติ บุคคล	ห้างหุ้นส่วน จำกัด	อื่นๆ	
กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	4	140	0	13	2	159
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	2.5%	88.1%	.0%	8.2%	1.3%	100.0%
		% within รูปแบบกิจการ	11.1%	21.1%	.0%	24.1%	33.3%	20.9%
		% of Total	.5%	18.4%	.0%	1.7%	.3%	20.9%
	กลุ่ม 2	Count	32	524	2	41	4	603
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	5.3%	86.9%	.3%	6.8%	.7%	100.0%
		% within รูปแบบกิจการ	88.9%	78.9%	100.0%	75.9%	66.7%	79.1%
		% of Total	4.2%	68.8%	.3%	5.4%	.5%	79.1%
Total		Count	36	664	2	54	6	762
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	4.7%	87.1%	.3%	7.1%	.8%	100.0%
		% within รูปแบบกิจการ	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	4.7%	87.1%	.3%	7.1%	.8%	100.0%

Summarize

ตารางข้อ 3-1 ทุนจดทะเบียน

Case Processing Summary

	Cases					
	Included		Excluded		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
ทุนจดทะเบียน * กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	715	93.5%	50	6.5%	765	100.0%

ตารางข้อ 3-1 ทุนจดทะเบียน

ทุนจดทะเบียน

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	N	Range	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Std. Error of Skewness	Kurtosis	Std. Error of Kurtosis
กลุ่ม 1	147	4670403072.00	120000.00	4670523072.00	76984073.0068	390693047.62403	11.305	.200	133.337	.397
กลุ่ม 2	568	30189900000.00	100000.00	30190000000.00	233596954.2465	1556268343.25004	16.087	.103	283.791	.205
Total	715	30189900000.00	100000.00	30190000000.00	201398222.0196	1399483455.19417	17.668	.091	346.294	.183

Crosstabs

ตารางข้อ 3-2 ลักษณะทุนจดทะเบียน

Case Processing Summary

	Cases					
	Valid		Missing		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ทุนไทยหรือต่างประเทศ	743	97.1%	22	2.9%	765	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ทุนไทยหรือต่างประเทศ Crosstabulation

			ทุนไทยหรือต่างประเทศ			Total
			ทุนไทยทั้งหมด	ทุนต่างประเทศทั้งหมด	ทั้งทุนไทยและทุนต่างประเทศ	
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	94	19	37	150
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	62.7%	12.7%	24.7%	100.0%
		% within ทุนไทยหรือต่างประเทศ	18.1%	35.8%	21.5%	20.2%
		% of Total	12.7%	2.6%	5.0%	20.2%
	กลุ่ม 2	Count	424	34	135	593
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	71.5%	5.7%	22.8%	100.0%
		% within ทุนไทยหรือต่างประเทศ	81.9%	64.2%	78.5%	79.8%
		% of Total	57.1%	4.6%	18.2%	79.8%
Total		Count	518	53	172	743
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	69.7%	7.1%	23.1%	100.0%
		% within ทุนไทยหรือต่างประเทศ	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	69.7%	7.1%	23.1%	100.0%

Frequencies

ตารางข้อ 3-3 ต่างประเทศที่มีทุน กลุ่ม 1 ที่มีทุนต่างประเทศอย่างเดียว

Statistics

ประเทศ1

N	Valid	19
	Missing	0

ประเทศ1

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative
Valid	ญี่ปุ่น	13	68.4	68.4	68.4
	ไต้หวัน	2	10.5	10.5	78.9
	สหรัฐอเมริกา	2	10.5	10.5	89.5
	สิงคโปร์	1	5.3	5.3	94.7
	ไอร์แลนด์,อินโดนีเซีย	1	5.3	5.3	100.0
	Total	19	100.0	100.0	

Frequencies

ตารางข้อ 3-4 ต่างประเทศที่มีทุน กลุ่ม 2 ที่มีทุนต่างประเทศอย่างเดียว

Statistics

ประเทศ1

N	Valid	40
	Missing	0

ประเทศ1

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ญี่ปุ่น	19	47.5	47.5	47.5
	สหรัฐอเมริกา	6	15.0	15.0	62.5
	ไต้หวัน	4	10.0	10.0	72.5
	เยอรมนี	3	7.5	7.5	80.0
	8888	2	5.0	5.0	85.0
	สหราชอาณาจักร	1	2.5	2.5	87.5
	เกาหลีใต้	1	2.5	2.5	90.0
	ฝรั่งเศส	1	2.5	2.5	92.5
	ลักเซมเบิร์ก	1	2.5	2.5	95.0
	สิงคโปร์	1	2.5	2.5	97.5
	อังกฤษ	1	2.5	2.5	100.0
	Total	40	100.0	100.0	

Frequencies

ตารางข้อ 3-5 ต่างประเทศที่มีทุน กลุ่ม 1 ที่มีทั้งทุนไทยและทุนต่างประเทศ

Statistics

ประเทศ1

N	Valid	40
	Missing	0

ประเทศ1

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ญี่ปุ่น	10	25.0	25.0	25.0
	ไต้หวัน	7	17.5	17.5	42.5
	สิงคโปร์	5	12.5	12.5	55.0
	จีน	3	7.5	7.5	62.5
	สหรัฐอเมริกา	2	5.0	5.0	67.5
	มาเลเซีย	2	5.0	5.0	72.5
	8888	2	5.0	5.0	77.5
	เนเธอร์แลนด์	2	5.0	5.0	82.5
	ฮ่องกง	1	2.5	2.5	85.0
	พม่า	1	2.5	2.5	87.5
	ออสเตรเลีย	1	2.5	2.5	90.0
	เกาหลีใต้	1	2.5	2.5	92.5
	ญี่ปุ่น,สิงคโปร์	1	2.5	2.5	95.0
	กัมพูชา	1	2.5	2.5	97.5
	แคนาดา	1	2.5	2.5	100.0
	Total	40	100.0	100.0	

Frequencies

ตารางข้อ 3-6 ต่างประเทศที่มีทุน กลุ่ม 2 ที่มีทั้งทุนไทยและทุนต่างประเทศ

Statistics

ประเทศ1

N	Valid	158
	Missing	0

ประเทศ1

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative
Valid	ญี่ปุ่น	54	34.2	34.2	34.2
	สิงคโปร์	16	10.1	10.1	44.3
	มาเลเซีย	9	5.7	5.7	50.0
	ฮ่องกง	8	5.1	5.1	55.1
	สหรัฐอเมริกา	8	5.1	5.1	60.1
	ไต้หวัน	6	3.8	3.8	63.9
	8888	5	3.2	3.2	67.1
	อื่น ๆ	5	3.2	3.2	70.3
	จีน	4	2.5	2.5	72.8
	เยอรมนี	4	2.5	2.5	75.3
	สวีเดน	3	1.9	1.9	77.2
	ฝรั่งเศส	3	1.9	1.9	79.1
	แคนาดา	3	1.9	1.9	81.0
	เบลเยียม	2	1.3	1.3	82.3
	อินเดีย	2	1.3	1.3	83.5
	ออสเตรเลีย	2	1.3	1.3	84.8
	อังกฤษ	2	1.3	1.3	86.1
	ปากีสถาน	2	1.3	1.3	87.3
	นอร์เวย์	1	.6	.6	88.0
	อินโดนีเซีย	1	.6	.6	88.6
	เกาหลี	1	.6	.6	89.2
	เกาหลีใต้	1	.6	.6	89.9
	อเมริกา, ฝรั่งเศส	1	.6	.6	90.5
	เยอรมนี + มาเลเซีย	1	.6	.6	91.1
	สหราชอาณาจักร	1	.6	.6	91.8
	สิงคโปร์, ญี่ปุ่น	1	.6	.6	92.4
	โดมินิกัน	1	.6	.6	93.0
	เนเธอร์แลนด์	1	.6	.6	93.7
	พม่า	1	.6	.6	94.3
	สิงคโปร์ ไต้หวัน	1	.6	.6	94.9
	สิงคโปร์ และอื่น ๆ	1	.6	.6	95.6
	สเปน	1	.6	.6	96.2
	ออสเตรเลีย	1	.6	.6	96.8
	จีน + ออสเตรเลีย	1	.6	.6	97.5
	หมู่เกาะเคย์แมน	1	.6	.6	98.1
	อิตาลี	1	.6	.6	98.7
	กัมพูชา	1	.6	.6	99.4
	ฝรั่งเศส, ฮ่องกง, อังกฤษ	1	.6	.6	100.0
	Total	158	100.0	100.0	

Summarize

ตารางข้อ 3-7 ร้อยละทุนจดทะเบียนของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทยและทุนต่างประเทศ

Case Processing Summary

	Cases					
	Included		Excluded		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
ร้อยละทุนจดทะเบียนไทย * กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	165	95.9%	7	4.1%	172	100.0%
ร้อยละทุนจดทะเบียน ต่างประเทศรวม * กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	165	95.9%	7	4.1%	172	100.0%

ร้อยละทุนจดทะเบียน ของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทยและทุนต่างประเทศ

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม		ร้อยละทุนจด ทะเบียนไทย	ร้อยละทุนจด ทะเบียน ต่างประเทศรวม
กลุ่ม 1	N	37	37
	Minimum	.01	3.00
	Maximum	97.00	99.99
	Mean	54.2168	45.7832
	Std. Error of Mean	4.42706	4.42706
	Std. Deviation	26.92877	26.92877
กลุ่ม 2	N	128	128
	Minimum	.01	.66
	Maximum	99.34	99.99
	Mean	52.9373	47.0627
	Std. Error of Mean	2.41669	2.41669
	Std. Deviation	27.34170	27.34170
Total	N	165	165
	Minimum	.01	.66
	Maximum	99.34	99.99
	Mean	53.2242	46.7758
	Std. Error of Mean	2.11542	2.11542
	Std. Deviation	27.17310	27.17310

Summarize

ตารางข้อ 4 จำนวนพนักงาน Full-Time

Case Processing Summary

	Cases					
	Included		Excluded		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
จำนวนพนักงานFullTime * กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	627	82.0%	138	18.0%	765	100.0%

ตารางข้อ 4 จำนวนพนักงาน Full-Time ของกลุ่มตัวอย่าง

จำนวนพนักงานFullTime

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	N	Range	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation	Skewness	Std. Error of Skewness	Kurtosis	Std. Error of Kurtosis
กลุ่ม 1	124	2694.00	6.00	2700.00	168.9677	307.89796	5.137	.217	37.220	.431
กลุ่ม 2	503	6244.00	6.00	6250.00	363.5010	733.80642	4.565	.109	25.439	.217
Total	627	6244.00	6.00	6250.00	325.0287	675.61112	4.913	.098	30.017	.195

Crosstabs

ตารางข้อ 5-1 จำนวนลักษณะกิจการ

Case Processing Summary

	Cases					
	Valid		Missing		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ลักษณะกิจการ	757	99.0%	8	1.0%	765	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ลักษณะกิจการ Crosstabulation

			ลักษณะกิจการ						Total
			ผลิต สินค้า เองอย่าง เดียว	บรรจุ ผสม ประกอบ อย่างเดียว	ซื้อมา ขายไป อย่าง เดียว	รับจ้าง ผลิต อย่าง เดียว	อื่นๆอย่าง เดียว	กิจการ ผสม	
กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	50	2	43	5	2	54	156
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	32.1%	1.3%	27.6%	3.2%	1.3%	34.6%	100.0%
		% within ลักษณะ กิจการ	17.1%	20.0%	22.2%	15.6%	50.0%	24.0%	20.6%
		% of Total	6.6%	.3%	5.7%	.7%	.3%	7.1%	20.6%
	กลุ่ม 2	Count	242	8	151	27	2	171	601
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	40.3%	1.3%	25.1%	4.5%	.3%	28.5%	100.0%
		% within ลักษณะ กิจการ	82.9%	80.0%	77.8%	84.4%	50.0%	76.0%	79.4%
		% of Total	32.0%	1.1%	19.9%	3.6%	.3%	22.6%	79.4%
Total	Count	292	10	194	32	4	225	757	
	% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	38.6%	1.3%	25.6%	4.2%	.5%	29.7%	100.0%	
	% within ลักษณะ กิจการ	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	
	% of Total	38.6%	1.3%	25.6%	4.2%	.5%	29.7%	100.0%	

Crosstabs

ตารางข้อ 5-2 ลักษณะกิจการของกลุ่มกิจการผสม เนื่องจากลักษณะกิจการผสมที่ระบุไว้มีหลายกรณี จึงขอใช้รหัสตัวเลขแทนลักษณะกิจการ ดังนี้

1. กิจการผลิตสินค้าเอง
2. บรรจุ ผสม ประกอบ
3. ซื้อมาขายไป
4. รับจ้างผลิต
5. อื่นๆ

รหัสตัวเลขจะมี 2 หลักขึ้นไป เช่น 13 หมายถึงกิจการผสมแบบที่ 1 กับ 3 เป็นต้น

Case Processing Summary

	Cases					
	Valid		Missing		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ลักษณะกิจการผสม	225	100.0%	0	.0%	225	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ลักษณะกิจการผสม Crosstabulation

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม		ลักษณะกิจการผสม													Total
		12	13	14	15	23	24	34	35	123	124	125	134	1234	
กลุ่ม 1	Count	1	16	16	1	4	1	6	2	1	0	0	4	2	54
	% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	1.9%	29.6%	29.6%	1.9%	7.4%	1.9%	11.1%	3.7%	1.9%	.0%	.0%	7.4%	3.7%	100.0%
	% within ลักษณะกิจการผสม	10.0%	20.3%	27.6%	33.3%	25.0%	50.0%	37.5%	40.0%	14.3%	.0%	.0%	19.0%	40.0%	24.0%
	% of Total	.4%	7.1%	7.1%	.4%	1.8%	.4%	2.7%	.9%	.4%	.0%	.0%	1.8%	.9%	24.0%
กลุ่ม 2	Count	9	63	42	2	12	1	10	3	6	2	1	17	3	171
	% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	5.3%	36.8%	24.6%	1.2%	7.0%	.6%	5.8%	1.8%	3.5%	1.2%	.6%	9.9%	1.8%	100.0%
	% within ลักษณะกิจการผสม	90.0%	79.7%	72.4%	66.7%	75.0%	50.0%	62.5%	60.0%	85.7%	100.0%	100.0%	81.0%	60.0%	76.0%
	% of Total	4.0%	28.0%	18.7%	.9%	5.3%	.4%	4.4%	1.3%	2.7%	.9%	.4%	7.6%	1.3%	76.0%
Total	Count	10	79	58	3	16	2	16	5	7	2	1	21	5	225
	% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	4.4%	35.1%	25.8%	1.3%	7.1%	.9%	7.1%	2.2%	3.1%	.9%	.4%	9.3%	2.2%	100.0%
	% within ลักษณะกิจการผสม	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
	% of Total	4.4%	35.1%	25.8%	1.3%	7.1%	.9%	7.1%	2.2%	3.1%	.9%	.4%	9.3%	2.2%	100.0%

Descriptives

ตารางข้อ 5-3(1) สัดส่วนลักษณะกิจการ กลุ่ม 1 เลือก 13

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	14	5.00	98.00	77.0714	23.55832
ซื้อมาขายไปร้อยละ	14	2.00	95.00	22.9286	23.55832
Valid N (listwise)	14				

Descriptives

ตารางข้อ 5-3(2) สัดส่วนลักษณะกิจการ กลุ่ม 1 เลือก 14

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	12	10.00	95.00	63.7500	27.31342
รับจ้างผลิตร้อยละ	12	5.00	90.00	36.2500	27.31342
Valid N (listwise)	12				

Descriptives

ตารางข้อ 5-4(1) สัดส่วนลักษณะกิจการ กลุ่ม 2 เลือก 13

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	59	5.00	99.88	80.4108	22.71629
ซื้อมาขายไปร้อยละ	59	.12	95.00	19.5892	22.71629
Valid N (listwise)	59				

Descriptives

ตารางข้อ 5-4(2) สัดส่วนลักษณะกิจการ กลุ่ม 2 เลือก 14

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	33	10.00	99.00	76.5848	27.65750
รับจ้างผลิตร้อยละ	33	1.00	90.00	23.4152	27.65750
Valid N (listwise)	33				

Descriptives

ตารางข้อ 5-4(3) สัดส่วนลักษณะกิจการ กลุ่ม 2 เลือก 134

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
กิจการผลิตสินค้าเองร้อยละ	14	10.00	93.00	67.9286	26.62984
ซื้อมาขายไปร้อยละ	14	2.00	50.00	12.8571	12.34664
รับจ้างผลิตร้อยละ	14	1.00	80.00	19.2143	21.61616
Valid N (listwise)	14				

Crosstabs

ข้อ 6 จำนวนสินค้าที่ผลิตเอง

Case Processing Summary

	Cases					
	Valid		Missing		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * จำนวนสินค้าที่ผลิต	465	97.3%	13	2.7%	478	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * จำนวนสินค้าที่ผลิต Crosstabulation

			จำนวนสินค้าที่ผลิต			Total
			1 ชนิด	2 ชนิด	3 ชนิดขึ้นไป	
กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	40	21	29	90
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	44.4%	23.3%	32.2%	100.0%
		% within จำนวนสินค้าที่ผลิต	18.1%	23.1%	19.0%	19.4%
		% of Total	8.6%	4.5%	6.2%	19.4%
	กลุ่ม 2	Count	181	70	124	375
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	48.3%	18.7%	33.1%	100.0%
		% within จำนวนสินค้าที่ผลิต	81.9%	76.9%	81.0%	80.6%
		% of Total	38.9%	15.1%	26.7%	80.6%
Total		Count	221	91	153	465
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	47.5%	19.6%	32.9%	100.0%
		% within จำนวนสินค้าที่ผลิต	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	47.5%	19.6%	32.9%	100.0%

Crosstabs

ตารางข้อ 6-1 และ 6-3 ลักษณะการใช้วัดดูดิบและการจำหน่าย

Case Processing Summary

	Cases					
	Valid		Missing		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * การใช้วัดดูดิบ	812	94.2%	50	5.8%	862	100.0%
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * การจำหน่าย	803	93.2%	59	6.8%	862	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * การใช้วัดดูดิบ Crosstabulation

			การใช้วัดดูดิบ			Total
			ใช้วัดดูดิบ นำเข้าอย่าง เดียว	ใช้วัดดูดิบใน ประเทศอย่าง เดียว	ใช้วัดดูดิบทั้ง 2 แบบ	
กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	11	82	61	154
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	7.1%	53.2%	39.6%	100.0%
		% within การใช้วัดดูดิบ	44.0%	23.0%	14.2%	19.0%
		% of Total	1.4%	10.1%	7.5%	19.0%
	กลุ่ม 2	Count	14	274	370	658
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	2.1%	41.6%	56.2%	100.0%
		% within การใช้วัดดูดิบ	56.0%	77.0%	85.8%	81.0%
		% of Total	1.7%	33.7%	45.6%	81.0%
Total		Count	25	356	431	812
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	3.1%	43.8%	53.1%	100.0%
		% within การใช้วัดดูดิบ	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	3.1%	43.8%	53.1%	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * การจำแนก Crosstabulation

			การจำหน่วย			Total
			จำหน่วย ต่างประเทศ อย่างเดียว	จำหน่วยใน ประเทศอย่าง เดียว	จำหน่วยทั้ง 2 แบบ	
กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	38	22	94	154
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	24.7%	14.3%	61.0%	100.0%
		% within การจำหน่วย	18.9%	23.4%	18.5%	19.2%
		% of Total	4.7%	2.7%	11.7%	19.2%
	กลุ่ม 2	Count	163	72	414	649
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	25.1%	11.1%	63.8%	100.0%
		% within การจำหน่วย	81.1%	76.6%	81.5%	80.8%
		% of Total	20.3%	9.0%	51.6%	80.8%
Total		Count	201	94	508	803
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	25.0%	11.7%	63.3%	100.0%
		% within การจำหน่วย	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	25.0%	11.7%	63.3%	100.0%

Summarize

ตารางข้อ 6-2 สัดส่วนการใช้วัตถุดิบของสินค้าที่ใช้วัตถุดิบทั้ง 2 แบบ

Case Processing Summary

	Cases					
	Included		Excluded		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
ร้อยละวัตถุดิบนำเข้า * กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	431	100.0%	0	.0%	431	100.0%
ร้อยละวัตถุดิบในประเทศ * กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	431	100.0%	0	.0%	431	100.0%

สัดส่วนการใช้วัตถุดิบของสินค้าที่ใช้วัตถุดิบทั้ง 2 แบบ

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม		ร้อยละ วัตถุดิบนำเข้า 1	ร้อยละวัตถุดิบ ในประเทศ1
กลุ่ม 1	N	61	61
	Minimum	.50	10.00
	Maximum	90.00	99.50
	Mean	41.2833	58.7167
	Std. Error of Mean	4.05695	4.05695
	Std. Deviation	31.68577	31.68577
กลุ่ม 2	N	370	370
	Minimum	.01	.46
	Maximum	99.54	99.99
	Mean	30.3176	69.6824
	Std. Error of Mean	1.37524	1.37524
	Std. Deviation	26.45326	26.45326
Total	N	431	431
	Minimum	.01	.46
	Maximum	99.54	99.99
	Mean	31.8696	68.1304
	Std. Error of Mean	1.32374	1.32374
	Std. Deviation	27.48162	27.48162

Summarize

ตารางข้อ 6-4 สัดส่วนการจำหน่ายของสินค้าที่มีการจำหน่ายทั้ง 2 แบบ

Case Processing Summary

	Cases					
	Included		Excluded		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
ร้อยละการจำหน่ายต่างประเทศ 1 * กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	508	100.0%	0	.0%	508	100.0%
ร้อยละการจำหน่ายในประเทศ 1 * กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	508	100.0%	0	.0%	508	100.0%

สัดส่วนการจำหน่ายของสินค้าที่มีการจำหน่ายทั้ง 2 แบบ

กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม		ร้อยละการ จำหน่าย ต่างประเทศ1	ร้อยละการ จำหน่ายใน ประเทศ1
กลุ่ม 1	N	94	94
	Minimum	1.00	.35
	Maximum	99.65	99.00
	Mean	52.0059	47.9941
	Std. Error of Mean	3.80148	3.80148
	Std. Deviation	36.85671	36.85671
กลุ่ม 2	N	414	414
	Minimum	.10	.10
	Maximum	99.90	99.90
	Mean	49.6401	50.3599
	Std. Error of Mean	1.66070	1.66070
	Std. Deviation	33.79030	33.79030
Total	N	508	508
	Minimum	.10	.10
	Maximum	99.90	99.90
	Mean	50.0779	49.9221
	Std. Error of Mean	1.52416	1.52416
	Std. Deviation	34.35281	34.35281

Crosstabs

ตารางข้อ 7 ปัจจัยที่ทำให้ส่งออกได้ดี

Case Processing Summary

	Cases					
	Valid		Missing		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ราคา สินค้าแข่งขันได้	552	72.2%	213	27.8%	765	100.0%
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ต้นทุน วัตถุดิบแข่งขันได้	357	46.7%	408	53.3%	765	100.0%
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ต้นทุน ค่าแรงงานแข่งขันได้	200	26.1%	565	73.9%	765	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * อัตราแลกเปลี่ยนเหมาะสม	328	42.9%	437	57.1%	765	100.0%
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ขายสินค้าที่ได้รับGSP	55	7.2%	710	92.8%	765	100.0%
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * สิทธิประโยชน์ทางภาษี	411	53.7%	354	46.3%	765	100.0%
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ข้อตกลงFTA	60	7.8%	705	92.2%	765	100.0%
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * อื่นๆ	112	14.6%	653	85.4%	765	100.0%
7.8						

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ราคาสินค้าแข่งขันได้ Crosstabulation

			ราคาสินค้าแข่งขันได้				Total
			อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	เป็นปัจจัยสำคัญเท่ากับตัวอื่น ที่เลือก	
กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	63	12	4	39	118
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	53.4%	10.2%	3.4%	33.1%	100.0%
		% within ราคาสินค้าแข่งขัน ได้	25.8%	20.0%	9.1%	19.1%	21.4%
		% of Total	11.4%	2.2%	.7%	7.1%	21.4%
	กลุ่ม 2	Count	181	48	40	165	434
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	41.7%	11.1%	9.2%	38.0%	100.0%
		% within ราคาสินค้าแข่งขัน ได้	74.2%	80.0%	90.9%	80.9%	78.6%
		% of Total	32.8%	8.7%	7.2%	29.9%	78.6%
Total	Count	244	60	44	204	552	
	% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	44.2%	10.9%	8.0%	37.0%	100.0%	
	% within ราคาสินค้าแข่งขัน ได้	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	
	% of Total	44.2%	10.9%	8.0%	37.0%	100.0%	

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ดัชนีทุนวัตถุดิบแข่งขันได้ Crosstabulation

			ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้				Total
			อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	เป็นปัจจัยสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	4	29	11	21	65
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	6.2%	44.6%	16.9%	32.3%	100.0%
		% within ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้	7.0%	22.3%	20.0%	18.3%	18.2%
		% of Total	1.1%	8.1%	3.1%	5.9%	18.2%
	กลุ่ม 2	Count	53	101	44	94	292
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	18.2%	34.6%	15.1%	32.2%	100.0%
		% within ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้	93.0%	77.7%	80.0%	81.7%	81.8%
		% of Total	14.8%	28.3%	12.3%	26.3%	81.8%
Total		Count	57	130	55	115	357
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	16.0%	36.4%	15.4%	32.2%	100.0%
		% within ต้นทุนวัตถุดิบแข่งขันได้	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	16.0%	36.4%	15.4%	32.2%	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ดัชนีทุนค่าแรงงานแข่งขันได้ Crosstabulation

			ดัชนีทุนค่าแรงงานแข่งขันได้				Total
			อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	เป็นปัจจัยสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	3	10	18	18	49
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	6.1%	20.4%	36.7%	36.7%	100.0%
		% within ดัชนีทุนค่าแรงงานแข่งขันได้	21.4%	17.5%	31.0%	25.4%	24.5%
		% of Total	1.5%	5.0%	9.0%	9.0%	24.5%
	กลุ่ม 2	Count	11	47	40	53	151
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	7.3%	31.1%	26.5%	35.1%	100.0%
		% within ดัชนีทุนค่าแรงงานแข่งขันได้	78.6%	82.5%	69.0%	74.6%	75.5%

		% of Total	5.5%	23.5%	20.0%	26.5%	75.5%
Total		Count	14	57	58	71	200
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	7.0%	28.5%	29.0%	35.5%	100.0%
		% within ต้นทุนค่าแรงงานแข่งขันได้	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	7.0%	28.5%	29.0%	35.5%	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * อัตราแลกเปลี่ยนเหมาะสม Crosstabulation

			อัตราแลกเปลี่ยนเหมาะสม				Total
			อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	เป็นปัจจัยสำคัญเท่ากับตัวอื่น ที่เลือก	
กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	6	21	15	21	63
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	9.5%	33.3%	23.8%	33.3%	100.0%
		% within อัตราแลกเปลี่ยน เหมาะสม	17.6%	20.0%	17.2%	20.6%	19.2%
		% of Total	1.8%	6.4%	4.6%	6.4%	19.2%
	กลุ่ม 2	Count	28	84	72	81	265
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	10.6%	31.7%	27.2%	30.6%	100.0%
		% within อัตราแลกเปลี่ยน เหมาะสม	82.4%	80.0%	82.8%	79.4%	80.8%
		% of Total	8.5%	25.6%	22.0%	24.7%	80.8%
Total	Count	34	105	87	102	328	
	% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	10.4%	32.0%	26.5%	31.1%	100.0%	
	% within อัตราแลกเปลี่ยน เหมาะสม	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	
	% of Total	10.4%	32.0%	26.5%	31.1%	100.0%	

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ขายสินค้าที่ได้รับGSP Crosstabulation

			ขายสินค้าที่ได้รับGSP				Total
			อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	เป็นปัจจัยสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	1	1	1	4	7
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	14.3%	14.3%	14.3%	57.1%	100.0%
		% within ขายสินค้าที่ได้รับ GSP	10.0%	7.1%	9.1%	20.0%	12.7%
		% of Total	1.8%	1.8%	1.8%	7.3%	12.7%
	กลุ่ม 2	Count	9	13	10	16	48
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	18.8%	27.1%	20.8%	33.3%	100.0%
		% within ขายสินค้าที่ได้รับ GSP	90.0%	92.9%	90.9%	80.0%	87.3%
		% of Total	16.4%	23.6%	18.2%	29.1%	87.3%
Total		Count	10	14	11	20	55
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	18.2%	25.5%	20.0%	36.4%	100.0%
		% within ขายสินค้าที่ได้รับ GSP	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	18.2%	25.5%	20.0%	36.4%	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * สิทธิประโยชน์ทางภาษี Crosstabulation

			สิทธิประโยชน์ทางภาษี				Total
			อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	เป็นปัจจัยสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	7	8	18	32	65
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	10.8%	12.3%	27.7%	49.2%	100.0%
		% within สิทธิประโยชน์ทางภาษี	11.9%	14.0%	14.0%	19.3%	15.8%
		% of Total	1.7%	1.9%	4.4%	7.8%	15.8%
	กลุ่ม 2	Count	52	49	111	134	346
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	15.0%	14.2%	32.1%	38.7%	100.0%
		% within สิทธิประโยชน์ทางภาษี	88.1%	86.0%	86.0%	80.7%	84.2%

		% of Total	12.7%	11.9%	27.0%	32.6%	84.2%
Total		Count	59	57	129	166	411
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	14.4%	13.9%	31.4%	40.4%	100.0%
		% within สิทธิประโยชน์ทางภาษี	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	14.4%	13.9%	31.4%	40.4%	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * ข้อตกลงFTA Crosstabulation

			ข้อตกลงFTA				Total
			อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	เป็นปัจจัยสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	0	5	4	5	14
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	.0%	35.7%	28.6%	35.7%	100.0%
		% within ข้อตกลงFTA	.0%	45.5%	22.2%	20.0%	23.3%
		% of Total	.0%	8.3%	6.7%	8.3%	23.3%
	กลุ่ม 2	Count	6	6	14	20	46
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	13.0%	13.0%	30.4%	43.5%	100.0%
		% within ข้อตกลงFTA	100.0%	54.5%	77.8%	80.0%	76.7%
		% of Total	10.0%	10.0%	23.3%	33.3%	76.7%
Total	Count	6	11	18	25	60	
	% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	10.0%	18.3%	30.0%	41.7%	100.0%	
	% within ข้อตกลงFTA	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	
	% of Total	10.0%	18.3%	30.0%	41.7%	100.0%	

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * อื่นๆ7.8 Crosstabulation

			อื่นๆ7.8				Total
			อันดับ1	อันดับ2	อันดับ3	เป็นปัจจัยสำคัญเท่าๆกับตัวอื่นที่เลือก	
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	6	1	7	11	25
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	24.0%	4.0%	28.0%	44.0%	100.0%
		% within อื่นๆ7.8	20.0%	9.1%	38.9%	20.8%	22.3%
		% of Total	5.4%	.9%	6.3%	9.8%	22.3%
	กลุ่ม 2	Count	24	10	11	42	87
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	27.6%	11.5%	12.6%	48.3%	100.0%
		% within อื่นๆ7.8	80.0%	90.9%	61.1%	79.2%	77.7%
		% of Total	21.4%	8.9%	9.8%	37.5%	77.7%
Total		Count	30	11	18	53	112
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	26.8%	9.8%	16.1%	47.3%	100.0%
		% within อื่นๆ7.8	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%
		% of Total	26.8%	9.8%	16.1%	47.3%	100.0%

Crosstabs

ตารางข้อ 8-1 การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี

Case Processing Summary

	Cases					
	Valid		Missing		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * การใช้สิทธิทางภาษี	765	100.0%	0	.0%	765	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี Crosstabulation

			การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี		Total
			ใช้สิทธิ	ไม่ใช้สิทธิ	
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	67	92	159
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	42.1%	57.9%	100.0%
		% within การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี	10.2%	86.8%	20.8%
		% of Total	8.8%	12.0%	20.8%
	กลุ่ม 2	Count	592	14	606
		% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	97.7%	2.3%	100.0%
		% within การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี	89.8%	13.2%	79.2%
		% of Total	77.4%	1.8%	79.2%
Total	Count	659	106	765	
	% within กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม	86.1%	13.9%	100.0%	
	% within การใช้สิทธิประโยชน์ทางภาษี	100.0%	100.0%	100.0%	
	% of Total	86.1%	13.9%	100.0%	

Crosstabs

ตารางข้อ 8-2 สิทธิที่เลือกใช้ ความหมายของตัวเลขเป็นดังนี้

1.ใช้สิทธิขณชช	2.ใช้สิทธิ BOI	3.มาตรา 19 ทวิ
4.คลังสินค้าทัณฑ์บน	5.เขตปลอดอากร	6.เขตประกอบการเสรี

ถ้ามีเลขหลายตัวหมายความว่าใช้หลายสิทธิควบคู่กัน เช่น 13 คือใช้สิทธิ 1 กับ 3

Case Processing Summary

	Cases					
	Valid		Missing		Total	
	N	Percent	N	Percent	N	Percent
กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * สิทธิที่เลือก	648	98.3%	11	1.7%	659	100.0%

กลุ่มผู้ตอบแบบสอบถาม * สิทธิที่เลือก Crosstabulation

			สิทธิที่เลือก																Total
			1	2	3	5	6	12	13	14	16	23	26	34	123	134	135	1236	
กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	กลุ่ม 1	Count	0	19	28	1	2	0	0	0	0	2	2	2	0	0	0	0	56
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	.0%	33.9%	50.0%	1.8%	3.6%	.0%	.0%	.0%	.0%	3.6%	3.6%	3.6%	.0%	.0%	.0%	.0%	100.0%
		% within สิทธิที่เลือก	.0%	95.0%	90.3%	50.0%	100.0%	.0%	.0%	.0%	.0%	100.0%	100.0%	100.0%	.0%	.0%	.0%	.0%	8.6%
		% of Total	.0%	2.9%	4.3%	.2%	.3%	.0%	.0%	.0%	.0%	.3%	.3%	.3%	.0%	.0%	.0%	.0%	8.6%
	กลุ่ม 2	Count	431	1	3	1	0	32	102	3	1	0	0	0	14	1	2	1	592
		% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	72.8%	.2%	.5%	.2%	.0%	5.4%	17.2%	.5%	.2%	.0%	.0%	.0%	2.4%	.2%	.3%	.2%	100.0%
		% within สิทธิที่เลือก	100.0%	5.0%	9.7%	50.0%	.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	.0%	.0%	.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	91.4%
		% of Total	66.5%	.2%	.5%	.2%	.0%	4.9%	15.7%	.5%	.2%	.0%	.0%	.0%	2.2%	.2%	.3%	.2%	91.4%
Total	Count	431	20	31	2	2	32	102	3	1	2	2	2	14	1	2	1	648	
	% within กลุ่มผู้ตอบ แบบสอบถาม	66.5%	3.1%	4.8%	.3%	.3%	4.9%	15.7%	.5%	.2%	.3%	.3%	.3%	2.2%	.2%	.3%	.2%	100.0%	
	% within สิทธิที่เลือก	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	100.0%	
	% of Total	66.5%	3.1%	4.8%	.3%	.3%	4.9%	15.7%	.5%	.2%	.3%	.3%	.3%	2.2%	.2%	.3%	.2%	100.0%	

Frequencies

ตารางข้อ 8-3(1) เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิ กลุ่มที่ 1 เลือกสิทธิ 2 อย่างเดียว (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

Statistics		ค่าใช้จ่ายต่ำ8.2.1	ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้8.2.2	สะดวกรวดเร็ว8.2.3	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น8.2.4	อื่นๆ8.2.5.1
N	Valid	7	2	7	3	5
	Missing	12	17	12	16	14

Frequencies

ตารางข้อ 8-3(2) กลุ่มที่ 1 เลือกสิทธิ 3 อย่างเดียว

Statistics		ค่าใช้จ่ายต่ำ8.3.1	ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้8.3.2	สะดวกรวดเร็ว8.3.3	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น8.3.4	อื่นๆ8.3.5.1
N	Valid	2	18	6	5	1
	Missing	26	10	22	23	27

Frequencies

ตารางข้อ 8-3(3) กลุ่มที่ 1 เลือกสิทธิ 5 อย่างเดียว

Statistics		ค่าใช้จ่ายต่ำ8.5.1	ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้8.5.2	สะดวกรวดเร็ว8.5.3	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น8.5.4	อื่นๆ8.5.5.1
N	Valid	1	0	1	0	0
	Missing	0	1	0	1	1

Frequencies

ตารางข้อ 8-3(4) กลุ่มที่ 1 ใช้สิทธิ 6 อย่างเดียว

Statistics		ค่าใช้จ่ายต่ำ8.6.1	ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้8.6.2	สะดวกรวดเร็ว8.6.3	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น8.6.4	อื่นๆ8.6.5.1
N	Valid	0	1	1	0	0
	Missing	2	1	1	2	2

Frequencies

ตารางข้อ 8-4(1) กลุ่มที่ 1 เลือกสิทธิ 2 และ 3 (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.2.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.2.2	สะดวก รวดเร็ว 8.2.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.2.4	อื่นๆ 8.2.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.3.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.3.2	สะดวก รวดเร็ว 8.3.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.3.4	อื่นๆ 8.3.5.1
N	Valid	1	0	2	0	0	1	0	0	0	1
	Missing	1	2	0	2	2	1	2	2	2	1

Frequencies

ตารางข้อ 8-4(2) กลุ่มที่ 1 เลือกสิทธิ 2 และ 6

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.2.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.2.2	สะดวก รวดเร็ว 8.2.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.2.4	อื่นๆ 8.2.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.6.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.6.2	สะดวก รวดเร็ว 8.6.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.6.4	อื่นๆ 8.6.5.1
N	Valid	1	1	1	0	1	1	0	1	0	1
	Missing	1	1	1	2	1	1	2	1	2	1

Frequencies

ตารางข้อ 8-4(3) กลุ่ม 1 เลือกสิทธิ 3 และ 4

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.3.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.3.2	สะดวก รวดเร็ว 8.3.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.3.4	อื่นๆ 8.3.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.4.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.4.2	สะดวก รวดเร็ว 8.4.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.4.4	อื่นๆ 8.4.5.1
N	Valid	2	0	1	0	0	2	0	0	0	0
	Missing	0	2	1	2	2	0	2	2	2	2

Frequencies

ตารางข้อ 8-5(1) กลุ่ม 2 เลือกสิทธิ 1 อย่างเดียว (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

Statistics

		ค่าใช้จ่ายต่ำ8.1.1	ไม่สามารถใช้ สิทธิอื่นได้8.1.2	สะดวกรวดเร็ว 8.1.3	ได้เกินมากกว่า มาตรฐานอื่น 8.1.4	อื่นๆ8.1.5.1
N	Valid	109	287	104	70	23
	Missing	322	144	327	361	408

Frequencies

ตารางข้อ 8-5(2) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 2 อย่างเดียว

Statistics		ค่าใช้จ่ายต่ำ8.2.1	ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้8.2.2	สะดวกรวดเร็ว8.2.3	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น8.2.4	อื่นๆ8.2.5.1
N	Valid	0	0	0	0	1
	Missing	1	1	1	1	0

Frequencies

ตารางข้อ 8-5(3) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 3 อย่างเดียว

Statistics		ค่าใช้จ่ายต่ำ8.3.1	ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้8.3.2	สะดวกรวดเร็ว8.3.3	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น8.3.4	อื่นๆ8.3.5.1
N	Valid	0	1	0	1	1
	Missing	3	2	3	2	2

Frequencies

ตารางข้อ 8-5(4) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 5 อย่างเดียว

Statistics		ค่าใช้จ่ายต่ำ8.5.1	ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้8.5.2	สะดวกรวดเร็ว8.5.3	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น8.5.4	อื่นๆ8.5.5.1
N	Valid	1	0	0	0	1
	Missing	0	1	1	1	0

Frequencies

ตารางข้อ 8-6(1) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 1 และ 2 (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

Statistics		ค่าใช้จ่ายต่ำ8.1.1	ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้8.1.2	สะดวกรวดเร็ว8.1.3	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น8.1.4	อื่นๆ8.1.5.1	ค่าใช้จ่ายต่ำ8.2.1	ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้8.2.2	สะดวกรวดเร็ว8.2.3	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น8.2.4	อื่นๆ8.2.5.1
N	Valid	9	13	7	12	5	11	8	14	10	3
	Missing	23	19	25	20	27	21	24	18	22	29

Frequencies

ตารางข้อ 8-6(2) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 1 และ 3

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.1.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.1.2	สะดวก รวดเร็ว 8.1.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.1.4	อื่นๆ 8.1.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.3.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.3.2	สะดวก รวดเร็ว 8.3.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.3.4	อื่นๆ 8.3.5.1
N	Valid	25	59	26	16	10	10	42	12	43	15
	Missing	77	43	76	86	92	92	60	90	59	87

Frequencies

ตารางข้อ 8-6(3) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 1 และ 4

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.1.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.1.2	สะดวก รวดเร็ว 8.1.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.1.4	อื่นๆ 8.1.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.4.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.4.2	สะดวก รวดเร็ว 8.4.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.4.4	อื่นๆ 8.4.5.1
N	Valid	2	2	2	0	0	2	0	3	1	1
	Missing	1	1	1	3	3	1	3	0	2	2

Frequencies

ตารางข้อ 8-6(4) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 1 และ 6

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.1.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.1.2	สะดวก รวดเร็ว 8.1.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.1.4	อื่นๆ 8.1.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.6.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.6.2	สะดวก รวดเร็ว 8.6.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.6.4	อื่นๆ 8.6.5.1
N	Valid	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0
	Missing	1	1	0	1	1	1	1	0	1	1

Descriptives

ตารางข้อ 8-7(1) สัดส่วนการใช้สิทธิ กลุ่มเลือกสิทธิ 1 และ 2

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
การชดเชยค่าภาษีอากร	23	5.00	99.00	48.6848	31.83036
BOI	23	1.00	95.00	51.3152	31.83036
Valid N (listwise)	23				

Descriptives

ตารางข้อ 8-7(2) สัดส่วนการใช้สิทธิ กลุ่มเลือกสิทธิ 1 และ 3

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
การชดเชยค่าภาษีอากร	65	.63	98.00	57.1392	31.49370
มาตรา19ทวิ	65	2.00	99.37	42.8608	31.49370
Valid N (listwise)	65				

Frequencies

ตารางข้อ 8-8(1) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 1, 2 และ 3 (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.1.1	ไม่สามารถ ใช้สิทธิ อื่นได้ 8.1.2	สะดวก รวดเร็ว 8.1.3	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น8.1.4	อื่นๆ 8.1.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.2.1	ไม่สามารถ ใช้สิทธิ อื่นได้ 8.2.2	สะดวก รวดเร็ว 8.2.3	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น8.2.4	อื่นๆ 8.2.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.3.1	ไม่สามารถ ใช้สิทธิ อื่นได้ 8.3.2	สะดวก รวดเร็ว 8.3.3	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น8.3.4	อื่นๆ 8.3.5.1
N	Valid	5	10	3	3	0	3	4	5	3	3	0	6	3	5	0
	Missing	9	4	11	11	14	11	10	9	11	11	14	8	11	9	14

Frequencies

ตารางข้อ 8-8(2) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 1, 3 และ 4

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.1.1	ไม่สามารถ ใช้สิทธิ อื่นได้ 8.1.2	สะดวก รวดเร็ว 8.1.3	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น8.1.4	อื่นๆ 8.1.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.3.1	ไม่สามารถ ใช้สิทธิ อื่นได้ 8.3.2	สะดวก รวดเร็ว 8.3.3	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น8.3.4	อื่นๆ 8.3.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.4.1	ไม่สามารถ ใช้สิทธิ อื่นได้ 8.4.2	สะดวก รวดเร็ว 8.4.3	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น8.4.4	อื่นๆ 8.4.5.1
N	Valid	1	1	1	1	0	0	0	0	1	0	1	0	1	0	0
	Missing	0	0	0	0	1	1	1	1	0	1	0	1	0	1	1

Frequencies

ตารางข้อ 8-8(3) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 1, 3 และ 5

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.1.1	ไม่สามารถ ใช้สิทธิ อื่นได้ 8.1.2	สะดวก รวดเร็ว 8.1.3	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น8.1.4	อื่นๆ 8.1.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.3.1	ไม่สามารถ ใช้สิทธิ อื่นได้ 8.3.2	สะดวก รวดเร็ว 8.3.3	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น8.3.4	อื่นๆ 8.3.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.5.1	ไม่สามารถ ใช้สิทธิ อื่นได้ 8.5.2	สะดวก รวดเร็ว 8.5.3	ได้คืน มากกว่า มาตรการ อื่น8.5.4	อื่นๆ 8.5.5.1
N	Valid	0	1	0	1	0	0	1	0	0	1	0	1	0	0	1
	Missing	2	1	2	1	2	2	1	2	2	1	2	1	2	2	1

Frequencies

ตารางข้อ 8-8(4) กลุ่มที่ 2 เลือกสิทธิ 1, 2, 3 และ 6

Statistics

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.1.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.1.2	สะดวก รวดเร็ว 8.1.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.1.4	อื่นๆ 8.1.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.2.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.2.2	สะดวก รวดเร็ว 8.2.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.2.4	อื่นๆ 8.2.5.1
N	Valid	0	1	0	0	0	0	0	0	1	0
	Missing	1	0	1	1	1	1	1	1	0	1

		ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.3.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.3.2	สะดวก รวดเร็ว 8.3.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.3.4	อื่นๆ 8.3.5.1	ค่าใช้จ่าย ต่ำ8.6.1	ไม่ สามารถ ใช้สิทธิอื่น ได้8.6.2	สะดวก รวดเร็ว 8.6.3	ได้เกิน มากกว่า มาตรฐาน อื่น8.6.4	อื่นๆ 8.6.5.1
N	Valid	0	1	0	0	0	0	0	0	0	1
	Missing	1	0	1	1	1	1	1	1	1	0

Descriptives

ตารางข้อ 8-9 สัดส่วนการใช้สิทธิ กลุ่มที่เลือกสิทธิ 1, 2 และ 3

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
การชดเชยค่าภาษีอากร	7	5.00	94.00	48.6857	36.33031
BOI	7	2.00	73.00	25.5529	27.58121
มาตรา19ทวิ	7	1.00	80.00	25.7614	27.17956
Valid N (listwise)	7				

Frequencies

ตารางข้อ 8-10(1) เหตุผลที่ไม่ใช้สิทธิของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ 1 (เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

Statistics

		ค่าใช้จ่ายสูงเกินที่ ได้เกิน8.7.1	ไม่มีภาระภาษีที่ จะเกิน8.7.2	ไม่ทราบข้อมูล 8.7.3	ใช้วัตถุดิบใน ประเทศ8.7.4	อื่นๆ8.7.5.1
N	Valid	10	15	15	21	28
	Missing	82	77	77	71	64

Frequencies

ตารางข้อ 8-10(2) เหตุผลที่ไม่ใช้สิทธิของกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ 2

Statistics		ค่าใช้จ่ายสูงเกินที่ ได้คืน8.7.1	ไม่มีภาระภาษีที่ จะคืน8.7.2	ไม่ทราบข้อมูล 8.7.3	ใช้วัตถุดิบใน ประเทศ8.7.4	อื่นๆ8.7.5.1
N	Valid	2	4	2	2	5
	Missing	12	10	12	12	9

Descriptives

ตารางข้อ 9 ปีแรกและปีล่าสุดที่ขอยื่นขอรับเงินชดเชย

Descriptive Statistics						
	N	Range	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ปีแรกที่ขอยื่นขอรับเงิน ชดเชย	495	34.00	2516.00	2550.00	2540.6646	7.31538
ปีล่าสุดที่ขอยื่นขอรับเงิน ชดเชย	520	4.00	2547.00	2551.00	2550.8692	.43699
Valid N (listwise)	487					

Frequencies

ตารางข้อ 10-1 การใช้สิทธิชดเชยในปัจจุบัน

Statistics
ปัจจุบันยังใช้สิทธิหรือไม่

N	Valid	600
	Missing	6

ปัจจุบันยังใช้สิทธิหรือไม่

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ใช่	565	93.2	94.2	94.2
	ไม่ใช่	35	5.8	5.8	100.0
	Total	600	99.0	100.0	
Missing	9999	6	1.0		
Total		606	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 10-2 ปีที่เริ่มไม่ใช้

Statistics

ปีที่เริ่มไม่ใช้

N	Valid	25
	Missing	10

ปีที่เริ่มไม่ใช้

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	2544.00	1	2.9	4.0	4.0
	2547.00	1	2.9	4.0	8.0
	2548.00	1	2.9	4.0	12.0
	2549.00	3	8.6	12.0	24.0
	2550.00	6	17.1	24.0	48.0
	2551.00	13	37.1	52.0	100.0
	Total	25	71.4	100.0	
Missing	System	10	28.6		
Total		35	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 10-3 เหตุผลที่เริ่มไม่ใช้(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

Statistics

		เปลี่ยนไปใช้ มาตรการอื่น 10.2.1	ค่าใช้จ่ายสูง 10.2.2	ได้สินน้อย10.2.3	อื่นๆ10.2.4.1
N	Valid	4	9	12	21
	Missing	31	26	23	14

Frequencies

ตารางข้อ 11 เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิ

Statistics

		ค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น	สะดวกรวดเร็ว	ใช้มาตรการอื่นไม่ได้	ไม่ได้วางแผนส่งออกล่วงหน้า	ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น	ใช้วัตถุดิบในประเทศ	อื่นๆ11.7.1
N	Valid	222	300	393	27	113	305	30
	Missing	343	265	172	538	452	260	535

Frequency Table

ค่าใช้จ่ายต่ำกว่าวิธีอื่น

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	อันดับ1	32	5.7	14.4	14.4
	อันดับ2	55	9.7	24.8	39.2
	อันดับ3	96	17.0	43.2	82.4
	ความสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	39	6.9	17.6	100.0
	Total	222	39.3	100.0	
Missing	System	343	60.7		
Total		565	100.0		

สะดวกรวดเร็ว

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	อันดับ1	48	8.5	16.0	16.0
	อันดับ2	104	18.4	34.7	50.7
	อันดับ3	83	14.7	27.7	78.3
	ความสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	65	11.5	21.7	100.0
	Total	300	53.1	100.0	
Missing	System	265	46.9		
Total		565	100.0		

ใช้มาตรการอื่นไม่ได้

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	อันดับ1	182	32.2	46.3	46.3
	อันดับ2	67	11.9	17.0	63.4
	อันดับ3	37	6.5	9.4	72.8
	ความสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	107	18.9	27.2	100.0
	Total	393	69.6	100.0	
Missing	System	172	30.4		
Total		565	100.0		

ไม่ได้วางแผนส่งออกล่วงหน้า

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	อันดับ1	5	.9	18.5	18.5
	อันดับ2	6	1.1	22.2	40.7
	อันดับ3	13	2.3	48.1	88.9
	ความสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	3	.5	11.1	100.0
	Total	27	4.8	100.0	
Missing	System	538	95.2		
Total		565	100.0		

ได้คืนมากกว่ามาตรการอื่น

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	อันดับ1	25	4.4	22.1	22.1
	อันดับ2	33	5.8	29.2	51.3
	อันดับ3	17	3.0	15.0	66.4
	ความสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	38	6.7	33.6	100.0
	Total	113	20.0	100.0	
Missing	System	452	80.0		
Total		565	100.0		

ใช้วัตถุคิในประเทศไทย

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	อันดับ1	91	16.1	29.8	29.8
	อันดับ2	88	15.6	28.9	58.7
	อันดับ3	65	11.5	21.3	80.0
	ความสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	61	10.8	20.0	100.0
	Total	305	54.0	100.0	
Missing	System	260	46.0		
Total		565	100.0		

อื่นๆ11.7.1

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	อันดับ1	6	1.1	20.0	20.0
	อันดับ2	1	.2	3.3	23.3
	อันดับ3	12	2.1	40.0	63.3
	ความสำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	11	1.9	36.7	100.0
	Total	30	5.3	100.0	
Missing	System	535	94.7		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 12 กรณีที่ใช้สิทธิขดเซย (ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

Statistics

		ส่งออกสินค้า	ขายสินค้าให้ ราชการ	ขายสินค้าให้ องค์กรระหว่าง ประเทศ
N	Valid	563	0	0
	Missing	2	565	565

Frequencies

ตารางข้อ 13 สินค้าที่ได้รับชดเชยที่มีผู้ตอบมากที่สุด กลุ่มตัวอย่างคือสินค้าที่ระบุไว้โดยกลุ่มผู้ตอบแบบสอบถามกลุ่มที่ 2 ที่ยังใช้สิทธิชดเชย ซึ่งระบุสินค้ามาจำนวน 1,012 สินค้า แต่มีหลายสินค้าที่ไม่ได้ระบุพิกัดไว้ หรือระบุผิด หรือระบุมาเป็นตัวอักษร จำนวนสินค้าที่ตอบจึงหมายถึงสินค้าที่ระบุพิกัดมาครบ 4 หลัก

Statistics

พิกัดของ13.1

N	Valid	821
	Missing	191

พิกัดของ13.1

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	8708	27	2.7	3.3	3.3
	9403	23	2.3	2.8	6.1
	3923	22	2.2	2.7	8.8
	2103	19	1.9	2.3	11.1
	3926	18	1.8	2.2	13.3
	3924	15	1.5	1.8	15.1
	1604	14	1.4	1.7	16.8
	2008	14	1.4	1.7	18.5
	2106	13	1.3	1.6	20.1
	2009	11	1.1	1.3	21.4
	307	10	1.0	1.2	22.7
	9401	10	1.0	1.2	23.9
	3307	9	.9	1.1	25.0
	1605	8	.8	1.0	25.9
	2005	8	.8	1.0	26.9
	3004	8	.8	1.0	27.9
	5509	8	.8	1.0	28.9
	3304	7	.7	.9	29.7
	3917	7	.7	.9	30.6
	3920	7	.7	.9	31.4
	6109	7	.7	.9	32.3
	8409	7	.7	.9	33.1
	8415	7	.7	.9	34.0
	8421	7	.7	.9	34.8
	2309	6	.6	.7	35.6
	3401	6	.6	.7	36.3
	7013	6	.6	.7	37.0
	7326	6	.6	.7	37.8
	8413	6	.6	.7	38.5
	8422	6	.6	.7	39.2
	8483	6	.6	.7	40.0

8507	6	.6	.7	40.7
8714	6	.6	.7	41.4
9405	6	.6	.7	42.1
306	5	.5	.6	42.8
901	5	.5	.6	43.4
1904	5	.5	.6	44.0
4016	5	.5	.6	44.6
4805	5	.5	.6	45.2
5402	5	.5	.6	45.8
6107	5	.5	.6	46.4
7308	5	.5	.6	47.0
7310	5	.5	.6	47.6
8302	5	.5	.6	48.2
8418	5	.5	.6	48.8
8419	5	.5	.6	49.5
8501	5	.5	.6	50.1
304	4	.4	.5	50.5
1704	4	.4	.5	51.0
2006	4	.4	.5	51.5
3306	4	.4	.5	52.0
4202	4	.4	.5	52.5
4819	4	.4	.5	53.0
6105	4	.4	.5	53.5
6111	4	.4	.5	54.0
6203	4	.4	.5	54.4
6913	4	.4	.5	54.9
7113	4	.4	.5	55.4
7117	4	.4	.5	55.9
7419	4	.4	.5	56.4
8512	4	.4	.5	56.9
8711	4	.4	.5	57.4
305	3	.3	.4	57.7
813	3	.3	.4	58.1
1902	3	.3	.4	58.5
1905	3	.3	.4	58.8
3305	3	.3	.4	59.2
3903	3	.3	.4	59.6
3904	3	.3	.4	59.9
3907	3	.3	.4	60.3
3921	3	.3	.4	60.7
4009	3	.3	.4	61.0
4414	3	.3	.4	61.4
4421	3	.3	.4	61.8
5207	3	.3	.4	62.1
5208	3	.3	.4	62.5
5501	3	.3	.4	62.9
5503	3	.3	.4	63.2

	5911	3	.3	.4	63.6
	6205	3	.3	.4	63.9
	6402	3	.3	.4	64.3
	7007	3	.3	.4	64.7
	7323	3	.3	.4	65.0
	7612	3	.3	.4	65.4
	8007	3	.3	.4	65.8
	8306	3	.3	.4	66.1
	8407	3	.3	.4	66.5
	8477	3	.3	.4	66.9
	8479	3	.3	.4	67.2
	8481	3	.3	.4	67.6
	8484	3	.3	.4	68.0
	8516	3	.3	.4	68.3
	8704	3	.3	.4	68.7
	9018	3	.3	.4	69.1
	9505	3	.3	.4	69.4
	303	2	.2	.2	69.7
	402	2	.2	.2	69.9
	2001	2	.2	.2	70.2
	2004	2	.2	.2	70.4
	2707	2	.2	.2	70.6
	2922	2	.2	.2	70.9
	3208	2	.2	.2	71.1
	3303	2	.2	.2	71.4
	3406	2	.2	.2	71.6
	3606	2	.2	.2	71.9
	3824	2	.2	.2	72.1
	3901	2	.2	.2	72.4
	3902	2	.2	.2	72.6
	3919	2	.2	.2	72.8
	3925	2	.2	.2	73.1
	4007	2	.2	.2	73.3
	4011	2	.2	.2	73.6
	4015	2	.2	.2	73.8
	4205	2	.2	.2	74.1
	4419	2	.2	.2	74.3
	4802	2	.2	.2	74.5
	4820	2	.2	.2	74.8
	5205	2	.2	.2	75.0
	5407	2	.2	.2	75.3
	5513	2	.2	.2	75.5
	5603	2	.2	.2	75.8
	5808	2	.2	.2	76.0
	6106	2	.2	.2	76.2
	6108	2	.2	.2	76.5
	6204	2	.2	.2	76.7

	6209	2	.2	.2	77.0
	6305	2	.2	.2	77.2
	6307	2	.2	.2	77.5
	6404	2	.2	.2	77.7
	6505	2	.2	.2	78.0
	6813	2	.2	.2	78.2
	6912	2	.2	.2	78.4
	6914	2	.2	.2	78.7
	7009	2	.2	.2	78.9
	7307	2	.2	.2	79.2
	7318	2	.2	.2	79.4
	7608	2	.2	.2	79.7
	7610	2	.2	.2	79.9
	8309	2	.2	.2	80.1
	8424	2	.2	.2	80.4
	8431	2	.2	.2	80.6
	8474	2	.2	.2	80.9
	8485	2	.2	.2	81.1
	8537	2	.2	.2	81.4
	8539	2	.2	.2	81.6
	8544	2	.2	.2	81.9
	9206	2	.2	.2	82.1
	9406	2	.2	.2	82.3
	9503	2	.2	.2	82.6
	9603	2	.2	.2	82.8
	220	1	.1	.1	82.9
	407	1	.1	.1	83.1
	604	1	.1	.1	83.2
	711	1	.1	.1	83.3
	805	1	.1	.1	83.4
	853	1	.1	.1	83.6
	1102	1	.1	.1	83.7
	1211	1	.1	.1	83.8
	1504	1	.1	.1	83.9
	1508	1	.1	.1	84.0
	1515	1	.1	.1	84.2
	1516	1	.1	.1	84.3
	1602	1	.1	.1	84.4
	1901	1	.1	.1	84.5
	2007	1	.1	.1	84.7
	2104	1	.1	.1	84.8
	2202	1	.1	.1	84.9
	2402	1	.1	.1	85.0
	2403	1	.1	.1	85.1
	2404	1	.1	.1	85.3
	2501	1	.1	.1	85.4
	2518	1	.1	.1	85.5

	2523	1	.1	.1	85.6
	2710	1	.1	.1	85.7
	2712	1	.1	.1	85.9
	2806	1	.1	.1	86.0
	2827	1	.1	.1	86.1
	2833	1	.1	.1	86.2
	2901	1	.1	.1	86.4
	2902	1	.1	.1	86.5
	2917	1	.1	.1	86.6
	3006	1	.1	.1	86.7
	3034	1	.1	.1	86.8
	3204	1	.1	.1	87.0
	3210	1	.1	.1	87.1
	3214	1	.1	.1	87.2
	3215	1	.1	.1	87.3
	3291	1	.1	.1	87.5
	3296	1	.1	.1	87.6
	3402	1	.1	.1	87.7
	3404	1	.1	.1	87.8
	3405	1	.1	.1	87.9
	3710	1	.1	.1	88.1
	3814	1	.1	.1	88.2
	3906	1	.1	.1	88.3
	3909	1	.1	.1	88.4
	3915	1	.1	.1	88.6
	3916	1	.1	.1	88.7
	3918	1	.1	.1	88.8
	4005	1	.1	.1	88.9
	4008	1	.1	.1	89.0
	4010	1	.1	.1	89.2
	4013	1	.1	.1	89.3
	4104	1	.1	.1	89.4
	4107	1	.1	.1	89.5
	4410	1	.1	.1	89.6
	4420	1	.1	.1	89.8
	4602	1	.1	.1	89.9
	4703	1	.1	.1	90.0
	4808	1	.1	.1	90.1
	4810	1	.1	.1	90.3
	4817	1	.1	.1	90.4
	4821	1	.1	.1	90.5
	4823	1	.1	.1	90.6
	5206	1	.1	.1	90.7
	5210	1	.1	.1	90.9
	5305	1	.1	.1	91.0
	5401	1	.1	.1	91.1
	5418	1	.1	.1	91.2

	5505	1	.1	.1	91.4
	5508	1	.1	.1	91.5
	5510	1	.1	.1	91.6
	5515	1	.1	.1	91.7
	5516	1	.1	.1	91.8
	5607	1	.1	.1	92.0
	5806	1	.1	.1	92.1
	6101	1	.1	.1	92.2
	6103	1	.1	.1	92.3
	6104	1	.1	.1	92.4
	6110	1	.1	.1	92.6
	6206	1	.1	.1	92.7
	6304	1	.1	.1	92.8
	6401	1	.1	.1	92.9
	6403	1	.1	.1	93.1
	6405	1	.1	.1	93.2
	6406	1	.1	.1	93.3
	6409	1	.1	.1	93.4
	6507	1	.1	.1	93.5
	6702	1	.1	.1	93.7
	6908	1	.1	.1	93.8
	7008	1	.1	.1	93.9
	7010	1	.1	.1	94.0
	7016	1	.1	.1	94.2
	7018	1	.1	.1	94.3
	7019	1	.1	.1	94.4
	7148	1	.1	.1	94.5
	7204	1	.1	.1	94.6
	7205	1	.1	.1	94.8
	7216	1	.1	.1	94.9
	7301	1	.1	.1	95.0
	7306	1	.1	.1	95.1
	7314	1	.1	.1	95.2
	7315	1	.1	.1	95.4
	7316	1	.1	.1	95.5
	7321	1	.1	.1	95.6
	7322	1	.1	.1	95.7
	7404	1	.1	.1	95.9
	7409	1	.1	.1	96.0
	7412	1	.1	.1	96.1
	7418	1	.1	.1	96.2
	7505	1	.1	.1	96.3
	7604	1	.1	.1	96.5
	7615	1	.1	.1	96.6
	7616	1	.1	.1	96.7
	7903	1	.1	.1	96.8
	8114	1	.1	.1	97.0

	8202	1	.1	.1	97.1
	8207	1	.1	.1	97.2
	8208	1	.1	.1	97.3
	8303	1	.1	.1	97.4
	8408	1	.1	.1	97.6
	8414	1	.1	.1	97.7
	8430	1	.1	.1	97.8
	8448	1	.1	.1	97.9
	8451	1	.1	.1	98.1
	8466	1	.1	.1	98.2
	8503	1	.1	.1	98.3
	8504	1	.1	.1	98.4
	8505	1	.1	.1	98.5
	8511	1	.1	.1	98.7
	8538	1	.1	.1	98.8
	8547	1	.1	.1	98.9
	8609	1	.1	.1	99.0
	8631	1	.1	.1	99.1
	8703	1	.1	.1	99.3
	8709	1	.1	.1	99.4
	8811	1	.1	.1	99.5
	8870	1	.1	.1	99.6
	9028	1	.1	.1	99.8
	9029	1	.1	.1	99.9
	9506	1	.1	.1	100.0
	Total	821	81.1	100.0	
Missing	System	173	17.1		
	35	17	1.7		
	34	1	.1		
	Total	191	18.9		
Total		1012	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 14 มูลค่าการส่งออกที่ขอชดเชย

Statistics

มูลค่าส่งออกที่ขอชดเชย

N	Valid	540
	Missing	25

มูลค่าการส่งออกที่ขอชดเชย

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ล้านบาท	50	8.8	9.3	9.3
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 5 ล้านบาท	55	9.7	10.2	19.4
	มากกว่า 5 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	63	11.2	11.7	31.1
	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 50 ล้านบาท	149	26.4	27.6	58.7
	มากกว่า 50 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	82	14.5	15.2	73.9
	มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	87	15.4	16.1	90.0
	มากกว่า 500 ล้านบาทถึง 1000 ล้านบาท	18	3.2	3.3	93.3
	มากกว่า 1000 ล้านบาท	36	6.4	6.7	100.0
	Total	540	95.6	100.0	
Missing	9999	25	4.4		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 15 มูลค่าเงินชดเชยที่ได้รับ

Statistics

มูลค่าชดเชยที่ได้รับ

N	Valid	545
	Missing	20

มูลค่าชดเชยที่ได้รับ

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท	87	15.4	16.0	16.0
	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท	63	11.2	11.6	27.5
	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	189	33.5	34.7	62.2
	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	65	11.5	11.9	74.1
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	104	18.4	19.1	93.2
	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	32	5.7	5.9	99.1
	มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	4	.7	.7	99.8
	มากกว่า 500 ล้านบาท	1	.2	.2	100.0
	Total	545	96.5	100.0	
Missing	9999	20	3.5		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 16 มูลค่าการใช้บัตรภาษี

Statistics

มูลค่าการใช้บัตรภาษี

N	Valid	536
	Missing	29

มูลค่าการใช้บัตรภาษี

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมั่นบาท	104	18.4	19.4	19.4
	มากกว่า 5 หมั่นบาทถึง 1 แสนบาท	62	11.0	11.6	31.0
	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท	192	34.0	35.8	66.8
	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท	55	9.7	10.3	77.1
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท	91	16.1	17.0	94.0
	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท	26	4.6	4.9	98.9
	มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท	5	.9	.9	99.8
	มากกว่า 500 ล้านบาท	1	.2	.2	100.0
	Total	536	94.9	100.0	
Missing	9999	29	5.1		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 17 การใช้บัตรภาษีที่ได้รับ

Statistics

ใช้บัตรเองหรือโอนให้ผู้อื่น

N	Valid	558
	Missing	7

ใช้บัตรเองหรือโอนให้ผู้อื่น

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ใช้เอง	486	86.0	87.1	87.1
	โอนให้ผู้อื่นบางส่วน	38	6.7	6.8	93.9
	โอนให้ผู้อื่นทั้งหมด	34	6.0	6.1	100.0
	Total	558	98.8	100.0	
Missing	9999	7	1.2		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 18 การโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น โอนให้แก่

Statistics

โอนให้แก่

N	Valid	69
	Missing	3

โอนให้แก่

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ธนาคาร	44	61.1	63.8	63.8
	เจ้าหน้าที่กิจการ	6	8.3	8.7	72.5
	อื่นๆ	19	26.4	27.5	100.0
	Total	69	95.8	100.0	
Missing	9999	3	4.2		
Total		72	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 19-1 ประเภทภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ(ตอบได้มากกว่า 1 รายการ)

Statistics

		ภาษีเงินได้นิติบุคคล	ภาษีสรรพสามิต	ภาษีมูลค่าเพิ่ม	ภาษีศุลกากร	อื่นๆ19.5
N	Valid	259	12	154	163	173
	Missing	265	512	370	361	351

Frequencies

ตารางข้อ 19-2 ประเภทภาษีที่ระบุไว้ในส่วนอื่นๆ(ตอบได้มากกว่า 1 รายการ)

Statistics

		อื่นๆ19.5.1	อื่นๆ19.5.2
N	Valid	173	2
	Missing	0	171

Frequency Table

อื่นๆ19.5.1

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ภาษีเงินได้นิติบุคคลธรรมดา	4	2.3	2.3	2.3
	ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย	168	97.1	97.1	99.4
	ภาษีธุรกิจเฉพาะ	1	.6	.6	100.0
	Total	173	100.0	100.0	

อื่นๆ19.5.2

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ภาษีเงินได้หัก ณ ที่จ่าย	1	.6	50.0	50.0
	ภาษีธุรกิจเฉพาะ	1	.6	50.0	100.0
	Total	2	1.2	100.0	
Missing	System	171	98.8		
Total		173	100.0		

Descriptives

ตารางข้อ 19-3 สัดส่วนภาษีที่นำบัตรภาษีไปชำระ(ตอบได้มากกว่า 1 รายการ)

Descriptive Statistics

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ	228	2.00	100.00	73.0368	33.07910
ภาษีสรรพสามิตร้อยละ	12	5.00	100.00	54.5833	39.56918
ภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ	120	1.00	100.00	59.9428	35.34588
ภาษีศุลกากรร้อยละ	140	1.50	100.00	73.7777	34.15168
อื่นๆ19.5ร้อยละ	156	2.00	100.00	73.5295	31.64510
Valid N (listwise)	0				

Descriptives

ตารางข้อ 20 ค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชย

Descriptive Statistics

	N	Range	Minimum	Maximum	Mean		Std. Deviation	Skewness		Kurtosis	
	Statistic	Statistic	Statistic	Statistic	Statistic	Std. Error	Statistic	Statistic	Std. Error	Statistic	Std. Error
ค่าใช้จ่ายในการขอรับชดเชยปีละ	485	19999500.00	500.00	20000000.00	137943.8545	43909.48901	967006.18614	18.404	.111	371.170	.221
Valid N (listwise)	485										

Frequencies

ตารางข้อ 21-1 ทราบนโยบายที่จะยกเลิกหรือไม่

Statistics

ทราบนโยบายที่จะยกเลิกการชดเชย

N	Valid	559
	Missing	6

ทราบนโยบายที่จะยกเลิกการชดเชย

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ทราบ	160	28.3	28.6	28.6
	ไม่ทราบ	399	70.6	71.4	100.0
	Total	559	98.9	100.0	
Missing	9999	6	1.1		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 21-2 ทราบเรื่องที่จะยกเลิกมาตรการจากที่ใด(ตอบได้มากกว่า 1 ตัวเลือก)

Statistics

		กรมศุลกากร	สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง	สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย	สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย	อื่นๆ21.1.5
N	Valid	82	25	10	21	52
	Missing	78	135	150	139	108

Frequencies

ตารางข้อ 22-1 การยกเลิกมาตรการมีผลกระทบหรือไม่

Statistics

การยกเลิกมีผลกระทบหรือไม่

N	Valid	548
	Missing	17

การยกเลิกมีผลกระทบหรือไม่

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	กระทบ	521	92.2	95.1	95.1
	ไม่กระทบ	27	4.8	4.9	100.0
	Total	548	97.0	100.0	
Missing	9999	17	3.0		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 22-2 มีผลกระทบเพราะ

Statistics

		ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้	ความสามารถในการส่งออกลดลง	ทางเลือกในการใช้สิทธิลดลง	ต้นทุนเพิ่ม	อื่นๆ22.1.5
N	Valid	388	221	258	399	73
	Missing	133	300	263	122	448

Frequency Table

ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	สำคัญอันดับ1	99	19.0	25.5	25.5
	สำคัญอันดับ2	44	8.4	11.3	36.9
	สำคัญอันดับ3	37	7.1	9.5	46.4
	สำคัญอันดับ4	11	2.1	2.8	49.2
	สำคัญอันดับ5	1	.2	.3	49.5
	สำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	196	37.6	50.5	100.0
	Total	388	74.5	100.0	
Missing	System	133	25.5		
Total		521	100.0		

ความสามารถในการส่งออกผลลง

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	สำคัญอันดับ1	36	6.9	16.3	16.3
	สำคัญอันดับ2	47	9.0	21.3	37.6
	สำคัญอันดับ3	32	6.1	14.5	52.0
	สำคัญอันดับ4	17	3.3	7.7	59.7
	สำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	89	17.1	40.3	100.0
	Total	221	42.4	100.0	
Missing	System	300	57.6		
Total		521	100.0		

ทางเลือกในการใช้สิทธิลดลง

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	สำคัญอันดับ1	21	4.0	8.1	8.1
	สำคัญอันดับ2	46	8.8	17.8	26.0
	สำคัญอันดับ3	51	9.8	19.8	45.7
	สำคัญอันดับ4	12	2.3	4.7	50.4
	สำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	128	24.6	49.6	100.0
	Total	258	49.5	100.0	
Missing	System	263	50.5		
Total		521	100.0		

ต้นทุนเพิ่ม

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	สำคัญอันดับ1	81	15.5	20.3	20.3
	สำคัญอันดับ2	83	15.9	20.8	41.1
	สำคัญอันดับ3	47	9.0	11.8	52.9
	สำคัญอันดับ4	4	.8	1.0	53.9
	สำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	184	35.3	46.1	100.0
	Total	399	76.6	100.0	
Missing	System	122	23.4		
Total		521	100.0		

อื่นๆ22.1.5

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	สำคัญอันดับ1	3	.6	4.1	4.1
	สำคัญอันดับ2	5	1.0	6.8	11.0
	สำคัญอันดับ3	8	1.5	11.0	21.9
	สำคัญอันดับ4	15	2.9	20.5	42.5
	สำคัญอันดับ5	4	.8	5.5	47.9
	สำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	38	7.3	52.1	100.0
	Total	73	14.0	100.0	
Missing	System	448	86.0		
Total		521	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 22-3 ไม่ได้รับผลกระทบเพราะ

Statistics

		ใช้สิทธิแบบ อื่นได้	ได้คิ่่นน้อยมาก	อื่นๆ22.2.3
N	Valid	3	23	4
	Missing	24	4	23

Frequency Table

ใช้สิทธิแบบอื่นได้

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	สำคัญอันดับ1	1	3.7	33.3	33.3
	สำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	2	7.4	66.7	100.0
	Total	3	11.1	100.0	
Missing	System	24	88.9		
Total		27	100.0		

ได้คิ่่นน้อยมาก

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	สำคัญอันดับ1	20	74.1	87.0	87.0
	สำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	3	11.1	13.0	100.0
	Total	23	85.2	100.0	
Missing	System	4	14.8		
Total		27	100.0		

อื่นๆ22.2.3

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	สำคัญอันดับ1	3	11.1	75.0	75.0
	สำคัญเท่ากับตัวอื่นที่เลือก	1	3.7	25.0	100.0
	Total	4	14.8	100.0	
Missing	System	23	85.2		
Total		27	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 23-1 ใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่

Statistics

ใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่

N	Valid	547
	Missing	18

ใช้สิทธิอื่นได้หรือไม่

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ใช้ได้	87	15.4	15.9	15.9
	ใช้ไม่ได้	460	81.4	84.1	100.0
	Total	547	96.8	100.0	
Missing	9999	18	3.2		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 23-2 สิทธิประโยชน์อื่นที่ใช้ได้(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

Statistics

		BOI	มาตรา19ทวิ	คลังสินค้า ทัณฑ์บน	เขตปลอดอากร	เขต ประกอบการ เสรี	อื่นๆ23.1.6
N	Valid	28	62	2	3	2	5
	Missing	59	25	85	84	85	82

Frequencies

ตารางข้อ 23-3 เหตุผลที่ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้(เลือกตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

Statistics

		ไม่เข้าเกณฑ์ ของมาตรการ อื่น	ค่าใช้จ่ายสูง	ได้คืนภาษีน้อย มาก	อื่นๆ23.3.4
N	Valid	393	87	66	35
	Missing	67	373	394	425

Frequencies

ตารางข้อ 24-1 ปรับตัวเตรียมแล้วหรือไม่

Statistics

ปรับตัวเตรียมแล้วหรือไม่

N	Valid	562
	Missing	3

ปรับตัวเตรียมแล้วหรือไม่

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ปรับตัวแล้ว	35	6.2	6.2	6.2
	ยังไม่ได้ปรับตัว	527	93.3	93.8	100.0
	Total	562	99.5	100.0	
Missing	9999	3	.5		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 24-2 ปรับตัวโดย

Statistics

		เตรียมไปใช้ มาตรการอื่น	ไปใช้มาตรการ อื่นแล้ว	อื่นๆ
N	Valid	10	2	11
	Missing	25	33	24

Frequencies

ตารางข้อ 24-3 ยังไม่ได้ปรับตัวเพราะ

Statistics

		ไม่ทราบข้อมูล 24.2.1	ค่าใช้จ่ายสูง 24.2.2	ได้คืนน้อย24.2.3	ใช้มาตรการอื่นได้ อยู่แล้ว24.2.4	อื่นๆ24.2.5
N	Valid	393	41	60	18	120
	Missing	134	486	467	509	407

Frequencies

ตารางข้อ 25-1 ต้องการเวลาในการปรับตัวเท่าใด

Statistics

ใช้เวลาปรับตัว

N	Valid	484
	Missing	43

ใช้เวลารับตัว

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	1 ปี	68	12.9	14.0	14.0
	2 ปี	88	16.7	18.2	32.2
	3 ปี	177	33.6	36.6	68.8
	อื่นๆ	151	28.7	31.2	100.0
	Total	484	91.8	100.0	
Missing	9999	43	8.2		
Total		527	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 25-2 จำนวนปีอื่นๆที่ระบุ

Statistics

เวลารับตัวอื่นๆ

N	Valid	125
	Missing	26

เวลารับตัวอื่นๆ

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	5	78	51.7	62.4	62.4
	10	26	17.2	20.8	83.2
	>3	4	2.6	3.2	86.4
	6	3	2.0	2.4	88.8
	>5	2	1.3	1.6	90.4
	5-10	2	1.3	1.6	92.0
	.5	1	.7	.8	92.8
	10-20	1	.7	.8	93.6
	12	1	.7	.8	94.4
	20	1	.7	.8	95.2
	30	1	.7	.8	96.0
	4	1	.7	.8	96.8
	5-7	1	.7	.8	97.6
	7.5	1	.7	.8	98.4
	ตลอด	1	.7	.8	99.2
	นาน	1	.7	.8	100.0
	Total	125	82.8	100.0	
Missing	8888	26	17.2		
Total		151	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 26 ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนหรือไม่

Statistics

ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนหรือไม่

N	Valid	407
	Missing	53

ต้องการให้ภาครัฐสนับสนุนหรือไม่

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ไม่ต้องการ	13	2.8	3.2	3.2
	ต้องการ	394	85.7	96.8	100.0
	Total	407	88.5	100.0	
Missing	9999	53	11.5		
Total		460	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 27 ต้องการให้มีการปรับปรุงมาตรการชดเชยหรือไม่

Statistics

ต้องการให้ปรับปรุงมาตรการหรือไม่

N	Valid	366
	Missing	199

ต้องการให้ปรับปรุงมาตรการหรือไม่

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ต้องการ	283	50.1	77.3	77.3
	ไม่ต้องการ	83	14.7	22.7	100.0
	Total	366	64.8	100.0	
Missing	9999	199	35.2		
Total		565	100.0		

Frequencies

ตารางข้อ 28 การจัดกลุ่มข้อเสนอแนะ

Statistics

ข้อเสนอแนะ1

N	Valid	235
	Missing	1460

ข้อเสนอแนะ1

		Frequency	Percent	Valid Percent	Cumulative Percent
Valid	ไม่ควรยกเลิก	73	4.3	31.1	31.1
	หามาตรการรองรับ	24	1.4	10.2	41.3
	ให้รัฐมีการสนับสนุนด้านการส่งออก	138	8.1	58.7	100.0
	Total	235	13.9	100.0	
Missing	System	1460	86.1		
Total		1695	100.0		

ภาคผนวก จ

สรุปจำนวน Missing Data

สรุปจำนวน Missing Data

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
1	ปี พ.ศ.เริ่มเปิดกิจการ	765	723	42
2	รูปแบบกิจการ	765	762	3
	1) บริษัทมหาชน		36	
	2) บริษัทจำกัด		664	
	3) ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล		2	
	4) ห้างหุ้นส่วนจำกัด		54	
	5) กิจการร่วมค้า		0	
	6) อื่น ๆ		6	
3	ทุนจดทะเบียน	765	715	50
	ประเภททุน		743	22
	ทุนไทยทั้งหมด		518	
	ทุนต่างประเทศทั้งหมด		53	
	ผสมทุนไทยและทุนต่างประเทศ		172	
	ชื่อประเทศของกลุ่มที่มีทุนต่างประเทศอย่างเดียว			
	กลุ่ม 1	19	19	0
	กลุ่ม 2	35	33	2
	ชื่อประเทศของกลุ่มที่มีทุนผสมทุนไทยและทุนต่างประเทศ			
	กลุ่ม 1	37	35	2
	กลุ่ม 2	135	130	5
	สัดส่วนทุนของกลุ่มที่มีทั้งทุนไทยและทุนต่างประเทศ	172	165	7
4	พนักงาน Fulltime		627	138
	พนักงาน Parttime		95	670
5	ลักษณะกิจการ	765	757	8
	1) ผลิตสินค้าเองอย่างเดียว		292	
	2) บรรจุ ผสม ประกอบอย่างเดียว		10	
	3) ซื้อมาขายไปอย่างเดียว		194	
	4) รับจ้างผลิตอย่างเดียว		32	
	5) อื่น ๆ อย่างเดียว		4	

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	6) เลือกมากกว่า 1 ลักษณะ (กิจการผสม)		225	
	สัดส่วนลักษณะกิจการของกลุ่มกิจการผสมที่มีผู้ตอบมาก			
	กลุ่ม 1 เลือก 13 (ผลิตสินค้าเองควบซื้อมาขายไป)	16	14	2
	กลุ่ม 1 เลือก 14 (ผลิตสินค้าเองควบรับจ้างผลิต)	16	12	4
	กลุ่ม 2 เลือก 13 (ผลิตสินค้าเองควบซื้อมาขายไป)	63	59	4
	กลุ่ม 2 เลือก 14 (ผลิตสินค้าเองควบรับจ้างผลิต)	42	33	9
	กลุ่ม 2 เลือก 134 (ผลิตสินค้าเองควบซื้อมาขายไปควบรับจ้างผลิต)	17	14	3
6	สินค้าที่ผลิต 3 อันดับแรก การนับ นับเป็นจำนวนสินค้าซึ่งใช้ การนับแบบนี้เฉพาะข้อ 6		จำนวนสินค้าที่ ระบุข้อมูล	จำนวนสินค้าที่ ไม่ระบุข้อมูล
	จำนวนสินค้านับรวมเท่ากับ	862		
	การใช้วัตถุดิบ	862	812	50
	ใช้วัตถุดิบนำเข้าทั้งหมด		25	
	ใช้วัตถุดิบในประเทศทั้งหมด		356	
	ใช้วัตถุดิบทั้งนำเข้าและในประเทศ		431	
	สัดส่วนการใช้วัตถุดิบของสินค้าที่ใช้วัตถุดิบทั้ง 2 แบบ	431	431	0
	การจำหน่าย	862	803	59
	จำหน่ายต่างประเทศทั้งหมด		201	
	จำหน่ายในประเทศทั้งหมด		94	
	จำหน่ายต่างประเทศและในประเทศ		508	
	สัดส่วนการจำหน่ายของสินค้าที่มีการจำหน่ายทั้ง 2 แบบ	508	508	0
7	ปัจจัยที่ทำให้กิจการมีความสามารถในการส่งออก ได้ดี	765	742	23
	1) ราคาสินค้าที่แข่งขันได้		552	
	ลำดับ1		244	
	ลำดับ2		60	
	ลำดับ3		44	
	ไม่ระบุลำดับ		204	

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	2) ดันทุนวัตถุดิบแข่งขันได้		357	
	ลำดับ1		57	
	ลำดับ2		130	
	ลำดับ3		55	
	ไม่ระบุลำดับ		115	
	3) ดันทุนค่าแรงงานแข่งขันได้		200	
	ลำดับ1		14	
	ลำดับ2		57	
	ลำดับ3		58	
	ไม่ระบุลำดับ		71	
	4) อัตราแลกเปลี่ยนเหมาะสม		328	
	ลำดับ1		34	
	ลำดับ2		105	
	ลำดับ3		87	
	ไม่ระบุลำดับ		102	
	5) ขยายสินค้าที่ได้รับ GSP		55	
	ลำดับ1		10	
	ลำดับ2		14	
	ลำดับ3		11	
	ไม่ระบุลำดับ		20	
	6) สิทธิประโยชน์ทางภาษี		411	
	ลำดับ1		59	
	ลำดับ2		57	
	ลำดับ3		129	
	ไม่ระบุลำดับ		166	
	7) ขีดกลาง FTA		60	
	ลำดับ1		6	
	ลำดับ2		11	
	ลำดับ3		18	

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	ไม่ระบุลำดับ		25	
	ประเทศ		53	7
	8) อื่น ๆ		112	
	ลำดับ1		30	
	ลำดับ2		11	
	ลำดับ3		18	
	ไม่ระบุลำดับ		53	
8	การใช้สิทธิประโยชน์	765	765	0
	ใช้สิทธิ		659	
	ไม่ใช้สิทธิ		106	
	ลักษณะการเลือกใช้สิทธิ	659	648	11
	เหตุผลที่เลือกใช้สิทธิ	648	648	0
	สัดส่วนการใช้สิทธิ ของกลุ่มเลือก 2 สิทธิขึ้นไปที่มีคนตอบมาก			
	กลุ่ม 2 เลือกสิทธิ 1 และ 2 (ขดเขย่า กับ BOI)	32	23	9
	กลุ่ม 2 เลือกสิทธิ 1 และ 3 (ขดเขย่า กับ 19 ทวี)	102	65	37
	กลุ่ม 2 เลือกสิทธิ 1, 2 และ 3 (ขดเขย่า, BOI, และ 19 ทวี)	14	7	7
	เหตุผลที่ไม่ได้ใช้สิทธิ	106	85	21
9	กิจการของท่านได้ยื่นขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากรฯ	606		
	ตั้งแต่ปี		495	111
	ถึงปี		520	86
10	ท่านยังใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยอยู่หรือไม่	606	600	6
	ใช้สิทธิ		565	
	ไม่ใช้สิทธิ		35	

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	ไม่ใช้สิทธิ ปีที่เริ่มไม่ใช้	35	25	10
	เหตุผลที่เลิกใช้เนื่องจาก	35	30	5
	1) เปลี่ยนไปใช้มาตรการอื่น		4	
	ได้แก่		4	0
	2) ค่าใช้จ่ายสูง		9	
	3) ได้คืนภาระภาษีน้อย		12	
	4) อื่น ๆ		21	
11	เหตุผลในการเลือกใช้สิทธิขอรับเงิน	565	563	2
	1) ค่าใช้จ่ายการขอรับเงินชดเชยค่าฯ เรียงตามลำดับ		222	
	ลำดับ1		32	
	ลำดับ2		55	
	ลำดับ3		96	
	ไม่ระบุลำดับ		39	
	2) การขอรับเงินชดเชยสะดวก รวดเร็ว เรียงตามลำดับ		300	
	ลำดับ1		48	
	ลำดับ2		104	
	ลำดับ3		83	
	ไม่ระบุลำดับ		65	
	3) ไม่สามารถใช้มาตรการอื่นได้ เรียงตามลำดับ		393	
	ลำดับ1		182	
	ลำดับ2		67	
	ลำดับ3		37	
	ไม่ระบุลำดับ		107	
	4) ไม่ได้วางแผนส่งออกล่วงหน้า เรียงตามลำดับ		27	
	ลำดับ1		5	
	ลำดับ2		6	
	ลำดับ3		13	
	ไม่ระบุลำดับ		3	
	5) ได้คืนภาระภาษีมากกว่ามาตรการอื่น เรียงตามลำดับ		113	
	ลำดับ1		25	

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	ลำดับ2		33	
	ลำดับ3		17	
	ไม่ระบุลำดับ		38	
	6) ใช้วัตถุดิบในประเทศส่วนใหญ่ เรียงตามลำดับ		305	
	ลำดับ1		91	
	ลำดับ2		88	
	ลำดับ3		65	
	ไม่ระบุลำดับ		61	
	7) อื่น ๆ เรียงตามลำดับ		30	
	ลำดับ1		6	
	ลำดับ2		1	
	ลำดับ3		12	
	ไม่ระบุลำดับ		11	
12	ท่านใช้สิทธิขอรับเงินชดเชยฯ จากกรณี	565	563	2
	1) ส่งออกสินค้า (ตามกม.ศุลกากร)		563	
	2) ขายสินค้าให้แก่ส่วนราชการ		0	
	3) ขายสินค้าให้แก่องค์การระหว่างปท.		0	
13	ประเภทสินค้าส่งออกของกิจการฯ ที่ได้รับเงินชดเชยฯ 3 อันดับแรก ข้อนี้การนับจะนับเป็นจำนวนสินค้าที่ระบุไว้ซึ่งใช้การนับแบบนี้เฉพาะข้อ 13		จำนวนสินค้าที่ระบุข้อมูล	จำนวนสินค้าที่ไม่ระบุข้อมูล
	จำนวนสินค้านับรวมเท่ากับ	1,012		
	จำนวนสินค้าที่ระบุพิกัดและระบุถูกต้อง		821	191
14	มูลค่าการส่งออกที่ขอเงินชดเชยค่าภาษีอากร	565	540	25
	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 1 ล้านบาท		50	
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 5 ล้านบาท		55	
	มากกว่า 5 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท		63	
	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 50 ล้านบาท		149	
	มากกว่า 50 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท		82	
	มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท		87	
	มากกว่า 500 ล้านบาทถึง 1000 ล้านบาท		18	

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	มากกว่า 1000 ล้านบาท		36	
15	มูลค่าเงินชดเชยค่าภาษีอากรที่ได้รับ	565	545	20
	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท		87	
	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท		63	
	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท		189	
	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท		65	
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท		104	
	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท		32	
	มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท		4	
	มากกว่า 500 ล้านบาท		1	
16	มูลค่าการใช้บัตรภาษีอากร	565	536	29
	น้อยกว่าหรือเท่ากับ 5 หมื่นบาท		104	
	มากกว่า 5 หมื่นบาทถึง 1 แสนบาท		62	
	มากกว่า 1 แสนบาทถึง 5 แสนบาท		192	
	มากกว่า 5 แสนบาทถึง 1 ล้านบาท		55	
	มากกว่า 1 ล้านบาทถึง 10 ล้านบาท		91	
	มากกว่า 10 ล้านบาทถึง 100 ล้านบาท		26	
	มากกว่า 100 ล้านบาทถึง 500 ล้านบาท		5	
	มากกว่า 500 ล้านบาท		1	
17	บัตรภาษีที่ได้รับ ท่านใช้บัตรภาษีเอง หรือโอนให้ผู้อื่น	565	558	7
	1) ใช้เองไม่โอน		486	
	2) โอนให้ผู้อื่นบางส่วน		38	
	3) โอนให้ผู้อื่นทั้งหมด		34	
18	กรณีโอนบัตรภาษีให้ผู้อื่น ท่านโอนให้แก่	72	69	3
	1) ธนาคาร		44	
	2) เจ้าหนี้กิจการ		6	
	3) อื่น ๆ		19	
19	กรณีใช้บัตรภาษีชำระภาษีเอง ท่านนำบัตรภาษีไปใช้ชำระภาษีฯ ไດ	524	506	18

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	1) ภาษีเงินได้นิติบุคคล		259	
	2) ภาษีสรรพสามิต		12	
	3) ภาษีมูลค่าเพิ่ม		154	
	4) ภาษีศุลกากร		163	
	5) อื่น ๆ		173	
	ปลายเปิด 1		173	0
	ปลายเปิด 2		2	
	สัดส่วนภาษีที่นำบัตรไปชำระ	524	481	43
	1) ภาษีเงินได้นิติบุคคล		228	31
	2) ภาษีสรรพสามิต		12	0
	3) ภาษีมูลค่าเพิ่ม		120	34
	4) ภาษีศุลกากร		140	23
	5) อื่นๆ		156	
	ปลายเปิด 1		156	0
	ปลายเปิด 2		2	
20	ค่าใช้จ่ายในการขอรับเงินชดเชยค่าภาษีอากร ประมาณ ปีละ	565	485	80
21	ท่านทราบนโยบายที่จะยกเลิกมาตรการชดเชยฯ หรือไม่	565	559	6
	1 ทราบ		160	
	2 ไม่ทราบ		399	
	ทราบจาก	160	157	3
	1) กรมศุลกากร		82	
	2) สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง		25	
	3) สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย		10	
	4) สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย		21	
	5) อื่น ๆ		52	
22	ท่านคิดว่าการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ส่งผลกระทบต่อกิจการหรือไม่	565	548	17
	1 มีผลกระทบ		521	

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	2 ไม่มีผลกระทบ		27	
	1 มีผลกระทบ		521	
	มีผลกระทบ เพราะ	521	519	2
	1) ไม่สามารถใช้สิทธิอื่นได้		388	
	ลำดับ1		99	
	ลำดับ2		44	
	ลำดับ3		37	
	ลำดับ4		11	
	ลำดับ5		1	
	ไม่ระบุลำดับ		196	
	2) ความสามารถในการส่งออกลดลง		221	
	ลำดับ1		36	
	ลำดับ2		47	
	ลำดับ3		32	
	ลำดับ4		17	
	ไม่ระบุลำดับ		89	
	3) ทางเลือกในการใช้สิทธิลดลง		258	
	ลำดับ1		21	
	ลำดับ2		46	
	ลำดับ3		51	
	ลำดับ4		12	
	ไม่ระบุลำดับ		128	
	4) ต้นทุนของบริษัทเพิ่มขึ้น		399	
	ลำดับ1		81	
	ลำดับ2		83	
	ลำดับ3		47	
	ลำดับ4		4	
	ไม่ระบุลำดับ		184	
	5) อื่นๆ		73	
	ลำดับ1		3	

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	ลำดับ2		5	
	ลำดับ3		8	
	ลำดับ4		15	
	ลำดับ5		4	
	ไม่ระบุลำดับ		38	
	2 ไม่มีผลกระทบ		27	
	ไม่ได้รับผลกระทบเพราะ	27	27	0
	1) สามารถไปใช้สิทธิมาตรการอื่นได้		3	
	ลำดับ1		1	
	ไม่ระบุลำดับ		2	
	2) ได้คืนภาระภาษีน้อยมาก		23	
	ลำดับ1		20	
	ไม่ระบุลำดับ		3	
	3) อื่นๆ		4	
	ลำดับ1		3	
	ไม่ระบุลำดับ		1	
23	หากรัฐยกเลิกมาตรการชดเชยฯ ท่านสามารถใช้สิทธิประโยชน์ด้านใด	565	547	18
	1 ใช้สิทธิประโยชน์ได้		87	
	2 ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้		460	
	1 ใช้สิทธิประโยชน์ได้		87	
	สิทธิอื่นที่ใช้ได้	87	86	1
	1) BOI		28	
	2) มาตรา 19 ทวิ		62	
	3) คลังสินค้าทัณฑ์บน		2	
	4) เขตปลอดอากร		3	
	5) เขตประกอบการเสรี		2	
	6) อื่นๆ		5	

ข้อ	รายการ	จำนวน	จำนวนผู้ตอบ	จำนวนผู้ไม่ตอบ
	2 ไม่สามารถใช้สิทธิประโยชน์อื่นได้		460	
	เหตุผล	460	449	11
	1) ไม่เข้าหลักเกณฑ์มาตรการอื่น		393	
	2) ค่าใช้จ่ายสูง		87	
	3) ได้คืนภาระภาษีน้อยมาก		66	
	4) อื่นๆ		35	
24	ท่านได้ปรับตัวเพื่อรองรับการยกเลิกมาตรการชดเชยฯ แล้วหรือไม่	565	562	3
	1 ปรับตัวแล้ว		35	
	2 ยังไม่ได้ปรับตัว		527	
	1 ปรับตัวแล้ว		35	
	วิธีการปรับตัว	35	21	14
	1) กำลังจะไปใช้มาตรการอื่น		10	
	2) ปรับไปใช้มาตรการอื่นแล้ว		2	
	3) อื่น ๆ		11	
	2 ยังไม่ได้ปรับตัว		527	
	เหตุผลที่ยังไม่ได้ปรับตัว	527	513	14
	1) ไม่ทราบข้อมูล		393	
	2) ค่าใช้จ่ายสูง		41	
	3) ได้คืนภาระภาษีน้อย		60	
	4) มีความสามารถใช้มาตรการอื่นได้อยู่แล้ว		18	
	5) อื่น ๆ		120	
25	กรณีที่ท่านยังไม่ได้ปรับตัวท่านต้องการระยะในการปรับตัวเท่าใด	527	484	43
	1 ปี		68	
	2 ปี		88	
	3 ปี		177	
	อื่น ๆ		151	
	ระยะเวลาอื่นๆ	151	125	16

ภาคผนวก ข

พระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิต
ในราชอาณาจักร พ.ศ. 2524

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระราชบัญญัติ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร

พ.ศ. ๒๕๒๔

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๔

เป็นปีที่ ๓๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติชดเชยค่าภาษีอากรสินค้า

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร พ.ศ. ๒๕๒๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๓ บรรดาบทกฎหมาย กฎ ระเบียบหรือข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือที่ขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“สินค้า” หมายความว่า สินค้าที่ผลิตในราชอาณาจักร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

“ผลิต” หมายความว่า ประกอบ แปรรูป แปรรสภาพ หรือทำการอย่างใดอย่างหนึ่งให้เกิดขึ้นซึ่งสินค้า ไม่ว่าด้วยวิธีใด ๆ

“การส่งสินค้าออก” หมายความว่า

(๑) การส่งของออกตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๒) การขายสินค้าให้แก่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจ ตามโครงการเงินกู้หรือ

เงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ ตามที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๑ (๗)

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๙๘/ตอนที่ ๑๓๓/ฉบับพิเศษ หน้า ๑/๑๔ สิงหาคม ๒๕๒๔

(๓) การขายสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคที่ว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรให้แก่องค์การระหว่างประเทศหรือหน่วยงานใดที่มีสิทธินำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักรได้ตามที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๑ (๘)

“เงินชดเชย” หมายความว่า เงินที่จะจ่ายชดเชยค่าภาษีอากร ซึ่งมีอยู่ในต้นทุนการผลิตสินค้าส่งออก ให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยในรูปของบัตรภาษี

“ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชย” หมายความว่า ผู้ทำการส่งสินค้าออกตามพระราชบัญญัตินี้

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักร

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“อธิบดี” หมายความว่า อธิบดีกรมศุลกากร

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้มีคณะกรรมการพิจารณาชดเชยค่าภาษีอากรสินค้าส่งออกที่ผลิตในราชอาณาจักรคณะหนึ่ง ประกอบด้วยปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมศุลกากร ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง ผู้แทนกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ผู้แทนกระทรวงพาณิชย์ ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม และผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินห้าคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นกรรมการ

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิจะต้องไม่เป็นข้าราชการการเมือง ผู้ดำรงตำแหน่งในทางการเมือง กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งที่รับผิดชอบในการบริหารพรรคการเมือง หรือเป็นผู้มีส่วนได้เสียโดยตรงในกิจการที่อาจได้รับเงินชดเชย

คณะกรรมการจะแต่งตั้งบุคคลใดเป็นเลขานุการคณะกรรมการก็ได้

มาตรา ๖ ให้กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปี กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งใหม่ได้

ให้กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระปฏิบัติหน้าที่ไปพลางก่อนจนกว่าจะมีการแต่งตั้งใหม่

มาตรา ๗ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา ๖ กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะรัฐมนตรีให้ออก

(๔) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๕) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๖) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๗) มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๕ วรรคสอง

ในกรณีที่มีการแต่งตั้งกรรมการในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นการแต่งตั้งเพิ่มขึ้นหรือแต่งตั้งซ่อม ให้ผู้ได้รับแต่งตั้งนั้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งได้แต่งตั้งไว้แล้วนั้น

มาตรา ๘ การประชุมคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

มาตรา ๙ การประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่อยู่ในที่ประชุมหรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

มาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ให้นำมาตรา ๘ และมาตรา ๙ มาใช้บังคับแก่การประชุมของคณะอนุกรรมการ

มาตรา ๑๑ คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดอัตราเงินชดเชยสำหรับชนิดและหรือประเภทสินค้าที่จะได้รับเงิน

ชดเชย

(๒) กำหนดชนิดและหรือประเภทสินค้าที่ไม่ได้รับเงินชดเชยตามมาตรา

๑๒

(๓) ยกเลิกหรือเปลี่ยนแปลงอัตราเงินชดเชย

(๔) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไขและกำหนดเวลา การจ่ายเงินชดเชย

(๕) กำหนดภาษีอากรที่ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยจะนำบัตรภาษีไปชำระได้ตาม

มาตรา ๑๔ (๔)

(๖) กำหนดภาษีอากรที่ยกเว้นไม่จ่ายเงินชดเชยตามมาตรา ๑๓ (๕)

(๗) กำหนดหลักเกณฑ์การขายสินค้าให้แก่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตาม

โครงการเงินกู้หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ ที่ให้ถือว่าเป็นการส่งสินค้าออกตามพระราชบัญญัตินี้ แต่ทั้งนี้ค่าของสินค้านำเข้าทั้งหมดหรือบางส่วนจะต้องชำระจากเงินกู้หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ

(๘) กำหนดประเภทสินค้าที่จำแนกประเภทไว้ในภาคที่ว่าด้วยของที่ได้รับยกเว้นอากรตามกฎหมายว่าด้วยพิกัดอัตราศุลกากรที่ขายให้แก่องค์การระหว่างประเทศหรือหน่วยงานใดที่มีสิทธินำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักรได้ ที่ให้ถือว่าเป็นการส่งสินค้าออกตามพระราชบัญญัตินี้

(๙) อำนาจหน้าที่อื่นตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

การใช้อำนาจตาม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) จะกระทำต่อเมื่อได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีก่อน และต้องประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ภายใต้บังคับมาตรา ๑๖ วรรคสอง การประกาศกำหนดอัตราเงินชดเชยตาม (๑) ให้ใช้บังคับตามวันที่กำหนดไว้ในประกาศแต่จะใช้บังคับก่อนวันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาไม่ได้

มาตรา ๑๒ เมื่อคณะกรรมการได้กำหนดอัตราเงินชดเชยตามมาตรา ๑๑ (๑) แล้ว การส่งสินค้าออกให้ได้รับเงินชดเชยตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่สินค้านั้นต่อไปนี้ห้ามมิให้ได้รับเงินชดเชย

(๑) แร่ ตามกฎหมายว่าด้วยแร่

(๒) สินค้าที่ต้องเสียภาษีอากรหรือค่าธรรมเนียมเมื่อส่งออก

(๓) สินค้าที่คณะกรรมการกำหนดไม่ให้ได้รับเงินชดเชย

มาตรา ๑๓ ค่าภาษีอากรที่จะกำหนดเงินชดเชยให้ ได้แก่ ภาษีอากรบรรดาที่มีอยู่ในมูลค่าของวัสดุ อุปกรณ์ อะไหล่ เครื่องจักร เชื้อเพลิง และพลังงานอย่างอื่นที่ใช้ในการผลิตสินค้านั้นแต่ไม่รวมถึง

(๑) ภาษีเงินได้

(๒) ค่าภาคหลวง หรือค่าภาระอย่างอื่นที่เรียกเก็บจากทรัพยากรธรรมชาติ

(๓) ภาษีอากรที่อาจขอคืนได้ตามกฎหมายอยู่แล้ว เว้นแต่กรณีที่ไม่ใช้สิทธิขอคืนตามกฎหมาย และคณะกรรมการเห็นสมควรให้ได้รับเงินชดเชย

(๔) ภาษีอากรที่ราชการส่วนท้องถิ่นจัดเก็บเป็นรายได้ของราชการส่วนท้องถิ่น

(๕) ภาษีอากรตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๔ การกำหนดอัตราเงินชดเชยให้กำหนดเป็นอัตราทั่วไป เว้นแต่ในกรณีที่มิเหตุพิเศษจะกำหนดอัตราเงินชดเชยให้แตกต่างไปจากอัตราทั่วไปก็ได้ตามควรแก่กรณี

การกำหนดอัตราเงินชดเชยตามวรรคหนึ่งจะกำหนดตามสภาพตามราคาส่งออกตามประเภทพิกัดอัตราศุลกากร หรือตามชนิดหรือประเภทของของที่ส่งออก หรือโดยวิธีอื่นก็ได้ ในกรณีที่กำหนดตามราคาส่งออก ให้ถือราคาสำหรับของขาออกตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรเป็นราคาส่งออก เว้นแต่กรณีที่มีการกำหนดราคาเฉลี่ยตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนดให้ถือราคาเฉลี่ยดังกล่าวเป็นราคาส่งออก และราคาเฉลี่ยที่กำหนดจะใช้บังคับเกินหนึ่งปีมิได้

มาตรา ๑๕ ให้กรมศุลกากร กรมสรรพากร และกรมสรรพสามิตกันเงินภาษีอากรที่ส่วนราชการนั้นได้จัดเก็บหรือรับไว้เพื่อจ่ายเป็นเงินชดเชย โดยไม่ต้องนำส่งเข้าเป็นรายได้แผ่นดินตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและกฎหมายว่าด้วยเงินคงคลัง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนด

การกันเงินภาษีอากรตามวรรคหนึ่ง จะต้องไม่เกินร้อยละหนึ่งของภาษีอากรที่ได้จัดเก็บหรือรับไว้ เว้นแต่ในกรณีมีเหตุอันควร รัฐมนตรีจะสั่งให้กันเพิ่มเกินร้อยละหนึ่งก็ได้ แต่จะต้องไม่เกินร้อยละสอง

มาตรา ๑๖ ผู้ใดประสงค์จะให้มีการกำหนดอัตราเงินชดเชย สำหรับสินค้าที่คณะกรรมการยังมิได้กำหนดอัตราเงินชดเชย ให้ยื่นคำขอต่อคณะกรรมการเพื่อกำหนดอัตราเงินชดเชยสำหรับสินค้านั้นได้ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

ในกรณีที่มีการยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการจะประกาศกำหนดอัตราเงินชดเชยให้มีผลบังคับย้อนหลังก็ได้ แต่จะย้อนหลังไปชดเชยสำหรับการส่งสินค้าออกที่กระทำไปก่อนวันที่มีการยื่นคำขอเกินหกเดือนไม่ได้

มาตรา ๑๗ การขอรับเงินชดเชย ให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยซึ่งประสงค์จะขอรับเงินชดเชยยื่นคำขอรับเงินชดเชยตามแบบและวิธีการที่กรมศุลกากรกำหนด และต้องยื่นคำขอภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่งสินค้าออก เว้นแต่ในกรณีที่มีการกำหนดอัตราเงินชดเชยย้อนหลังตามมาตรา ๑๖ วรรคสอง ผู้ที่มีสิทธิได้รับเงินชดเชยสำหรับการส่งสินค้าออกที่ได้กระทำไปก่อนวันประกาศกำหนดอัตราเงินชดเชยในราชกิจจานุเบกษา ต้องยื่นคำขอภายในหนึ่งปีนับแต่วันประกาศดังกล่าว

มาตรา ๑๘ การจ่ายเงินชดเชยให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และกำหนดเวลาที่คณะกรรมการกำหนดตามมาตรา ๑๑ (๔) โดยให้กรมศุลกากรจ่ายเป็นบัตรภาษี เพื่อให้ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยนำไปชำระภาษีอากรดังต่อไปนี้

(๑) ภาษีอากรที่กรมศุลกากร กรมสรรพากร หรือกรมสรรพสามิตจัดเก็บ ซึ่งผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยมีหน้าที่ต้องเสีย

(๒) ภาษีหัก ณ ที่จ่าย ซึ่งผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยมีหน้าที่ต้องนำส่งตามประมวลรัษฎากร

(๓) ภาษีอากรที่กรมศุลกากร กรมสรรพากร หรือกรมสรรพสามิตจัดเก็บแทนราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยมีหน้าที่ต้องเสีย

(๔) ภาษีอากรอื่นที่คณะกรรมการเห็นสมควรให้นำบัตรภาษีไปชำระได้

มาตรา ๑๙ บัตรภาษีมีสองชนิด คือ

(๑) ชนิดบอกราคา

(๒) ชนิดไม่บอกราคา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา แบบ ลักษณะ ราคาและรายละเอียดของบัตรภาษีให้เป็นไปตามที่กำหนดใน กฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มาตรา ๒๐ บัตรภาษีให้มีอายุสามปีนับแต่วันที่ออก แต่ถ้าอธิบดีเห็นสมควรอาจ พิจารณาต่ออายุบัตรภาษีได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยไม่สามารถนำบัตรภาษีที่ได้รับไปชำระภาษีอากรใด ได้ เพราะเป็นผู้ได้รับยกเว้นภาษีอากรตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน

(๒) ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยไม่สามารถนำบัตรภาษีที่ได้รับไปใช้ประโยชน์ได้ ภายในกำหนดอายุของบัตรภาษีนั้น

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา การต่ออายุบัตรภาษีตามวรรคหนึ่งให้อธิบดีพิจารณาต่ออายุให้ได้คราวละสามปี และจะพิจารณาต่ออายุบัตรภาษีให้ได้ไม่เกินสองคราว

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา การยื่นคำขอให้ต่ออายุบัตรภาษีต้องยื่นก่อนบัตรภาษีหมดอายุและให้ยื่นคำขอ ตามระเบียบที่กรมศุลกากรกำหนด

มาตรา ๒๑ ในกรณีที่ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยเห็นว่าตนจะไม่สามารถนำบัตร ภาษีที่จะได้รับไปใช้ประโยชน์ได้ ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยจะขออนุมัติจากอธิบดีเพื่อโอนสิทธิใน บัตรภาษีไปให้แก่บุคคลอื่นก็ได้ โดยยื่นคำขอตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด แต่การขอโอนสิทธิตามมาตรานี้จะต้องกระทำก่อนการออกบัตรภาษี

มาตรา ๒๒ บัตรภาษีที่ออกให้ต้องเป็นบัตรภาษีระบุชื่อผู้ถือและจะโอนแก่กัน มิได้ เว้นแต่ได้รับอนุมัติจากอธิบดีในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) การโอนให้ทายาทผู้รับโอนกิจการของผู้มีชื่อในบัตรภาษีซึ่งถึงแก่ความตาย

(๒) การโอนให้ผู้ซึ่งรับโอนกิจการของผู้มีชื่อในบัตรภาษีมาดำเนินการต่อไป

สำนักงาน (๓) การโอนให้แก่บริษัทหรือห้างหุ้นส่วนนิติบุคคลใหม่อันเกิดจากการควบเข้า กันระหว่างนิติบุคคลผู้มีชื่อในบัตรภาษีและนิติบุคคลอื่น

สำนักงาน (๔) การโอนให้แก่บุคคลอื่นที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจการของผู้มีชื่อในบัตรภาษี

สำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา ในกรณีอนุมัติตาม (๔) อธิบดีจะอนุมัติได้ต่อเมื่อได้รับความเห็นชอบจาก คณะกรรมการ

สำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา มาตรา ๒๓ ผู้รับโอนตามมาตรา ๒๒ (๑) ต้องนำบัตรภาษีของผู้โอนมาขอ เปลี่ยนบัตรภาษีใหม่ภายในอายุของบัตรที่กำหนดไว้ในบัตรภาษีเดิม หรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ ผู้มีชื่อในบัตรภาษีถึงแก่ความตายแล้วแต่วันใดจะเป็นวันหลัง

สำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา สำหรับผู้รับโอนตามมาตรา ๒๒ (๒) (๓) หรือ (๔) ต้องนำบัตรภาษีของผู้โอน มาขอเปลี่ยนบัตรภาษีใหม่ภายในอายุของบัตรที่กำหนดไว้ในบัตรภาษีเดิม เว้นแต่ในกรณีที่อธิบดี เห็นสมควร จะผ่อนผันให้นำบัตรภาษีมาขอเปลี่ยนบัตรภาษีใหม่ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่บัตร ภาษีหมดอายุก็ได้

สำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา บัตรภาษีที่ออกให้ใหม่มีอายุการใช้เท่ากับบัตรภาษีเดิมและอาจต่ออายุได้อีกตามที่กำหนดในมาตรา ๒๐

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๒๔ ในกรณีที่บัตรภาษีชำรุด สูญหาย หรือถูกทำลาย ให้ผู้มีชื่อในบัตรภาษียื่นความจำนงขอรับบัตรภาษีใหม่แทนตามระเบียบที่กรมศุลกากรกำหนด

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
บัตรภาษีที่ออกให้ใหม่ตามวรรคหนึ่งมีอายุการใช้และอาจต่ออายุได้อีกเพียงเท่าที่มีอยู่ในบัตรภาษีเดิม

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๒๕ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
(๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือแจ้งข้อเท็จจริงหรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือให้ส่งบัญชี ทะเบียน เอกสารหลักฐานใด เพื่อตรวจสอบหรือเพื่อประกอบการพิจารณา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
(๒) เข้าไปในสถานที่ทำการ สถานที่ผลิต หรือสถานที่เก็บสินค้าของผู้ยื่นคำขอให้กำหนดอัตราเงินชดเชย หรือผู้ยื่นคำขอรับเงินชดเชย ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบเอกสาร หลักฐานหรือสิ่งใดอันเกี่ยวกับการยื่นคำขอของผู้ยื่น ในกรณีนี้ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกบัญชี ทะเบียน เอกสาร หรือหลักฐานจากผู้ยื่น หรือจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๒๖ ในการปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการและพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๒๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๒๘ ในกรณีที่ผู้ยื่นคำขอให้กำหนดอัตราเงินชดเชยตามมาตรา ๑๖ หรือผู้ยื่นคำขอรับเงินชดเชยตามมาตรา ๑๗ ไม่ให้ความร่วมมือหรือไม่อำนวยความสะดวกตามสมควรในการปฏิบัติงานของกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ คณะกรรมการหรืออธิบดี แล้วแต่กรณีมีอำนาจยกคำขอให้กำหนดอัตราเงินชดเชย หรือยกคำขอรับเงินชดเชยของผู้ยื่นทั้งหมดหรือบางส่วนได้

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มาตรา ๒๙ ในกรณีที่มีการส่งสินค้าคืนและต้องคืนเงินค่าสินค้านั้นให้แก่ผู้ซื้อผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยซึ่งได้รับเงินชดเชยไปแล้วต้องคืนเงินชดเชยเป็นจำนวนตามส่วนของสินค้าที่รับคืนให้กรมศุลกากร ภายในหกสิบวันนับแต่วันที่น่าสินค้าเข้า หรือภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้รับสินค้าคืนสำหรับกรณีที่ขายสินค้าภายในประเทศ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ในกรณีที่ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยไม่ชำระคืนเงินชดเชยภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ผู้มีสิทธิได้รับเงินชดเชยต้องเสียเงินเพิ่มอีกร้อยละสองต่อเดือนหรือเศษของเดือนของเงินชดเชยที่ต้องชำระคืนจนกว่าจะชำระคืนเงินชดเชยครบถ้วน

มาตรา ๓๐ ผู้ใดไม่ให้ถ้อยคำหรือไม่ส่งเอกสาร หรือหลักฐานแก่กรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา ๒๕ หรือขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่กรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๑ ผู้ใดแจ้งความเท็จหรือให้ถ้อยคำเท็จหรือตอบคำถามด้วยถ้อยคำอันเป็นเท็จหรือนำพยานหลักฐานเท็จ มาแสดงกับคณะกรรมการหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อให้มีการประกาศกำหนดอัตราเงินชดเชย หรือเพื่อให้มีการจ่ายเงินชดเชยให้แก่ตนเองหรือผู้อื่นตามข้อความถ้อยคำหรือพยานหลักฐานอันเป็นเท็จนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาทหรือไม่เกินสี่เท่าของเงินชดเชยที่ขอหรือที่จ่ายให้ แล้วแต่จำนวนใดจะสูงกว่าหรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๓๒ ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดซึ่งต้องรับโทษ ตามมาตรา ๓๐ หรือมาตรา ๓๑ เป็นนิติบุคคล ผู้ดำเนินกิจการหรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องรับโทษตามที่กฎหมายกำหนดสำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้น

มาตรา ๓๓ ประกาศและระเบียบของกระทรวงการคลังเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ส่งออกสินค้าออกในทางภาษีอากร และการให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ขายสินค้าให้แก่ส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามโครงการเงินกู้หรือเงินช่วยเหลือจากต่างประเทศ และการให้ความช่วยเหลือในทางภาษีอากรแก่ผู้ขายสินค้าให้แก่องค์การระหว่างประเทศ รวมทั้งประกาศอัตราเงินชดเชยค่าภาษีอากร ที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ใช้บังคับอยู่ต่อไปเสมือนหนึ่งเป็นประกาศหรือระเบียบตามพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีการเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้ เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

ให้ถือว่าคำขอที่เกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือในทางภาษีอากรที่ได้ยื่นไว้ตามประกาศและระเบียบเดิมดังกล่าวตามวรรคหนึ่ง ที่ค้างพิจารณาอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นคำขอที่ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ และให้ผู้ที่ยื่นคำขอคงได้รับสิทธิและประโยชน์ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในประกาศและระเบียบเดิม

มาตรา ๓๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

[illegible]